

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

FUNDA KINALI

Kalbe Bırakılan İlk Öpücük

müptela

FUNDA KINALI

Kalbe Bırakılan İlk Öpücük

müptela

*Aydos mahallesini bana yazdıran canım babama...
Binlerce kez teşekkür ederim. Seninle başlayan bu serinin
hikâyelerini yazmaya devam edeceğim.*

*Yürüdüğüm her yolda
elimi asla bırakmayan canım anneme...
Sen çok güçlü bir kadınsın ve ben senin kızın
olduğum için çok şanslıyım.*

*Ve sana...
Okuduğun bu hikâyede, belki de bir satırında
kendini bulan herkese teşekkür ediyorum.*

GİRİŞ

Her şeyin başladığı nokta...

Karaduman ailesinin evi her zamanki gibi gürültüyle sarsılmıştı. İki küçük çocuk, uzun ve ince bir minderin üzerinde, dizlerini kendilerine çekerek, başlarını kaldırıp korku dolu gözlerle kavga eden aile fertlerini izliyorlardı.

“Ben dayanamıyorum artık baba!” diyordu annesi üzgün bir şekilde dedesine bakarken. Hakan, annesinin neye dayanamadığına anlam veremiyordu. Dedesinin çatık kaşları altında alazlanan gözlerini gördüğünde iç çekti.

“Sus sen gelin hanım!” dedi bu defa babaannesi. Küçük çocuk, annesini susturan babaannesine bakarken gözleri biraz ileride kanepeye boylu boyunca uzanmış babasına kaydı. Uzun boyu ve heybeti, koltuğu küçücük gösteriyordu. Koyu kahve saçları karmakarışıkken, gözlerinin altında morluklar oluşmuştu.

Hakan’ın bakışları yeniden önlerinde kavga eden ailesine odaklandı. Annesi hıçkırarak ağlıyor ve “Dayanamıyorum,” diyordu. Dedesi sürekli annesini yatıştırmaya çalışırken, onun aksine babaannesi, annesinin kolunu dürtükleyerek azarlıyordu. Gözlerini sıkıca kapattı, Hakan. Kendini olmak istediği yerde hayal etti. Bir parkta, diğer çocuklarla beraber oynarken... Ne yazık ki gürültü çoğaldığında hayal dünyası da tamamen bozuldu ve bulunduğu ana dönerken gözlerini tekrar açtı.

Bu defa babası ayağa kalkmıştı. Saçlarını parmaklarının arasında çekiştirerek, var gücüyle bağıırıyordu. Ağır ve iğrenç bir koku babası bağırdıkça burnuna doluyordu. Alkol ve keskin bir koku. Ciğerlerini yakan bir koku. Hemen yanındaki kardeşinin titrediğini hissettiğinde ona sarıldı. Başını göğsüne çekip, olanları görmemesi için sıkıca göğüs kafesine bastırdı.

Ve Hakan, her zamanki iğrenç görüntüyü izlemeye başladı.

Babasının bağırırları çığıırından çıktığında, yere düşüp parçalanan bardağın parçalarının kendine gelmemesi için başını eğdi. Biraz sonra babasının bedeni görüş açısına girdi. Parmakları tuzla buz olan parçalarda gezinmeden evvel diliyle parmaklarını yaladı. Ardından cam parçalarını parmağının ucuyla toplayıp ağzına attı. Hakan izlediğı bu görüntüye alışmıştı. Babasının sinir krizi geçirdiğini bilmese de onun bu hareketlerini her gün ve her gece görüyordu.

Birden ensesinden çekildiğini hissetti. Babası onu kolaylıkla kaldırdı ve tişörtünün ensesinden tutarken Hakan yutkundu. Ayakları yerden kesildi. Babasıyla göz göze geldiğinde tekrar başını eğdi.

Babası, "Bu piçleri bırakıp hiçbir yere gidemezsin!" diye bağırdı annesine. Ardından Hakan öne doğru savruldu ve başını sertçe duvara vurup yere çakıldı. Gözleri dolarken, başının üzerinde hissettiğı keskin acıya dayanmaya çalıştı.

Babasının ayakkabısının ağır tabanını sırtında hissettiğinde bir hıçkırık fırladı dudaklarından. "Bu evden ölmeden çıkmazsın!" diyordu babası. Hakan'ın gözleri kardeşine odaklandı. Ağlıyordu. Eğer sesini çıkarırsa bu defa babası ona yönelirdi. İşaret parmağını dudaklarına dayayıp sessiz olmasını istedi. Erkek kardeşi başını korkuyla salladığında Hakan alnını zemine yasladı.

"Abi! Bırak Hakan'ı!" diyerek bağıran halasının sesini duyduğunda kalbi hızla çarpmaya başladı çocuğun. Kardeşini ve kendisini koruyan tek insan, halası, sonunda işten gelebilmişti. Hakan zorlukla başını çevirip, kapıdan içeriye giren kadına baktı. Balıketli kadın hızla topuklu ayakkabılarını çıkardı. Kısa saçlarını bir tokayla kıştırıp, kendine yaklaştı. Hakan, babasını göğsünden ittiren kadına bakarken gülümsemeye çalıştı. Sırtındaki ağırlık hafifledi. Sonrasında tamamen yok oldu.

"Hakan, bebeğim. İyi misin? Kardeşini de al odaya gir."

Halasının sözlerine karşın başını salladı ve kardeşine doğru sürünüp onun elini tuttu. Hızla ayağa kaldırıp kendisi de kalktı. Sarı boya ile boyanmış kapıya ilerledi, içeriye girdi. Kilidi olmayan kapıyı sertçe kapatıp yatağa tırmandı. Yorganın altına girip, kardeşine sıkıca sarıldı.

“Arslan...” diye fısıldadı. Dışarıda yükselen sesleri duymaması için dikkatini dağıtmak istedi. Kardeşi başını kaldırıp garip bir mavilikte olan gözlerini kendine diktiğinde gülümsedi. “Dışarıya çıkaracağım seni,” dedi umutla.

“Babam döverse...” deyip kaygıyla kaşlarını çattı kardeşi. Hakan iç çekti ve tebessüm etti. “Beni döver. Seni korurum ben,” diyerek yutkundu. Korkusunu göstermek istemiyordu ona. Çünkü kardeşi kendisinden güç alacaktı, korkmasını istemiyordu.

“Abi... Bisiklete de biner miyim?” derken gözlerini irileştiren Arslan’a bakıp, dudaklarını büzdü.

“İzin verirlerse bindiririm seni. Ben binmem ama seni bindiririm, Arslan. Bir gün bizim de olur belki...” diyerek iç çektiğinde Arslan üzgünce başını yastığa yaslayıp gözlerini kapattı. Hakan, gözünden damlayan yaşı hızla sildi. Herkes bisiklete binerken Arslan binemiyordu. Yoktu. Almıyordu kimse. Diğerlerinden istiyorlardı ama onlar da vermiyordu. Hakan, kardeşini bisiklete bindirmek için planlar yapmaya koyuldu. Büyüyünce çok zengin olmak istedi. Çok, çok, çok zengin. O zaman Arslan’a bisiklet alacaktı. En güzelinden...

Kardeşine sıkıca sarıldı. Gözlerini kapattı. Sarı kapılı odanın dışında ne olduğunu biliyordu. Babası annesini dövüyor, halası ise onları durdurmaya çalışıyordu. Her zamanki gibi!

GİRİŞ 2

“Hakan!” diye bağırdı Veli Baba. “Oğlum şu müziğin sesini kıs! Beynim şişti!” dediğinde odanın kapısına ulaşmıştı. Hakan’ın kapının pervazına tutunarak, bedenini aşağı ve yukarı itişini izledi bir süre. Ardından iç çekti ve gülümsedi. “Kapıların pervazlarından indiremedim seni.”

Hakan sertçe bir kez daha itti kendini yukarı, hemen ardından yere atladı ve sırtıttı. “Spor yapıyorum baba.”

“Başlatma sporuna şimdi. Hadi kahvaltını yap,” diyen Veli Baba, bakışlarını onun bedeninde gezdirdi. Pek kilolu biri değildi, aksine fazlasıyla zayıftı. Bu zayıflıkla da nasıl kas yapmaya çalıştığına bir türlü anlam veremiyordu. Neticede karnının üzerinde gördüğü çıkıntıların kas olduğunun da bilincindeydi. “Bir deri bir kemik kaldın.”

Hakan, onun sözlerini umursamayarak masanın üzerine bıraktığı havluyla terini sildi ve mutfığa ilerledi. Yeni hazırlanmış kahvaltı masasını görünce gözleri parladı. Hızla sandalyeye yerleştiğinde, yaşlı adamın kendisinin önüne bıraktığı çaydan bir yudum aldı. Ciddi bir ifadeyle karşısındaki kır saçlı adama baktı.

“Baba, benim yerime birkaç saatliğine durağa bakarsın değil mi?”

“Sen nereye gideceksin?”

Hakan gülümsedi. “Sana yeni bir oğul getireceğim,” diye mırıldandı. “Arslan geliyor.”

“Onu ben karşılarım, sen işinle ilgilen.”

Hakan buna elbette izin verebilirdi. Ama öncesinde kardeşinin isyan kokan kanatlarını kesmeliydi. Küçük yaşta yaşadığı olaylar onu fazlasıyla zorlamıştı. Onu dinginleştirip,

sakinleştirebilecek tek kişi Hakan'dı. Bu yüzden kardeşini kendisinin karşılaması daha doğru olurdu.

"Babam... Yanlış anlama ama Arslan seninle gelmez." Veli Baba'nın kaşlarını çatarak bakışına karşın çaresizce yutkundu. "Onunla konuşmam gereken bazı şeyler var."

Veli Baba, daha fazla sorgulamak ve onun yaşadıklarını anlatmasını istemedi. Zaten hayatını ince ayrıntısına kadar biliyordu. "Tamam," deyip elindeki ballı ekmeği ona uzattı. "Fazla oyalanmayın."

Hakan ağzı tıka basa dolu olduğu hâlde, "Özlem gidereceğiz. Birkaç saat idare et işte babalık!" diyerek kahkaha attığında Veli Baba'nın güldüğünü gördü. Bu yaşlı adam onun hayatında gördüğü en iyi babaydı. Bu yüzden onu baba yerine koymuştu. Bu huysuz ama merhametli ihtiyar, baba kelimesini bile sevdirmişti ona. Evlat gibi hissediyordu artık kendini. Bir babanın evladı gibi...

"Tamam, tamam."

Hakan, Sabiha Gökçen Havaalanı'nda iç hatlar terminalinin hemen önündeydi. İçeride durmak istemeyerek dışarıya çıkmış ve sigarasını yakarak geriye yaslanmıştı. Dışarıda yağan karı izlerken iç çekti. Kapılar açılıp, insanlar ellerinde eşyalarıyla dışarıya çıkınca bileğindeki saati kontrol etti ve hızla arabadan indi.

"Abi!" diye bağırان genci görünce gülümsedi. Hızlı fakat dikkatli adımlarla ona doğru ilerledi ve sıkıca sarıldı. Kokusunu içine çekip saçlarına bir öpücük bıraktı. Nasıl da özlemişti kardeşini. "Arslan," diye fısıldadı bir kez daha şakağını öperken.

Arslan, "Abim, özledim!" diyerek daha sıkı sarıldığında, Hakan yutkundu. Onun asker kesimi kısa saçlarını, yüzündeki buruk tebessümü ve okyanus gibi koyulaşan

göz bebeklerini görmek, içinde boş kalan yeri doldurmuştu. Özlem sona ermişti.

“Özledim, abim!” diyerek kısa saç tutamlarını okşadı, Hakan. Geriye çekilip onu inceledi. Kardeşi olduğundan daha iyi gözükiyordu. Biraz da kilo vermişti ama sorun değildi. Zaten hiçbir zaman kilosuna sabit kalmamıştı. Hep zayıflardı. “Çirkin ördek, hangi ara bu kadar yakışıklı oldun?” diye sordu gülerken.

Arslan sırtırken saçlarına konan karı silkeledi. “Kurnaz tilki, sen kadar yakışıklı olamıyoruz!” deyip kahkaha attı. “Önümü kapatıyorsun.”

Genç adam, kardeşine gözlerini kısarak baktı. “Kapatacağım tabii. Eğer bir gün âşık olursam, sevgilim seni görüp beni bırakmasın...” dediğinde Arslan dudak büzdü. “Komik misin abi?”

“Bence komiğim,” diyerek kıkırdayan Hakan, ona baktı. Arslan gülmüyordu. Onun omzundan tutup arabaya bindirdi. Eşyalarını bagaja yerleştirdi. Yola çıktıklarında dönüp kardeşine baktı.

“Hızır Abim nasıl?”

“Onun keyfi yerinde. Yazın tatil, kışın tatil... Karısını alıyor yanına, geziyor anca.”

Hızır, bu iki adamın hayatını değiştiren kişiydi. Daha çocukken ellerinden tutmuş ve bugünlere getirmişti onları. Sonrasında ise bu görevi Veli Baba devralmıştı. Taksi durağı olan Hızır Abisi'nin evlendikten sonra işlerin bir kısmını Hakan'a devredip Melek Yengesi'yle sürekli tatilde oluşuna anlam veremese de onlar için seviyordu.

Arslan, “Sevindim,” dedi. “Sen?”

“Abin patron oğlum!”

Arslan yüzünü buruşturarak güldü. “Vay, gerçekten mi?”

“Abim bana devretti taksi durağını.”

Bu haberler yeniydi Arslan için. Neler kaçırdığını bilmiyordu ve öğrenmek istiyordu. Ağrı’da askerliğini yaparken çok fazla konuşmamışlardı. Eksi dereceli havalarda telefon pek çekmemişti. “Abi,” diye mırıldandı.

“Hı?”

“Hızır Abim evlendi. Sen onlarla mı kalıyorsun?”

“Yok, koçum. Benim kendi evim var.”

Duyduğu sözler karşısında heyecanlı bir şekilde abisine baktı. “Yemin et!” dedi gülerek.

Hakan sırtırken, bağırdı. “Hayırdır Arslan?” diye sordu. “Beni mi sorguluyorsun?”

“Yok abi. Şaşırdım sadece.”

Hakan güzel bir mekânın önüne park etti arabayı. İçeriye girdiklerinde hızla yemeklerini söylediler. İki kardeş bir arada yemek yemeyi bile özlemişlerdi. Siparişleri geldiğinde Hakan mırıldandı.

“Konuşmamız gereken önemli konular var. Konuşalım mı?” diye sordu. Onun dinlenme ihtiyacı olduğunu hissederek, “İstemezsen dinlendikten sonra konuşuruz,” diye ekledi.

“Konuşalım abi.”

Hakan, anlatacaklarının kardeşinin kabul etmeyeceği şeyler olduğunu biliyordu. Onu üzmemekten, kırmaktan korkuyordu ama konuşmalıydı. “Öncelikle evimiz var artık ancak bu evde sadece ikimiz kalmayacağız.”

Arslan lokmasını zorlukla yutkundu ve kaşlarını çatı. “Nasıl yani?” diye sordu. Hakan’ın korktuğu başına geliyordu anlaşılan. Kardeşinin çatılan kaşları birazdan yapacağı kıyımı gösterircesine sertti.

“Veli Baba’yı hatırlıyor musun? Abimin düğününden hatırlarsın belki...”

“Hatırlıyorum moruğu,” diye mırıldandı aksi bir sesle.

“Saygılı ol. Veli Baba’nın iki çocuğu var. İkisi de evli ve yurt dışında yaşıyorlar. Durumları gayet iyi... Şu an kaldığım ev Veli Baba’ya ait. Ama ona bir şey olursa... Bana kalacak ev. Yasal bir şekilde bana bıraktı. Şu an ev benim üzerime gözüktüyor hatta.”

Arslan, bu konunun sonunda nereye varacağını az çok anlamıştı. Yine de abisinden duymak istiyordu. “Yani?”

“Demem o ki üçümüz aynı evde kalacağız,” dedi Hakan. Arslan’ın anlayışlı bir şekilde başını sallamasına şaşırsa da temkinli bir şekilde devan etti. “Senden tek bir şey istiyorum. Veli Baba’ya saygıda kusur etme. Çok iyi biri o.”

“Söz veremem.”

“Neden Arslan?” dedi üzgün bir şekilde. “Benim kimseye güvenmediğimi biliyorsun. Bir sen, bir de Hızır Abim dışında kimseye güvenmediğimi bildiğin hâlde neden söz vermiyorsun? Bu adama güveniyorum,” diye mırıldandı.

“Ya da güvenmiyorsun. Sadece ev için yanında kalıyorsun.”

Hakan duyduğunu idrak edemedi. Kardeşinin ağzından çıkan sözler kalbini iki parçaya bölse de belli etmedi. Kendisini kırabilirdi, kardeşi bunu yapabilecek sayılı insanlardandı zaten. “Arslan!” dedi uyarıcı bir sesle. “Ben öyle bir şey yapar mıyım?”

“Özür dilerim abi.” Bakışları tekrardan Hakan’ın kahverengi harelerine döndüğünde, “Ama dediğim gibi söz veremem. Babalık kendini sevdiren bana.”

“Sen kendini sevdire ona.”

Gerginliği üzerinden atmak istercesine, “Kurnaz tilki!” diyerek gülümsedi, Arslan. Onun bu tavrına karşın

rahat bir nefes alan Hakan, “Çirkin ördek!” dedi inatçı bir şekilde.

Arslan’ın kendini beğenmiş bir şekilde gülüp, “Artık yakışıklıyım,” demesine karşın aynı şekilde karşılık verdi. “Ben de artık tilki değilim,” diye mırıldandı. “Kurnazlık konusunda da pasif kaldım.”

“Sen benim gözümde hâlâ kurnaz tilkisin abi,” deyip ayağa kalkan kardeşine bakarken güldü.

“Sen de benim gözümde sümüklü çirkin ördeksin!”

Hesabı ödeyip dışarıya çıktıklarında Arslan kaşlarını çatı. “Tanışalım bakalım şu morukla!” dedi. Hakan ise onun sürekli *moruk* demesine sinirleniyordu. “Arslan!” diye uyardı bir kez daha. “Bir daha uyarmam.”

“Tamam, tamam...” deyip arabanın anahtarını onun elinden alıp, sürücü koltuğuna geçen kardeşinin peşinden bakarken iç çekti. Yoluna koyması gereken bir hayat vardı, Arslan ise bu hayatı yoldan çıkaracak gibi gözüktüyordu. Böyle bir şeyin olmasını istemiyordu, Hakan.

Kapıyı açıp ayakkabılarını çıkardı genç adam. “Veli Baba!” diye bağırdığında salondan, “Gelin, geçin içeriye...” diyen sesi duydu. Hızla kardeşinin omzundan tutup salona ilerledi.

Arslan, tam karşısında oturan adama bakarken yutkundu. Sert mizacı hâlâ duruyordu. Hızır Abisi’nin düğününde gördüğü ve daha öncesinde de birkaç kez gördüğü adama bakarken aklına babası geliyordu. Sanki babasının yaşlanmış hâli idi. O denli benziyorlardı.

Hakan, “Öp elini,” diye mırıldandığında, Arslan adına yakışır bir bakış attı. Gözleriyle abisini öldürmek istiyordu sanki.

“Ne öpeceğim ya! O benim elimi öpsün!” dedi sertçe. Adama bakmak istemiyordu. Ona baktığında babasına baktığını hissediyordu.

Hakan, mahcubiyet ile öfkenin arasına sıkışan kalbinin hızlandığını hissetti. “Arslan, yemin ediyorum döverim seni!” diye söylendi. Arslan, dişlerini birbirine bastırarak iki büyük adımda yaşlı adamın önüne ulaştı.

“Öpeyim, babalık...” diye mırıldandı ona bakmadan. Veli Baba elini öpen genci inceledi, ardından kaşlarını çatarak Hakan’a baktı. “Gözüm tutmadı bu çocuğu.”

“Kardeşim. Ben neysem o da öyle baba,” derken sesi mahcuptu Hakan’ın. Ezim ezim eziliyordu adamın iyiliğinin karşısında. Veli Baba başını sağa sola salladı. “Değil.”

Hakan, oturup çocuk gibi ağlayacak durumdaydı. Zorlukla yutkundu ve “Babam...” diye mırıldandı. Ne yazık ki söylemek istediklerini söyleyemeden kardeşi kıyıma başlamıştı.

“Ne?” diye bağırdı, Arslan. İnanamayarak güldü. Bu sıradan bir gülüş değildi, psikopatça bir gülüştü. Öfkeli bir gülüş. “Babam mı? Ha siktir be abi! Ne babası ya!” diye bağırarak ellerini kaldırdı. “Baba ne! Bu hâlde olmamıza sebep olan adama baba dedik de ne oldu!”

Hakan, kalbinin yine daraldığını hissetti. Bir öfke nöbeti onu yoklamak için geliyordu ama sakın olmaya çalıştı. “Arslan...” diye mırıldandı. Kardeşinin laftan anlamayacağını fark ettiğinde bakışlarını yaşlı adama çevirdi. “Veli Baba kusura bakma.”

Arslan gözleri dolu bir şekilde, “Bak ulan!” diyerek gırtlığını yırtarcasına bağırdı. “Kusura bak, bana ne!” dedi Veli Baba’ya bakarken. Ardından abisine döndü. “Sen de ikide bir baba deyip durma, abi!”

Hakan bozuntuya vermemeye çalışarak Veli Baba’ya bakıyordu. Adam sinirliydi, fark edebiliyordu. Üç sinirli

adamın bir evde kalmasının sonucu ne olacaktı? Bu soru aklını bulandırıyordu Hakan'ın. "Baba..." diyerek tekrardan söze girdi ama Arslan ellerini ensesine bastırarak bağırcınca susmak zorunda kaldı.

"Baba demesene!" diye bağırcp ellerini ensesinden çekti. Gözlerinden yaşlar akarken, elleri yumruk oldu. "Deme işte! Baba deme!" diyerek tekrar sesiyle yeri göğü inletirken boynundaki damarlar kabarmıştı.

Hakan, delirmiş gibi kardeşinin üzerine yürüdüğünde Veli Baba hızla ayağa kalktı. "Arslan!" diye bağıran Hakan'ın önüne geçti. "Sus," diye fısıldadı. "Baba..." diyerek ona karşı çıkmak için ağzını açan Hakan, yine kardeşinin hareketleriyle susmak zorunda kaldı.

"Ben gidiyorum. Sen babanla kal," diyerek kapıya ilerleyen Arslan'ın peşinden bakıyordu ikisi de. Ayakkabılarını giyen genci izleyen Veli Baba, sert bir sesle konuştu. "Eğer bu kapıdan bir kez çıkarsan bir daha giremezsin."

"Girmek isteyen kim?"

"Sen bilirsin."

Arslan öfkeyle, "Abi hadi, yürü!" diyerek bağırdı. Veli Baba, Hakan'ın kolunu tuttu. "Hakan gelmez."

Arslan gülererek, "Abi?" dedi. "Yürüsene..."

Hakan, başını eğerek dişlerini sıktı. Verdiğı sözler artık canını yakmaya başlamıştı. Veli Baba doğrudan Arslan'a bakıyordu. Onun şaşırdığını görebiliyordu. Arslan gözleri dolarken bir kez daha yutkundü. "Anladım..." deyip evden çıktı. Kapıyı çarparak kapattı.

Hakan, üzgün bir şekilde bakıyordu yaşlı adama. Veli Baba ona kıyamayıp, omzuna elini yerleştirdi ve "Gelecek. Seni bırakıp gidemez," diye fısıldadı.

Hakan, çaresiz bir şekilde alt dudağını dişlerinin arasına aldı. "Ya gelmezse... Ben de kalamam babam."

“Gelecek. Bana güven...”

“Veli Baba, sana saygım sonsuz. Ama kardeşimi senin yüzünden kaybedersem...” derken sustu ve yutkundu. Veli Baba ise onun ne diyeceğini bildiği hâlde, “Eee?” diye sordu.

“Sen de beni kaybedersin.”

Veli Baba karşısındaki gencin hayatında gördüğü en iyi adam olduğunu düşünüyordu. Ona kızması, ona kırılması, onun kalbinin kırılmasından korktuğundandı. “Hakan,” diye mırıldandı.

“Baba... Söz verdim. ‘Seninle olacağım her zaman,’ dedim. Ama başından beri benimle olan kardeşim. En büyük sözü ben ona verdim. Onu asla bırakamam.”

Hakan, karşısındaki adamın kendisini anlamasını istiyordu. O evden kaçarken, kardeşine söz vermişti. Onu asla bırakmayacaktı. Şimdi ise Veli Baba’ya verdiği aynı söz, arada kalmasına sebep oluyordu.

Veli Baba elini çekti ve arkasındaki koltuğa oturdu. “İyi, git peşinden!” dediğinde Hakan ellerini iki yana açarak, “Ya beni niye zorluyorsunuz? İkinizin arasında kalmak istemiyorum!” diyerek isyan edercesine bağırdı.

Veli Baba, “Söz verme o zaman!” diyerek azarladı onu. Hızla ayağa kalktı. “Otur! O buraya gelecek. Ben gidiyorum şimdi.”

“Nereye?”

“Sana hesap mı vereceğim?” derken kendisinin de sinirlendiğini hissetti adam. Kendine yeni bir evlat bulmuşken onun da gitmesinden korkuyor, ona zarar vermek istemiyordu. Yaşlıydı, yalnız ölmek tek korkusuydu.

Hakan iç çekti. “Estağfurullah,” dedi. Veli Baba kapıya ilerlerken dolan gözlerini görmesini istemeyerek başını eğdi. “Otur, dışarıya çıkma.”

Ebru, terleyen avuç içlerini pantolonuna silip kapıyı açtı. “Baba,” diye mırıldandı. Elindeki röntgenleri inceleyen adam, “Gel canım...” diyerek kızını yanına çağırdı. “Şimdi konuşabiliriz,” deyip eşyaları bir kenara bıraktı.

Ebru, titrek bir sesle, “Tamam...” dedi ve hızla babasının karşısında kalan koltuğa yerleşti. “Çok önemli bir şey konuşacağım, baba.”

“Dinliyorum, Ebru.”

Genç kız, aldığı kararı nasıl söyleyeceğini defalarca kez planlamıştı ama babasının karşısına oturunca bu planlar suya düşmüştü. Heyecan ve reddedilme korkusu kalbinin hızlanıp durmasına sebep olacaktı neredeyse. “Bana küçükken hikâyeler anlatırdın. Ama her gece anlattığın bir hikâye vardı.”

“Küçük doktorun hikâyesi,” diyerek gülümseyen adam kızına kaşlarını kaldırarak baktı. “Artık biliyorum. O senin hikâyen,” dedi Ebru.

“Evet.”

“Yoksulluğun ortasında okumak için çabalayan, okurken aynı zamanda çalışan bir doktorun hikâyesi...” deyip sesli bir şekilde yutkundu. “Bana ilham olan hikâye,” dedi iç çekerken.

Babasının buruk bir tebessümle, “Anlamamı isterdim bebeğim,” demesi sanki kilit bir kelimeymiş gibi ona ışık tutmuştu. Ebru susmakla ya da çekinmekle bir şey elde edemeyeceğini fark ederek açık konuşmaya karar verdi.

“İşte ben de istediğimi söylemeye geldim. Baba, kendi paramı kazanmak istiyorum. Geçimimi sağlamak için bir şeyler yapmak istiyorum. Ayaklarımın üzerinde durmam gerektiğini düşünüyorum,” derken nefessiz bir

şekilde konuşmayı planlasa da babası elini kaldırarak onu susturdu.

“Her zaman yanındayım ve her kararına saygı duyuyorum. Tabii bir kız babası olarak her karara saygı duymak ne demek biliyorsun,” derken gülümsüyordu babası.

Biraz olsun rahatlayan Ebru, “Her karara saygı duyan bir baba olarak, dövme yaptırmama izin vermemiştin. Kampa gitmeme de. Bu liste uzayacak gibi bence susayım,” deyip kıkırdadığında babası geriye yaslandı.

“Öncelikle... Bir iş bulmak istiyorum. Mahallede yaşamak istiyorum. Yani... Kendi yemeğimi kendim yapayım. Kendi paramla evimi geçindireyim. Bunları öğrenmek istiyorum,” dedi sakın bir sesle. Babasının düşünceli tavrını izlerken dudaklarını dişlemeye başlamıştı bile.

“Çok güzel bir düşünce, bunu desteklerim elbette,” diyen babasına gözlerini irileştirerek baktı. Hızla ayağa kalkıp, şaşkın bir vaziyette, “Mahallede yaşayacağım kısmını da duydun umarım,” diyerek güldü. Sanki ilk buluşu kendi bulmuş gibi hissediyordu. O denli şaşkın ve mutluydu.

Ergün Bey gülerek kızına baktı. “Duydum. Bahsettiğin mahalle şu Hızır’ın yaşadığı mahalle ise neden olmasın?” diyerek gözlerini kıstığında Ebru bayılacağını düşündü.

Ergün Bey, Hızır’ı tanıyordu. Taksiye ihtiyacı olduğunda her zaman aradığı ve biraz da olsun yakından tanıma fırsatı bulduğu kişiydi. Karakterini de beğeniyordu. Bir semtin iki kesimiydi aslında evlerinin konumu. Sağ tarafta villalar ve gösterişli evler, sol kısımda ise küçük bir gecekondü mahallesiydi aslında Aydos. Bu sebeple de iki kesim her daim birbirini tanıyabiliyordu.

“Gerçekten mi? İzin veriyorsun yani.”

“O adama güvenerek izin veriyorum. Ama bana her anını rapor edeceksin.”

Ebru ılık atarak, “Tabii ki!” diye bağırdı. Ergün Bey, “Tamam, görelim... Başarabilecek misin?” diye sordu.  unda Ebru saçlarını düzelterek yerine yerleşti yeniden.

“Göreceğiz. Başaracağım!” dedi kararlı bir sesle.

“Hadi bakalım...”

“şaşırtıcı bir karar...” diye mırıldanan Ebru, babasının ciddi bir açıklama yapacağını hissetmiş gibi durulmuştu.

“Hayır, artık arkadaşın olsun istiyorum. Kendini kapattığın kabuğundan sıyrılmanı ve insanların arasına karışmanı istiyorum. Dışarı çıkıyorsun ama çoğunlukla odana kapanıyorsun canım. Bu hiç hoş değil,” derken  zg nd  adam.

Ebru gülümsedi. “Değişim vakti...” diye mırıldandı. Babası hızla elini kaldırdı. “Değişime desteğim var ama en ufak bir sorunda kararım değişir, Ebru. Benim ciddiyetimin farkındasın değil mi? Bu konu şaka yapabileceğin bir konu değil.”

“Farkındayım. Teşekkür ederim babacığım.”

“Başarılar canım,” dediğinde kızının yavaşca kapıya ilerleyişini izledi. Ansızın, “Ebru?” diye mırıldandı.

Genç kız geriye dönerken, “Efendim baba,” diye karşılık verdi. şaka demesinden korkuyordu. Yutkundu.

“ nce Hızır’ı arayacağım. Ona garip bir şekilde güveniyorum. Bu konuyu onunla da konuşacağım.”

şaka deseydi daha iyi olurdu belki de. Çünkü Hızır, Ebru’nun planlarını anlayabilecek kadar zeki bir adamdı. “Tamam,” dedi  zg n bir sesle. Odadan ıktığında Melek’e mesaj atmaya koyuldu. Hızır’ı ikna edebilecek tek insan Melek’ti. Ona güvenerek bir işe koyuluyordu Ebru.

Ebru, taksi durağının içinde saçlarını yolmamak için bir sağa bir sola adımlıyordu. Üzerindeki yeşil montu çıkardı ve koltuğa sertçe fırlattığında Veli Baba şaşkın bir şekilde bakıyordu kıza.

“Veli Baba yalvarırım evet de!” diyerek bir kez daha yakaran Ebru’ya belki de bininci kez hayır diyecekti yaşlı adam. “Kızım delirdin mi sen?” diye sordu.

“Lütfen...”

“Mahallede laf söz olur. İki tane genç adamın kaldığı evde kız mı kalırmış?” diyerek söylenen yaşlı adama, “Geri kafalı olma baba!” diyerek bağırdı. Onun öfkelenildiğini fark ederek, “Odaya karşılık kira ödeyeceğim,” diye fısıldadı sessizce.

“Kira falan istemiyorum. Sana söz gelsin de istemem. Sen mahalle kültürünü bilmiyorsun, kızım. Böylesi kıyı mahallelerde kadın ve erkeğin yan yana yürümesi bile hafta sebebidir. Öyle ki sen aynı evde kalmayı teklif ediyorsun. Tamam, Hakan’ı seviyorsun ama bu kadarı da fazla...”

Ebru, hızla dizlerinin üzerine yere eğildi. Veli Baba’nın dizlerine ellerini yerleştirerek, “Veli Baba... Kendimi kanıtlamam gerekiyor. Bak, ileride beyaz eşya mağazasında iş buldum. Ev bulmam gerekiyor ama Aydos’ta kiralık bir yer yok. Ben sana güveniyorum. Hakan’a da...” diye mırıldandı. İki elini de çenesinin altına yerleştirip yavru kedi bakışları attı.

Ne yazık ki yanlış bir yerden giriş yapmıştı konuya. Veli Baba kızgın bir şekilde, “Bana Hakan deme!” diyerek başını başka yöne çevirdi. Hâliyle Ebru’nun algıları açılıp yön değiştirdi. “Ne oldu?” diye sordu.

“Delirtti beni!”

Ebru hızla adamın eline uzandı. “Baba, izin ver bana. Odayı kiralayayım. Onun hakkından ben gelirim. Biliyorsun ki benden nefret ediyor. O inatçı keçiyi dize getireceğim. Söz!” diyerek heyecanla atıldı söze.

“Olmaz!” diye directti yaşlı adam. “Olmaz, kızım!”

“Olur, olur... Bal gibi olur.”

“Ebru, olmaz diyorum.”

“Neden ama?”

“Ateşle barut yan yana durmaz!”

Genç kız kahkaha attı. “Bir yanlış düzeltmek istiyorum,” dedi elini kaldırarak. “Biz ateşle barut değiliz. Ateşle ateşiz. Barutla barut. O neyse, ben de oyum işte!”

“Olmaz, baban ne diyor bu işe?”

“Hızır Abi’yle konuşacak. O da destek çıkacak bana,” derken, *umarım*, diye geçirdi içinden. Melek hâlâ mesajlarına geri dönüş yapmamıştı. Tek umudu onu ikna edebilmesiydi.

“Yine de olmaz Ebrum...”

Ebru iç çekti. Hiçbir şey yolunda gitmiyordu. Hiçbir şey kolaylaşmıyor, aksine zorlaşıyordu. Hakan’a ulaşamaması için her yol kapanıyordu sanki. “Peki,” dedi sinirli bir şekilde. Küfür eder gibi konuşup montunu aldığı gibi çıktı duraktan.

Akşam olduğunda Veli Baba karşısında oturan Hakan’a dikkatle bakıyordu. “Çağır şu çocuğu yemeğini yesin,” dedi.

Arslan bir süre dışarıda kalmış, sakinleşince eve geri dönmüştü. Hakan ayağa kalktı. Bir tepsi hazırladı ve Arslan için hazırladıkları odaya girdi. Tepsiyi yatağın üzerine bıraktığında, Arslan üzerine uzun kollu bir tişört

geçirdi. Haki rengi tişörtün sıradan bir tişört olmadığını, üzerindeki amblemi ve yazıyı görünce askerde giydiği tişörtü olduğunu anladı Hakan. Anlaşılan kardeşi hâlâ orada yaptığı askerliğin etkisini üzerinden atamamıştı.

Arslan, yemeğe bakıp tekrardan abisine döndü. “Abi, gidelim...” dedi sessizce.

Hakan, komutanların emirlerine karşı gelemeyen kardeşinin bu kadar asi oluşuna şaşkıındı. Askerlik değiştirmiş olmalıydı onu, ne yazık ki bunu göremiyordu Hakan. Hiç değişmemişti. “Yemeğini ye,” dedi sert bir şekilde.

“Sözünü tutamıyorsun!”

“Yanımdayım. Sen de benim yanımdan bir yere ayıramazsın.”

Arslan, ona laf anlatamayarak, “Of!” diye inledi ve gözlerini kapattı. “Bana oflama. Yemeğini ye,” diyen Hakan sinirlendiğini hissediyordu.

“Aç değilim,” diyen kardeşine bakarken kaşlarını kaldırdı. “Öyle mi?” diye sordu kinayeli bir şekilde. Gözlerini açmayan Arslan, “Öyle!” dedi.

Hakan, yemekten bir kaşık aldı ve hızla onun ağzına tıktırdı. Ekmekten koparıp, elini yanaklarına bastırarak ağzının açık kalmasını sağladı. Ekmeği de ağzına tıktırıp elini bastırdı. “Yiyeceksin,” dedi öfkeyle.

Arslan, onu itmeye çalışsa da abisi dizlerini ellerine bastırmıştı. Âdeta üzerine yığılan abisine bakarken gülüyordu. Öksürdüğü hâlde zorlukla yutkundu lokmasını. “Yarasın koçuma!” diyerek güldü Hakan.

Üzerinden kalkmayan ama ellerini çeken abisine bakıp, “Bırak beni!” diyerek onu üzerinden itmeye çalıştı. “Ye şunları...” diyerek geri çekildi Hakan. Nefesini düzene sokmaya çalışırken üzerini düzeltiyordu. Arslan hızla onun tepesine bindi. Bacağını kaldırıp abisinin ensesine yerleştirdi ve onun boynunu iki bacağının

arasına alarak sıkıştırdı. Gülerek baktı. “Paslanmışsın abi!” deyip bacağını biraz daha sıkıştırdığında abisinin yüzünün kızardığını ve zor nefes alabildiğini görebiliyordu.

“Sen öyle san!” deyip, kardeşinin karnına sertçe vurarak nefesini kestiği gibi hızla üzerine çullandı Hakan. Yatakta birbirlerine girmişken, yuvarlandılar ve konso-la çarptıklarında bir vazoyu yere düşürüp kırdılar. Hâlâ boğuşan ve hiçbir şeyi umursamayan kardeşlerin sesine odaya daldı Veli Baba. Onları gördü. Paramparça vazoyu gördü.

Kaşlarını çattı. “İkinizi de döveceğim,” dedi sakın bir sesle. Ardından bağırarak, “Karımdan kalan hatırayı kırmışsınız!” dedi.

Hakan, başı dönerken ayağa kalkmaya çalışarak, “Baba...” dedi ama geri düştü. Arslan âdeta mosmor olmuş bir yüzle, “Moruk, bak...” diyecek olduysa da nefesi yetmedi.

“Kesin sesinizi!” diye kükredi, Veli Baba. Hakan’ın ensesinden tutup, “Hakan, çık dışarıya!” diyerek odadan dışarıya itti. Arslan’ın tişörtünün yakasından tutup kaldırdı ve “Sen de çık!” diye azarladı.

Arslan şaşkın, Hakan sırtıkan bir şekilde salonda duruyorlardı. Genç adam askerden gelmenin verdiği bir alışkanlıkla rahat ol pozisyonundaydı. Bacakları aralık, elleri arkadaydı. Hakan ise yere yığılmamak için sırtını duvara yaslamış gülüyordu. Veli Baba onlara bakarak ilerledi. Başıyla mutfağı gösterdi. Suçlu iki çocuk gibi mutfağa giren gençlere baktı.

“Oturun!” diye azarladı. Masaya yerleştiklerinde Veli Baba, Arslan’a yemek koydu. Önüne bıraktı. “Şimdi herkes yemeğini masada yiyecek. Elinizde bir tepsi ile odalarınıza kaçtığınızı görmeyeceğim. Hakan, bunu sana daha

önce de dedim!" dedi bariton bir sesle. "Masada olacaksınız! Aile dediğin yemeklerde bir olur!"

Arslan başını kaldırdı ve "Biz aile değiliz ki seninle!" diye mırıldandı.

"Arslan, sana bir şey diyeyim evlat. Senin askerliğin bitmedi. Eski bir askerin evindesin şu an. Ben aksıyorum, farkındasın değil mi? Bu orada burada olmadı, senin gibi çocukları, sıkı bir eğitimle adam ederken oldu bu!" deyip iç çektiğinde Arslan yutkunarak başını eğdi. "Biz bir aileyiz, Arslan. Bunu sen de öğreneceksin. Sana öğreteceğim. Birine daha öğretmem gerekiyor anlaşılan..." derken sinirden elleri titriyordu adamın. "Afiyet olsun!" deyip mutfaktan çıktı.

Veli Baba gidince, Arslan kaşlarını çatarak baktı abisine. "Neden anlatmadın? Ona saygısızlık etmezdim," diye mırıldandı.

Hakan iç çekti. "Askerlik bitti, Arslan. Buraya uyum sağlamaya çalış. Evet, eski bir askerdir Veli Baba... Ama senin komutanın değil, bunu unutma. Biraz delidir..." dediğinde Arslan gülümsedi.

"Sevmeye başladım. Galiba deli deliyi çekiyor abi!" diye fısıldadı. "Hayattaki hedefimi belirmeme yardımcı olabilecek bir komutan olabilir," dediğinde Hakan onun yemeğini işaret etti. "Sus da yemeğini ye it!" diye söylendi.

Veli Baba elindeki telefona son kez baktı. Zaten sıkılmıştı her şeyden. Bu amaçsız, kendilerinin farkına varamayan gençleri adam etmeyi istiyordu. Özellikle de Hakan ve Arslan'ı. Ama deli bir kız vardı arada. Onun da kendi ışığının farkına varması iyi olabilirdi. Hem Ebru, kendi kızına benziyordu. Onun gibi deli dolu bir kızdı. Biraz da özlem giderirdi... *Her şeyi yapan, dedikodu kazanı olan bu mahallenin de hakkından gelir bu deliler,* diye düşündü.

Kararını verdi. Telefonundan Ebru'nun ismi bulup yavaşça mesaj yazmaya başladı.

Alıcı: Ebru Kızım

Oda için kira istemiyorum, kızım. Hiçbir şey, istemiyorum. Boş odayı sana veriyorum. Baban onaylarsa en kısa zamanda yerleşebilirsin. Tek bir kural vardır, evin tüm kurallarına uymak zorunludur. Yoksa evden gidersin.

Gönderen: Ebru Kızım

Ya sen ne bal bir adamsın Veli Baba. Bal babam benim! En kısa zamanda odama yerleşeceğim!

Veli Baba telefonunu komodine bıraktı. Geriye yaslandı. Her şey daha iyi olacaktı. Kendisi son günlerini ömrünü adadığı işle, sadece askeri bir alan dışında icra edecekti. Gülümsedi, yine iki oğlu bir kızı olmuştu. Hızır, ona yeni bir hayat vermişti. Boşuna sevmiyordu o adamı...

1. BÖLÜM

Aylar Sonra

ZAMANIN EN BÜYÜK ilaç olduğunu söylerler hep. O ilacın bünyede ne etki yaratacağını bilmezler. Nasıl ve ne şekilde olacağını bilmezler. O ilacın işe yarayıp yaramayacağını bilmezler. Zaman ilaçtır belki de ama insanların hastalıkları o ilaca uygun değildir bazen.

Hayat öyle gariptir ki kaçındığınız şeylerden, sakındığınız ne varsa onu size sunar. Ve siz bazen hiç yapmam dediğiniz hatayı yaparsınız. Zaman ilaç olmaktan çıkıp sizi zehirlemeye başlar.

Hakan ile Ebru'nun hikâyesi de ilaç olduğunu düşündükleri zamanın, boş bir anlarında zehre dönüşmesiyle başlamıştı.

Ebru kollarını göğsünde birleştirmiş, nemli gözlerle duvarda asılı duran gelinliğe bakıyordu. Yarım balık gelinlik modelindeydi. Kalçanın altına kadar vücudunu saracak olan gelinlik, aşağıya doğru genişleyerek iniyordu. Dantel ve tül detayları vardı. Uzun duvağı da askıya asılmıştı.

Hayallerindeki gelinliğe benziyor olabilirdi ama bulunduğu durum hayallerinin en yıkık hâli bile değildi.

Rüya gibi evlilik hayali kurmuş, düğününde bir prenses gibi olacağını hayal etmişti. Şimdi ise güzel bir gelinlikle karmaşık bir kâbusun ortasında kalakalmıştı.

Hemen yanında sesini çıkarmasa bile varlığını fazlasıyla hissettiren Hakan, derin bir nefes aldı. Duvarda asılı gelinlik ne ifade etmeliydi ona? Sevdığı kadının bunu giyeceğini düşünerek kalbinin hızlanması gerekirken, hiçbir şey hissetmiyor olmak acı vericiydi. Çünkü Ebru, sevdiği kadın değildi. Gelinliğin içinde hayal bile edemiyordu onu. Ama o gelinliği giyecek kişi Ebru'ydu.

Genç kadın burnunu çekerek Hakan'a doğru çevirdi başını. Derin bir şekilde çatılmış kaşlarını, rahatsızlığını apaçık belli eden yüz ifadesini ve düz bir çizgiyi andıran dudaklarını izledi. Ne yazık ki Hakan gözünü bile kırpmadan gelinliği izliyor, hiç ona bakmıyordu.

"Mutlu musun, Ebru?" deyiverdi ansızın. Sesi kuru ve sakın çıkıyordu. İç çekip devam etti konuşmaya. "Hatta eminim ki mutlusundur. Bir insanın hayatı ne kadar berbat edilebilirse o kadar berbat edip amacına ulaştın."

Ebru, son birkaç gündür durduramadığı gözyaşlarının yuvası olan gözlerini avucunun içiyle hoyratça silip burnunu çekti. Ağzını açıp bir şey diyecekken Hakan onu dinlemeye gerek bile duymadan odadan çıktı. Onun gidişinin ardından üzgün bir şekilde gözyaşını dökerken kendini kötü hissetti ve hemen arkasındaki tekli koltuğa yığılırcasına oturdu genç kadın.

Nasıl bu hâle gelmişlerdi? Zaman ilaç olmak yerine, nasıl zehir olmuştu onlara? Hani ateşle ateş, barutla barut vaziyetindeydiler? Yaşananlar bir film şeridi gibi gözlerinin önünden geçerken, gözyaşları yeniden elmacık kemiklerine doğru süzüldü.

Aylar önce Veli Baba'nın evine yerleşmişti Ebru. Hakan bunu öğrendiğinde evi terk etmeyi düşünmüş

fakat sonrasında vazgeçerek ve verdiği sözleri anımsayarak Ebru'ya yaşadığı yeri dar etmeyi kafaya koymuştu. Sürekli ona bağırıp çağırıyor, bazen gereksiz yere aşağılıyorken bir süre sonra Ebru tüm bunlara karşılık vermeye başlamış ve tabiri yerindeyse onun anlayacağı dilden konuşmuştu. Hakan ona nasıl umursamaz davranıyorsa, Ebru da aynı şekilde karşılık vermişti.

Bu durum onların arasında soğuk savaşların başlamasına yeterli olmuştu.

Fakat bir süre sonra paylaşılan ev işlerinde bir araya gelip gülebildiklerini, eğlenip kavga etmeden de durabildiklerini fark ederek ateşkes ilan etmişlerdi. Beraber yemekler, temizlik, alışveriş yapmış, beraber film izlemişlerdi. Bir süre boyunca çok iyi iki arkadaş olmuşlardı. Dertlerini, günlük koşuşturmalarını bile akşam olduğunda bir kahve eşliğinde paylaşabilmişlerdi.

Bu süreçte Ebru yine Hakan'ın peşinde koşmuş ve onu bir türlü elde edememişti. Bir gece Veli Baba ile Arslan taksi durağındayken, Ebru ile Hakan yine film izlemek için mısırlarını patlatıp film izlemeye koyulmuşlardı. Bir süre sonra Arslan onu arayıp yanına çağırmıştı.

Hep beraber maç izlemiş, muhabbet eşliğinde içmişlerdi. Veli Baba ve Arslan muhabbetlerine devam ederken, Hakan eve dönmüştü. O gece, zaman ilaç olmaktan çıkmış ve bünyelerini zehirlemişti. Hakan ile Ebru'nun arasında yakınlaşma olmuştu. Ebru inatla ona yaklaşmış ve Hakan ise sarhoşluğun verdiği etkiyle onunla beraber olmuştu.

Ertesi günün sabahında bulunduğu durumu idrak eden Hakan, yatağında çıplak ve sarmaş dolaş yattığı kızın Ebru olduğunu görünce âdeta derinden sarsılmıştı. Bu durumu gizlemek veya inkâr etmek ona yakışmazdı. Yaptığı bir hatayı, başka bir hatayla kapatmak

istemiyordu. Akıllı düşünemeyecek kadar öfkeli olan Hakan, Ebru'ya onunla evleneceğini söylemişti.

Genç kadın Hakan'ın sözlerini duyduğu anda âdeta çıldırmış ve bağıra çağıra tozu dumana katmıştı. Sadece beraber oldukları için kendisiyle evlenmesine karşı çık-
sa da Hakan itiraz kabul etmemişti. Kendi aralarında olan bu durumu, hiçbir şey olmamış gibi gizleyerek ha-
yatlarına devam etmek yerine Hakan da ona hayatı ze-
hir etmek istemişti anlaşılan. Ebru bu sığ düşünceye
gerçekten karşı çıkıyordu. O adamı seviyordu, severek
yapmıştı birçok şeyi ancak sadece birlikte oldukları için
evlenmeleri gerektiğini düşünen adamı da kabul etmek
istemiyordu.

Hem Hakan'ı hem de Ebru'yu zaman denen zehrin
sancısı sarmıştı.

Ebru, babasına durumu izah etmeye çalışırken kor-
ku baskın gelmiş ve cümleleri kuramamıştı. Kendini ifa-
de edememişken, babası öfkeli bir şekilde onu kırmış
ve Ebru evleneceklerini söylediğinde bile onunla ko-
nuşmamıştı. Annesi de aynı tepkiyi vermişti ama daha
sert olmuştu tepkisi. Hatta kavgalar büyümüş ve babası
Ebru'yu evden kovmuştu.

Soluğu Hakan'ın kapısında alan Ebru evin içinden ge-
len bağırışlardan korkarak içeriye girememişti. Çünkü
Hakan'ı azarlayan birileri vardı. Hızır Abisi ve Veli Baba.
O sinirle ve Hızır'ın sözlerine karşı büyük bir utançla ora-
cıkta duramayan Hakan da kapıyı çarpıp çıkmış ve kızı
görünce öfkeli bir şekilde bağırıp çağırıp, yanından geçip
uzaklaşmıştı. O gece Ebru ağlayarak Melek'e sığınmıştı.

Ve zehir etkisini tamamen göstermeye başlamıştı.
Zaman artık ilaç olmuyordu.

Melek, Ebru'yu sarıp sarmalamış ve kırılan kalbini
onarmak için kocasının ters tavrına bile cesurca karşılık

vermişti. Hızır, karısına kıyamayarak Ebru'nun bir süre misafir olmasını kabul etmişti. Ebru, iyileşmeye meylliydi.

Ne yazık ki Hakan için işler daha da garipleşmişti. Aniden evleneceğinin haberi mahalleye yayıldığında herkes soru sormaya başlamış, Hakan ise bu sorulardan bunalmıştı. Aşık olduğunu, uzun süredir beraber olduklarını söylese de inanmayan birçok insan çıkmıştı.

Bu durum herkesi derinden sarsmıştı.

Veli Baba, Hakan'a çok sinirliydi. Çünkü kendi evine aldığı bir kızı koruyamamış olmayı kendine yediremiyordu. Hakan'ın da böyle bir şey yapmış olmasına sinirliydi. Ama en çok kendisine öfkeliydi. Bu duruma mahal verenin kendisi olduğunu düşünüyordu. Zorlu süreçte birkaç kez fenalaşıp hastaneye kaldırılmıştı.

Arslan, hâlâ kendini bulunduğu ortama ve aile ortamına alıştırmaya çalışırken yaşanan sarsıcı anlar kendini yine dışarıya itmeye zorluyordu. Abisinin yanında olup ona destek olmaya çalışsa da elinden pek bir şey gelmiyordu. Çünkü herkes tarafından günah keçisi gibi azarlanan kendisi oluyordu.

Hakan birkaç kilo birden kaybetmiş, bostan korkuluğuna dönmüştü. Çok fazla düşünmek, çok fazla strese girmek bünyesini yormuştu. Birçok şeyden kaçmak için de sürekli taksiye çıkıyor, kimseyi görmek istemezken kimseye de gözükmek istemiyordu. Üstelik Hakan'ın kalbini yakan en büyük acı, Hızır Abisi'nin ona sırtını dönmesiydi. Hızır onunla konuşuyordu ama yüzüne bakmıyordu.

Hayat, onları fazlasıyla zorluyordu.

Şimdi ise... Zamanın zehir olduğu gibi o zehrin ilacı olmasını ümit ediyordu herkes. Hakan hariç, herkes zamanın iyi geleceğini düşünüyordu.

Dışarıdan gelen korna sesiyle daldığı düşüncelerden sıyrıldı Ebru. Usulca ayağa kalkıp dışarıya çıktı. Hakan taksinin sürücü koltuğuna oturmuş onu bekliyordu. Yavaş adımlarla arabaya ilerledi ve ön yolcu koltuğuna yerleştiğinde, Hakan gaza bastı.

“Ben ne dersem o olacak,” dedi yine ansızın. Çok fazla susuyor, aniden konuşuyordu. Kısa konuşuyor, sürekli gülüp şaka yapan Hakan’dan iyice sıyrılıp ruhsuz bir adama dönüşüyordu herkesin gözünde.

Hakan bir mobilya mağazanın önünde durdu ve arabadan indi. Ebru da arabadan inip onun peşinden içeriye girdi. Sade, çiçekli şekilli koltuklara, mobilya takımlarına bakınan Ebru, beğendiği eşyaları incelemeye başladığında Hakan homurdandı. Onu kolundan tutup çekiştirerek yazıhaneye ilerledi. İçeriye girdiklerinde yaşlı bir adam onları karşıladı. Deri sandalyeye oturan Hakan, geriye yaslandı ve karşısındaki yaşlı adama baktı.

“Mustafa Abi, eşyaları ne zaman getirir çocuklar?” diye sordu. Daha önceden, evlendiğinde gerekli olacak eşyaları taksit yaptırarak almıştı. O zamanlarda Ebru bile yoktu hayatında.

“Dur, bakalım...” diyen adam kalın ve siyah bir ajan-dayı açtı. İçindeki zarfı çıkardı ve makbuzları incelemeye başladı. Bir de liste çıktı zarfın içinden. Hakan, kendi elleriyle hazırlamıştı o listeyi vakti zamanında. Adam başını kaldırdı. “Hakanım beyaz eşyaları bu hafta içi müsait olduğunuz bir gün gelip kurar çocuklar...”

“Koltuk takımı, yatak odası falan alınacak...” dedi yüzünü ekşiterek.

Adam Hakan’ın sözü üzerine başını çevirip babacan bir tavırla Ebru’ya gülümsedi. “Kızımız beğensin. İndirim yaparız,” dedi.

Üçü de yazıhaneden çıkarak, dükkânın içinde gezinmeye başladılar. Hakan, Ebru'nun dükkâna girdiği ilk andan itibaren baktığı köşe takımını almak istediğini belirtti. Fakat sıra yatak odasına gelince kendi beğendiğini seçti. Her zaman beyaz bir yatak odası hayal etmişti. Bu kâbusu andıran anlarda bile hayallerinden vazgeçmek istemiyordu. Bu yüzden beyaz bir yatak odası takımını seçerek gereken işlemleri halletmişti.

Ev için gereken en önemli eşyaları aldılar, makbuzları imzaladı Hakan. Dışarı çıkıp tekrardan arabaya bindiler. Hakan bu defa Aydos ormanının hemen altında kalan, Hızır'ın evine yakın bir eve götürdü Ebru'yu. Kocaman bir bahçesi olan fakat bakımsız bir gecekonduydu geldikleri yer. Hakan kapıyı açıp içeriye girdi, peşinden ilerleyen Ebru evdeki kokuya karşı yüzünü buruşturdu. Çöplüğü andıran yerde zor durabiliyordu. Hakan, cebindeki anahtarı kızın eline tutuşturdu.

"Burası evin. Artık burada kalacaksın. Beğenmeme şansın yok, Ebru."

Ebru âdeta viraneyi andıran evi inceledi. Kocaman bir salon ve iki odası vardı evin. Ortalıkta ağzı açık boya kutuları vardı ve hepsi kurumuştı. Duvarlarda spreyle yazılmış yazılar anlamsızdı. Boyaları dökülmüş, duvarların dibinde gerçekten de çöpler vardı. Kapıların boyaları da kavlamıştı, üstelik pek de sağlam gözüküyorlardı. Camlar beyaz boya ile çizilmişti, bazıları kırıktı.

Derin bir nefes aldı Ebru. "Beğendim," dedi sakın bir sesle. Oysa bir an evvel bulunduğu yerden ayrılmak istiyordu.

Hakan evi incelerken aniden geriye döndü ve öfkeli bir şekilde ona baktı. "Düğün iki hafta sonra," deyip ellerini iki yana açtı. "İki hafta içinde burayı saraya çevireceğim. Düzgün bir ev bulabilirdim ama ben bu evi,

bu mahalleye ilk geldiğimden beri istiyordum. Bir yere emek verip güzelleştirmenin ne kadar değerli bir şey olduğunu sen bilemezsin.”

Ebru onun iğneleyici sözlerine karşın sadece başını salladı. Biliyordu ki karşılık verirse ateşli bir kavga meydana gelecek ve Hakan sinirlerine hâkim olamayarak daha çok kıracaktı onu. Oysa Ebru, kendi içinde paramparçaydı.

Genç adam, ayağının ucuyla bir boya kutusunu kenara itti. “Yarın tadilat için ustalar gelecek. İşleri bitince boyaya başlayacağım. Sen de oturmak yerine yaşayacağın yeri temizleyeceksin.”

“Bana emir verip durma. Yapacağım işlerin farkındayım ben,” derken sesi yırtıcı çıkıyordu Ebru’nun.

“Bundan sonra o uzun dilini bana karşı sakın kullanma. Koparırım.”

Ebru kaşlarını çattı, psikolojik şiddet gördüğünün kendisi farkındaydı ama karşısındaki adam bunu yaptığının farkında mıydı acaba? Buna daha fazla ne kadar katlanabilirdi ki? Sevgi de kurtarmıyordu birçok şeyi...

Hakan iç çekti. İçinde biriken o kadar çok şey vardı ki söylemezse çıldıracağını düşünüyordu artık.

“Ulan...” dedi olanca siniriyle. Doğrudan genç kadının gözlerinin içine bakıyordu. “Rezil oldum senin yüzünden, rezil. Kimse benim seni sevdiğime inanmıyor. Ki zaten öyle bir şey de yok. Neden bu kadar çabuk evleneceğimizin herkes farkında. Bunu da bir zahmet düşün.”

Ebru’nun gözleri dolsa da pişmanlığını dile getirmek istemiyordu. “Bu bizim meselemiz. Koynuna giren benim. Beni koynuna alan sensin. Ellere ne?” dedi sert bir şekilde.

“Burada yaşayan insanlar pek de medeni değiller. Biri çıkar, bir laf söyler. Biri çıkar, bir bakış atar. Yıkılırsın.”

Ebru, “Yıkılmam merak etme!” dedi sesini yükseltirken. “Kimseyi ilgilendirmiyor benim hayatım!” Gözünden damlayan yaşları gizlemek için arkasını döndüğünde omzunda bir baskı hissetti.

Hakan onu omzundan sertçe ittirerek, “Yürü,” dedi. “Seni sokağın başında indiririm. Abim beni görürse yine sinirlenir.”

Ebru’nun pişmanlığının esas sebeplerinden ilki ailesiyle yaşanan kötü olaylardı. İkinci en önemli pişmanlık sebebi ise Hızır ile Hakan’ın arasına girmişti. Elleriyle yüzünü kapatıp, “Özür dilerim...” diye mırıldandı ağlayarak.

Hakan iç çekti. Yutkundu. Hayır, onun ağlaması sol yanında bir acı yaratmıyordu. Dişlerini birbirine bastırarak, “Bu durumda özür dilemek bir boka yaramıyor!” diye bağırdı ve kapıyı çarparak evden ayrıldı.

Ebru artık kendisinin olan viran evde yere çöküp Hakan ile Hızır Abisi’nin arasını açtığına ağlarken, Hakan artık Ebru ile paylaşacağı evin bahçesinde taşın üzerine oturmuş Hızır Abisi ile arasında yaşananlara gözyaşı akıtıyordu.

Sevda, habersizce dökülen gözyaşlarının sebebi-nin gizlice aynı olmasıydı bazen. Hakan bilmesede Ebru'nun da aynı sebepten gizlice gözyaşı dökmesi gibi.

2. BÖLÜM

“SEN YAPINCA MARİFETTİR,” dedi Ebru, tüm gücüyle çıkarmakta zorluk çektiği lekeleri kazırken. “Kadın yapınca orospu...” Elinin tersiyle yüzüne düşen saç tutamlarını geriye iterken, “Sen yapınca, ‘Oğlum gerçek bir erkek oldu,’ derler,” diye mırıldandı. “Ben yapınca yüz karası.”

“Senin nefsin var, senin zevkin var,” derken süpürgeyi sertçe yere vurdu. “Benim yok mu? Sanki tek başıma yaptım.” Derin bir iç çekti. “Bana yaklaşan sensin. Senin sarhoş olduğunu bilen benim. Bu ikimizin suçu! İkimiz de masum değiliz bu durumda ama bu kimi ilgilendirir anlamıyorum, anlayamıyorum!”

Ebru kendi kendine kavga ededursun, Hakan telefonundan açtığı şarkıyı kulaklıkla dinlerken onu duymuyordu bile. Ansızın Ebru’ya baktı ve mırıl mırıl konuştuğunu, hareketlerinin asabi olduğunu fark etti. Kaşlarını çatarak şarkıyı durdurdu ve işine devam etmek için geriye döndü.

“Gelmeseydin eve, durağa gitseydin. Sarhoşum uzak dur benden deseydin,” dedi hırsla Ebru. İçinde biriken ne varsa havaya, duvarlara hatta süpürmekte olduğu

çöplere anlatıyordu. Lakin Hakan'la konuşuyormuş gibi sözleri doğruca adama odaklıydı. "Beni öpmeseydin. Beni köşeye sıkıştırmasaydın. Ben zaten sana âşığım, bunu bilerek yaptın. Ben de senin sarhoş olduğunu anladığımda senden uzaklaşmalıyım..." dedi öfkeyle. "Ama bana o kadar güzel davranıyordun ki... Öyle âşık görünüyordun ki... Kahretsin ya!"

Hakan, onun bazı şeyleri atlatamayıp o geceye geri döndüğünü anladığında daha fazla dayanamadı ve yeniden şarkıyı açtı. Ebru, sözlerinin bir kısmında haklı olabiliirdi. Sarhoş olduğunda daha samimi, daha sevecen biri olurdu Hakan. Ebru'ya güzel davranmış hatta ona âşık bir adam gibi güzel sözler söylemişti. Güzel olduğunu dile getirmişti. Üstelik aklında kalan, hatırladığı kısımlarda suç tamamen kendisindeydi. Ebru'ya neredeyse yalvararak ikna etmeye çalıştığını hatırlıyordu ve daha sonrasında yaşanan dakikaları... O an için muhteşem hissettiren fakat ertesi sabah pişmanlık duyduğu dakikaları...

Başını iki yana salladı. Ebru haklıydı, ikisi de masum değildi. İkisi de ateşle oynamışlardı. Sonunda ise yanmak kaçınılmazdı.

Ebru birden yere kapaklandı. İç çekerek ayağa kalkarken duvardan yardım aldı. Öyle çok yorulmuştu ki takati kalmamıştı bir başka iş yapmaya. Ne yazık ki bunu dile getirirse biraz ötesinde sürekli bir şeylerle uğraşan adamın onu tersleyeceğini bilerek sesini çıkarmıyordu. Hakan'a baktığında onun arkası dönük bir şekilde kapıları boyadığını gördü. Özveriyle yapıyordu işini.

Genç kadın elindeki eldivenlere bakıp gözlerini kapattı. Yoğun kokuya karşın nefesini tuttu ve çöpleri kaldırıp büyük bir kutunun içine bıraktı. Gözlerini açtığında karşısında gördüğü görüntü midesindeki hareketliliği

arttırdı ve öğürerek koşmaya başladı. Tuvalete girdi ve boğazını âdeta yakarak geçen midesinde ne varsa bıraktı. Eldivenleri hırsıyla çıkarıp yere fırlattı. Tekrar salona dönüp Hakan'a baktı. Kaşlarını çatarak kendisini izliyordu.

Gözleri doldu. Yutkundu ama yine de sesi titrerken, "Orayı sen temizler misin?" deyip burnunu çekti. "Ben kapıları boyarım."

Hakan, birden böyle bir durum yaşamasına karşın kaşını kaldırıp kulaklığını çıkardı ve çöplerin olduğu kısma baktı. Onun neden öğürerek koşturduğunu anladığında, "Hayır," deyip tekrar işine döndü. Bunu neden yapıyordu? Neden ona böyle kötü davranıyordu, bilmiyordu. Belki de ikisine olan fakat en çok da kendisine olan öfkesini ondan çıkarıyordu. Ama kendini kontrol edemiyor, davranışlarının sertliğini törpüleyemiyordu.

Ebru'nun omuzları çökerken kürek ve süpürgeyi eline aldı. Yeniden gözlerini kapattı. Güç bela yerde duran hayvan ölüsünü süpürgecinin ucuyla arayarak buldu ve küreğin ucuna alarak gözlerini açıp başka yöne baktı. Hakan ile göz göze geldi. Kendini tutmaya çalışsa da gözleri doluyor ve görüş alanı bulanıklaşıyordu.

Hakan elindeki boya fırçasını bıraktı ve Ebru'ya doğru ilerledi. Onun ne denli zorlandığını ve şimdiye kadar isyan etmesini beklerken hâlâ bir şeyler için çabaladığını görebiliyordu. Ebru, onu şaşırtıyordu. Elini kaldırıp genç kadının gözlerini kapattı. Daha fazla midesinin bulanmasını ya da cansız hayvana üzülmesini izleyemezdi. Küreği elinden aldı ve dışarıya çıktı. Geri döndüğünde hiç konuşmadan işine devam etti.

Ebru kutulara biriktirdiği çöpleri evlerinin bulunduğu mahallenin sonunda, ormanın hemen girişindeki yıkık tellerin önündeki konteynere taşıırken birkaç kızla karşılaştı. Kızlar mahallede olmalarına rağmen

fazlasıyla bakımlı tiplerdi. Ebru buna şaşırsa da belli etmedi. Özenle yapılmış saçları ve makyajları, giydikleri kıyafetlerle gerçekten de güzel gözüküyorlardı. Başını eğip kendi üzerindeki baktı. Arslan'ın ona hediye ettiği önünde marka ismi yazan gri bir tişört ve Melek'in verdiği siyah bir eşofman vardı. Pahalı siyah spor ayakkabıları ise lekeliydi. Hakan'ın kullandığı beyaz boya lekeleriyle doluydu. Saçlarını tepeden toplasa da kirli ve kuş yuvası gibi darmadağınktı.

Evden ayrılmadan, daha doğrusu babası onu kovmadan evvel kıyafetlerini alabilmeyi dilerdi fakat buna fırsatı bile olmamıştı. Elinde küçük bir çanta, çantanın içindeyse birkaç parça kıyafet vardı ve hiçbirisi dışarıda, özellikle de mahallede giyebileceği kıyafetler değildi. İç çekti ve çöpleri konteynere attı.

Kızlar ona küçümser bakışlar atarak yanından geçtiğinde tekrar iç çekti Ebru. Bu bakışlar üzerindeki re ya da görüntüsüne değildi. Bunu anlayabiliyordu artık. Doğrudan onu küçümstediklerini anlayabiliyordu. Hakan'ın da dediği gibi bir bakış insanı yıkabilirdi. Ebru bunu anlıyordu çünkü kızlar sanki *senin ne haltlar yediğini biliyoruz* der gibi bakıp geçivermişlerdi yanından.

Morali hepten bozulurken çöpleri konteynere bıraktı ve eve geri döndü. Bir süre odanın birinin temizliğiyle uğraştı. Güneş gören oda genişti ve pencereleri diğerlerine göre daha büyüktü. Bahçenin arka kısmına, daha doğrusu ormanın doğruca içine bakıyordu. Orman manzaralı bu odanın yatak odası olduğunu fark ettiğinde kalbinde bir çırpınma hissetti.

Bir yanı garip bir hazla dolarken, diğer yanı buruklukla tamamlanıyordu hep. Büyük bir çelişkiydi içinde bulunduğu durum. Odayı temizlerken diğer yandan da küçük bir piknik tüpüyle çay demledi. Domates, kıvırcık ve

peynirle iki tane sandviç yaptı. Evin içinde Hakan'ı aradı ama bulamadı. Dışarıya çıktığında Hakan'ın bir köpekle uğraştığını gördü. Beyaz bir köpekti.

Onun hareketlerini izledi bir süre. Koskoca sevgisini bir köpeğe verebiliyorken, küçücük bir sevgi kırıntısını kendisine layık görmüyordu bu adam. Ebru ona ne yapmıştı da başından beri inatla sevmemişti onu? Ağlamaklı olsa da içi, yutkunup kendine hâkim olmayı başardı. "Yoruldu, acıkmışsındır canım..." diye mırıldandı.

Hakan, onun orada olduğunu ve kendisini izlediğini bilmesine rağmen başını kaldırmamıştı. *Canım*, diyordu Ebru. Bu kelimeye karşı çok büyük ve gereksiz bir tepki verebilirdi ama buna gerek yoktu. Sakinlik ve dinginlik şu an için ona iyi geliyordu. "Evet."

"Bir şeyler hazırladım. İçeriye gel istersen..." dedi genç kadın.

Hakan köpeğin tasmaını gövdesi geniş bir ağaca bağladı ve başının üzerine bir öpücük kondurup, "Seni de alacağım içeriye ama şimdilik burada kalacaksın dostum," deyip tebessüm etti. Doğrulduğunda onun hâlâ kendisini izlediğini, hüznü bir tebessümle gözlerinin daldığını görse de umursamadı ve içeriye girdi.

Ebru da içeriye girip Hakan'ın peşinden ilerledi. Boş yatak odasının içinde yere oturup sırtlarını duvara yasladılar ve sandviçlerini yiyip çaylarını içmeye başladılar. Ebru fazlasıyla yorulmuştu.

"Bu gece de mi durakta yatacaksın?" diye sordu gözlerini çay bardağının yüzeyinde gezinen çayın çöpüne dikerken.

Hakan sırtını iyice duvara yasladı ve sigarasını yakıp derin bir nefes aldı. "Hayır, burayla ilgileneceğim." Çay bardağını avucunun içinde sıkıp Ebru'ya baktı. "Sen abimlerde kalırsın yine," dedi.

Ebru da başını kaldırıp ona döndü. Kahverengi gözleri akşamüstü güneşinin odaya bıraktığı parıltılarda parlıyordu. Göz altları torbalanmış ve morarmıştı. Yüzü fazlasıyla yorgun gözüküyordu. Hakan, günden güne çöken hastalıklı biri gibi gözüküyordu ve bu durum genç kadını inanılmaz derecede üzüyordu. "Tamam," diye mırıldandı. Boğazındaki yumruyu yutkunamadığında çayını yudumlayarak o histen kurtulmaya çalıştı. Suçluluk his-sinden.

Hakan'ın çayı çok sevdiğini bildiğinden epey çay yapmıştı. Demliğin içine baktığında bir bardaklık kaldığını gördü ve kendisi için değil de Hakan için yeni bir bardak çay doldurdu. Onun kendisinden daha çok yorulduğunu görebiliyordu ve o son bardak onun hakkıydı.

Biraz olsun dinlenen ve kemiklerindeki ağrıların din-diğini hisseden Hakan ayaklandı. Elini uzatıp Ebru'yu kaldırdı. Beraber iş paylaşımı yaptılar ve tekrardan işle-rini yapmaya devam ettiler.

Hakan yine onun sesini duymamak için sürekli kulaklığını takıyor, şarkı listesindeki şarkıları sürekli başa sararak dinliyordu. Ebru da sessiz bir şekilde işini yapıyor, arada onu görmek için arkasını dönüyor ve bir süre kendini işe verişini izleyip tekrardan önüne dönüyordu.

Derken... Akşama doğru Hakan, Ebru'nun yanına ilerledi. Üzerindeki kirli ve lekeli kıyafetleri çıkarmış, eşof-man ile siyah bir tişört giymişti. Kendinden geçmiş bir şekilde iş yapan Ebru'nun elindeki beze uzandı ve sertçe çekerek aldı, kolundan tutup kaldırdı. Onu incelemek değildi niyeti ama gördüğü görüntü pek de iç açıcı değildi. Ebru, çökmüş bir hâldeydi.

"İyi uyu. Dinlen ve kendine gel, Ebru."

Ebru, suçlu bir çocuk gibi parmaklarını birbirlerine kenetlerken, "Çok yoruldum," diye fısıldadı. Sızlanmak

istemese de dizlerinde derman kalmamıştı. Bu ev işi daha ne kadar sürecekti? Çünkü dayanamıyordu ve bu işin sonunda kendini hastane köşesinde seruma bağlı bir hâlde hayal edebiliyordu.

Elini ensesine bastıran Hakan, iç çekerek etrafına baktı. Kısa sürede en kötü ve en zor işleri halletmişlerdi. Ebru, hep kötü ve zor olan işleri yapmıştı. Bir gün bu eve baktığında kendi emeğini görebilecek olması güzeldi. Bu hissi yaşasın istiyordu, Hakan. Onu sevmiyor oluşu, bu histen mahrum kalmasına göz yumacağı anlamına gelmezdi. “Bir süre daha böyle devam edecek...” diye mırıldandı başını çevirirken.

Ebru gülümsedi. “Ev güzel olacak,” dedi içinde anlam veremediği bir gurur ve heyecanla. Bu evi kendileri yapıyordu. Başını kaldırıp Hakan’a baktığında, onun dikkatle kendisine baktığını fark edince gülüşü soldu ve yutkundu.

“Ebru,” dedi adam, sakın ve yumuşacık bir ses tonuyla. “Ben bir yuva kurmak istiyorum. Bu virane yeri eve çevirmek değil amacım, yuvaya çevirmek istiyorum. Huzurlu bir yuvaya...”

Hakan’ın sesinde anlamlandıramadığı bir tını gizliydi. Özlem, pişmanlık, heyecan? Ne olduğunu bilmiyordu ama Hakan’ın bir yuvayı ne kadar çok istediğini sesinden bile anlayabiliyordu. Eline uzanmak ve sıkmak istese de sadece başını sallamakla yetindi.

“Ben de istiyorum, Hakan.” İç çekip sesli bir nefes verdi. “Yemin ederim huzurlu bir yuvayı ben de istiyorum,” derken gözlerinin dolmasına engel olamadı.

Onun ağlamasından nefret ediyordu, Hakan. Birinin yanında ağlamasından ölesiye nefret ediyordu ve bu kişi Ebru olunca bu his daha beter bir hâl alıyordu. “Yardım edeceksin öyleyse. Yoruldum diyerek kaçamazsın.

Yorulacaksın, hatta ölüyormuş gibi hissedeceksin ama sonunda buraya baktığında güzel bir şey göreceksin.”

Ebru, tekrardan başını kaldırdı ve duvara gözlerini dikmiş öylece duran adama bakarken, “Hakan...” diye fısıldadı.

“Hıı,” dedi genç adam.

Usulca elini tuttu Ebru. Küçük elleri, Hakan’ın uzun ve ince parmaklarının arasında bir kilit anahtar gibi güzel ve uyumlu gözüküyordu. “Ben kötü biri değilim. Kötü niyetli biri de değilim. Sen ne dersen, ne yaparsan hep yanında olacağım. Beni uzak tutsan da ben hep senin uzağında olsam da yanında olacağım. Bunu unutma lütfen,” dedi bütün samimiyetiyle.

Hakan bunu biliyordu zaten. Onu ne kadar kovarsa kovsun, Ebru bir yuva misali kendine yeniden sığınyordu. Bunu defalarca kez yaşamışlardı. Şimdi onun kendi sesinden bunu duymak garip hissettirmişti. Derin bir nefes aldı.

“Ebru, bu böyle olmamalıydı.” Sesi çaresiz bir bağımlınlıkla eş değerdi. “Bu şekilde olmamalıydı.”

Başını eğdi Ebru. “Ama oldu.”

“Ama oldu,” diye tekrar etti genç adam. “İyi olmadı ama oldu.”

Ebru, “İyi olmayacağı anlamına gelmez ki...” dedi yakarcasına. “Belki sen de beni seversin. Öfken diner, beni kabul edersin...” derken sesi o kadar kırılgan çıkmıştı ki Hakan aniden dönüp onun başı öne eğik duruşuna baktı.

“Sen sanıyor musun ki tek öfkem sana! Hayır, ben ikimize de öfkeliyim. İkimiz de ateşle oynadık o gece. Ben sarhoş bünyeyle sana âşık bir adam gibi davrandım. Sen bile bile bu büyüye kapıldın. Ateşle oynadık ve yandık.”

Yutkunan Ebru başını kaldırıp doğrudan onun gözlerine baktı. “İyi düşünemez misin? Bir şeylerin iyi olacağına hiç mi inancın yok?” diye sordu umutla.

Hakan içinde öldürdüğü umutları düşündü. Bir vira-neyi, yuva yapmayı istemek umut değilse neydi öyleyse? Umuttu elbette. Güzel bir hayatın hayallerini yıllardır kuruyordu ve buna bir adım daha yaklaştığını umuyordu. Lakin zor olan yolu seçmişti. Parmaklarıyla kazıyarak kazanacaktı hayatın güzelliğini. Kaderin çelmelerinden zıplayarak geçmeyi öğrenecek kadar sokakta yaşamıştı.

“Bilmiyorum,” diye fısıldadı. “Beynim durdu, Ebru.” Dürüst oluyordu ona karşı. “Yıkıldım, sürünüyorum ama ayağa kalkamıyorum.”

Ebru elini geri çekmediğini fark etti ve daha sıkı tuttu Hakan’ın elini. Başını kaldırıp bir adım daha yaklaştı ona. “Farkındayım, ben elimi uzatıyorum,” dedi iyimser bir tebessüm dudaklarında peyda olurken.

“Ben senin elini görüyorum ama güvenemiyorum.” Hakan, birbirlerine kenetlenmiş ellerine baktı. Ardından Ebru’nun eşsiz mavi gözlerine odaklandı. Yine ona karşı dürüst olacaktı. “Eğer bir başkası olsaydı karşımda, tutumum daha farklı olurdu. Daha sert, daha umursamaz, daha farklı işte! Ama seni tanıyorum artık. Güvenmiyorum ama tanıyorum.” Onun kafasının karıştığını görebiliyordu ama bu iyi bir şeydi. Ona düşünmesi için yeni bir şey vermişti işte. “Bu güven meselesi seninle alakalı değil, benimle alakalı bir durum.”

“Bana kızgınsın, biliyorum.”

Hakan iç çekti. Biliyorsa tekrar anlatmanın ne önemi vardı ki? Elini usulca geri çekti ve “Hadi,” diye mırıldandı.

Ebru ona, anlamaz bir şekilde bakıyordu. Öyle şapşal görünüyordu ki Hakan az kalsın gülecekti. “Köpeği gezdirmeye çıkartacağım,” dedi. Eğlendiği sesine yansısı da Ebru bunu fark etmemişti. Hakan, onun aklında bir türlü

düşüncenin dönen hayali çarklarını duyabiliyordu. İyi, düşünmesi iyi bir şeydi.

Ebru üzerine hırkasını geçirdi ve kapıya ilerledi. Kapıyı peşinden kapatıp kilitledi. Hakan ise köpeğin tasmaını bağladığı ağacın gövdesinden çıkarıyordu. Havlayan köpek Ebru'ya doğru atılıp ön patilerini bacaklarına sürtsede Ebru bir tepki vermedi. Sadece gülümsedi. Hakan'ın hemen yanına ilerleyip beraber sokağa adım attılar.

Hızır'ın evinin önüne ulaştıklarında Hızır da arabadan iniyordu. Hakan aniden durup genzini temizledi. Elini ensesine atıp başını eğdi ve köpeği izlerken Ebru ona baktı. Sonra iç çekip Hızır'a ilerledi.

Ebru kapıyı sertçe açıp içeriye girecekken, Hızır onun bileğinden tutup kendine çevirdi. "Ebru," dedi sert ses tonuyla.

"Efendim abi," derken sesi cılız çıkıyordu genç kadının.

Hızır kaşını kaldırıp, biraz uzağında mahcup bir şekilde kıvranan Hakan'a baktı. İçinde bir yerler paramparça oldu. Kardeşi kelimenin tam anlamıyla çökmüştü. "Söyle şu zibidiye, içeriye gelsin. Ben içeriye sokarsam kemiklerini kırmadan durmam," dedi ve aralık olan kapıdan içeriye girdi.

Ebru derin bir nefes alarak Hakan'a yaklaştı. "Abim diyor ki gelsin."

Ansızın başını kaldıran Hakan'ın gözleri doluydu. "Ne yüzle, ha?" dedi sesi titrerken. "Ne yüzle gireceğim ben o eve?"

Ebru çaresizce ağzını açıp kapadı ama konuşmadan, "Hadi!" diye bağırarak Hızır'ın sesini duydu ikisi de.

Hakan usulca eve doğru ilerledi. Bahçeye girince köpeğin tasmaını bağladı ve Ebru ile beraber içeriye girdi. Melek yemek yapmıştı ve kokusu Hakan'ın

karnının acıktığını tekrardan belli etmesine vesile olmuştu. Hakan'ı görünce hızla ona sarıldı.

"Hakan," diye fısıldadı.

Genç adam, ona sarılırken tebessüm etti. Melek'i her zaman sevmiştir. "Yenge," dedi sakın bir sesle.

"Ne derse desin, abin seni çok seviyor."

"Biliyorum. Sadece kızgın bana."

Melek geri çekildi ve Hasan Ali'yi Ebru'nun kucağına bırakıp tekrardan mutfağa girdi. Ebru koltuğun bir köşesinde bebekle ilgilenirken Hakan gözünü bile kırpmadan onu izliyordu. Bebeği sevişini, onunla saçma sapan sesler çıkararak ilgilenişini, burnunu boynuna yaslayarak koklayışını ve alnına küçük bir öpücük bırakışını... Gözleri gördüğü güzel görüntüye dalıp giderken birden omzunda hissettiği baskıyla ayağa kalktı ve Hızır Abisi'yle göz göze geldi.

Ona bir baba gibi bakan ve hiç yalnız bırakmayan adamın bakışlarındaki hissi tanıdığında dayanamadı, sıkıca sarıldı. Gözleri dolarken yutkundu ve daha sıkı sarılmak için kollarını sıkılaştırdı. Sanki Hızır'ın kemiklerini kırmak istiyordu sarılışıyla.

"Abi, özür dilerim." Sesi titrekti. Yutkundu. "Başını eğdirdim, güvenini boşa çıkardım abi." Daha sıkı sarıldı. "Ama yalvarırım, beni yalnız bırakma." Gözlerini sıkıca yumdu, "Bana sırtını dönme lütfen," diye yakardı acı dolu sesiyle.

Hızır, o tanıdık acıyı yine aynı yerde hissettiğinde iç çekti ve sakinleştirici bir sesle, "Tamam, tamam..." diye mırıldandı. Hakan'ın saçlarının arasına bir öpücük bıraktı ve "Her şeyi yoluna koyarsın sen. Yaparsın bunu," diye devam etti. "Sen benim kardeşimsin, Hakan." Geriye çekilip, Hakan'ın yüzünü ellerinin arasına alıp gözlerinin içine baktı. "Güçlüsün," dedi.

Hakan titreyen çenesini kassa da yutkunsu da ağlamak istiyordu. Bunun yerine başını salladı. "Sen olmadan güç de olmuyor abi. Biliyorsun, biliyorsun bu yüzden bana bunu yapma," dedi gözünden damlayan yaşı silen adamın yüzüne bakarken.

O sırada Ebru kucağında bebekle ikisine yaklaştı ama doğrudan Hızır'a bakıyordu. "Bütün suç benim, abi. Ben... Ben çok üzgünüm. Hakan'a kızma. Ona sırtını dönme. Onun suçu yok, suç tamamen benim," dedi.

Hakan bu duruma şaşırsa da belli etmedi çünkü suç ortağı kendisiydi. Ebru'nun tüm suçu üstlenmesine karşın yutkundu.

"Benimle konuşma, yüzüme bile bakma ama Hakan'ı bırakma abi... Sen bizi... Pardon, onu bırakırsan bir başına kalır..." diyen Ebru, sanki tutunacak bir dal arıyormuş gibi Hasan Ali'ye daha sıkı sarıldı.

Hakan iç çekti. Zayıflığını ve zaafını Ebru'nun öğrenmesine sinirlenmişti. "Tamam, sus artık!" diyerek sesini yükselttiğinde Ebru'nun kucağındaki bebek sıçradı. "Benim ağzım var, kendim anlatabilirim derdimi."

Hızır kaşlarını çattı ve âdeta tıslarcasına, "Hasan varken ses tonunuza dikkat edin. Bir daha uyarmam ikini de," diyerek oğlunu genç kadının kucağından aldı. Odalardan birinin köşesinde duran beşiğe nazik bir biçimde yerleştirdi.

Melek masayı kurup diğerlerini davet ettiğinde hepsi birden masaya yerleştiler. Ebru çatalını düşürünce Hakan'la ikisi birden eğildi ve başlarını vurdular. Hakan öfkeli bir şekilde ağzını açtığında Melek ile göz göze geldi ve sustu.

Yemekler sessiz bir şekilde yendi. Hasan birden ağlayınca Hızır kafasındaki konuşmayı yapmak yerine, oğluyla ilgilendi. Hakan ise bileğindeki saate baktı ve evin

işleri olduğunu söyleyip dışarıya çıktı. Ebru da peşinden çıkıp onun uzaklaşmasını izledi bir süre.

İçeriye girdi. Hasan'ı beşiğinden alarak, hemen yanındaki tek kişilik yatağa uzandı. Hasan uyumamıştı ama ağlamıyordu da. Mırıl mırıl sesler çıkarıyordu. Ebru onun rahatını bozmak istemeyerek tekrardan beşiğe yerleştirdi bebeği. Ellerini çenesinin altında birleştirip, tebessüm ederek Hasan'ı izledi.

Bebeği izlerken sessiz sessiz gözyaşını akıttı. Sanki Hasan da onun ağladığını anlıyormuşçasına durgunlaşmıştı ve onun gözlerinden akan yaşları izlerken uykuya dalmıştı.

Odanın aralık olan kapısından onu izleyen çiftten habersizce tüm gece ağladı Ebru. Ne olacağını bilmiyordu, sadece birazcık sevgi ve huzur istiyordu. Dile getirilmeyen ve görmezden gelinen büyük sorunların acımsı tadının içinden gitmesini diliyordu. Birazcık, çok az da olsa birazcık Hakan'ın sevgisini istiyordu sadece...

3. BÖLÜM

HAKAN GÖZLERİNİ KISARAK Ebru'ya baktı. Elektrikli süpürge ile evi temizliyordu. Evin tüm eşyaları iki gün içinde yerleştirilmişti. Bu eşya yerleştirme işi de Hakan'ı çileden çıkarmıştı çünkü Ebru bir türlü yerlerine karar vermemiş, sürekli bir şeylerin yerlerini değiştirmek zorunda kalmışlardı.

Yerinden oynayan prizleri değiştirirken, Ebru'nun sesini duydu.

"Dikkat et, çarpılma."

Öfkeli bir şekilde tornavidayı çevirirken, "Çarpıldım çarpılacağım kadar," diye mırıldandı.

Ebru ellerini beline yerleştirerek, "Ne yaptın ki?" deyince Hakan hızla ayağa kalktı ve kaşlarını çatıp hayretler içinde ona baktı. "Bahçeyi temizledim. Tuvaleti temizledim. Camları bana sildirdin. Perde taktım. Daha sa-yayım mı?" dedi asabi bir şekilde.

Ebru ihtiyatla, "Yoruldun mu?" diye sordu.

"Evet, Ebru. Durakta şoför açığı vardı, taksiye çıktım. Sonra da buraya geldim. Yoruldum tabii." Tornavidayı alet çantasının içine tıktırıp Ebru'ya baktı. "Evinin kadını ol da işleri sen yap."

“Ev işi yapmayınca evinin kadını olmuyor insanlar, haklısın!” dedi öfke dolu bir alaycılıkla. “Hem bu işleri sadece kadınların yapacağını düşündüren şey nedir? Saçma sapan eril toplum baskısı işte! Yapıyorum ya, Hakan. Elimden bu kadarı geliyor...” deyip iç çekti Ebru. “Hem kıyamam ben sana. Ne istersin, ne yapayım?” dedi şirin bir ifade takınarak.

Hakan sinirlenmişti yine bu umursamaz tavrına. Öfkeli bir bakış attığında onun da aslında üzgün olduğunu gördü. Hızır Abisi’yle konuşmuştu. Ilımlı yaklaşıma çalışması gerektiğini, Ebru’nun da durumunun kendisinden farklı olmadığını söylemişti.

Derin bir nefes alıp, âdeta sövercesine, “Kıymalı makarna istiyorum. Yanında güzel bir salata olursa iyi olur. Sonrasında da çay yap,” dedi. “Oldu mu?”

Ebru genzini temizledi. “Olur. Yaparım şimdi.”

Kaçarcasına mutfığa ilerledi ve derin bir nefes alıp yüzünü buruşturdu. Isıtıcıda su ısıttı ve makarnayı bir kazana atıp ocağa koydu. Bu sorun değildi, sorun salata yapmaktı. Ebru hiç sevmezdi salata yapmayı. Salatalıkların kabukları, domateslerin doğranışı, marulun burgulu yüzeyini bıçakla doğramak her zaman zor gelmişti ona.

Oflayarak salata yapmak için malzemeleri çıkardı ve işini yaparken Hakan da sigara içmek için mutfığa girdi. Ebru’nun salatalığı soyarken neredeyse yarısını attığını, iki parça kıvırcık için sürekli suyu akıttığını fark edince usulca ona yaklaştı. Sigarasını söndürüp suyu kapattı ve ona baktı. “Sen beni batıracak mısın?” dedi kaşlarını derince çatarken. “Dünya kadar borcun altına girdim ben, biraz anlayışlı ol.” Genç kadını kolundan tutup yavaşça kenara itekledi. “Çekil. Salatayı ben yaparım.”

Ebru utanmış, hem de salata yapma işinden kurtulduğu için sevinmiş bir şekilde, “Tamam. Ben de makarnayı

yapayım,” deyip geriye dönerken Hakan da, “Bir zahmet!” diye söylendi.

İkisi birlikte mutfaktaydılar ve garip olan tek şey, kavga etmeden aynı alanda durabiliyor olmalarıydı. Ebru, sessiz ortamda her şeyi bir anda düşünmeye başladığından ve bundan rahatsız olduğundan dolayı sürekli şarkı söylüyordu. Sesi günlerdir ağladığından dolayı garip çıkıyordu. Hakan, salatayı yaparken dayanamadı ve güldü.

“Biraz gülmenin bize yararı var, zararı yok Hakan.”

Genç adam başını ağır bir şekilde salladı. “Düşünüyorum, Ebru.”

“Ne düşünüyorsun?”

“Ne yapıyoruz diye düşünüyorum. Açık açık söylüyorum, seni sevmiyorum.”

Bir bıçağı alıp karnına saplamış gibi hissetti Ebru. Ama dert değildi. “Biliyorum,” dedi. “Beraber bir sürü anı biriktiririz zamanla. Hemen olmaz her şey, zamana bırak biraz...” diye mırıldandı.

“Daha önce bıraktım ve sonucu böyle bir yıkım oldu.”

Niye kimse Hakan’ı anlamıyordu? Kim sevmediği biriyle evlenmek isterdi ki? Hissetmediği ve olmayan duyguları farklı lanse edebilirdi ki? Öfkesini sevdiğine gösteremeyen herkes en sevmediğine şeytan kesilirdi. Sevdikleriyle mutlu hayat sürenler onu anlamıyordu çünkü hepsi sevdikleriyle bir hayatı paylaşıyordu. Sevmediği biriyle evlenecek olmasına zil takıp oynaması mı gerekiyordu? Ne bekliyorlardı ondan, bilmiyordu. Kendisi de kaybolmuş gibiydi. Serseri bir mayın misali savruluyordu hayatın içinde.

Ebru dudaklarını ısırды, onun ters bir tepki vermesinden çekinerek arkasına geçti. Yanağını Hakan’ın sırtına yasladı ve sarıldı. Gözlerini kapattı. “Mutlu olmayı hak

ediyorsun. Mutlu olmayı hak ediyoruz ve ben seni mutlu etmek için her şeyi yaparım,” dedi masumane bir şekilde.

Hakan kaşlarını çatmış, öylece bakınıyordu önündeki salata tabağına. Sözüünü esirgeyen biri olmamıştı hiçbir zaman. Düşüncelerini pat diye söylerdi. Yine öyle yaptı. “Mutlu etmiyorsun, aksine daha da mutsuz biri oldum. Sen de pek mutlu sayılmazsın.”

Ebru iç çekti. Durum o kadar vahimdi anlaşılan. Tüm denemelerine rağmen onu mutlu edemiyor oluşu can yakıcıydı. Birini bu kadar sevmenin acısı elbette böyle derin olacaktı. Ne bekliyordu ki? “Özür dilerim.”

“Çok geç.”

Ebru usulca onun kolunu tuttu ve Hakan kendisine bakınca ansızın dudağına küçük bir öpücük kondurup geri çekildi. Kalbi amansız bir şekilde çarpıyordu. Yutkundu, zorlukla gülümsedi. Hakan ise genzini temizleyip işine dönerken, “Makarnaya bak,” dedi. Öpücüğü unutmak için dikkatini işine verdi.

Ebru makarnayı yaparken, “Sobayı nasıl yakacağım?” diye sordu. Sessiz durmak istemiyor, sevdiği adamlarla muhabbet etmek istiyordu. Biraz daha normal insanlar gibi olmak istiyordu.

Hakan az kalsın elini kesecekti, “Bir boku da bil ya!” diye bağırdı öfkeli bir şekilde. Ardından derin bir nefes alıp sakinleşmeye çalıştı. Ani çıkışlarını kontrol altına almalıydı. Sakin olmaya çalışarak, “Ben sana öğretirim,” diye mırıldandı.

Ebru, “Müstakbel kocamdan sobanın nasıl yakıldığını öğreniyorum,” diyerek kıkırdadı. “Ne kadar da marjinal bir çiftiz farkında mısınız?” diye gülerken aniden gördüğü şeyle donakaldı. Dirseğiyle Hakan’ı sertçe dürtükledi.

Hakan sinirleniyordu onun dürtüklemelerine. Dayanamayarak bağırdı. "Ayırdır, Ebru! İkide bir dürtükleyip duruyorsun beni..."

"Köpek... Evin içinde."

Gözlerini deviren Hakan, iç çekti. "Sen de evin içindesin."

"Sen mi aldın onu içeriye?"

"Evet, bizimle yaşayacak."

Ebru iç çekti. "Tamam," dedi. "Adı ne olacak?"

"Ebru!"

Öfkeyle, "Ya Hakan, benim ismimi köpeğe vermek ne demek ya!" diyerek sesini yükselttiğinde Hakan sinirle ona doğru döndü. "Ebru, beni dürtükleme diye uyarıyorum seni. Onun adı Kar."

Ebru köpeğe bakarken farkında olmadan tekrar Hakan'ı dürtükledi ve Hakan elindeki bıçağı lavabonun içine fırlatarak, "Yeter ama ha!" diye âdeta kükredi. "Dikkat et, ben dürtüklersem yere sererim seni. Ve sonu bu defa daha kötü biter."

Ebru hızla geri çekilirken, "Anladım," dediğinde Hakan kalçasını tezgâha yasladı ve kaşlarını kaldırdı.

"Senin bu anlamalarının sonu kötü bitiyor," deyip göz kırptı öfkeyle.

Ebru utanmıştı. Hızla arkasını dönüp işiyle ilgilenirken, "Susuyorum..." diye fısıldadı. "Suskunluğum asaletimdendir hesabı!" diyerek omuz silkti. Yine de Hakan fazla uğraşmadı onunla ama kendini tutamayıp tebessüm etti.

"Ergen olduğun nasıl da belli," dedi.

Beraber yemekleri hazırladılar. Hakan yer sofrasını kurup Ebru'nun gerekli malzemeleri getirmesini izledi. Genç kadın tabaklara makarnayı servis edip, kendisi de oturduğunda televizyonu açtılar ve film izlemeye başladılar.

“Yarın akşam Hızır Abilere gidebilir miyiz?” diye sordu Ebru.

Hakan makarnayı yerken aniden durdu ve eli havada asılı kaldı. Ebru ondan ilk kez izin istiyordu. Çok yakında eşi olacak biri gibi görmediği Ebru, gerçekleri dile getirmeden bile evleneceklerini bir sözle tekrar hatırlatıyordu ona. Garip hissediyordu kendini Hakan. Ondan izin istemesine gerek yoktu ama içi tanımadığı bir hisle dolarken iç çekti. Hayır diyemezdi. “Gideriz.”

“Hasan çok tatlı,” derken gülümsedi genç kadın.

“Yemek yiyorum. Sus artık.” Hakan gözlerini batarak ona baktı ve tabağını kaldırıp bir tabak makarna daha istedi. Ebru’dan bu kadar iyi bir iş beklemiyordu. Hakikaten güzel olmuştu yaptığı yemek. Kapıya vurulduğunda Ebru ayaklanacakken Hakan onu durdurdu ve kendisi ayaklandı. Kapının deliğinden bakıp açtı.

“Bitti mi yemek?” diye sordu Arslan, sanki yemek yediklerini biliyormuş gibi. Üzerinde ince bir tişört vardı, altına ise kot şortunu geçirmişti. Spor ayakkabılarını çözerken eğildi.

“Gir içeriye,” dedi Hakan kaşlarını çatarak. Üzerindeki tişörtün bir kısmını avucunun içine aldı, “Oğlum biraz düzgün giyin. Hasta olacaksın,” diye söylendi.

“Abartma abi.”

Arslan içeriye girerken, Hakan da kapıyı kapattı ve “Dikkat et diyorum, dinleyen kim!” diye peşinden seslendi.

Arslan, Ebru’ya gülümsedi ve bağdaş kurarak oturdu. Ebru ona hizmet ederken, Hakan onu izliyordu. Tamam, Ebru hep kötü şeyler yapmıştı ama asla Arslan’a yanlış bir şey yapmamıştı. Bu konuda hakkını yiyemezdi Hakan. Kardeşine saygılı davranıyordu ve sevgiyle yaklaşması gözünden hiç kaçmıyordu. Bu Ebru’yu gözünde daha iyi bir yere taşıyordu her geçen gün.

“Ayrı odalarda yatmazsınız artık,” dedi Arslan yemeğinden bir kaşık alırken. “Değil mi?” diyerek güldü.

Ebru gözlerini kaçırıp, “İnan dersimi aldım Arslan,” dedi. “Ama yine de bana destek olduğun için, arkanı dönmediğin için çok teşekkür ederim,” diyerek sıkıca sarıldığında Hakan onları gülümseyerek izliyordu. İkisi sofranın başında didişirken, Hakan da koltuğa yaslanmış ve manzaranın güzelliğine dalmıştı. Arslan da Ebru’ya sarılıp saçlarını karıştırınca Ebru bağırdı.

“Siz,” dedi iki kardeşe de bakıp. “Benden ve saçlarımdan ne istiyorsunuz!”

Hakan ile Arslan birbirine bakıp, “Çay!” diye bağırınca Ebru ayağa kalkıp mutfığa gitti.

Arslan, abisine bakıp sıırttı. “Makarna çok güzel. Ebru çok güzel. Sen çok güzelsin. Hayırlı olsun abi,” dedi kırdarken.

Hakan ona bakarak dudaklarını büzdü ve ayağının ucuyla onun omzunu dürtükledi. “Çok konuşma...” diye uyardı.

Arslan yemeğinden bir kaşık daha aldığıında aniden başını kaldırıp abisine baktı. “Neden kıymalı makarna yaptırdın, biliyor mu?” diye sordu olanca ciddiyetiyle.

Hakan gerildiğini belli etmemek için gayet rahat bir tavır sergilemeye zorladı kendini. “Hayır,” diye mırıldandı umursamaz bir şekilde. “Bilmesine gerek de yok.”

Ebru, salon kapısının ağzında bu konuşmayı duyunca durdu ve kaşlarını çatı. Yaptığı doğru değildi ama dinlemeden de duramazdı. Söz konusu Arslan ve Hakan’dı.

Arslan kaşlarını çatıp ciddiyetle gerilen yüzünü abisine çevirdi. “Ona anlatmalısın abi.”

“Öfkem dinmiyor. Ona hiçbir şey anlatmayacağım. Sana çok önceden de dedim, sevdiğim birine anlatacaktım hayat hikâyemi. Ebru’dan başkası olmayacak

hayatımda elbette, onunla evleniyorum. Ona asla ihanet etmeyeceğim ama hikâyemi de anlatmayacağım."

"İhanetin acısını çok iyi biliyorum abi," dedi Arslan. Gözlerinden acı bir ifade geçip gitti. "Hem... Üç gün boyunca aç kalıp..." deyip yutkundu. "Sonra kadının birinden sadece bir tabak kıymalı makarnayı alıp ikimizin bölüştüğünü ve tadına âşık olduğumuzu anlatsan senden korkmaz abi." Bakışlarıyla âdeta abisine yalvarıp yakardı. "Senden tiksинmez. Ya da senin yüzüne vurmaz bir şeyleri. Ebru bu, Ebru. Asla yapmaz."

Hakan iç çekti. O günü asla unutmayacağına dair yeminini hatırladı. Kardeşinin karnının ağrıdığını söylerken döktüğü gözyaşını, "Acıktım abi," derken sesindeki o muhtaçlığı, soğuktan titrerken ellerine tutuşturulan sıcacık bir tabak makarnayı ve kardeşi karnını doyursun diye kendisinin az yediğı o makarnayı unutamazdı. Asla. "Hayatımda yediğim en güzel makarnaydı," diye mırıldandı istemsizce.

"Bu makarnanın tadı da onun gibi."

"Onun yerini hiçbir i tutmaz ama bu da güzel..." diyerek düştüğü anı kuyusundan sıyrıldı Hakan. Başını kaldırdığında Ebru içeriye girdi. Yüzündeki ifade, gözlerindeki afallamış olduğunun kanıtı bakışlar her şeyi anlatıyordu ama yine de "Ne oldu?" diye sordu.

Arslan kaşlarını çatı. "Yüzün solmuş."

Ebru saçlarını geriye atarak zorlukla gülümsedi. "Bilmem. Çay birazdan hazır olur..." deyip yutkundu. Hakan hâlâ kendisine bakıyorken bir adım bile atamıyordu. Yakalanmış, yüz ifadesi onu ele vermişti. Genç adam eliyle yanına gelmesini işaret edince, Ebru onun yanına ilerleyip koltuğa oturdu. Hakan'ın elini tuttu sıkıca.

Hakan rahat bir tavırla geriye yaslanıp elini çekti ve kolunu onun omzuna atarak, kendine çekip başını

göğsüne yaslamasını sağladı. “Ne halt karıştırıyorsun sen?” diye fısıldadı azarlararcasına.

Ebru başını sağa sola salladı. Burnu sevdiği adamın tişörtüne sürtündü. “Bir şey yapmıyorum,” dedi kısık bir sesle.

Hakan göğsünü derin bir nefesle şişirdi. “Az evvel bir şeyler öğrendin benim hakkımda,” dedi yine fısıldayarak. Ebru başını kaldırıp şaşkın bir şekilde kendisine baktı. Yanakları kızarınca başını eğdi ve fısıldadı. “Anlatmak zorunda değilsin.”

Hakan, onun başının üzerine çenesini yasladı ve kardeşine baktı. Hiç benzemiyorlardı, kardeşi daha çok annesine benziyordu. Sarışındı ve gözleri garip bir mavilikteydi. Üstelik hiç kilo almaz, hep sıska kalırdı. Uzun boylarını babalarından almışlardı ikisi de çünkü anneleri kısa bir kadındı. Arslan, kendisine göz kırptığında Hakan gülümsedi burukça.

“Anlatmayacağım zaten,” diye mırıldandı belli belirsiz. Çenesinin altındaki saçtan yayılan kokuyu içine çekme isteğini reddetti. “Şimdi anladın mı ne demek istediğimi?”

Ebru başını salladı. Her adımda, her anında sevilmediğini duymak acı bir durumdu ama umut söndürmek istemiyordu. Hakan’ın kendisini seveceğine olan inancı büyüktü çünkü Ebru, onu her hâliyle kabul etmişti. “Beklerim. Beni sevmeni beklerim ama senin için zorsa anlatma. Seni üzen hiçbir şeyi duymak istemiyorum,” dedi mırıldanarak.

Hakan biraz daha şaşırdı. Ebru gerçekten anlayışlıydı ya da kendisi fazla bencildi. Onun meraklı yapısı ve şımarık tavırları gün geçtikçe farklı bir hâl almaya başlamıştı. Ebru durgunlaşmıştı. Bu durgunlaşmanın sebebinin yaşadıkları onca tatsız durum olduğunu düşünüyordu.

Kardeşine gösteriş yapmayı bırakıp geri çekilince Ebru da tekrardan ayağa kalktı. Kardeşine baktı genç adam. Arslan gülümsüyordu. Gözleri parlıyordu. Görmek istediği görüntüydü bu, Arslan'ın mutlu olması.

Arslan'ın telefonu çaldı ve kısa bir görüşme yaptı. Ardından hızla evden çıkarken abisine selam verdi ve uzaklaştı. Ebru, kupalara döktüğü çayları alıp salona ulaştığında Arslan'ın gittiğini fark etti. Hakan'a baktığında onun koltuğa uzanmış ve köpeğe sarılarak gözlerini kapatmış olduğunu gördü.

"Arslan'ın yanında bana çok iyi davranıyorsun," diye mırıldandı adamın uzandığı koltuğun hemen karşısındaki tekli koltuğa otururken.

Hakan gözlerini açıp ona baktı. "Çünkü biz bir aile olacağız, Ebru." Ardından genzini temizledi. Konuşacakları hayati önem taşıyacak kadar ciddiydi. "Arslan'ın yanında asla tartışmayacağız, kavga etmeyeceğiz ya da laf sokmayacağız. Sanki dünyanın en mutlu ailesiymiş gibi davranacağız. Bunu unutma," dedi.

Genç kadın onun ne demek istediğini anlayabiliyordu. "Elbette," diyerek başını salladı. "Arslan'ın mutlu hatta çok mutlu olmasını ben de istiyorum. Eğer ihtiyacımız mutlu bir aile ortamıysa bunu pekâlâ başarabilirim," dedi kararlı bir şekilde. "Hatta beraber dışarıya çıkarız, gezmeye gideriz ve bir ihtiyacı varsa elimden geldiğince ona yardımcı olurum."

Hakan gülerek uzandığı yerden doğruldu. "Sen Arslan'la yaşıtsın. Ablası değilsin, bu ne tavır?" diyerek tekrardan gülmeye başladı. Aslında mutlu olmuştu onun sözlerine. Arslan'ı bu kadar benimsemesi, ona karşı koruyucu bir tavırla yaklaşması inanılmaz mutlu etmişti onu.

"Doğru, ablası değilim." Ebru ayağa kalktı ve elleriyle kendini gösterdi. "Ben onun iki gün sonra resmen yengesi

oluyorum. Hadi buna da karış görelim Hakan Bey!” diye-
rek göz kırpınca Hakan daha çok gülmeye başladı.

“Çok konuşma da masayı topla, Ebru Yenge.”

Ebru gülümseyerek Hakan’a doğru hamle yaptığında köpek birden hırladı ve Ebru geri çekilmek zorunda kaldı. Hakan kahkaha atarak bakıyordu ona.

“Aferin, Kar...” dedi beyaz ve iri köpeğin tüylerini okşarken. “Sakin bir daha bana yaklaşmasına izin verme,” deyip kıkırdadı.

Ebru kaşlarını çatarak bir kez daha hamle yaptı ama köpek daha sert bir şekilde havladı. Genç kadın hızla koltuğun üzerine çıktı ve Hakan’ın başının hemen arkasına ayaklarını yerleştirdi. Dengesini kaybedip hızla kendini sevdiği adamın göğsüne bıraktı. Hakan acıyla bağı-
rırken, Ebru köpekten korunmak için Hakan’ın göğsüne yüzünü kapattı. Köpek havlıyordu hâlâ. Korunduğu şey köpek miydi yoksa Hakan mıydı emin değildi Ebru.

Hakan, Kar’ı sakinleştirdi. Hemen ardından Ebru’nun saçlarını karıştırarak, “Yemin ederim, şu köpek bile daha nazik senden ya!” diye bağırdı. “Kemiklerimi kırdın!”

Ebru ayaklanmaya ve onun üzerinden kalkmaya çalışırken daha fazla ezdiğinden habersizce, “Sen bana şişko mu diyorsun?” diye söylendi.

Acı ile inleyen ve nefesi kesilen Hakan, “Hayır, hayvan gibi abanma karnıma diyorum!” diyerek onu ittirdiğinde Ebru’nun bileği aniden kaydı ve tekrardan Hakan’ın üzerine düşüverdi. “Öldürecek misin beni kızım?”

Kar koltuktan aşağı atlayınca, Ebru kaşlarını çatarak Hakan’a baktı. Düzgün bir şekilde oturup, hızla onun karnına bir şaplak atıp ayağa kalktı.

“Hep mutsuz olalım. Hep umutsuz olalım. Arslan yokken gülmeyelim, sürekli kavga edelim! Hatta canımızı yakalım! Ne de olsa baş başayken bunları yapmalıyız!”

diyerek bağırdı. Ardından kuyruğunu sallayıp dilini dışarı çıkaran köpeğe çevirdi başını. "Kar, bir daha ben şu mandaya yaklaşırsam bacağıma koparmana izin veriyorum!"

Köpek havladı.

"Teşekkür ederim," dedi ve hızla arkasını döndü. Salonun kapısına ulaşan Ebru aniden durdu ve Hakan'a döndü. "Sen yedin, sen kaldır. Hep ben yapamam işleri! Ne kadar salça, o kadar kalça!" dedi. Söylediği şeye ne kendisinin ne de Hakan'ın anlam veremediğini fark edince yüzünü buruşturdu. Yatak odasına girip kapısını kilitledi.

Hakan ilk kez kesintisiz gülüyordu ona. Hatta gülüşünün arasında, "Yüz verdik ayıya geldi sıçtı halıya olacaktı o söz!" diyerek bağırdı. Ebru delirmişti âdeta. Hüzün usulca üstlerinden kalkıyor gibiydi. Ama biliyordu ki sorunları daha fazla ve büyüktü. Yine de göğüs germek için kendini zorluyordu.

Köpeğe baktı. "Sakın Kar, o güzelim bacaklar senin dişlerin için fazlasıyla mükemmel!" diye fısıldadı. Kaşlarını çatıp, "Direkt olarak çok konuştuğunda çenesini kapabilirsin, izin veriyorum!" diyerek gülmeye devam etti.

Sahi, Hakan mutsuz muydu? Ebru ile mutsuz muydu?

4. BÖLÜM

EBRU, UZUN SAÇLARINI atkuyruğu şeklinde bağlamış ve ucuyla oynuyordu yürürken. Hakan da ellerini kot pantolonunun cebine sokmuş, omuzlarını yukarı iterek ve etrafına bakınarak onun yanında adımlıyordu daracık sokağı. Konuşmuyorlardı çünkü Ebru Hakan'a hâlâ kızgındı.

Bahçeli evin kapısına ulaştıklarında Ebru hızla içeriye girip kapıya vurdu, Melek kapıyı açınca aynı hızla içeriye girdi. Hakan da ayakkabılarını çıkarıp içeriye girdiğinde Melek kapıyı kapatmıştı.

Hakan, eve girer girmez Hasan Ali'yi kucağına aldı ve boynuna bir öpücük kondurdu. "Amcasının paşası," diye mırıldanırken koltuğa yerleşmiş, bebeğin parmak boğumlarını öpücüklere boğuyordu. Ebru da Hakan'ın yanına oturduğunda bebek gözlerini kırpmadan sadece Ebru'ya bakmaya başladı.

"Bakma lan ona." Hakan kaşlarını çatıp bebeği kendine çevirdi yeniden. "Oğlum bakmasana..." diye mırıldandı ama Hasan Ali'nin gözleri hâlâ Ebru'ya odaklıydı. Dikkatle bakıyordu ona. "Kendini birden nikâh masasında bulursun Alim," dedi Hakan kıkırdayarak.

Ebru dirseğiyle dürtükledi yanındaki adamı. Kendine ellerini uzatan Hasan'ı kucağına aldı ve bir öpücük bıraktı yumuşacık başına. Melek de kocasının yanına oturup gülümsemişti onların bu hâline.

Ebru başını kaldırdı. Yüzü ifadesizdi. "Abi konuşalım mı?" diye sordu. Onların yanına gelmesinin sebebi, önemli bir konuyu konuşmaktı. Canı yanıyordu. Canı sıkılıyordu ve bunun tek sebebi Hakan'ın davranışlarıydı. Sevdığı adam ile iletişim kuramadığı için Hızır Abisi'ne derdini anlatacaktı. Sonuçta Hakan, sadece onun sözünü dinliyordu. Belki bu konuşmanın bir faydasını görebilirdi.

"Dinliyorum, Ebru."

Derin bir nefes alıp, "Hakan evlenmek istiyor ama ben istemiyorum. Benimle başka bir sebepten evlenmesini istemiyorum. Ben..." dedi fakat dudaklarını ısırarak susmak zorunda kaldı. Boğazında gittikçe büyüyen yumruyu yutkunmaya çalışırken, ağlamamak için kendini zor tutuyordu. Son zamanlarda çok fazla gözyaşı döker olmuştu. Sevmiyordu bu durumu. Onu aciz, güçsüz ve suçlu hissettiren gözyaşlarını kimselerin görmesine gerek yoktu oysa.

Hakan yine aynı konunun açılmasından sıkılarak iç çekti. "Sen ne Ebru?" diyerek üsteledi. Her şey hazırlanmış, sadece düğünün yapılması kalmıştı ancak Ebru hâlâ dikbaşlılığını koruyordu.

Hızır ise Ebru'nun derdini anlatmasını istiyordu. Bu yüzden karşısındaki genç adama baktı. "Hakan, sen kaçma. Konuşsun."

"Bana iyi davranmayan, sevgisini bile layık görmeyen beni aşağılan bir adamla evlenmek istemiyorum. Seviyorum, çok seviyorum ama canım da yanıyor..." derken sesi sonlara doğru fısıltıdan ibaret kalmıştı Ebru'nun. "Hakan böyle değildi, bilerek bana acı veriyor. Tüm

öfkesini benden çıkarıyor. Bizim tatlı atışmalarımız, birbirimize laf sokmalarımız vardı. Birbirimizi sinirlendiriyorduk ama içten içe de eğleniyorduk. Yani ben öyle hissediyordum. Ama geldiğimiz nokta kaldırabileceğim bir durum değil." Başını önüne eğmiş ve dolan gözlerini gizlemek için küçücük bebeğin boynuna saklamıştı yüzünü.

Hızır iç çekerek ağzını açtı ama Hakan konuştu. "Ebru," diye mırıldandı. "Bana bak."

"Bakmıyorum."

"Bana baksana kızım," dedi sakın bir sesle. Ebru bir süre directtiyse de nihayetinde başını kaldırıp kaşlarını çatarak Hakan'a baktı. Yüzü sert değildi ama bu konuşmadan hoşnut olmadığı apaçık okunuyordu. "Her şey tamamlandı. Düğün davetiyeleri dağıtıldı, herkese haber uçuruldu, evimizi de kurduk, düğün mekânı istediğin gibi açık bir yer, gelinliğin senin beğendiğin bir gelinlik. Evin eşyalarını da sen seçtin. Madem evlenmek istemiyorsun, ne diye gelinlik seçip ev için eşya alımına karar veriyorsun ki?"

Evet, Hakan bu konuda haklı olabilirdi ama Ebru için bunların hiçbir önemi yoktu. Tek isteği sevgisine birazcık olsun karşılık bulabilmektir. Karşılıksız sevmek diye bir şey yoktu, seven insan dile getiremese de bir karşılık beklerdi içten içe. Onun bir bakışına, bir sözüne tutunabilirdi. Sadece varlığı ile mutlu olabiliyordu. Yanında veya uzağında ama dünya üzerinde bir yerde nefes aldığı bilmek bile onu mutlu ederken karşısındaki adam bunun kıymetini bile anlamaktan acizdi.

"Eee? Nikâhta bile hayır diyen var!" diyerek kendini savundu.

Hakan'ın elleri sinirden titremeye başladığında avuçlarını dizlerine bastırdı. Kaşlarını çatarak, "Bunca şey benim için mi sanıyorsun sen?" diye sordu.

“Benim için mi peki?” derken kaşını kaldırmış ve âdeta hesap sormuştu Ebru.

“Yok, canım. Öylesine yapıyoruz bunları. Canımız sıkıldı da!” diyerek alayla cevap verse de doğrudan kadının gözlerine baktı. “Başka kimin için olacak, Ebru!” diye sesini yükseltti. Hakan öfkeliydi. “Beni delirtme! Zaman diyen sen değil miydin? Bir gecede ne değişti? Bunca zamandır ben neyle uğraşıyorum?”

Ebru susmak istemedi. Kendisini sevmediğini bir tokat gibi suratına çarpan adamın yaptığını yaptı ve gerçek olduğunu düşündüğü fikrini pat diye söyledi. “Sen herkesin gözünde mükemmel birisin. Herkes seni seviyor. Herkes seni savunuyor. Herkes ama herkes seni övüyor. Bu itibarını zedelediğim için ve sen de milletin övgüsünü geri kazanmak için bunları yapıyorsun. Âşık olabilirim ama aptal değilim.”

“Aptalsın!” diye kükredi Hakan, kendini tutamayarak. Sahiden böyle bir şeyi düşünmüş müydü Ebru? Asla bu yönden bakmamıştı Hakan. Kendisi için değil, onun için bir şeyler yapıyordu. Onu sevmese de, ondan haz etmese de her ne sebepten olursa olsun evlenecekleri için onun sonrasında pişman olmasını istemediği için yapıyordu bunları. Gelinlik giymesini, evini kendi kurmasını, bir düğün için yapılacak her şeyde kendisinin de fikri olmasını istiyordu çünkü yıllar sonra bu konular açıldığında onun kendini eksik ya da kötü hissetmesini istemiyordu.

Ateş saçan gözlerini tekrardan Ebru’nun yüzüne çevirdi. “Bana ne derdim, ben sarhoştum, bir şey hatırlamıyorum derdim. Sen benim koynuma girdin derdim. Yalandan kim ölmüş! Madem herkes bana güveniyor, inanırlardı da sözlerime!” diyerek elini salladı. “Hayır, aptal olan benim. Çünkü seni düşünüyorum!”

“Düşündüğün o kadar belli ki...” derken sesi ağlamaklı çıktı genç kadının. Başını eğip gözünden düşen damlaları görmesini engelledi. Atık bir şekilde siliverdi gözyaşlarını.

“Delirdin mi kızım sen?” dedi Hakan. Koltukta iyice ona sokuldu. Başını eğip gözlerinin içine baktı. “Ebru, düğüne bir gün kala dediklerini kulağın duyuyor mu?” diye sorarken yüzünde afallamış bir ifade vardı.

Omuzlarını dikleştirerek, “Evet,” dedi Ebru.

“Ben bir yuva kurmak istediğimi söyledim sana,” derken kaşlarını çatıp yutkundu Hakan. “Bir evde yaşamak... Bunu yaptık. Beraber yaşadık, güzel günler geçirdik Ebru.” Şaşkındı, Ebru’nun dile getirdiği şeylere şaşır-mıştı. “Evli olunca ne değişecek peki?”

“Sevişmemiz yasal bir hâl alacak,” diyerek cevabı yapıştırdı Ebru. “Herkes bu yüzden evlenmiyor mu? Sevişmeleri yasal olsun diye!” Elinden gelse Hasan’ı, Hakan’ın kafasına sertçe geçirecekti. “Sen benimle, ben seninle yatarken de onlar evli diyecekler. Başka türlü-sü ikimiz de namussuz olacağız.” Ardından öfkeli bir kah-kaha attı. “Pardon sana, ‘Bu işler erkeğin elinin kiridir,’ diyecekler ve seni kutlayacaklar. Ben ise... Neyse.”

Hakan bir süre ona ciddiyetle baktı. Her konuda kendini anlayan kızın şimdi söylediği sözler canını sıkıyordu. Ardından cinnet geçirircesine saçlarını çekiştirip, “Ebru,” diye fısıldadı.

Genç kadın kızgın bir şekilde ona döndüğünde, kah-verengi gözlerde gördüğü ama anlamlandıramadığı bakışları sezindi. Gözlerinin dolmasına engel olamadı. “Ne var?” dedi ağlayarak.

Sanki daha fazla yaklaşabilirmiş gibi biraz daha yaklaştı Hakan ona. Dizleri birbirine değerken, “Özür dilerim,” dedi, herkesin duyabileceği biçimde. Sesi net çıkı-yordu. “Özür dilerim.”

“Hangisi için? Ne için bu özür?”

“Her şey için.” Derin bir nefes alıp burnundan koyuverdi ve “Bak... Bir bebek olursa...” diye başlayacak oldu sözlerine. Lakin Hızır genzini temizledi ve “Bebek iyi fikir değil,” diyerek onun sözünü yarıda kesti.

Ebru ile Hakan da şaşkındı. Hızır Abilerinin ciddi bir biçimde söylediği söz ikisinin de aklındaki cevabı belli olmayan soruya ışık tuttu. Bebek? Ebru’nun gözleri irileşirken, “Şey... Bebek yok,” diye geveledi. “Bebek falan yok ortada!” derken sesi fevrice yüksek çıkmıştı.

Hakan iç çekip yutkundu. “Biz bir aile değiliz. Ben bu evliliğin bir meyvesinin olmasına karşıyım abi. Sebebini çok iyi biliyorsun. Aile, her zaman önemlidir.”

Ebru başını eğerek ona hak verdi. “Doğru...” dedi.

Melek, onların düşünceli hâllerine karşın kaşlarını çatarak kocasına baktı. “Ne saçmalıyor bunlar Alim?” diye mırıldandı.

Hakan, abisine bakıp başını eğdi. Ne diyeceğini bilemiyordu. “Ya da bir bebek iyi olabilir... Belki.”

“Ebru sen istiyordun! Sürekli dile getiriyordun bunu,” derken kanıtlamak istercesine kendi bebeğini gösterdi Melek. Daha fazla konuşmak için ağzını açtı fakat sırtında hissettiği kocasının eli, ona susması gerektiğini söylercesine baskı yapıyordu.

Ebru yutkundu. “İstiyordum. Önceden. Ama bebek falan yok...” deyip Hakan’a baktı. O gece yaşananlar gözlerinin önünden geçerken istemsizce, “Yok,” diye fısıldadı.

Hakan kendinden emin bir şekilde onun gözlerinin içine baktı ve kısık sesle, “Evet, yok,” dedi. “Ne yaptığımı hatırlıyorum...” diye fısıldadı. “Yoktur herhâlde!”

Ebru hızla toparlandı. Bu konuda hemfikirlerdi. Bebek istemiyorlardı. “Hem bebek iyi olabilir diyorsun, Hakan. Erken, çok erken!” diyerek bağırdı.

Hakan atik bir şekilde ona doğru döndü. “Sen alışkındır erken olan her şeye.”

Ebru öfkeliydi ona. Başını salladı. “Ben tek başıyım haklısın. Bir bebek yok ama olsaydı onu da tek başıma yapmış olacaktım. Vay canına, inanılmaz bir kadını!”

Hızır, düzgün bir şekilde tartışmayı bile başaramayan çifte bakarken öfkeden deliye dönmek için kendini zor tutuyordu. “Bana bakın,” dedi uyarı dolu bir ses tonuyla. “Bir daha ikinizden de bu konu hakkında tek söz duymayacağım. Ne lan bu! Ne halt yediğinizi de anlatın tam olsun!” diye azarladı.

“Affedersin abi,” diyerek geriye yaslandı Hakan. Ebru ise azar yemiş olduğundan dolayı iç çekerek başını eğdi.

Âdeta kurbanlık koyunları andıran ikiliye göz gezdirdi Hızır. Hakan, kollarını göğsünde bağlamış başını öne eğmişti. Ebru ise gözyaşlarını saklamak için ellerini yüzüne kapatmıştı. “Ebru,” diye mırıldandı Hızır.

Genç kadın hızla başını kaldırıp, “Efendim abi...” derken ellerini yüzünden çekmişti.

“Hakan’ın demek istediği şey, düzgün ve örnek bir aile olmak... Acele ettiği falan yok. Şu bulunduğunuz durumda dünyaya bir bebek getirmek en büyük hatanız olur. Siz önce ikiniz bir aile olun, sonra o aileyi ömür boyu tüm güzelliğiyle yaşatın.”

Ebru derin bir nefes alıp başını salladı. “Anladım. Haklısın.”

Bir süre sonra Hakan ile Hızır düğün hakkında konuşurken, Ebru da Melek’le konuşmaya başladı. Ebru, sürekli esniyordu ve bu Hakan’ın dikkatinden kaçmamıştı. Son zamanlarda Ebru da geceleri ona yardım etmişti.

Başını çevirip, “Abi,” dedi. “Yarın konuşalım mı?”

“Tamam, kardeşim.” Ayağa kalkan gencin kolunu tutup yeniden oturttu Hızır. “Ama beni dinle, Hakan. Siz

bir şeyler yaşadınız, belki pişman belki de değilsiniz. Ebru'nun kötü niyetle bir şeyler yapmadığına eminim. Senin de öyle. Ama madem bir şeyleri düzeltmeye çalışıyorsun, biraz daha sakın ol."

"Abi sevmek bu değil," diyerek itiraz etti Hakan.

"Sevmek budur belki, Hakan. Her yiğidin yoğurt yiyişi farklıdır. Her yüreğin de sevmesi farklıdır, oğlum. Ebru, sevince kendinden geçenlerden sanırım. Sevince, sen iste dünyayı yakar. Sen iste dünyayı yörüngesinden çıkarıp sana sunar. Bilemezsin, belki de böyle seviyor seni."

Başını eğip düşündü Hakan. Birini sevmiştii, nişanlı birine âşık olmuştu. Kızın nişanlı olduğunu öğrendiğinde çektiği acıyı düşündü, o acıyı dindirmek isteyerek kendine zarar verip bileğini kestiğini anımsadı. Ölmeyi kafaya koymuştu. Aptallık! Kimseyle kıyaslayamadığı kardeşini bile düşünmeden bunu istemişti. Kısacık bir sürede ona âşık olup intihar etmek mi? Başaramamıştı da. İstemsizce bileğini okşadı parmakları. Sahi, Ebru'nun da canı o kadar çok mu yanıyordu? Kendisine zarar vermesini asla istemezdi. Kendisinin buna sebep olmasını kaldıramazdı kalbi. Üstelik buna benzer bir olaya çok küçükken şahit olmuştu. Etkisi hâlâ üzerindeydi.

"Haklısın abi," diye mırıldandı. Davranışlarına çekidüzen vermeliydi. Ebru deliydi. Bu yıkık psikoloji ile her şeyi yapabilirdi. Ona sahip çıkmaya karar vermişti bile. Kötü davranmamak için elinden geleni yapacaktı.

"Mutluluk senin elinde, Hakan... Ebru seni mutlu etmek için can atıyor ama senin terslemenden korkuyor. Bulunduğunuz durumdan dolayı geriliyor."

Hakan bunun farkındaydı ama kendi kalkanlarının arasında sıkışıp kalmıştı. Ayağa kalktı. Ebru da onunla beraber ayağa kalktı ve Melek'e sarıldı. Tekrardan evlerine dönmek için yola çıktıklarında Ebru zar zor adım atıyordu.

Hakan usulca ona doğru yaklaştı. “İyi misin sen?” diye sordu. Sanki bayılacak gibi gözüküyordu.

Ebru, “Çok yorgunum...” diye fısıldadığında Hakan, abisinin sözlerini anımsadı. Kolunu uzatınca Ebru da onun koluna girdi. Eve ulaştıklarında Ebru pike ve yastıkları alarak salona girdi. Bir koltuğa kendisi için diğerine de Hakan için yatak yaptı. Çünkü düğün gününe kadar yatakları birleştirmemekte kararlıydı Hakan. O yatağa evlendiklerinde girmek istiyordu. Büyük saçmalıklı Ebru’ya göre.

“İyi geceler,” dedi Ebru, gözlerini tavana dikerek. Hakan onu izliyordu sadece. Saçlarının yastığa dağılışını, yatarken bir dizini kavislendirip diğerini uzatışını, sol elini yastığın altına yerleştirişini... Birazdan uykuya dalarsa mırıldanmaya başlayacaktı, bunu biliyordu. Uykusunda konuşurken defalarca kez şahit olmuştu.

Ebru gözlerini kapatıp yattığı koltukta ona sırtını dönmünce, Hakan da gözlerini kapattı. “İyi geceler, Ebru. İyi mi, kötü mü bilmem ama geceler... Hep karanlık be kızım!” diye hayıflandı.

“Sabah oluyor, güneş doğuyor.”

“Sabah oluyor,” diye başını salladı Hakan. Elbette sabah oluyordu ama gece uzun ve karanlıktı. Bunu kardeşini korumak için uyumadığı gecelerde çok iyi anlamıştı. Şu an yattığı koltuk bile çok rahattı ona göre. Çünkü bir parkın beton zemininde uzandığı zamanlar, vücudunu epey yormuştu. Kapalı gözlerini sıkıca yumdu. “Yalvarırım Allahım, benim hayatıma da artık güneş doğsun ve sabah olsun. Geceler yordu beni...” diye fısıldadı.

Ebru, onun sesini, onun yakarışını, onun yalvarışını duyunca yutkundü. Hayatına sabahı, güneşi getirmek isterken hep geceye mi itmişti onu? Hayır, buna fırsat vermeyen Hakan’dı. Ebru, ona güneşi kucaklayıp

bahşedebilecek gücü kendinde buluyordu. Kendisi karanlıkta kalabilirdi ama Hakan'a karanlığı yaşatmak istemiyordu. İç sesi daha ne kadar karanlığı yaşatacaksın diye sorduğunda duymazdan geldi. Elbette güzel günler de gelirdi. Hayat hep böyle gitmezdi ki...

İkisi de gözlerini kapatmışlar, uykunun koynuna kendilerini bırakmışlardı. Çünkü sabah olduğunda yorucu bir düşün onları bekliyordu...

5. BÖLÜM

EBRU İLE HAKAN yan yana Hızır'ın evinde otururken, Hızır bir hışımla içeriye girdi. Hakan hızla ayağa kalktı fakat abisi onu umursamadı. Hızır, dişlerini birbirine bastırmış, kaşları öfkeyle çatılmıştı. Ebru'ya yaklaştı ve sorgusuz sualsiz kolundan tuttuğu gibi ayağa kaldırdı. Ne olduğunu anlayamayan herkes şaşkın bir şekilde birbirlerine bakıyordu.

Hakan bir sorun olduğunu düşünerek sıkıntılı bir şekilde kaşlarını çattı. Onlara doğru yaklaştı. Melek, kocasının öfkeli olduğunu anlayarak dudaklarını birbirine bastırmış, Özge ise bu fırtına gibi girişi pek hayra yoramayarak yutkunmuştu. Ebru ise endişeli bir merakla bakıyordu ona. Hızır siyah takımının ceketinin cebinden kırmızı bir kurdele çıkardığında Ebru yüzünü buruşturdu.

“Buna gerek yok!”

Genç kadın bu geleneği gereksiz ve bağınazca buluyordu. Toplumun baskısının altında ezilmemek için mi takacaktı o kurdeleyi beline? İnsanların *namus* anlayışına göre onu tertemiz bir gelin mi yapacaktı bu kırmızı kuşak?

“Ebru, lütfen.”

Ebru derin bir nefes aldı. Karşısındaki adamın gözlerinde karanlık bir kararlılık vardı. Ne olursa olsun bu kurdeleyi beline bağlayacaktı sanki. Gözleri dolarken, dudaklarını birbirine bastırdı. Sevdiği adamla göz göze geldiğinde onun da afallamış yüz ifadesi gözünden kaçmadı. Herkes merakla ona bakıyordu. Başını eğdi, karşı çıktığı bu geleneğin yerine getirilmesine izin verdi.

“Onca güzel gelenek görenek varken neden kadın üzerinden namus algısı yapan bu geleneği öne çıkardı ki atalarımız? Kırmızı kuşağınıza da namusunuz da... Ay, fenalık geldi bana!”

Hızır kuşağı bağlarken Ebru gözlerini sıkıca yumdu. Kapalı gözlerinin ardından iri damlalar yüzüne doğru akarken yutkundu. Öfkesi, içinde biriktirdiği tüm duygular bir anda ağlama krizine dönüşmüştü. Dudaklarından firar eden hıçkırıklar sonrasında yüksek sesli bir ağlamaya dönüştü. Hakan, çatık kaşlarının altından bakıyordu ona. Kendini garip hissediyordu. Ebru ayakta durmakta zorlandı ve ellerini Hızır'ın ceketinin yakasına âdeta yapıştırmıştı. Hızır, iki kez kuşağı sardı ve üçüncüde bağlayıp Ebru'ya sıkıca sarıldı.

Ebru, “Abi...” diyerek ağlarken bedeni hıçkırıklarından dolayı sarsılıyordu. “Buna hiç gerek yoktu. Kim ne düşünürse düşünsün. İki insanın hayatına dışarıdan bakan gözlerin bir zararı olmamalı...” deyip yutkundu ama sesini bulup devam edemedi. Sıkıca sarıldı karşısındaki adama. Hayata tutunurcasına sarıldı çünkü dizlerinde derman kalmamıştı. Hızır, kollarının arasındaki kızın aniden dizlerinin bağının çözülmesiyle daha sıkı tutup yere yığılmasını engelledi.

Bu görüntü karşısında Melek gözyaşlarını tutamayıp oğluna sıkıca sarılırken, Özge yüzünü kapatarak

ağlamaya başlamıştı. Hakan ise birbirine sıkıca bastır-
dığı dişlerini serbest bıraktı ve yutkunup eliyle yüzü-
nü sıvazladı. Ebru'yu ilk kez böylesine bitap bir hâlde
görüyordu ve bakmaya dayanamıyordu. Hele ki Hızır
Abisi'nin kollarında asılı kalmış ve ayakta duramaz-
ken...

Hızır, Ebru'yu sakinleştirmeye çalışarak sırtını sı-
vazladı. "Abim, tamam..." dedi şefkat dolu bir sesle.
"Tamam, güzel kardeşim," deyip yutkundü. İçi param-
parça olmuştu. "Ebrum, ağlama ama beni üzüyorsun."

Ebru, biraz olsun kendine geldiğinde hızla kolların-
dan çıktı Hızır'ın. Düşmemek için duvara tutundu. "Abi
çıkaralım bunu," derken boşta kalan eliyle Hızır'ın eli-
ni kavradı. "İstemiyorum böyle saçma bir gelenekle beni
aşağılamanızı!"

"Bağladım, çıkarmam."

"Gerçeği biliyoruz. Kimin ne düşündüğü umurumda
değil. Bu doğru bir şey değil! Hiç açılmamış hediye pa-
keti der gibi kurdele taktınız bana..." deyip yalvarırcası-
na baktı adama.

Hızır geriye çekildi ve onun yüzünü avuçlarının ara-
sına aldı. Gözyaşlarını silerken gözlerinin içine baktı.
"Biliyoruz. Yine de bu kuşağı hak etmediğin anlamına
gelmez. Ben senin abimim, bu benim görevim."

"Ama gerek yok..."

"Bana göre var." Hızır, başını çevirip Hakan'ı ince-
ledi. "Siz anlamıyorsunuz ama sefil beyinli insanlar var
hâlâ. Dışarıda üstüne vazife olmadığı hâlde, namus bek-
çiliği yapan insanlar var. Bu yüzden bu kuşak belinde ka-
lacak gelin hanım."

Ebru, tekrardan sıkıca sarıldı Hızır'a. Geri çekilin-
ce Özge makyaj malzemelerini alarak onu oturttu.
Makyajını yeniden tazelemeye koyuldu. Ebru şaşkındı.

Herkesin namusu kendinden sorulurdu, bunu her zaman savunmuştu. Gelinlerin beline bekâret kemeri gibi kırmızı kurdele bağlanmasına karşıydı ama az evvel yaşadığı anlar ve verdiği tepkiler karşısında kendine şaşıırıyordu. İnatla doğru olmadığını düşündüğü kırmızı kurdele beline takıldığında hissettiği şeye inanamıyordu. Duygulanmıştı...

Başını kaldırıp Hakan'a baktığında, adam ona destek verircesine başını sallayınca Ebru da aynı şekilde başını salladı. Hakan'ın gözleri gelinliğin üzerindeki kırmızı kuşakta takılı kalmıştı. Ebru eğer hayal görmüyorsa sevdiği adam alaycı bir tavırla değil de samimi bir şekilde tebessüm ediyordu. Tekrar göz göze geldiklerinde onun kahverengi gözlerinde samimiyeti gördü. Kendine uzatılan eli kavradı ve ayağa kalktı. Hakan'ın koluna girerek derin bir nefes aldı. Evin dışında alkış sesleri, ısıklar duyulmaya başlamıştı.

Dışarıya çıktıklarında mahalleli ilk olarak beline bakmıştı Ebru'nun. Genç kadın Hakan'ın kolunu daha çok sıkı ve adımlarını zorlukla gelin arabasına yöneltti. Arabaya binip yerlerine yerleştiklerinde ikisi de dışarıya baktılar.

Veli Baba gözleri yaşlı bir şekilde geride dursa da Arslan ön plandaydı. Hızır ile Melek de arabaya binip yerlerine yerleştğinde Arslan sürücü koltuğuna oturup, kornaya basarak düğün alanına doğru yola çıktı.

Aydos ormanının içindeki Düğün Bahçesi güneşin ışınlarıyla daha renkli gözüküyordu. Beyaz davetiye masalarının sandalyeleri pembe fiyonklarla süslenmişti. Hakan ile Ebru'nun oturduğu masanın biraz ilerisinde bir fıskiye vardı ve o da süslenmişti. Doğa ana bu

düğünü daha da güzelleştirmek istercesine çiçek açmış, ağaçlarda yaprak bile oynamazken düğün alanının ortasında mahalleli kurtlarını döküyordu.

Ebru, eliyle saçlarını düzelitti. Saçları iri dalgalar hâlinde, açık bırakılmıştı. Saçının bir kısmı sol tarafına doğru atılmıştı. Sade bir makyaj yapan Özge, kırmızı rujda inat ederek dudaklarını âdeta bir kiraz kadar kırmızı olana kadar uğraşmıştı.

“Ne zaman bitecek bu düğün?” diye fısıldadı.

Hakan, damatlığının ceketini çıkarmış ve boynundaki kravatı gevşetmişti. Başını ona doğru çevirip kaşlarını çattı. “Bir sorun mu var?” diye sordu merakla.

Genç kadın omuzlarını yukarıya itip gülümseyerek çevresine bakındı. “Bitmesini istemiyorum,” diye mırıldandı. “Ömrümün sonuna kadar burada durabilirim.”

Hakan gülererek başını sağa sola salladı ve “Evlenmek istemiyordun hani,” derken tek kaşını kaldırdı. Ebru’nun kendisine dönmesini istiyordu. Bir şey söyleyecekse gözlerine bakarak söylemeliydi. Başını sürekli başka yöne çevirmesine uyuz oluyordu. Alık balık gibi bakıp duruyordu her yere.

Ebru yutkundu. “Beni sevmeni isterdim sadece...” dedi bileklerini gergince okşarken. “Gururumu ayaklar altına alıyorum. Sülük gibi sana yapıştım, haklısın.”

Hakan iç çekip başını eğdi. Küçük şımarık kız çocuğu değildi artık yanında oturan, onun eşiydi. Aşağılamış, onunla uğraşmış ve tüm öfkesini ondan çıkarmıştı ama artık bunları yapmaya ne gerek vardı? Zaten olan olmuştu. Öfkesi de ilk günkü kadar taze değildi. Üstelik Ebru, toparlanmaya başlamıştı.

“Gurur falan anlamam ben, Ebru. Ne yalan söyleyeyim şu deliliğine ve cesaretine hayranım...” dedi. Başını kaldırıp genç kadının masmavi bir deniz gibi parlayan

gözlerine baktı. "Gururun ayaklar altında falan değil, senin gururun benim artık."

Onun konuşmasına fırsat vermeden Ebru'ya yaklaştı. İşaret parmağını kaldırıp, "Bak, şu Samet... Çok konuşur ama çok iyi çocuktur," dedi düğün alanının en uç köşesinde kalan kısımda ayakta durarak sigara içen genci gösterdi. "Onun hemen yanındaki uzun boylu olan Servet. Kibirli bir piç gibi gözükse de adamın hasıdır..." deyip güldü. Ardından gözleri dans pistine kaydı. "Yakup Abi'yi görüyor musun?" derken sesli bir şekilde gülmeye başladı.

Ebru, Yakup'u izledi. Sanki yıllardır prangalara bağlanmış bir dansçı gibi ceketini kemerine sıkıştırmış bir şekilde oynuyordu. "Evet," derken gülmeye başladı. "Sanırım düğün bitse bile ortalıktan çıkmayacak..." diyerek parmağını kaldırdı. "Savaş ile Kutsal'a bak..."

Hakan, onların ters bakışlarla Yakup'u izlediğini görünce gülümsedi. Ardından kendilerine doğru gelen uzun boylu ve sırtışı pek de hayırlı olmayan adama baktı. "Savaş geliyor, ters tepki verme."

Savaş, pis bir sırtışla ikisinin yanına yaklaştı. "Oturmaya mı geldik arkadaş! Kalkın hadi," diyerek Hakan'ın kolundan tutup çekiştirdi.

Ebru inatla başını sağa sola sallayıp, "Yok," diye mırıldanınca Savaş ciddi bir şekilde ona baktı ve "Gelin hanım sana soran olmadı. Kardeşimizi alacağız," diyerek tekrardan Hakan'a baktı.

Arslan beyaz gömleğinin yakalarını çekiştirerek güldü ve hızla Ebru'nun yanına ilişti. "Dışlamayın benim biricik yengemi," diyerek omzuna yerleştirdi elini. "Ben abim için değil onun için geldim."

Diğerleri gülerken Hakan sırtarak kardeşinin karnına vurdu. "Merak etme, bir Behlül değilim ki yengeme

yürüyeyim,” diyerek kaşlarını çattığında Hakan şaşkın bir şekilde ona bakakalmıştı. Arslan tek kaşını kaldırmış, “Ayırdır abi!” diyerek kahkaha atınca Hakan başını masaya koyarak gülmeye başlamıştı. Hızır ile Kurtaran gelinle damadın masasından gelen gülüşmeleri duyunca onlara doğru yaklaştılar.

“Hadi, biraz olsun eşlik edin...” diyerek Hakan’ın omzundan tuttu Hızır. Yalnız damat hâlâ gülüyordu ve Hızır dayanamayarak güldü. Sonrasında sebepsizce hepsi gülmeye başladı.

Kurtaran dans pistinden gözünü ayırmadan, “Kalkın bakalım,” dedi ve onlara döndü. “Benim hatun kendini ortaya attı, daha da çıkmaz. Onu yalnız bırakmanıza izin vermiyorum,” diyerek ellerini beline yerleştirdi.

Ebru başını yana eğip piste baktığında Özge’nin yerine oturmak istemesine rağmen Yakup’un onu bir türlü rahat bırakmayışını görünce güldü. Ayağa kalkıp, elini uzatan Hakan’ın elini tuttu. Hakan da ona yardım edip ayağa kaldırdı ve piste doğru ilerlediler.

Çiftetelli ezgileri kulaklarına doluştuğunda birden kendilerini bir çemberin içinde buldular. Çevresinde oynayan *aile* dedikleri insanlara bakarak oynamaya başladılar. Savaş inatla Hakan ile karşılıklı oynamak için Ebru’yu itekledikçe Özge onu kolundan tuttuğu gibi yanına çekmişti. Hızır alkış tutarak gülümserken, Kurtaran karısını yerinde tutmaya çalışıyordu. Bir ara kendini kaybeden Yakup, Ebru’yu köşeye iteklemiş ve Hakan’ın karşısına geçmişti. Tabii Kurtaran onun ensesinden tutarak geriye çekmiş ve Ebru’yu nazik bir şekilde damadın karşısına ilerletmişti. Bir kargaşaydı düğünleri, onlar gibi.

Aydos’un mahalle yerlileri çok düğün görmüşlerdi ama böylesini görmemişlerdi!

Düğünün sonlarına doğru Hakan etrafına bakındı. Ebru'yu göremeyince geniş düğün alanının her yanını aradı ve onu bir ağacın gölgesinde ağlarken buldu. Koşarak ona yaklaştı ve hiçbir şey demeden sıkıca sarıldı.

"Ağlama," dedi sırtını okşarken. "Duyma," diye fısıldadı saçlarının bozulmasını umursamadan okşarken. "Duyma hiçbir şeyi, Ebru."

Ebru iç çekip öksürdü. Yutkunup, "Kadın annemi sordu. Babamı da. Ailemin nerede olduğunu sordu," diye mınıldandı hiçkırıklarının arasında.

Hakan kararlı bir ses tonuyla, "Ağlamayacaksın," dedi. Sesi emir verircesine çıkıyordu.

"Hakan..."

Geri çekilip genç kadının gözlerinin içine bakmak için hafifçe başını eğdi. "Bu saatten sonra hiç kimsenin yanında gözünden yaş düşmeyecek, Ebru. Ağlayacaksan benim yanımda ağlayacaksın sadece. Bağıracaksan benimle, üzüleceksen benim olduğum yerde. Ama asla bir başkası bunları görmeyecek..." derken kaşlarını çatmıştı.

"Ama..." diyerek tekrar itiraz edecek oldu Ebru fakat onun konuşmasına izin vermedi.

"Çünkü bu saatten sonra sen benim karımsın. Ve ben karımın gözyaşını görmelerini istemiyorum."

"Soruyorlar..." dedi üzgün bir şekilde.

Hakan, elbette böyle olacağını biliyordu. Meraklı Melahatlar hep vardı. Önlemine kendince almıştı. Ellerini Ebru'nun omuzlarına yerleştirdi ve "Annen ve baban öldü mü?" diye sordu. "Yoksa baban hasta olduğu için sadece nikâha mı katıldılar?"

İlk başta onun ne dediğini anlayamadı Ebru. Ardından Hakan'ın gözlerine bakarken orada gördüğü hayali tilkileri fark edince burnunu çekti. "Nikâha katıldılar. Ölmelerine gerek yok. Sonra ortaya çıkarlarsa hortladılar mı diyeceğiz!" diye mırıldandı. Yalan söyleyeceklerdi.

Hakan başını salladı. Kimsenin her şeyi bilmeye hakkı yoktu. Ailesiyle sorunları olduğunu bilmelerine hiç lüzum yoktu. Usulca Ebru'nun omzuna elini yerleştirdi. İşaret parmağıyla bir masayı işaret etti. "Şuradaki grubu görüyor musun?" diye sordu.

"Evet."

"Şimdi onların yanına gidiyorsun. Kızlara sarıl, gülümse, gülüş... Onlar senin arkadaşların ve kuzenlerin," diye mırıldandı Hakan.

"Ama onlar senin arkadaşların."

Hakan yaramaz bir şekilde sırttı. "O serserileri bir tek abim biliyor. Mahallede doğmadım, sokakta büyüdüm. Kimseler tanımıyor onları. Şimdi kendine gel Ebru," diyerek omuzlarını sıkıp geri çekildi.

Genç kadın masaya baktı tekrardan. Erkekler pek tekin tipler değil gibiydi, kızlar da pek havalı tiplerdi. Tam da Ebru'nun kuzenleri gibi. Gerçek ve düğününe bile gelmeyen kuzenleri. İç çekip tekrardan sevdiği adama baktı. "Hakan bunu neden yapıyorsun?" diye sordu.

Dilini şaklatan Hakan ellerini ceplerine soktu ve bulduğu sigara paketinden bir dal sigara çıkarıp yaktı. "Dediğim gibi, bugün o imza atıldı. O andan itibaren sen benim eşimsin. Evin içinde ne olacak biliyorsun ama dışarıda seni korumak, kollamak benim görevim."

Ebru yutkundü. Bunu beklemiyordu, Hakan'ın her yerde ona kötü davranacağını düşünerek aptallık ettiğini fark etti. O sırada Arslan yanlarına geldi ve göz kırparak Ebru'nun koluna girdi.

“Kocan birazdan zeybek oynayacak, o manzarayı kaçır-
mak istemiyorsan, bir an evvel şu masaya ilerleyelim.”
Ebru’yu çektiirdi ve yürümesine yardımcı oldu. “O ma-
sadakilerin hepsi piç! Gelin olsan bile sana göz koyarlar,
o yüzden yanından ayrılmayacağım.”

“Seni seviyorum, Arslan.”

Arslan kibirli bir gülümseme ile ona baktı. “Ben de
beni seviyorum, Ebru.”

Ebru gülümsedi ve başını sağa sola salladı. “Hakan’ın
kardeşi olduğun için değil, gerçekten iyi bir insan oldu-
ğun için seviyorum seni.”

Arslan oflayarak derin bir nefes koyuverdi. “Siz bu du-
ruma hata diyebilirsiniz... Diğer sefil insanlar rezalet diye-
bilirler... Ama ben böyle düşünmüyorum,” dedi ciddi bir
şekilde. “Sen abimi seviyordun ve onunla beraber oldun.
Abim de bir aptallık edip sarhoşken seninle oldu. Bu hata
değil be, değil. Bu bastırılan hislerin dışı vurumu!”

Ebru ona bakarken gülümseyerek yutkundu. “Sahi
mi?” dedi umutla. Böyle düşünen biri olması neden-
sizce mutlu etmişti. Hata ettiklerini düşündükleri gün-
ler olmuştu elbette ama Ebru pişman değildi. Kendi ka-
rarlarıydı. Zaferi de yenilgiyi de tek başına karşılamıştı.
Hayat onundu, zararı da kendineydi hâliyle.

“Abime iyi geliyorsun, daha da iyi geleceksin. Ama
benim abim biraz salak. Anlayamıyor.”

Ebru kıkırdayarak, “Seni sevdiğimi söylemiş miy-
dim?” dedi.

Arslan düşünür gibi gözlerini kıstı ve cık diyerek gül-
dü. “Hayır.”

Ebru onu iteklerken, “Yalancı...” diye mırıldandı. İçi kı-
pır kıpırdı. Korktuğu hiçbir şey başına gelmemişti. Düğün
kötü olayların kıyısından dönmüştü. Ailesi gelmemiş-
ti, olsundu. Elbet bir gün onlarla da buzları eritecekti.

Yılmayacaktı. Cesur biriydi Ebru, acıyı çekmeye razıydı. Sadece sonunda mutluluğu yakalamak istiyordu. Gerçek sevgiye verdiği kıymeti ve değeri, insanlar bir gün *saplan-tılı âşık* olarak görmeyeceklerdi. O günleri bekliyordu...

Yatak odasının ortasındaki geniş yatağın ucuna oturmuştu Ebru. Başını kaldırıp sevdiği adama baktı. Hakan usulca kaldırdı onu. Yutkundu ve belindeki kırmızı kuşağı çözdü. Ardından Ebru'nun alnından öpüp arkasına geçti. Gelinliğin iplerini nazik bir şekilde düğümlerinden çıkardı. Gelinlik bollaşıp aşağı kayarken geriye çekildi. Arkasını dönüp dolaba ilerledi. Gömleğini, pantolonunu çıkarıp tişört ile şort geçirdi üzerine.

Başını geriye çevirdiğinde Ebru'yu iç çamaşırlarıyla gördü. Kaşları çatılırken onun elindeki saten geceliği incelediğini fark etti. Kırmızı saten ve minicik kumaşın askılarından tutarak sanki atomu parçalıyormuş gibi bakıyordu karısı. Ebru genzini temizledi ve geceliği komodinin gözüne tikiştirdi. Hemen ardından Hakan'ın tişörtlerinden birini başından geçirdi ve odadan çıktı.

Hakan yorgundu, bu yüzden yatağa girip kollarını başının altında birleştirdi. Kapı açıldığında Ebru'ya baktı. Duş almış ve yeniden tişörtü giyerek yatağa girmişti. "Abim..." diye mırıldandı. "Balayı ayarlamış bize."

Ebru kaşlarını çatarak, "Anlamadım," diye mırıldandı.

"Yarın sabah Fethiye'ye gidiyoruz," dedi Hakan. "Bir hafta kalacağız..."

Ebru usulca ona doğru döndü. Ellerini yanağına yaslayarak, "Hımm," diye mırıldandı.

Hakan da yan dönüp yastığı düzeltti ve onun yüzüne baktı. "Çalışmaktan yorulдум," dedi sakın bir sesle. "Tatil hakkım, Ebru. Bu tatili bana zehir etme, lütfen."

Ebru ona kaşlarını çatıp, "Zehir edecek ne yapabilirim ki?" diye tersledi.

"Bilmem. Söz konusu sen olunca ne olacak bilmiyorum," diyerek güldü adam. "İyi geceler," deyip gözlerini kapattı.

Ebru, "Bir boku da bil ya!" diyerek kıkırdadı. Hakan gözlerini açıp ona bakarken gözlerini kısıtı. Kendi sözünü, ona mı satıyordu? Ebru şirin bir gülümseme ile "Güzel geceler canım," dedi.

Hakan tatmin olmuş bir şekilde gözlerini kapattı tekrardan. Kısa sürede uykuya daldı. Ebru da onu izlerken huzurla dolduğunu hissetti. Yüzüne bakmaya doyamıyordu. Hesap vermeden ve çekinmeden onu izleyebiliyordu ve bu ona bahsedilen bir lütuftu. Kendine hâkim olamayarak saçlarına yaklaştırdı parmaklarını. Bir an tereddüt etse de daha fazla dayanamadı ve onun saçlarını okşamaya başladı. Yüzünde parmaklarını gezdirdi. Düz ve de dik burnunda, sakallarında, şakaklarında ve çenesinde gezindi parmak uçları. Tekrar saçlarını okşamaya devam etti. Bebeğini seven bir anne gibi şefkatliydi. Hakan kıpırdayınca hızla elini çekti.

Hakan, gözlerini açmadan onun elini yatağın içinde aradı ve bulup yeniden saçlarına yerleştirdi.

"Pardon, uyandırdım..." diye fısıldadı, Ebru.

Hakan, "Hayır," diye mırıldandı fakat sesi pürüzlü çıkıyordu. Genzini temizledi. "Uyutuyorsun. Elini çekme, Ebru..." dedi uyuklu sesiyle.

Ebru onun saçlarını özgürce okşarken göz kapakları usulca kapandı ve uyuyakaldı. Elleri sevdiği adamın saçlarında, ona nasıl bir his kattığından habersizce...

Hakan ise biraz daha sokuldu ona. Sevmek başka bir şeydi, şefkat ise bambaşka. Ebru'nun sevgisine değil, şefkatine ihtiyacı olduğunu hissetmişti az evvel.

Saçları en son küçücük bir çocukken okşanmıştı fakat şefkatli değildi. Babası onu bayılana kadar dövmeden evvel saçlarını okşayıp sertçe çekiştirirken şefkat hiç var olmamıştı.

Hakan biraz daha sokuldu karısına. Onun şefkatine...

6. BÖLÜM

HAKAN, BİLEĞİNDEKİ SAATE bakıp ofladı ve siyah gri kareli gömleğinin yakalarını düzeltirken, "Ebru!" diye seslendi. Neredeyse on beş dakikadır onun odadan çıkmasını bekliyordu evin kapısında.

"Geliyorum, hayatım!" diye karşılık veren kadının sesini duyduğunda yüzünü buruşturdu. Kardeşiyle göz göze geldiğinde onun kıs kıs güldüğünü gördü. Arslan da iyice uyuz bir kardeş olmuştu.

"Bu kızın azmine hayranım abi," dedi Arslan sırtarak. "Ama seni anlamıyorum."

"Nedenmiş o?"

"Kız manken gibi. Çok, çok güzel. Seni seviyor, sen daha ne istiyorsun?" diye sordu Arslan. Kaşlarını derince çatmış ve abisini çözmek istercesine gözlerini kısmıştı.

Hakan sırtını duvara yasladı ve derin bir nefes aldı. Neden kimse onu anlamıyor ya da anlamak istemiyordu? Defalarca kez onun güzelliğinden dert yanmıştı Arslan'a ama o inatla doğru bildiğini savunuyordu. "Sorun da bu, Arslan. Çok güzel. Her şeye sahip. Ben o kadar iyi değilim ve hiçbir şeyim yok."

Arslan, sinir olduğunu belli edercesine yüzünü ekşitti. “Abi sen kendinin farkında değilsin. Daha ne kadar iyi olacaksın?” diye sordu. Ardından ona yaklaşıp, “Hem artık o bizden de fakir!” diye fısıldadı.

Hakan karşılık vermek için ağzını açmıştı ki Ebru, “Geldim!” diyerek ona doğru ilerledi. Hakan, gördüklerinin bir şaka olmasını diledi.

“Bu ne hâl?” diye sordu alaycı bir tavırla. Lakin o alaycı tavrın altında öfke yatıyordu. Ebru dizlerinin bir karış üstünde biten pudra tonlarında pileli bir etek giymişti. Üzerinde ise düz beyaz bir askılı vardı. Göbeği de açıktı.

Aynada kendine bakan Ebru kaşlarını çatarak kocasına çevirdi bedenini. “Ne varmış hâlimde?” diye sordu şaşkın bir biçimde.

“O etek ne?”

“Sen de söyledin, etek bu!” deyip güldü. “Hakan, hadi gidelim.”

Genç kadın onu kolundan tutarak kapıya doğru yönlendirdi ama bu defa da Arslan onu çekiştirdi geriye doğru. “Dur bakalım, Ebru...” dedi ters bir şekilde. “Gerçekten de o etek ne öyle?”

“Saçmalıyorsunuz şu an!”

Hakan tekrardan başını eğip eteğe baktı. Sanki her bakışında etek biraz daha kısa geliyordu gözüne. “Hemen çıkar onu!” diye sesini yükselttiğinde Ebru kaşlarını çatarak baktı ona. “Çıkarmıyorum!” dedi inatçı bir tavırla.

“Ebru!”

Ebru açık bıraktığı uzun saçlarını geriye doğru attı ve “Sana ne, Hakan!” diyerek karşılık verdi. “İstediğimi giymekte özgürüm.”

Hakan anlayışlı bir şekilde başını salladı. “İstediğini giymekte elbette özgürsün,” dedi sakın bir şekilde. Ardından yüzünü ciddiyetle kasti. “Ama evdeyken

giyebilirsin. Dışarıya böyle çıkamazsın.” Ebru’nun hâlâ kendine öfkeli bakışlar attığını fark ettiğinde, “Deli olacağım ya!” diye kükredi.

“Niyeymiş o?”

“Lan bak...” diyerek Ebru’nun üzerine yürüdüğünde genç kadın hızla başını kaldırdı ve meydan okuyan gözlerle baktı ona.

“Elini kaldırdığın anda seni yere serebileceğimi biliyorsun değil mi?”

“Senin o Karate Kid tavrın bana sökmez!”

“Neden denemiyoruz?” diyerek gülümsedi genç kadın. Elini tutar tutmaz onu yere yapıştırabileceğini Hakan da biliyordu. Çocukluktan beri ders alıyordu.

Hakan iç çekti. Hayır, kardeşinin yanında rezil olmaktan değil karısına el kaldırmak istemediğinden geriye çekildi. “Benim yanımda, benim eşime kimse bakamaz. Bakamaz ya, gebertirim!” dedi.

Genç kadın başını yana doğru uzattı ve kocasına baktı. “Hakan, giyecek başka bir şeyim yok. Üstelik yetişkin bir bireyim. Nerede, nasıl giyineceğime sadece ben karar verebilirim. Evli olabiliriz ama benim bedenim hakkında kararı sadece ben verebilirim. Evlilikte bireysellik önemli bir detaydır, bil diye söylüyorum...”

Hakan, oflayarak kapıya yöneldi. Söylediği her şeyin doğruluğu onu susturmuştu. “Yürü!” diyerek seslenmeden evvel kapıyı âdeta kırmak istercesine çarptı.

Kısa bir süre sonra Hakan ile Ebru arabanın içinde olmalarına rağmen sanki iki ayrı uçurumun ucunda oturuyormuşçasına birbirlerini görmezden geliyorlardı. Sessizlik canını sıkmaya başladığında, “Bunu yapma,” diye mırıldandı Hakan. Gözlerini trafik lambasına dikmiş ve yeşil ışığın yanmasını bekliyordu.

“Neyi yapmayayım?”

“Beni tahrik etme, Ebru.”

“Anlamadım,” dedi genç kadın. Ardından iyice yerine yerleşerek, “Bir şey yapmadım. Sen kendi kendine yapıyorsun,” diyerek kollarını göğsünde birleştirdi. “Sevecekmiş gibisin Hakan,” diye fısıldadı.

Hakan gaza basarken, iç çekti. “Seviyorum seni, Ebru. Ama senin beni sevdiğin şekilde değil,” diye mırıldandı. Gözlerini yoldan ayırmadan, “Hızır Abim’i nasıl seviyorsam öyle. Melek, Arslan... Herkesi sevdiğim gibi seviyorum,” dedi.

Ebru ona baktı. Onun kaşlarını derince çatışını, uzayıp giden yoldan gözlerini ayırmayışını ve tek eliyle direksiyonun hâkimiyetini sağlarken diğer elindeki sigaranın külünü küllüğe atışını izledi.

“O zaman bir daha bana beni sevmediğini söyleme. Benim seni sevdiğim gibi, bir gün sen de beni öyle seversen istediğini diyebilirsin. Ama lütfen, sevmiyorum seni deyip durma.”

Hakan arabaya bindiklerinden beri ilk kez ona baktı.

Ebru derin bir nefes alıp başını eğdi. “Çünkü kalbim var.” Tekrar sevdiği adama çevirdi başını. “Ne yapayım, kırılıyor. Zaten kalp en çok sevdiklerine kırılıyor. Beni kırma artık,” diye mırıldandı.

Hakan, onun mavi gözlerindeki kırgınlığı, sözlerindeki acıyı sezebiliyordu artık. Hem Ebru’ya hak veriyordu. Hareketlerine dikkat etmemiş ve sürekli onu kırıp yıldırmayı kendine vazife hâline getirmişti, bundan artık pişmanlık duyuyordu. Sürekli sevmediğini dile getirip onu kırmanın artık ne faydası olacaktı ki ona? Ebru artık eşiydi onun. Artık yıldırma veya kırmak neye yarardı...

“Tamam. Söylemem bir daha,” deyip arabayı kalabalık bir caddeye park etti. Arabadan inip geldikleri

caddeye bakarken yüzünü buruşturdu. "Bana eziyet edecek misin?" diye sordu.

Ebru, sevdiği adamın hemen yanındayken etrafına bakındı. Birçok mağaza vardı ve semtin merkezi olduğu için fazlasıyla kalabalıktı. Biraz ötelerinde geniş bir kuş parkı vardı, parktaki çocuklar kuşların arasından koşarak geçiyor ve gülüyorlardı. Birkaç büfe ve restoran masalarını yolların kenarlarına yerleştirmişlerdi. Ebru, tekrardan mağazalara göz gezdirdi. Dünyaca ünlü markalar değil, münferit küçük dükkânlar yer alıyordu. "Hiçbir şeyim yok..." deyip yutkundu. Başını kaldırıp manalı bir şekilde Hakan'ın gözlerine baktı. Lakin utanıyordu. "Hiçbir şey."

Hakan istemsizce başını eğip onun açıkta kalan bacaklarına baktı. "Gel," dedi. "Önce şu dandik şeyden kurtul, ben de rahat edeyim," deyip Ebru'nun elini tutarak kalabalığın arasına ilerledi. Ebru ise kenetlenen ellerine bakıp gülümsedi. Elini sıkıca kavradı ve beraber mağazalardan birine girdiler.

Eteklere bakan Ebru'yu inatla itekledi Hakan. Ne var ki Ebru bir tane de olsa alabilmişti. Hakan'ın seçtiği her kıyafeti kucakladı ve deneme kabinine girdi. İlk olarak eteği denedi. Siyah, kısa, pileli bir etekti. Deneme kabininden çıktı ama Hakan ona bakmıyordu. Dalgın bir şekilde başını çevirip Ebru'yu görünce hızla kollarından tutarak kabine geri soktu ve kendisi de girip kapıyı kapattı. Daracık alanda birbirlerine değiyordu bedenleri.

"Delirdin mi sen?" derken başını eğip iyice yüzüne yanaştı Hakan. Kaşlarını çatıp gözlerinden alevler çıkarırken korkunç sinirli gözüküyordu. "Oradaki puştların önünde bu hâlde nasıl çıkarsın?"

"Beğendin mi?" diyerek gülümseyen Ebru'nun omzundan tuttu ve "Hayır," dedi. "Ebru, ben asla ama asla izin vermem açık saçık giyinmene."

“İyi de insanlar evlendiklerinde de özgür olmalı!”

Eğer karşısına bir uzaylı çıksaydı bu kadar şaşkın bakmazdı adam. Öyle ki, “Salak salak konuşma ya!” diye patladı birden.

“Ben özgürlüğümü bir adamın inisiyatifine bırakmak istemiyorum.”

Hakan, elini kaldırıp kendini gösterdi. “O adam benim. Ben de senin hayat arkadaşınım, sokaktan geçen kedi falan değilim yani!” dedi. Bu kadın ne diyordu böyle yahu!

“Yine de bana bu kadar karışmamalısın. Sonuçta sen beni böyle tanıdın. Taksiye kısacık etekler, şortlarla bindiğimi de görmüştün!” dedi Ebru. Sanki onu ilk kez etekle görüyormuş gibi tepki vermesine sinirliydi. Bu kadar fazla karışmasını istemiyordu sadece.

“Evet, o zamanlar sadece müşterimdin.” Hakan gözlerini devirdi. “Ah, bir de sapığımydın!”

“Hâlâ sapığınım ama konu bu değil!”

“Ebru, tamam!” dedi adam onun sözlerine yetişemeyeceğini fark edince. Daracık soyunma kabininde saatlerce atışacak hâli yoktu. “Biraz daha her ortama uygun bir etek alabilirsin, değil mi? Bu pek de rahat edebileceğin bir şey değil çünkü!”

Ebru gülümsedi. “Böyle söyleyince mantıklı olduğunu düşündüm. Tamam, biraz daha her ortama uygun bir etek bakabilirim!”

Hakan arkasını döndü. Genç kadın, onun çıkmasını bile beklemeden hızla eteği çıkarıp İspanyol paça lacivert bir pantolon giydi ve ikisi birden kabinden çıktılar. Hakan başıyla onay verince Ebru diğerlerini de dendi ve kabinden çıkıp kucağındaki kıyafet yığını Hakan’ın kucağına sertçe bıraktı.

Hakan ise gayet rahat bir tavırla kasaya yöneldi. Paketleri alıp ücreti ödedi ve mağazadan çıkıp arabanın

bagajına bıraktı. Tekrar yollarına devam ettiklerinde Ebru oflayarak, "Tatilde kazak giyeceğim, haklısın..." diye mırıldandı.

Hakan ona bakıp tebessüm etti. "Elbise aldığın gözünden kaçmadı. Etek de aldın, sus istersen..." deyip diliyle dudaklarını ıslattı.

Genç kadın kıyafetler paketlenirken Hakan'ın kendisine baktığını hatırlıyordu. "Ben sandım ki..." diye mırıldandı ama Hakan onun elini tekrar tutup gülerek, "Tilkiyiz vesselam!" dedi.

Ebru güldü. "Kıçımın tilkisi seni!"

Ayakkabı almak için mağazalardan birine girdiler. Bu defa Ebru da Hakan da aynı ayakkabıları aldılar. Ebru'ya tolerans tanıyan Hakan onun iki çift daha ayakkabı almasına izin verince Ebru ona öyle bir sarılmıştı ki mağazadaki herkes dönüp onlara bakmıştı. Ebru bu defa başka bir mağazanın önünde durdu ve başını kaldırıp sevdiği adama baktı.

Hakan onun bakışlarından bir şey anlamıyordu. Başını çevirip mağazanın içine göz gezdirdiğinde sorunun ne olduğunu anlayabildi. Kadınların yoğun olduğu mağazada erkekler de vardı. Ebru'nun elini tutup içeriye girdi.

Ebru tüm mağazayı gezip öyle almaya karar verdi ve Hakan yanından bir saniye bile ayrılmadı. Sadece Hakan kendisi için de iç çamaşırı almak için erkek reyonuna gidince ayrıldılar. Kasada buluştuklarında ise Hakan göz ucuyla karısının aldıklarına baktı. Kaşlarını çatı. "Ebru?"

"Hı?"

Usulca onun kulağına doğru eğildi, "İçinde gözükmeyecek şeyler bile çekici olmak zorunda mı?" diye sordu. Renkli ve fazlasıyla çekici olan iç çamaşırlarını

paketleyen görevlinin onlarla ilgilenmiyor oluşu Hakan'ı rahatlatmıştı.

Ebru usulca onun koluna girdi. "Sen de söylüyorsun. Gözükmeyecek..." diye fısıldadı. "Yani kıskanmana gerek yok."

"Kıskanmıyorum."

"Eminim öyledir."

"Kıskanacak bir şey göremiyorum ben!" diyerek alayla güldü.

"O yüzden eteği görünce gözlerin yuvalarından fırlayıp geri yerine girdi, haklısın sen de."

Hakan derin bir nefes alıp yine başını salladı. Her şeye cevabı vardı kadının, her şeye. Ücreti ödeyip âdeta kaçırırçasına mağazadan çıkardı Ebru'yu. Ne yazık ki çıkar çıkmaz Ebru makyaj malzemesi almak için bir başka mağazaya girdi. Hakan tehlikeyi fark edip onu mağazanın ortasında âdeta sürükleyerek çıkardı.

"Sen zaten çok güzelsin," dedi ellerini sallayarak. "Neyine makyaj senin?" deyip yüzüne baktı. "Sevmiyorum ya, doğal ol. Doğal ol!"

Ebru yutkunarak gözlerini kaçırdı. "Açıkçası kendimi güzel buluyorum. Kendimi seviyorum. Ancak kıskanacak bir şey görmediğini söyleyen sensin."

Genç adam onun suçlu bir çocuk gibi kıvrınmasını izlerken, "Çok güzelsin..." diye mırıldandı. Yalan söylemeye gerek yoktu, karısı çok güzeldi. "Yemin ederim ben böyle güzellik görmedim."

Ebru aniden başını kaldırıp ellerini beline yerleştirdi ve "O zaman beni niye sevmiyorsun köpek!" diyerek âdeta azarladı Hakan'ı.

"Çünkü ben senin güzelliğini sevmek istemiyorum, geri zekâlı karım!" Dişlerini birbirine bastırıp kesik bir nefes verdi Hakan. "Senin davranışlarını, tavırlarını..."

Seni sen yapan şeyleri sevmek varken neden yıllar sonra geçecek bir şeyi seveyim ki?" dedi onun gözlerine bakarken. "Gerçek bu. Çok güzelsin. Bana göre, benim gibi birine göre de... Fazlasıyla güzelsin."

Ebru sevinse mi üzülse mi bilemiyordu. Hakan onu dış görünüşü için sevmiyordu, tavırları için de sevmiyordu ve bu kötü bir şeydi. En azından bir şey için sevsin isterdi. Arabadayken sevdiğini ama normal birini sevmesiyle eş değer olduğunu söylediğinde içi acımişti ama bir şey diyememişti. Pollyanna'yı oynayan yanı, *en azından sevmiyorum seni demiyor, seni sen olduğun için sevmek istiyorum diyor*, derken Ebru yine o yanına baş eğdi. İç çekip, "Doğalım..." dedi. "Ne zaman abartı makyaj yaptığımı gördün ki?"

Hakan başını salladı. Duru bir güzelliği neden yapay bir çirkinliğe geçirirlerdi ki? Ebru'nun yüzündeki herhangi yapay bir madde bile itici geliyordu ona. "Hiçbir zaman da görmek istemiyorum. Özellikle de kırmızı ruj falan..." diye mırıldandı elini şöyle bir sallarken.

"Dayanamıyorsun kırmızı ruja."

Hakan onun elini tutup yürümeye başladı. "O geceye dönme."

Genç kadın dudaklarını ısırarak, "Kabul et," diyeretti.

"Evet," dedi Hakan aksi bir ses tonuyla. "Dayanamıyorum, oldu mu?"

Ebru gülümseyerek onun koluna daha sıkı sarıldı ve başını omzuna yasladı. "Oldu, evimin direği. Oldu, biricik beyim."

Hakan duyduklarıyla aniden durdu ve ona baktı. "Tövbe ya..." diyerek tekrardan yürürken başka yöne bakmaya çalıştı ama dudakları kıvrılmıştı. Ebru da gülümsüyordu gizli gizli.

Muhteşem bir deniz manzarasına sahip, özel teraslı ve fazlasıyla konforlu olan balayı süitine girdiklerinde bile hâlâ kavga ediyorlardı. Hakan gömleğine değen lekeyi silmeye çalışırken, “Yemek yerken bile rahat durmuyorsun kızım ya!” diyerek başını kaldırdı. Yemek yedikleri sırada Ebru ona sarılmış ve Hakan’ın çatalı üzerine düşüp gömleğini kirletmişti. Ebru’nun gözlerini irileştirerek bir yere baktığını fark edince kendisi de o yöne döndü.

Ebru ile Hakan şaşkın bir şekilde geniş yatağa bakıyorlardı. Güller saçılmış, şampanya ve kadehler yerleştirilmiş, birkaç şarap ise diğer tarafa dizilmişti. Ebru hızla, “Sol taraf benimdir,” dedi.

Hakan kaşlarını çatıp ona baktı. Romantik ortamı reddediyordu demek ki. Pekâlâ, kendisi bilirdi. “Bu gecelik olabilir,” diye mırıldanırken sesi umursamaz bir tonda çıktı. Pantolonunun düğmesini çözdü ve çıkarıp yatağın üzerine attı. Gömleğinin düğmelerini de çözdükten sonra kendini sertçe yumuşacık yatağın üzerine bıraktı.

Ebru banyoda üzerini değiştirmiş ve geriye döndüğünde Hakan’ı üzerinde sadece şortla bulmuştu. Yatağa uzanmış, gözlerini kapatmıştı. Hakan gözlerini açıp ona baktığında hızla doğruldu. Ebru şort ve göbeğini açıkta bırakan askılı bir bluz giymişti.

“Bunlar nereden çıktı?”

“Bunlar benim. Bana ait olan kıyafetler.”

Hakan işaret parmağını tehdit edercesine kaldırıp, “Çantada kalanlar bunlar mıydı?” diye sordu. “Nereye gidiyordun bunlarla?”

Ebru kaşlarını çatıp, cevap vermeden sadece ona bakmakla yetindiğinde Hakan yatağın üzerinde iki

dizinin üzerinde durdu. "Ebrum..." dedi içten bir şekilde. "Canım benim, hadi çıkar onları."

Ebru hâlâ ona bakıyor ve cevap vermiyordu. Sonrasında gülümsedi ve "Yemezler Hakan Bey!" diyerek kaşını kaldırdı. Ona bir şeyleri yaptırmak için hep bunu yapıyordu ama Ebru bu defa yapmayacaktı. Dirençli olmalıydı ona karşı. Arkasını döndü sevdiği adama.

Ne yazık ki henüz bir adım atmışken Hakan onu belinden yakaladığı gibi durdurup askılı bluzunu çekiştirip çıkardı üzerinden. Şortunun düğmesini açıp şortu da indirdi. Ebru onu itiyor, bacaklarını savuruyordu ama pek de başarılı olamıyordu. Hakan onu kaldırıp şortun ayaklarından çıkmasını sağladı. Ebru'yu kucağından indirmeden kendine bakmasını sağladı.

"Bak böyle de bir farkı yok deminki hâlinden..." diye mırıldandı gözlerinin içine bakarken. İkisi birbirlerine bakıyorlardı. Bir hareket beklediler ama ikisi de o hareketi yapmadı. Ebru usulca onun omuzlarından tuttu ve kucağından inmek için hareketlendiğinde Hakan onu serbest bıraktı. Birbirlerinin gözlerine bakarken Ebru hınçla onun bacağına tekme atıp ayaklarını yere vurarak banyoya girdi. Biraz zaman sonra geri döndüğünde üzerinde uzun, pembe, çiçekli bir elbise vardı.

Hakan ellerini kaldırıp tebessüm etti. "Böyle çok..." dedi gözleriyle onu incelerken.

"Ne? Böyle ne?"

"Böyle çok şirin olmuşsun diyecektim, ne çemkiriyorsun hemen!"

"Ağzından güzel bir söz çıkmıyor ki!"

Ebru az evvel yaşananları unutarak gülümsedi ve saçının bir kısmını kulağının arkasına sıkıştırdı. Akşamüstüydü ve güneşin batışının keyfini kaçırmak istemeyen Hakan beyaz bir tişört geçirdi üzerine, altına da siyah bir

şort giyip odadan çıktı. Plaja inip yürümeye başladılar. Ebru, Hakan'ın elini tutup başını omzuna yasladı.

"İstanbul'a döndüğümüzde sorunlar başlayacak mı?" diye sordu aşağıya doğru inmiş güneşin, denizin maviliğinin üzerinde bıraktığı kızıl renk cümbüşünü izlerken.

Hakan iç çekip başını salladı. Ailesiyle problemleri vardı, Veli Baba onları affetmiyordu. Dile kolay ama yaşandığında âdeta hayattan soğutan olayların karşısında Ebru'yu hayal edemiyordu. Cesurdu, güçlüydü, aynı zamanda gözü kara biriydi. Lakin söz konusu ailesi olunca Ebru'nun yalnız kalmasını istemiyordu. Sonuçta cesur, güçlü olması çok fazla da yorulduğu anlamına geliyor-du. Ebru hep çabalıyordu.

Parmaklarına kenetlenen küçük parmaklar, kopmak üzere tutulmuş gibiydi ve Hakan onun küçük elini sıkıca kavradı. "Sorunlar hep olacak ama ben de yanında olacağım, Ebru."

Ebru başını kaldırıp ona baktı. "Aileme karşı yanımda olman beni mutlu eder," diye mırıldandı. Buruk yanı ailesi yüzünden, kırık yanı ise Hakan yüzünden sızlıyordu. Ebru çatlaklarla dolu ruhundan gözyaşının taşmaması için güçlü durmaya zorluyordu kendini.

"Senin ailen, benim artık." Başını eğip karısının güzel yüzüne baktı, Hakan. Akşam güneşi yüzüne vururken, masmavi gözleri parlıyordu. "Benim," diyerek tebessüm etti.

Genç kadın tekrar başını onun omzuna yasladı. "Bana kendini anlatsana," diye mırıldandı. "Yaramaz mıydın çocukken?"

Hakan gülerek başını salladı. "Çok yaramaz bir çocuktum aslında. Ama sakın gözükürdüm," diyerek yüzünü buruşturduğunda Ebru kıkırdadı ve "Ben de..."

diyerek ona katıldı. "Biliyor musun, beni ne annem ne de babam büyütti."

Hakan bu itiraf karşısında kaşlarını çatmadan edemedi. "Bilmiyordum," dedi kuru bir sesle.

"Seren Abla vardı. Bana hep o bakardı. Küçüklüğümünden bu yana hep o baktı..." deyip derin bir nefes çekti içine. "Babam hep yoğun olur, annem ise tam bir işkolik..."

Ebru gülümsedi kocasına bakarken. Bu gülümseme öyle buruktu ki Hakan farkında olmadan üzgünce kaşlarını çatıp omzuna yerleştirdi elini. "Bir gün canım pamuk şeker çekti. Ama nasıl ağlıyorum, görmelisin..." dedi iç çekerek Ebru. "Babam almadı. Tatlı şeyler yeme- me izin vermezdi. Annemden istedim ama telefonla konuştuğu için benimle ilgilenmedi bile..."

Hakan onu anlatmaya teşvik etmek için, "Pamuk şekeri yiyebildin mi?" diye sorarken gülümsedi. Ebru ona bakıp başını sallarken gülümsüyordu.

"Evet. Tam bir hafta sonra o pamuk şekeri yiyebildim. Seren Abla markete giderken zorla peşine düştüm. Elimi bıraktığı anda kaçtım ve pamuk şeker satan adamın yanında aldım soluğu. Şekeri aldım ama param yoktu..." deyip omuzlarını yukarı itti. "Sonra Seren Abla geldi. Bana iki tane daha pamuk şeker aldı."

Ebru, Hakan'ın gözlerinin içine bakarken yutkundu. Gözlerinin dolmasına engel olamadı. "O gün çok mutluydum. Dünyanın en mutlu insanı bendim," dedi.

Hakan gerçek bir gülümsemeyle bakıyordu ona. İç çekip gözlerini ufka dikip, yürümeye devam ederken Ebru'nun küçücük bedenini biraz daha kendine çekti. "Bir gün Arslan bisiklete binmek istedi ama bizim bisikletimiz yoktu. Kimse almamıştı. Çocuklara bir tur binmek için yalvarıyordum..." dedi kısık bir sesle. "İzin vermiyorlardı."

Ebru eşinin diğer elini tutup sıktı. "Hakan..." diyerek mırıldandı fakat adam onu duymazdan gelerek sözünü kesip anlatmaya devam etti.

"Ama kardeşimi bisiklete bindirecektim. Bir gün kafam attı. Babam çok içerdi, onun içtiği biraların şişelerinin kutularını saklardım hep. Mahallede hurdacılar gezdi. Bir hurdacıyı çağırdım ve adama tüm hurdaları sattım. Babamın bira şişelerini tekelerde satınca da biraz para kazandım..."

Ebru üzgün bir şekilde onun beline sarıldı ve "Anlatma..." diye mırıldandı.

"Sonra eskiciye gittim. Kırmızı bir bisiklet vardı. Tekerleri patlattı. Çok... Çok eskiydi. Param ancak ona yetmişti. Külüstürdü ama o an için yeterliydi. Bisikletin tekerlerine hava bastım."

Hakan öyle bir derin nefes aldı ki Ebru ona bakmak için başını göğsünden çekip kaldırdı. İyi gözüküyordu ama sadece güneşin batışını izliyor, sakın adımlarla yürüyordu.

"Arslan'ı uyandırdım ve bisiklete bindirdim. Daha doğrusu ben bindim, kardeşimi önüme bindirdim ve sokakları gezdik. Pedal çevirmekten öleceğimi sanmıştım ama Arslan çok güzel gülüyordu..." derken istemsizce sırttı Hakan. Sanki o ana dönmüştü. "Tek başına binmek istedi. Ben de izin verdim. Dediğim gibi külüstürdü ve frenleri tutmuyordu. Ben ayağımı arka tekere sürttürerek durduruyordum. Arslan bunu bilmiyordu. Zaten küçük... Bir araba geldi... Önümden geçti ve Arslan'la çarpıştı. O an aklımı kaçırdım. Resmen delirdiğimi hatırlıyorum. Adamı öldürecek kadar gücü kendimde bulmuştum. Arslan'ın dizinde kocaman yara izi, kanlar bacağına süzülüyor ve ben cinnet geçiriyorum..." derken dudaklarını birbirine bastırıp yutkundu.

“Kardeşimi eve götürdüm. Bacağını sardım. Dışarıya çıktığımda bizim külüstür iki parçaya ayrılmış. Toparlayamadım. Kaynak yaptırsam bile bir yerden patlak verecekti. Onu da sattım. Ve o gün büyük bir yemin ettim. En güzel bisikletlere bineceğiz diye...” deyip başını eğerek Ebru’ya baktı.

“Şimdi anlıyorum,” dedi Ebru sevdiği adamın gözlerinin kahvesinde kaybolurken. “Üç bisiklet aldın ve ben şaşırdım. Hiç acımadın paraya...”

“Hangi bisikletler?”

“Evimizdekiler. Aldın ya hani evlenmeden önce...”

Hakan başını salladı. “Evet, evet...” diyerek gülümse-di. “Ebru, karınca gibi çalışıyorum. Sefasını sürmedikten sonra ne anlamı var? Ne senin ne de Arslan’ın hiçbir şeyde gözü kalsın istemiyorum. Her istediğinizi size sunmak benim görevim...”

Ebru üzerlerine konan hüznü dağıtmak için, “Baba gibi baba!” diyerek güldü.

“Arslan’ın babası benim, annesi benim, her şeyi benim. Bundan sonra da senin annen de, baban da, abin de, kardeşin de... Her şeyin de ben olacağım.”

“Her şeyim olmayacaksın ki?”

“O ne demek öyle?” diye soran Hakan, şaşkındı.

“Anne, baba, abi kardeş... Bunları olursun da beni seven adam olmazsın.”

Hakan başını eğdi. Bir şey söylemek istemiyordu. Çünkü ne söylerse söylesin onu kıracaktı sözleri.

“Benim için sen yine de her şeyimsin. Ama ben de senin her şeyin değilim. Sevdiğin kadın değilim. Eksik kalırsan, nasıl her şey olabilirim ki?” diyerek buruk bir gülümsemeyle başını başka bir yöne çevirdi Ebru. Bu konuyu kapatmak istedi çünkü kalbindeki kırıklar sızlamaya başlamıştı.

Ebru, "Bu kadar kutsal mı evlilik senin için?" diye sordu kendine hâkim olamayarak. "Çok değiştin. Hem de bir anda..."

Hakan ona biraz daha sıkı sarıldı ve adımlarını biraz daha yavaşlattı. "Evlilik kutsaldır, değildir bilmem ama aile kutsaldır," dedi içtenlikle. "Evlilikle de aile kurulmaz, Ebru. Ben sana başından beri diyorum, ev değil yuva, evlilik değil aile..."

"Anlıyorum," dedi başını sallayarak. O sırada önlerinden geçtikleri küçük büfede dondurmaları görünce kocasına döndü. "Dondurma yiyelim mi?" diye sordu şirin bir sırıtış sergilerken.

Hakan başını sallayıp büfeye ilerledi. Ebru'ya dondurma, kendisine de bir kola aldı ve yürümeye devam ettiler. Ebru dondurmayı kaldırıp ona baktı. "Dondurma ister misin?"

Hakan gülümseyip, "Olur..." dediğinde, "Kendine de alsaydın yerdin canım," diyerek başını diğer yöne çevirdi Ebru.

Hakan göğsü sarsılarak güldü. Hızla onun elini tutup dondurmadan bir ısırık alınca, "Gebereceksin, yavaş!" diye bağırdı Ebru. O ise alaycı bir bakış atıp, "Kötüye bir şey olmaz!" diyerek göz kırptı.

Ebru dudak büzüp yavaşça yürümeye devam ederken, Hakan buz gibi kolasını yudumlarken ve güneşin batışına şahit olurlarken hayat huzurluydu onlar için. Hakan aniden dönüp Ebru'ya baktı. Kollarının arasında minicik kalan bedeninin varlığından şikâyetçi değildi ilk kez. Uzun kumral saçları yüzüne dökülmüş ve minicik burnunun ucu dondurma izi olmuştu. Parmağının ucuyla burnunu temizledi.

"Biz ne olduk ya?" dedi aniden. Biraz da şaşkıncı yaşananlara, tavırlarına, hareketlerine... İç çekip tebessüm etti. "İyi olduk sanki..."

Ebru kıkırdayarak başını salladı. "Şüpheliydim ama..." deyip dudaklarını yaladı. "Gerçekten çok mutluyum, Hakan."

"Ebru," dedi ciddiyetle ona bakarken. "Sana kötü bir söz söylediğimde ya da ben çok sinirli olduğumda lütfen bana yaklaşma. Evdeyken de odaya git ve benim sakinleşmemi bekle, olur mu?" diye mırıldandığında Ebru anlam veremeyerek, "Neden?" diye sordu.

"Artık seni yaralamak istemiyorum ben. Sinir problemin olduğunu, ataklar geçirdiğimi biliyorsun. Birkaç kez de şahit oldun o anlara. Zamanında ilaçları kullanmış olsam da onlar beni uyuşturuyor. Kullanmıyorum artık. Bu yüzden uyarıyorum seni..."

Ebru anlayışlı bir şekilde başını sallasa da "Olmaz," diye mırıldandı. "Senin bir psikoloğun var canım."

Hakan başını sağa sola salladı ve kolasından derin bir yudum aldı. "Yok," dedi.

Ebru ansızın kollarının arasından çıktı onun. "Ne demek yok!" diye bağırdı. "Ben neyim acaba?"

Hakan gülerek onu kendine çekti yeniden. "Sen benim karımsın," deyip sırtıttı. "Sen psikolog falan değilsin. Yeme beni."

"Neticede psikolog adayıyım," derken kibirli bir şekilde baktı kocasına.

"Bir süre ara vermiş bir psikolog adayı desek daha doğru olur," diyerek alayla sırtıttı Hakan. Ardından Ebru'ya kendisi hakkında daha çok bilgi vermek istediğini fark ederek, "Ben üniversite mezunuyum, biliyor musun?" diye sordu.

Ebru gözlerini irileştirip baktı ona. "Ciddi misin?" diye sordu çünkü Hakan'ın hakkında bilmediği bir şeyi öğrenmişti. Kahretsin, bunu nasıl sormamış ya da öğrenememişti.

"Cahil gibi mi gözüküyorum?"

Ebru yüzünü buruşturarak, "Evet!" dedi.

Hakan aniden durup ona baktı. "Şaka yapıyorsun," derken gözlerini irileştirmişti.

"Ben cahil adam seviyorum zaten."

"Sen sorunlu birisin."

"Hayır, ben senin karınım!"

Hakan başını sallarken, "Açıktan bitirmem için zorladı abim. Turizm otelcilik..." diyerek güldüğünde Ebru ağzını açtı fakat hemen sonrasında geri kapattı.

Gözlerini irileştirirken Ebru, aydınlaşmışçasına başını usulca salladı. "Ah, tahmin etmeliydim. Bıçağı çok güzel kullanıyorsun. İyi kesiyorsun..." diye mırıldandı kendi kendine.

Hakan onun elini tutup biraz geri çekildi ve âdeta onu baştan ayağa süzdü. Ardından başını sallayıp, "İyi keserim," dedi. "İyi süzerim!"

Ebru gülerek ona yaklaştı. "Peki, iyi de yer misin?"

"Sen sorunlusun demiştim."

Ebru kahkaha attı. Sıkıca sarıldı ona. Hakan da gülüp onun omzuna elini yerleştirdi ve yürümeye devam ettiler. Sorunlar İstanbul'da kalmıştı. Ebru ve Hakan görmezden gelmeye kararlıydılar. Elbette sorunlarla karşılaşacaklardı ama şimdilik, hayatın onlara sunduğu küçük huzuru sonuna kadar tatmak istiyorlardı.

Özellikle de Hakan, karanlık geceleri andıran hayatında güneşin ışınlarını görmeye başladığını ilk kez hissediyorken, hiçbir şeyin huzurunu kaçırmamasını istemiyordu. Biraz daha aydınlık için ciğerini çıkarıp masaya bırakabilirdi bile.

7. BÖLÜM

HAKAN UYANIK OLMASINA rağmen yataktan çıkmak istemiyordu. Başını hafifçe çevirdi ve Ebru'yu izlemeye başladı. Saçları dağılmış, dudakları hafifçe aralıktı. Kirpikleri beyaz teninde simsiyah oklar gibi yanağına doğru gölgeletiyordu. Askılı, pamuklu geceliğinin sol askısı omzundan kaymıştı. Hafifçe askıyı düzeltti, yüzüne dökülen saçını geriye itip pikeyi omuzlarına kadar çekti. Usulca yataktan çıkıp, telefonunu eline alıp balkona ilerledi. Rehberle girip bir isme bastı ve telefonu kulağına yasladı.

Uykulu ses, "Oğlum," diye mırıldandığında Hakan gülümsedi. İçinde soğukta donan bir kısım sesi duyduğunda sınımsız oldu.

İçten bir şekilde, "Abim," dedi.

"Hayırdır, bir sorun yok ya?"

"Hayır, abi. Sesini duyayım dedim," deyip genzini temizledi. "Bir sorun yok, değil mi?"

"Merak etme sen. Tatilin tadını çıkar çünkü döndüğünde yine işleri sana yıkacağım."

Hakan güldü. "Canın sağ olsun be abi. Görüşürüz."

"Dikkat edin kendinize."

"Tamam, abim..." deyip telefonu kapattı.

Yalnız değildi. Hiçbir zaman da yalnız olmamıştı zaten. Bir yol çizmişti ve o yola Arslan ile başlamıştı. Sonrasında Hızır Abisi katılmıştı yola, Veli Babası... Bir mahalle dolusu insan onun yoluna girivermişlerdi. Hakan yalnız değildi, bunu en başından beri biliyordu. Şimdi ise Ebru ona yoldaş oluyordu.

Bu defa başka bir ismi aradı ama sesini bile çıkarmayı düşünmüyordu.

Telefon açıldı, "Alo!" diyen sert sesi duyunca iç çekti. Konuşmadı.

"Kimsiniz?" dedi adam sakın bir sesle.

Hakan yüzünü buruşturup gülümsedi.

"Alo ulan, alo!"

Dudaklarını ısırıp beklerken sessiz olmaya çalışarak güldü. Göğsü bu gülüşle sarsılıyordu.

"Hay şerefsize bak, arayıp konuşmuyor. Sabah sabah..."

Telefon suratına kapanınca Hakan sesli bir şekilde gülererek başını sağa sola salladı. Veli Baba formunu koruyordu anlaşılan. Hemen kardeşini aradı.

"Alo!"

Onun sesinin de uyku olduğunu fark ettiğinde, "Sen hâlâ yatıyor musun?" diye sordu.

"Sana da günaydın abi," dedi Arslan. Bileğindeki saate baktığına emindi Hakan. "Erkenden uyanıp beni neden rahatsız ediyorsun?"

"Adi be ya!" diyerek güldü. "Kalk susak ağızlı seni!"

Arslan'ın Bulgarca birkaç küfür mırıldandığını duydu.

"Küfretme bana, gelirsem dağıtırım beynini..." diye mırıldandı.

"Tamam, tamam..." derken yataktan kalkıyordu. "Abi yoruldum ya..."

"Sen de epten yaptın kendini üç yaşında kızan gibi! Çalış biraz be ya."

"Senin için konuşması kolay."

"Bak şu kapçık ağızlıya! Bizi bozuyor!" deyip güldü. "Neyse, kapatıyorum. Dikkatli ol..." diyerek iç çekti.

"Ayırdır be ya abe!" derken bağıırıyordu Arslan. "Böyle konuşunca yengeye rezil mi oluyorsun? Ha?"

"Asıl sana ayırdır Arslan! Abinim ben senin, yerini bil," diye mırıldandı ama ciddi değildi sözlerine.

"Pardon abi, görüşürüz."

Suratına kapanan telefona baktı. Geriye döndüğünde Ebru'nun uyandığını ve yatakta oturur vaziyete gelip, kendisini izlediğini görünce usulca ona doğru ilerledi.

Genç kadın hızla yataktan çıkıp banyoya girdi. Kısa bir duş aldı, saçlarını nemli bir şekilde tepesinde topuz yaptı. Yüksek bel, çiçek desenli bol pantolonunu giydi. Üstüne de tam oturan kısa, beyaz bir askılı geçirdi. Banyodan çıkıp odaya geri döndüğünde Hakan'ın da üzerini giyindiğini gördü. Haki rengi bir bermuda şort ile bol beyaz bir gömlek giydi üzerine ve geriye dönüp Ebru'ya baktı. Odadan çıktılar.

Kahvaltılarını alıp sakın bir köşeye yerleştiklerinde Ebru yavaş yiyordu. Hakan bir süre onu izledi. Sanki ağır çekime alınmış bir videoyu seyreder gibi hissediyordu kendini. Üstelik onun suskun olması da can sıkıcıydı. Sürekli konuşmasına, gülmesine ve kendine göre şımarık tavırlarına alışmıştı. Ne olduğunu anlayamıyordu. Bir süre daha onu izledi ve sonunda dayanamayarak onu kendi elleriyle beslemeye başladı. Ebru hâlâ suskundu.

Çatalın ucuna biraz beyaz peynir aldı ve Ebru'ya uzattırken, "Bir sorun mu var?" diye sordu kaşlarını çatarak.

"Hayır."

“Neden suskunsun?” diye sordu. Çünkü bir sorun olduğunu düşünüyordu, Ebru üzgün olduğunda bile konuşmadan duramayan biriydi. Onun her hareketini, verdiği tepkileri biliyordu. Uzun zaman aynı evde yaşamışlardı. Hâliyle de tavırlarını istemeden de olsa fark edebilmişti.

Ebru çayından bir yudum alıp tebessüm etti. “Sana tatili zehir etmemeye çalışıyorum,” deyip omuz silktiğinde Hakan güldü. Sanki rahatlamış gibiydi. Başını sağa sola salladı.

“Alışıyorum,” dedi onun gözlerine bakarak. “Daha doğrusu sana alışığım. Çenen düştüğünde saçmalamana, sürekli konuşmana, çılgın tavırlarına...” deyip dudak düktü. “Farklı davranınca da kendimi garip hissediyorum.”

“Nasıl yani?”

“Suçlu gibi,” derken derin bir nefes alıp koyuverdi. “Bir şey mi yaptım diye düşünüyorum.”

Ebru gülümseyerek başını salladı sadece. Hakan tekrar güldü. “Birileri hâlâ uyuyor sanırım,” diyerek kaşlarını kaldırdığında Ebru avucunu yüzüne yaslayıp, “Evet,” dedi.

Kahvaltı boyunca Hakan konuştu, Ebru dinledi. Bir ara Ebru onun anlattıklarına gülerken çayı üzerine dökcekti ki Hakan son anda bu durumu engelledi. Kahvaltı sonrası yine kısa bir yürüyüş yaptılar. Havanın sıcaklığından bunaldıklarında ise odalarına geri dönüp terasa yerleştiler.

Yeşilliği, mavi denizi izliyorlardı. Bembeyaz alanda mor çiçekler duvarlardan sarkıyordu. İkili kanep ve geniş ahşap bir sehpa vardı. Öyle sessiz, öyle sakin ki Hakan huzuru en derininde hissedebiliyordu. İçeceklerini alıp ayaklarını uzattılar ve kanepeye yerleştiler.

Ebru, Hakan'ın parmağındaki yüzüğe bakıyordu sürekli. Gülümsemeden edemedi. "Ne kadar sakarsın..." diye mınıldandı aniden.

Hakan kaşlarını çatıp başını onun yüzüne doğru çevirdi. "Ne oldu?" dedi ona bakarken.

Ebru usulca yüzüne yanaştı. "Bak burada bir..." demeye kalmadan Hakan'ın dudaklarına bir öpücük bırakıp geri çekildi.

Hakan gülerек başını geriye yaslayıp bir süre bekledi. Ardından kalkıp içeriye girdi. Birkaç dakika sonra ise odanın kapısının kapandığını duydu Ebru. Başını eğip teraстан aşağı baktı.

"Hey!" diye seslendi şaşkın bir şekilde. "Nereye gidiyorsun?"

Hakan başını kaldırıp gülümsedi. "Yüzmeye."

Ebru elinden gelse kendini aşağı atacaktı. Ahşap korkuluktan iyice sarkarak, "Beni beklesene..." diyerek sinirle baktı ona.

Hakan gayet rahat bir tavırla, "Sen dinlen..." deyip yürümeye başladı.

Hakan giderken Ebru kaşlarını çatarak onu izliyordu. Elindeki içeceği sertçe masaya bıraktı ve hızla içeriye girip çantasını âdeta yırtarcasına açtı. Bikinisini alıp koşarak banyoya girdi, üzerine geçirip odaya geri döndü. Püsküllü kimonosunu üzerine geçirip kuşağını gevşek bir şekilde bağladı. Plaj çantasını kaptığı gibi yine koşar adımlarla odadan çıkıp aşağı indi. Plaja yaklaştığında adımlarını yavaşlattı ve rahat gözükmeye çalışarak gözlüğünü taktı.

Gözlüğün arkasından kocasını arıyordu gözleri ama bulamıyordu. Uzun plajın her yanını gezdi ve nihayet yorularak şezlonglardan birine kurulup üstünü çıkardı. İyice yerleşip etrafına bakınmaya başladı o sırada kendine

doğru gelen adamı görünce yutkundu çünkü âdeta kırmızı bayrak görmüş bir boğayı andınıyordu yüzü.

Hakan ellerini beline yerleştirip onun başına dikildi. "Sana ben ne dedim?" diyerek öfkeli bir şekilde karısına baktı.

Ebru, onun elinden kurtulmanın tek yolunun şirinlik yapmak olduğunu az çok biliyordu. Eğlenceye dayanamayan biriydi kocası, e kendisi de eğlenceliydi. Genzini temizledi. "Beraber yüzelim dedin," diyerek gülümsedi. "Ben de sana sen önden git, ben de peşinden geliyorum dedim. Sen de tabii ki karıcığım, seni mi kıracağım, emrine amadeyim diyerek beni onayladın..."

Hakan'ın dudakları seğirse de gülmedi. "Of Ebru, of!" diyerek ona bakmakla yetindi. Gözleri onun bedeninde gezindi. Straplez bikini üstü püsküllüydü ve pudra rengiydi. Altının da aynı olduğunu bilse de üzerine geçirdiği diğer püsküllü şey göbeğinin alt kısmını kapatmıştı. Hakan buna sevinmeden edemedi. Ne yazık ki bu sevinci yarıda kaldı.

Ebru usulca ayağa kalkıp üzerindeki çıkardı ve onun yanından geçip denize doğru ilerlerken Hakan şaşkın bir şekilde ona doğru döndü. Ebru âdeta süzülerek yürürken etrafına bakındı, birkaç adamın ona yiyecek gibi bakıyor olduğunu gördü. Sinirle karısına doğru ilerledi ve kolundan tuttuğu gibi kendine çevirdi. Şaşkın olan Ebru'yu kucakladığı gibi dudaklarına kapandı. Ateşli bir şekilde öptü ve çok fazla geri çekilmeden denize doğru adımladı. Ya ona bakan adamlarla kavga edecekti ya da onlara baktıkları kadının kimi sevdiğini gösterecekti. İkinci seçenek daha mantıklı gelmişti.

Denize girdiklerinde genç kadın irkilince Hakan onu biraz daha sıkı kucakladı. Bacaklarını beline dolamasını söyleyip usulca süzüldü suyun içine doğru. Ebru onun

boynuna kollarını dolanmış, ayaklarını denizin içinde çırparak gülüyordu. Hakan istemsizce gülümsedi ve aniden bıraktı onu. Şaşıran ve sinirlenen Ebru dengesini sağlayana kadar çabalamak zorunda kalmıştı. Sinirli bir şekilde onun göğsüne şaplak atıp kenara doğru ilerledi fakat Hakan onu belinden tutup kendine çekti. Gitmesine izin vermeden daha derine yüzmeye başladı.

Bir süre sonra güneşlenmek için denizden çıktıklarında Ebru güneş kremi tabir yerindeyse Hakan'ın kafasına fırlattı ve sırtüstü uzandı. Hakan kremi sürerken zorlanıyordu çünkü parmakları Ebru'nun teninde daha fazla gezinmek için kıvranıyordu. Ama kendisini adamlara sinir olduğu için zorlandığını, herkesin onun bedenini gördüğü için böyle hissettiğine inandırmaya çalışıyordu. İş bitince geriye çekildi ve usulca Ebru'nun omzuna başını yerleştirip gözlerini kapattı.

Ebru, çantasına bıraktığı kitaplardan birini de yanına almıştı. Kitap okurken, başı göğsüne doğru kayan Hakan'ın saçlarıyla oynuyor, okuduğu satırların ve teni ısıtan güneşin tadını çıkarıyordu. Bir süre sonra gözlerini okuduğu satırlardan ayırdı ve kocasına bakmak için başını eğdiğinde onun da kendisiyle beraber, okuduğu kitabı okuduğunu gördü. Gülümseyerek yanağını onun başının üstüne yasladı ve okumaya devam etti.

Akşamüzeri beraber gezmeye çıktılar. Ebru, takı satan dükkânları gezerken Hakan ile beraber mavi ipleri olan, deniz çapası şeklinde metale bağlanmış bilekliklerden aldılar. Beraber yemek yediler ve bu süre içinde sürekli konuştular. Bir konu yoktu, sürekli akıllarına ne gelirse birbirlerine anlatıyorlar ve komik anılarını dile getirerek gülüyorlardı. Akşam olduğunda ise bir gece kulübüne

girdiler. Yabancı turistlerin bol olduğu, kızların epey güzel olduğu kulüpte Ebru âdeta Hakan'ın kendisinden başka hiçbir şeye bakmaması için sürekli başını çevirip duruyordu. Kıskançlığı daha fazla abartıp kocasının başını iki eliyle tutup hareket etmesini engellediğinde ise Hakan dayanamayarak oradan çıkıvermişti.

Tekrar odalarına döndüklerinde Ebru ayakta durarak ses sistemine telefonunu taktı. Dans etmek için ayağa kalktığında kocası tarafından oturtulmuştu ve dans etmek istediğinde sürekli engellenerek dans edemediği için öfkeliydi de. Bon Jovi'den It's My Life şarkısını açtı ve sesini yükseltti.

Salınarak oynamaya başladı. Hakan'a göre saçma sapan hareketler yapıyordu. Genç adam koltukta iyice geriye yaslanıp sırtarak onu izlemeye koyuldu. Kumandadan mikrofon yapışını, seksi görüldüğünü sanarak saçlarını savurup gözlerini kısışını izlerken kahkahalara boğuluyordu.

İkisi de dertlerini, bulundukları durumu ve sorunları tatil boyunca dile getirmeyip özgür davranmayı düşünüyorlardı.

Ebru, Bon Jovi parçasında değil de mezdeke çalışırmuşçasına kıvırtarak Hakan'a doğru ilerledi. Elinden tutup kaldırmaya çalıştı ama bir türlü başaramıyordu. "Hadi ama..." diyerek dudaklarını büzüp dans etmeye devam etti. Bacakları aralık olan adam, bacaklarının arasında durup kendini kaldırmaya çalışan ve sürekli kıvrak bir şekilde dans eden karısına başını sağa sola salladı. Kendini tamamen geri çekince Ebru dengesini kaybedip onun üzerine düştü.

Küçük elleri göğsüne, dudakları dudaklarına çok yakinken ve gözlerine şaşkın bir şekilde bakarken Ebru öyle tatlı gözüküyordu ki Hakan yutkunmadan edemedi.

Derin bir nefes alıp hızla kendini toparladı ve onu belinden tuttuğu gibi kaldırıp yatağa yatırdı.

“Bu kadar çılgınlık yeter küçük hanım,” diyerek gülümsedi. “Enerjinin hepsini harcama, yarına da kalsın.”

Ebru nefes nefese, kendine tepeden bakan kocasını izlerken, “Tamam...” diye fısıldadı.

Hakan geriye dönüp soyundu ve yatağın içine girdi. Altında iç çamaşırı kalmıştı sadece. Bu defa Ebru ona sokuldu ve başını göğsüne yasladı. Kısık bir sesle, “Bir şey sormak istiyorum ama ne tepki verirsin bilmediğim için çekiniyorum...” dedi.

Hakan, onun soracağı soruyu biliyordu aslında çünkü kendi aklındaki soru da aynıydı. “O geceyi aklımıza getirmeyeceğimiz bir gün, Ebru...” dedi iç çekerek. Usulca başını göğsüne yaslayan kadının saçlarını okşadı.

Ebru derin bir nefes alıp, seslice geri verdi. “Azgın falan değilim, sadece merak ettim. Yani sonuçta evliyiz, ondan şey ettim ben...” diye mırıldandı utangaç bir şekilde.

Hakan gülümseyerek, “Ondan mı şey ettin?” dedi alaycı bir tavırla. Ebru ona uyuz olmuş bir şekilde dürtükledi. Hakan dişlerini birbirlerine bastırıp yutkundu.

“Yapma.”

Ebru şımarıklık yapmak isteyerek bir daha dürtükledi. Bu defa Hakan, onun bileğini sertçe tutup sıktı ve çenesinden tutarak kendine bakmasını sağladı. Ebru ise şaşkın ve korkmuş gözüküyordu çünkü Hakan öfkeliydi. Gözleri alev alevdi...

Ebru, “Sevişmesek de olur...” diye fısıldadı korkuyla. “Niye sinirlendin ki?”

Hakan bir süre boş boş baktı ona. Onun sözlerini idrak edince kaşlarını çatı. Ardından sanki bir el dokunmuş gibi öfkesi söndü, girdiği transtan çıkıverdi. Ebru’nun

bileğini hâlâ sıkıldığını anımsayınca usulca gevşetti parmaklarını ve başparmağıyla bileğinin içini okşadı.

“Canım benim,” dedi sakın bir sesle.

“Söyle hayatım,” diye karşılık verdi Ebru, içten bir şekilde. Hakan canım dediğinde Ebru’nun gözlerindeki aşkı görünce garip hissetti kendini. Sadece hayatım diyerek bile bu kız kendini adıyordu ona resmen.

“Beni dürtükleme,” dedi derin bir nefes alarak. Nasıl anlatacağını bilmediği ve dile getirmek de istemediği için çaresizce, “Eski bir olaydan dolayı tik hâline geldi ve otomatikman sinirleniyorum,” diye devam etti. Ebru’nun yanağını okşarken “Anlatabildim mi?” diye sordu.

Ebru ihtiyatla başını salladı. Soru sormak, sorgulamak veya olayları yeniden hatırlatmak istemiyordu. Belliydi zaten, Hakan bir şeyler yaşamıştı ve hâlâ etkisinden çıkamamıştı. Ebru, Arslan ile onun makarna hakkındaki konuşmalarını duyunca karar vermişti buna. Üstelik bir gece evvelinde kendinden bir parça anı anlatmıştı ona. Bisikletlerin anlamını çözebilmişti. Bu yüzden sormuyordu, merak ediyordu ama onun anlatmasını zamanla kendiliğinden bir düğüm gibi çözüleceğini düşünüyordu. “Ellerime hâkim olamazsam...” diye mırıldandı, kaşlarını üzgünce çatarak.

“Hayır, hayır...” diyerek başını sağa sola salladı Hakan. “Sadece dikkat et. Ben dur dediğimde dur ki zarar vermeyeyim sana. Seni düşünerek söylüyorum bunu,” dedi. Gerçekten de öyleydi. Çünkü öfkelenildiğinde gözü kararır ve karşısındaki kişinin Ebru olduğunu bile unutup ona zarar verebilirdi. Bunu bir kez Arslan ile yaşamıştı ve o andan sonra bir daha yaşamamak için elinden geleni yapmıştı. Eğer ki böyle bir şey olursa Ebru’ya ciddi bir zarar verebilirdi. Bu asla ama asla olmamalıydı.

Ebru durup düşündü. "Deli uyurum ben..." dedi. "Ya farkında olmadan sana tekme falan atarsam..."

Hakan kahkaha atıp onu kendine daha fazla çekti. Ebru zeki olmasına rağmen bazen o kadar saf oluyordu ki Hakan'ın bile dengesiz dengesi şaşıyordu derinden. Bazen onu bağrına basıp sarıp sarmalayası geliyor, bazen de yüzünü bile görmek istemiyordu. Öyle bir ikilemedeydi Hakan.

"Merak etme. O zaman da ben kendimi tutmaya çalışırım..." diyerek tebessüm ettiğinde, Ebru onun çıplak göğsüne bir öpücük kondurdu.

"Yapma, Ebru!" dedi Hakan yutkunarak.

Ebru hızla koynundan çıktı ve onun çıplak göğsüne sertçe şaplak attı. "Onu yapma, bunu yapma!" diye bağırdı. "Ben ne yapayım sana be!"

Hakan kaşlarını çatarak baktı sadece, cevap vermedi. Ebru, az evvelki sinirini söndürüp usulca dudaklarına bir öpücük kondurdu sevdiği adamın. Ardından onun heybetli bedeninin üzerine uzandı fakat uzandığı gibi hızla yeniden yana kaydı. Neden yapma dediğini anlayabilmişti...

"Şey..." dedi yutkunarak. "Tamam," deyip güldü zorlukla. "Bir şey yapmasam da olur galiba..."

Hakan sırtarak bakıyordu ona. "Bence uyuyalım..."

Ebru hızla yerine yerleşti ve dikkatli bir şekilde ona sarılıp, "İyi geceler..." diye mırıldandı.

"Güzel mi geceler?"

"Hımm..." dedi bulunduğu yerden memnun bir şekilde. "Çok güzel..."

Hakan onu biraz daha kendine çekip üzerini örterken, "Sensin o!" deyip gözlerini kapattı.

Aklında ise "Dün ondan nefret ediyordum, bugün nasıl böyle sarıp sarmalayabiliyorum, nasıl farkında

olmadan yaralarımın parmak basıyor ve acımıyor hiçbir yaram?" soruları dolanıyordu. Hakan sanki yılların açlığını dindiriyor gibiydi, muhtaç olduğu her şey bir ruhta toplanmış ve ona apar topar sunulmuş gibiydi...

8. BÖLÜM

HAKAN TAKSİ DURAĞININ camlarından dışarıya bakarken derin bir nefes aldı. Huzurlu ve mutlu geçirdiği yedi günün ardından Aydos'a dönmek hiç iyi gelmemişti ona. Sorunlar başlayacak, sınırlar yeniden gerilecek, problemler daha da karmaşık bir hâl alacaktı ve bu durumu sürekli düşünmek iyi hissettirmiyordu. Her an bir şey olacak diye diken üstündeydi, Ebru tüm bunlara nasıl dayanıyordu anlamış değildi.

Tatilden döndüklerinde Hakan duş alıp durağa dönmüş, Ebru ise Arslan'ın âdeta çöplüğe çevirdiği evi temizliğe başlamıştı. Hiç şikâyet etmeden bir şeyler yapmaya çalışmasını takdir ediyordu. Hakan telefonu tekrar kulağına yasladı. Arslan ile Hakan durakta otururken Recep de onlara katılmıştı. Recep, mahallenin en sevilen gençlerinden biriydi. Down sendromlu olan bu adam her daim takım elbise ve kravatla gezerdi. Öyle ki mahalleliler ona sürekli kravat ve gömlek hediye ederdi. Sıkıntılı bir şekilde kaşlarını çatıp telefonu kapattı ve geriye döndü.

Kravatını düzelden gence bakıp, "Recep!" dedi. "Ebru'yu anyorum, telefonu açmıyor kardeşim. Neden sence?"

Recep omuzlarını yukarı itip sırttı ve "Hakkan!" diyerek güldü.

Kalbinin güzelliğine hayran olduğu genç adama tebessüm etti. "Uyuyordur, değil mi?"

"Hmmm..."

Recep, tüm dikkatini kravatına verdi. "Bir baksam mı? Hani yemeğe götürsem onu, söz vermiştim tatilde." Elleriyle yüzünü sıvazladı. "Etek giymiş bugün yine, el kadar. Millet laf atar, canını sıkar diye delirdim..." diye mırıldandı.

"Kötü..." dedi Recep kaşlarını çatıp çayından bir yudum alırken.

"Evet, kötü. Yakışmamış çırpı bacağa!" diyerek ofladı. Daha fazla dayanamıyordu. Telefonu açmayan kadını merak etmişti. Hızla arabanın anahtarını aldı. "Ben gidiyorum, Recep."

"Ba, ba!"

"Arslan!" deyip kardeşine baktığında Arslan başını kaldırıp göz kırptı. "Merak etme abi, durak bende!" diyerek eliyle gitmesini işaret etti.

Hakan koşar adımlarla dışarıya çıkıp taksiye bindi ve gaza bastı. Orman yoluna doğru ilerledi. Kısa sürede evin önüne park edip içeriye girdi. Ev sessizdi. Yatak odasına girdiğinde Ebru'yu göremedi. Mutfığa ve banyoya, Arslan'ın odasına baktı ama orada da yoktu. Tam salona ulaşmıştı ki Ebru'nun ağlayarak, "Anne!" diyen çığlığını duyunca hızla içeriye girdi. Ebru iki dizinin üzerine çökmüş, ileri geri sallanarak ve bedeni sarsılarak ağlıyordu.

"Ebru!" diyerek bağırdı Hakan aceleci bir şekilde ona yaklaşırken. Ebru hızla geriye döndü ve dudaklarını ısırarak yutkundu. Kendini tutamayarak, "Hakan..." diyerek fısıldadı ve hıçkırıklarından dolayı devam edemedi.

“Ulan...” diye fısıldadı adam, gördüğü görüntü karşısında. Hızla onun yanına ilerleyip eğildiğinde Ebru bağırtarak ağlarken ona sarılınca, Hakan onu kucakladığı gibi yerden kaldırdı ve hızla odasına götürüp yatağa yatırdı.

Saçlarını okşayarak yüzüne baktı. Öyle kötü gözüküyordu ki elleri titredi Hakan'ın. Ne yapacağını şaşırmıştı. Ebru'nun âdeta iç parçalayan bağırıışları, sürekli, “Anne,” diyerek fısıldaması yüreğindeki derin yarayı kanatıyordu sanki. “İyi misin?” diye sordu şaşkın bir şekilde.

Ne yazık ki Ebru hıçkırıklarından dolayı sarsılan bedenine söz geçiremiyor, ağlaması bir türlü durmuyordu. Hakan çaresiz bir şekilde ona bakarken nefesinin kesildiğini hissederek seslice yutkundü. “Delirtme beni, Ebru!” diye bağırdı.

“Yok...”

“Ne oldu?”

“Birden...” dedi genç kadın gözlerini sıkıca kapattı. Gözyaşları kapalı gözlerinden şakağına doğru süzülmeve başladı. “Annem geldi,” diyebildi zorlukla. Gözlerini açıp Hakan'ın ellerini sıkıca tuttu. “Bana vurdu. Bana bağırdı...” deyip hüngür hüngür ağlamaya devam etti.

Hakan ona bakarken zihninin aydınlandığını hissetti. Çünkü Ebru'nun dudağının kenarında uçuğa benzer kızarıklığı nihayet görebilmişti. Elini kaldırıp yavaşça dudağına dokunurken sanki ona çok büyük bir zarar verecekmiş gibi korkakçaydı hareketi.

“Ben de onu kovdum...” dedi Ebru. Derin bir nefes almaya çalıştı ama göğsü kesik nefesle sarsıldı. “Ben...” deyip dudaklarını ısırdı. “Benim evimden onu kovmaya hakkım vardı, değil mi?” deyip daha fazla konuşamadı.

“Şuışt...” diyerek kendine çekti Ebru'yu. “Tamam,” diye mırıldandı saçlarını okşarken. “Babanla konuşayım...”

dediği anda Ebru tepinerek ondan ayrıldı ve göğsünden ittirdi.

"Hakan, yapma... Yalvarırım..." diyerek bağırdı ağlamalarının arasında.

"Ebru, olmaz. Olmuyor," dedi üzgün bir şekilde. Usulca ellerine uzandı Ebru onun. Gözlerinin içine âdeta yalvarırcasına baktı. "Olacak. Bunlar beni yıldırmaz. Babam da benimle konuşmuyor. Lütfen, sen karışma. Onlarla konuşma, görme!" diye fısıldadı. Hakan, babasıyla konuşursa işler daha kötü bir boyuta ulaşırdı. Ebru bunları istemiyordu.

Hakan biçare etrafına bakındı. Ardından başını sallayıp çaresizce, "Yaşın yirmi iki ama akıl yaşın beş!" diyerek onu iyice kendine çekti. Yanağını okşayıp, "İyi misin biraz daha?" diye sordu.

Ebru sakinleşene kadar onun göğsünde gözyaşı dök-tü. Onun sesindeki üzüntüyü seçebildi Hakan. Gözleri kan çanağına dönmüştü. Biraz olsun kendine gelmesi ve hava almasını isteyerek, "Yakacık'a çıkalım, yemek yiye-lim. Ne dersin?" diye fikirde bulundu.

Ne yazık ki yatağa yeniden yatıp bu defa sessizce göz-yasını akıtan Ebru, "İstemiyorum..." diye fısıldadı.

Canı yanıyorken hiçbir şey istemiyordu. Birazcık mutluluk istemişti ve sanki yaşadığı küçük mutlulu-ğun karşılığı büyük acılardı... Gözlerini sıkıca yumdu. Annesiydi canını yakan, ama yine de anne diye ağlamış-tı. Sustu. Yaşadığı her şeye sustuğu gibi buna da sustu. Göstermeyecekti acısını, bu Hakan olsa bile bilmeyecekti içindeki en büyük yaraları.

Ebru banyodan çıktı ve odasına girip yatağa uzan-dı. Dudağının kenarı hâlâ acıyordu. En az kalbi kadar

acıyordu. Yüzünde de kızarıklık vardı. O tokadı hatırlatmak istercesine orada, yüzünde duruyordu. Ne olduğunu bile anlamamıştı. Arslan'a söylenerek evi temizlerken birden kapı çalmıştı. Sevdığı adamın geldiğini düşünerek kapıyı açtığı anda annesini görünce sevinmişti. Ne yazık ki bu sevinç annesini içeriye davet edip ondan en ağır hakaretleri işitene kadar sürmüştü.

Ne demişti annesi? "Utaniyorum senden," demişti. "Sen hangi ara böyle terbiyesiz bir kız oldun," demişti ama Ebru beni tanımıyorsun bile diyememişti ona. Hatalarını yüzüne vuramamıştı. Yapmak da istememişti, annesiydi nihayetinde.

"Sokaktaki kadınlardan bir farkın yok!" demişti öfkeli bir şekilde. "Senin arkadaşların, senin yaşıtların okullarını okuyorlar, senin yaptıklarına bak. Sercan Beylerin kızı Almanya'da tıp okuyor, Aynur Hanım'ın oğlu şirketin yönetimini devralmış... Bir de bizim kızıma bak, evlendi!" diyerek bağırmıştı. "Sana verdiğim tüm emeklere yazıklar olsun, sen bizim başımızı öne eğdirdin, yüz karasıysın sen," diyerek üzerine yürümüştü.

"Yakında bir de çocuk bırakır karnına, senin de kışına tekme atar, sen de kürkçü dükkânına dönmek istersin ama o kürkçü dükkânı senin evin değil artık," demişti. Ebru karşı çıktığında, başka insanlarla onu kıyaslamaktan vazgeçmelerini söylediğinde ve bunları bağırarak dile getirdiğindeyse suratına inen ağır tokatla yere yığılıp kalmıştı. "Keşke seni doğurmasaydım, bunun için bile pişmanım," demişti. Ah, öyle zoruna gitmişti ki o sözler, Ebru'yu döverek öldürse bu kadar canı yanmazdı. El âlem ne der diyerek kendini kıran annesine öyle kırgındı ki cansızdı bir yanı.

Gözlerini sıkıca kapattı. O anları düşünmek bile istemiyordu. Gözünün önüne gelen annesinin bakışlarından

sıyrılmıyordu beyni. Sürekli o sözler kulaklarında çınılıyordu. Kahretsin ki Ebru'nun içi paramparça oluvermişti.

Başka insanların çocuklarıyla kıyaslanmak istemiyordu. Çevresindeki yaşıtlarının başarısını, azmini takdir ediyordu ama Ebru onlardan biri değildi. Kendi sevdiği işi yapmak, istediği hayatı yaşamak ve kendi aldığı kararların sorumluluğunu göğüslemek istemişti. Ailesi bunu anlamıyordu. Hakan'ı seviyordu, hatalı veya değil ama bir şekilde kendi yaptıklarının karşılığını fazlasıyla ödemişti. Kalbi öyle yorgundu ki kimseler bunu anlayamıyordu.

Parmakları yorganı sıkıca kavradı ve dişlerini birbirine bastırıp ağlamamak için kendine telkinde bulundu. Ne yazık ki bu çok zordu. O sırada odanın kapısı açıldı.

"Ebru?" diye fısıldadı Arslan. Ebru oturur vaziyete geldiğinde onun ayak ucuna çöktü genç adam. Masmavi gözleri öyle üzgün bakıyordu ki Ebru kendi acısını unutup onu teselli etmek istercesine elini tutup sıktı ama kendi gözlerinden akan yaşlar görüşünü bulanıklaştırıyordu.

"İyi misin?" diye sordu Arslan, parmağının ucuyla onun yanağından süzülen damlaları silerken. "İyiyim." Burnunu çekip, "Hakan nerede?" diye sordu Ebru.

"Dışarıya çıktı. Senin için yiyecek bir şeyler almaya gitti..." deyip derin bir nefes alan Arslan, "Neyse, sen dinlen..." diyerek usulca ayağa kalktı ve Ebru'nun üzerine örtüp odadan çıktı.

Evin kapısının açıldığını duyunca başını kaldırdı ve kaşları çatılırken, "Abi!" diye bağırdı. Abisi öyle sinirliydi ki bunu onun gözlerinde görebiliyordu. Gözleri kan çanağına dönmüştü. Kollarındaki ve boynundaki damarlar bir deniz gibi kabarmıştı. Dişlerini birbirine bastırmıştı. Abisi bir şeye feci hâlde öfkelenmişti. Olası bir sinir krizi kapıda gibiydi...

Hakan içeriye girdi. "Durağa git," dedi sakın bir sesle.

Arslan korkuyla yutkundu. "Abi ne oldu?" diye sordu. Hakan başını çevirip ona baktı. Derin nefes alıp onun omzuna elini yerleştirdi. "Oğlum, bir şey olmadı..." dedi. Sesi öyle sakın, öyle yumuşak çıkıyordu ki Arslan şaşır-mıştı. "Durağa git abim, hadi..." diyerek tebessüm etti Hakan.

Arslan şaşkın bir şekilde başını sallayıp kapıya ilerledi. Abisi müthiş derecede sinirli olmasına rağmen o kadar sakın davranıyordu ki bu hâlini ilk kez görüyordu. Ardından tebessüm etti. Anlayabiliyordu aslında. Ebru'nun korkmaması için kendine ve sinirine ket vurmaya çalışıyordu. Derin bir nefes alıp evden çıktı.

Ebru kocasının sesini duyduğunda hızla ayağa kalktı, başı dönünce bir süre duvara tutunarak bekledi. Ardından odadan çıkıp Hakan'a baktı. "Ebru, iyisin değil mi?" diyerek eline uzandı kadının.

"Evet, sanırım biraz daha iyiyim."

Usulca odaya girip kapıyı kapattı. Dolaptan tişörtle eşofman altı aldı. Elindeki kıyafetleri komodinin üzerine bıraktı. Tişörtü üzerine geçirdi. Kemerini çözerken başını kaldırıp Ebru'ya baktı.

"Hemen yatağa..." dedi. "Dinlen demedim mi ben sana?"

Ebru, "Ama..." diyerek itiraz etti lakin Hakan onun sözünü kesip, "Hadi, Ebru!" diyerek onu âdeta azarladı.

Ebru yatağa girip ona baktı. Hakan üzerini değiştirdi ve odadan çıkıp geri döndü. Elinde bir sürü pamuk şeker vardı. Yatağa yatıp, pamuk şekerleri ikisinin ortasına bıraktı. Konuşmadan pamuk şeker yemeye başladılar.

Üç tane pamuk şeker yiyen Ebru, "Teşekkür ederim," diyerek ellerini ıslak mendille sildi ve yatağa düzgün bir şekilde yerleşti. Dudaklarında hafif bir tebessüm asılıydı.

Hakan'a anlattığı çocukluk anısını unutmamış olmasına, üzgün olduğu için ona pamuk şeker almasına delicesine sevinmişti. Hakan, her şeyi unutturabilecek kadar güçlü bir ilaçtı kalbi için.

Hakan ise hayretle bakıyordu ona. Bu kızın nasıl dayanabildiğine şaşırıyordu. Şekerlerin saplarını, paketleri toplayıp çöpe attı. Yatağa geri dönüp gözlerini kapattı, Ebru'yu kollarının arasına alıp dudaklarını alnına yasladı.

"Her şey güzel olacak diye söz veremem, Ebru..." dedi kısık bir sesle. "Ama bir şeyler ters gittiğinde, ben yanımda olmazsam eğer o gün benden vazgeç." diyerek derin bir nefes aldı. Bazı şeyler yaşamıştı ve net bir karar vermişti Hakan. "Çünkü ben senin yanından bir gün bile ayrılmayacağım," deyip tekrardan alına bir buse kondurdu. "Tek başına mücadele etmenin ne demek olduğunu biliyorum ve sen artık tek başına değilsin. Ailen var arkanda, ben varım."

Gözyaşlarına hâkim olamayan Ebru, onun göğsüne daha çok sinerken, "Teşekkür ederim..." diyerek fısıldadı ve burnunu çekip başını kaldırarak sevdiği adama baktı. Hakan ona baktığında ise gördüğü görüntü içinde bir sızı yaratmıştı. Ebru yine ağlıyordu ve onu durduramamak çaresiz hissettiriyordu. Daha sıkı sarıldı karısına.

Ebru çocuktü daha. O kadar da yetişkin bir insan değildi ama yetişkinlerin bile yapamadığını yapıp her şeye meydan okuyup çabalıyordu. Çocuktü, çocuk gibi delicesareti vardı. Ve Hakan o küçük kız çocuğuna bir baba gibi bakıp koruması gerektiğinin farkındaydı. Onun her daim yanında olmalıydı, olacaktı da... Kararlıydı.

9. BÖLÜM

HAYATTA HERKESİN İSTEKLERİ farklıdır. Ama her insanın mutlaka bir isteği, bir dileği vardır. Bazen istediğimiz olmaz, bambaşka bir şeye sahip oluruz. Bazen de istediğimiz olur ama sonucu beklediğimiz gibi olmaz.

Hakan'ın tek isteği mutlu bir yuva, kardeşinin hep iyi olduğunu görmektir. Ebru, onun kafasına atılmış bir hediyeye kutusuydu ve Hakan meraklı bir çocuk gibi o hediyeye kutusunu açmıştı. Bambaşka bir şeye sahip olmuştu. Onu çok seven bir kadın, o kadını bir kardeş gibi seven Arslan ve ikisini de koruyup kollamak için daha güçlü olmak zorunda kalan kendisi... Aslında durum o kadar da kötü değildi.

Her yeni gün yazılmamış bir kâğıttan ibaretti ve neler yazılacağını asla bilemezsiniz. Bir önceki günün aynısını yaşayacağınızı düşündüğünüz anda, bambaşka şeyler yazmaya başlarsınız. Ve bu hayatın ta kendisidir.

Hakan gözlerini zorlukla açtı ve gerinerek arkasını döndü. Dudakları sıcacık bir şeyle buluştuğunda geriye çekilip başını eğdi. Ebru'nun alnydı dudaklarına değen sıcaklık. Parmağının ucunu onun dudağının kenarında

gezdirdi. Canı yandığına emindi. Ama emin olduğu bir başka şey vardı ki o da Ebru'nun dudağındaki küçük yara değil, yaşadığı olay canını yakmıştı.

Bir anne veya bir baba, fark etmezdi ki... Bir evlat onlardan böylesi bir acıyı aldığında kalbinin çocuk yanı daha çok acırdı. Hakan, onu anlayabiliyordu. Başroldeki ebeveyn değişip, baba rolü ön plana çıkınca Hakan da aynısını yaşamıştı. Babasının kendisinde bıraktığı acı yıkım hâlâ bakıyordu ve düzelmek çok zordu.

İşte tam da bu yüzden Hakan, Ebru'yu kanatlarının arasına almaya kararlıydı. Canının daha çok yanmasını, ailesinin onda onarılması güç hasarlar ve acılar bırakmasını engellemek istiyordu. Çünkü onu kurtarıp yaralarını saran Hızır Abisi'ni örnek alıyorsa, Ebru'yu kurtarıp onu herkese karşı korumak göreviydi. Gönüllü olduğu bir görev... Ebru'nun şefkatine muhtaçtı, kendisi de ona karşı merhametli olacaktı.

Elini geri çekip kaşlarını çatarak izledi onu. Yatağın içinde âdeta büzüşmüş bir şekilde uyuyordu. Bu hâliyle savunmasız bir kız çocuğu gibi gözükse de onun ne kadar güçlü olduğunu biliyordu Hakan. Aslında Ebru, kendisi gibiydi. Aynılardı ve bu yüzden sürekli çatışıyorlardı. Tekrar yüzüne baktığında, dudaklarının aralık olduğunu gördü. Yüzü güzeldi.

Usulca yataktan çıktı, karısının üzerini nazikçe örttü. Dağılan saçlarını onu uyandırmamaya özen göstererek düzeltti. Odadan çıkıp kapıyı yavaşça kapattı ve birden yanağı duvara yastı bir şekilde buldu kendini. Gözlerini devirerek kıkırdadı.

"Arslan, paslanmışsın!" diye fısıldadı. Ebru'yu uyandırmak istemiyordu.

Abisinin kolunu fizik kurallarına ihanet edercesine daha sıkı bastırdı sırtına ve "Hâlâ çeviğim ben..." diye

mırıldandı. Bir eli abisinin ensesine, yüzünü duvara bastırırken, diğer eli onun sol kolunu tutmuş ve sırtına sertçe yaslamıştı.

Hakan kısık bir sesle güldü. "Ölmüş bir sinek kadar çeviksin..." dediğinde kolundaki acıyla, "Ah!" diye inledi. "Özür dilerim," diye fısıldadı.

Arslan gülerek geri çekildi ve "Affedildin abi!" diyerek onun sırtına sertçe vurdu. Hakan kolunu sallayıp acıyı defederken Arslan'ın karnına vurdu ve onu diğer duvara ittirerek yasladı. Gözlerinin içine bakıp karın boşluğuna bastırdı elini. Arslan gülerek bağırınca, ona susması için bir şeyler söyleyip geri çekildi.

Beraber mutfağa girip kahvaltı hazırlamaya başladılar. Arslan kahvaltılıkları buzdolabından çıkarırken, "Abi..." diye mırıldandı.

Hakan ise kalçasını tezgâha yaslamış ve kollarını göğsünde birleştirmişti. Kardeşinin kahvaltılıkları masaya dizişini izliyordu. "Söyle ağzını yediğim," dediğinde Arslan kahkaha atarak ona baktı.

Ardından ciddi bir şekilde iç çekti. "Abi, bizim pedere çok benziyor."

Hakan gülümsedi. Onun kimden bahsettiğini biliyordu elbette. Veli Baba, gerçekten de babalarına o kadar çok benziyordu ki Hakan da ilk başlarda bu durumu epey garip bulmuştu. Kumral teni, sıcacık ela gözleri ve babacan yapısı ile aslında çok fazla benzeyip, hiç benzediğini düşündürtmüştü Hakan'a. İlk zamanlarda Veli Baba'yla iyi anlaşmasının sebebi kurduğu hayallerdi.

Babası ile ilgili birçok hayal kurmuştu ama babası Veli Baba gibi iyi biri değildi fakat Hakan onu Veli Baba değil de babası bilip sanki onunla çok iyi anlaşıyormuş gibi davranmıştı. Bir gün artık karşısındaki adamın Veli Baba olduğunu, babası olmadığını daha net anlamıştı. Hakan

acı çekerken, ağlamıştı o yaşlı adam. İşte o gün, Hakan babasını tamamen toprağa gömüp Veli Baba'yı baba bilmişti. Pişman da değildi.

Sıkıntılı bir şekilde iç çekti. "Aslında çok benziyor, hiç benzemiyor."

Arslan, abisinin karşısına geçip sırtını duvara yasladı. Başını eğip dudağının ısırarak, "İlk gün... Bir an babamın elini öpüyormuş gibi hissettim. Ondan saygısızlık edip seni zor durumda bıraktım. Özür dilerim," diye mırıldandı.

Hakan elini uzatıp, onun ensesinden tutup kendine çekti. Gözlerinin içine bakıp, "Hızır Abim'in dediği gibi. Dün de bir geçmiştir. O yüzden geçmişi geçmişte bırak," diyerek tebessüm etti. Onun mahcup bir tavırla baş eğmesi, güçsüz bir çocuk gibi gözükmesi canını sıkıyordu. Arslan, kimseye mahcup olmamıştı ve olmayacaktı da. Kendisi bunu engellemek için hayattaydı.

"Sen bıraktın mı?"

Bırakmamıştı. Geçmişi hatırlamak bile istemiyordu ama insan zihni hep hatırlamak istemediğini olmadık zamanlarda önüne sunuyordu. Buna da çare yoktu zaten. "Omuzlarımda taşıyorum," dedi. "Önüme düşmesine izin vermiyorum."

Arslan başını sallayıp abisine sarıldı. Hakan da onun saçlarına bir öpücük kondurup, "Kardeşim benim," diye fısıldadığında mutfağın kapısından içeriye giren âdeta gözlerini açmakta zorlanan ve fazlasıyla uykulu gözükken Ebru'yu görünce geri çekildi.

Ebru esneyerek yutkundu. "Günaydın," diye mırıldandı uykulu sesiyle.

Arslan ona bakarken kalbinin derinliklerinde bir acı hissetti. Ebru gibi iyi bir kızın neden böyle şeyler yaşadığını sorgulamak istemedi. Haddine de değildi. Ama

onun yüzünü güldürmek isteyerek, "Kahvaltı hazırla tembel yenge!" diyerek bağırdı. "Sen ne tembel yengesin böyle!" deyip güldü.

Ebru hiç etkilenmemişti onun bağırtısından. Hâlâ omzunu kapının pervazına yaslamış, tavşanlı pijamasının ceplerine ellerini sokmuş, öylece duruyordu. "Tamam," dedi.

"Omlet istiyoruz. Yanında güzel bir çay. Sıcacık ekmek."

"Aslında ben tost yapacaktım size," diyerek kaşlarını çatı genç kadın.

Hakan, kardeşiyle onun ağız dalaşına girdiğini ve birbirleriyle uğraştıklarını görünce gülümsedi. Usulca kapıya doğru ilerledi ve Ebru'nun tam karşısında durup kaşlarını çatı. "Omlet istiyorum. Senin yaptığın omleti yemek istiyorum ve başka bir şey yaparsan işe aç gideceğim..." diyerek yanından geçip yatak odasına ilerledi.

Ebru, öyle dinç bir şekilde baktı ki Arslan'a, genç adam abisinin bunu nasıl başardığını merak etti. Ebru'yu konuşarak mı uyandırıyor? Garipti. Kendisine boş boş bakan yengesine ağzını burnunu yamultarak karşılık verdi. "Omlet yap," diye fısıldadı.

Ebru, ona doğru yaklaştı ve "Beğenmezse..." diye mırıldandı kaşlarını üzgünce çatarken.

Arslan eliyle kendini gösterip, "Ben olmasam ne yapacaksınız acaba!" diye söylendi ve onun kolundan tutup, "Gel buraya ya!" diyerek tezgâhın önüne çekti. Beraber kahvaltı hazırlamaya başladılar.

Hakan, elindeki bir miktar parayı Ebru'nun çantasına bıraktı. Aynanın karşısına geçip, bordo gri kareli gömleğinin düğmelerini ilikledi ve siyah kot pantolonunun düğmesini ilikleyip son kez kendine baktı. Saçlarını düzeltip odadan çıktı. Mutfak önünde durduğunda gördüğü

görüntü onu gülümsetti. Ebru ile Arslan kavga ederek bir şeyler yapıyorlardı. Ebru, Arslan'ı tüm gücüyle ittirme-ye çalışıyor ama başaramıyordu. Sonunda kardeşi geri çekildiğinde Ebru neredeyse yere kapaklanacakken Arslan onu tutmuştu. Saçlarını karıştırarak kahkaha atınca, Ebru da onu dizine tekme atarak saçlarını düzeltti.

Hakan masaya baktı. Omlet hazırdı, çay kaynamıştı. Genzini temizleyerek mutfağa girdi ve çayını alıp yerine yerleşerek omletten yemeye başladı. Bir süre sonra başını kaldırdığında kendisini izleyen ikiliyi gördü.

“Ne bakıyorsunuz?” diye sordu.

Arslan ile Ebru bir anlaşma yapmışlardı. Eğer Hakan omleti beğenmezse, Arslan yaptığını söyleyecekti. Eğer beğenirse övgüler Ebru'ya kalacaktı. Gerçek ise ikisi beraber yapmışlardı. “Olmuş mu abi?” diye sordu Arslan.

Hakan gözlerini kısarak başında bekleyen ikiliye baktı, “Çok güzel olmuş,” diyerek bir parça daha aldı. “Hadi oturun siz de.”

Hakan kahvaltısına devam ederken Ebru, Arslan ile beşlik çaktı ve kalçasını Arslan'ın kalçasına vurdu. Genç adam, “Oradan bakınca kıza mı benziyorum?” diyerek alınmış bir ifadeyle ona bakınca Ebru kıkırdadı. “Buradan bakınca tam bir Arslan'a benziyorsun.”

Arslan, onun saçlarını karıştırdı. “Seviyorum seni, Ebru.”

Ebru ise kocasına bakarak güldü. “Ben de seni seviyorum, Hakan.”

Hakan başını kaldırıp ona baktı ve tekrardan eğdi. Arslan gülerek yerine yerleşince Ebru da sevdiği adamın yanına çöreklenmişti. Kahvaltı boyunca Arslan, Ebru ile uğraşmış, Ebru ise onu sürekli Hakan'a şikâyet etmişti. Sonunda onların çocukluğuna dayanamayan Hakan ayağa kalktı. “Arslan, biraz konuşalım.”

"Konuşalım, abi!" diyerek ayağa kalktı genç adam. İkisi beraber evden çıkıp kapının önündeki verandaya yerleştirdikleri sandalyelere oturdular. Arslan kaşlarını çatarak bakıyordu abisine.

"Durağı idare edebiliyorum. Dışarıda da işlerim var, Hızır Abim durakta olacak. Sen de Ebru'nun yanından ayrılma."

"Tamam," diye mırıldandı.

Hakan iç çekip kardeşine baktı. "Her ne kadar gülüyor olsa da dün yaşananları hâlâ aklına takmışa benziyor. Evde tek kalıp düşünmesini istemiyorum."

Arslan gözlerini kısıp ona baktı. "Ayırdır abi?" diye mırıldandı. Bu ne olduğunu sormak değildi, abisinin aklındaki soruyu öğrenmek istemesiydi.

Hakan paketten bir sigara çıkardı ve yaktı. Paketi Arslan'ın kucağına bıraktı. "Ebru'nun sevgisi beni tedirgin ediyor bazen. Takıntı mı sevgi mi belli değil sanki. Yaşananlar ortada. Yine de ona ve sevgisi sahi ise saygı duyuyorum..." deyip kardeşinin gözlerinin içine baktı. "Sırf onu sevmiyorum diye kötü davranmak istemiyorum artık. Sadece bazen beni deli ediyor," diye mırıldandı.

"Abi, sen onu sevmiyorsan kimi seviyorsun?" diye mırıldandı öfkeli bir şekilde. "Ben askerdeyken hep anlatırdın."

"Boş ver. Sevgi falan kalmadı. Ne zaman sevildi senin abin, şimdi sevilsin..."

"Ben seviyorum seni, yetmez mi?"

Hakan gülümsedi. "Dünyaları verseler senin sevgini değişmem kardeşim!" diyerek omzunu sıktı.

"Ebru seni seviyor, bu da yeterli bence..." diyen kardeşine bakıp iç çekti. "Onun sevgisi bazen beni bunaltıyor. Alışmamış götte don durmaz işte!" diyerek güldüğünde Arslan ona sarıldı gülerek. Hakan onun saçlarını

okşayıp, "Hayattaki tek amacım, her zaman iyi olduğunı görebilmek..." diye mırıldandı.

"İyiyim."

"Daha iyi olacaksın..." diyerek ayağa kalktı Hakan. "Hava serin bugün, dikkatli ol."

"Eksileri gördüm abi. Abartma istersen."

"Ben seni bir kez kaybetmeyle karşı karşıya geldim. Bir daha gelirse kaldıramam."

Arslan yüzünü buruşturdu. "Abi o zaman hava soğuktu. Açtım. Yatacak yerimiz yoktu. Ağaçta takılı kalmıştı montum. Sen de yoktun. Ama şimdi mont da var, ev de... Sen de varsın." diye mırıldandı. "Bir daha olmayacak. Artık daha olumlu düşün. O günkü çocuk değilim ben."

Hakan gitmeden evvel, "Olmaması için elimden geleni yapacağım," diyerek tebessüm etti. Arslan içeriye girerken, Ebru dışarıya çıktı.

Hakan gidecekken durdu ve kendine doğru gelen karısını izledi. Ebru ona yaklaştı, yanağına bir öpücük bıraktı. "Kolay gelsin, dikkatli ol..." dedi.

"Ebru..."

"Güle güle..." diyerek elini sallayan kadına bakarken gülümsedi Hakan.

"Başımın belası mısın sen?"

Omuzlarını yukarı iten Ebru, "İmzayı atmadan evvel de başının belasıydım, şimdi de..." diyerek omuz silkti. "Her zaman sapığınım!"

Hakan gülerek onun omzunu okşadı. Elini kaldırarak geriye döndü. Bahçe kapsısından çıkıp taksiye bindi ve gözden kayboldu. Ebru geriye döndüğünde birden köpeği görünce sıçradı ve bağırarak eve koştu. Arslan ise onun bağırtısıyla hızla hareket ederken Ebru ile çarpıştılar. Ebru sertçe düştü yere.

“Yavaş be kızım!” diyerek onu kaldıran Arslan kaşlarını çatmıştı.

“Arslan...”

“Ne oldu?”

“Bugün kafamı dağıtmam gerekiyor.”

Derin bir nefes alan genç adam ona gözlerini kısarak baktı. “Ben bir yolunu biliyorum.”

“Neymiş o?”

“Gel sen,” deyip onun omzuna kolunu attı ve mutfığa doğru ilerledi.

Hızır, koltukta geriye doğru yaslanmış dışarıyı izlerken kaşlarını çatı. “Arslan değil mi o?” diye mırıldandığında Hakan başını kaldırıp mahallenin meydanına baktı.

“Yanındaki de Ebru.” Kaşlarını çatarak cama doğru yaklaştı. Ellerinde poşetler vardı. “Onlar nalburdan ne taşıyorlar böyle abi?” diye sordu.

Hızır bir süre yavaş yavaş yürüyen Ebru’yu izledi. “Demek ki eve bir şeyler yapacaklar,” diye mırıldandı. Hakan’ın durgun olması, Ebru’nun da yorgun oluşu yine bir sorunlarının olduğunu anlamasına yeterli olmuştu.

Hakan geriye döndü ve Hızır’ın karşısındaki sandalyeye çöküp, “Abi, ben onunla ne yapacağım?” diye sordu.

Onu çok iyi tanıyan adam, rahat bir tavırla sigarasını yakıp derin bir nefes çekti içine. “Ne yapmak istiyorsun?” deyip kaşlarını çatı. “Gerçekten bir daha hiç görmemek mi, yoksa her daim başına bela olmasını mı istiyorsun?”

Hakan rahatsız bir şekilde sandalyedeki oturuşunu düzeltti. “Biraz düşün abi...” derken sesi net çıkmıyordu. “Elinin altında her şeyin var. İstedğin her şey oluyor.

Tek bir sözünle dünyayı sana bahşediyorlar. Evin çok güzel, hayatın fazlasıyla lüks. Garip olan şu, bir zamanlar müşteri olarak bindiğin taksi, gün geliyor evine ekmek götürmek için işin oluyor. Tüm bu değişimi nasıl başatabiliyor? Beni sevmesi bazen korkutuyor, bunaltıyor... Neden ben? Benim neyimi sevmiş olabilir ki?"

Hızır onun anlayacağı şekilde konuşması gerektiğinin farkındaydı. "Öncelikle, her şeye sahip bir adamım. Param var, saygınlığım var, her şey... Ama bir tek o eksikti. Meleğim. O olduktan sonra diğerlerinin bir önemli kalmadı benim için..." deyip derin bir nefes aldı. "Senin neyini sevmiş, biliyor musun? Gönlünü."

Hakan anlayışla başını salladı ama kabullenemiyordu. "Kimsenin sevmediğini neden sever?" diye sordu dalgın bir şekilde.

İşte şimdi Hızır onu kırmaktan korkmadan cevap vermeyi tercih etti. "Seni herkes seviyor," dedi sertçe. "Senin, seni sevmesini istediğin kişi seni sevmedi diye kendini seilmeyen biri gibi göstermen doğru değil. Biri seni onaylamadı diye senin aykırı olduğun doğru değil. Biri seni anlamadı diye senin anlaşılması zor bir adam olduğun doğru değil. Ebru ile aynısınız. Sen gerçek sevgiye ve merhamet dolu şefkate hasretsin, onun da senin sevgiye ihtiyacı var. İkiniz de sevgi arsız, sevgi hasreti çeken gençlersiniz. Bu yüzden birbirinizi anlamanız gerekiyor ama siz yanlış yolu tercih ediyorsunuz. Özellikle de sen. Kalp kırmak, elindeki çubuğu kırmaya benzemez."

Hakan başını eğip suçlu bir çocuk gibi iç çekti. "Yine de Ebru'nun beni sevdiğine inanamıyorum," diye mırıldandı inatçı bir şekilde.

"Ne yapsın daha?"

"Bir şey yapmasın. Bir şey yapmadan da severim ben onu. Ama sevemiyorum. Daha doğrusu onun istediği

şekilde sevemiyorum. Bana karşı duyguları çok uç gibi. Çok güçlü... Bense üstünkörü bir adamım..." diye mırıldandı. "Yine de sevmiyorum diye ona kötü davranacak ve dışlayacak değilim. Abi, artık Ebru'nun ailesiyim ben. Benim ailem de o ve Arslan. Ben ailemden kimseyi yalnız bırakmam. Bir kez tuttum onun elini, bir daha bırakmam."

Hızır, onun düşüncelerinin yavaşça değiştiğini anlamıştı zaten. Bu yüzden ona fazla yüklenmedi. "Zaman ver Hakan, birazcık zaman ver kendine."

"Peki, abi."

"Durulsun için, sen çalkantılı bir deniz gibisin. Biraz zaman ver kendine, her şey netleşsin. Ya içinde boğul ya kalbe ulaş."

Genç adam ayağa kalktı ve duraktan çıkmadan evvel, "Ben boğuldum zaten, kendi içimdeki denizde..." diye mırıldanıp kendini dışarıya attı. Bazı gerçekler yüzüne tokat gibi indikçe daralıyordu, iyice daralıyordu...

Arslan, "Ebru tutsana!" diye bağırdığında Ebru inatla omuzlarını kaldırdı ve "Belim ağrıdı," diye mırıldandı.

"Çok konuşma da tut şunun ucundan," diyen adama bakıp ofladı ama yine de yatağın ucundan tuttu ve odaya taşıdılar. Yatağı yerleştirip, geriye çekilerek gülümsemi Ebru. "Tamam mıdır?"

"Tamam!" diyerek yatağı düzelten Arslan geri çekildiğinde gülüşerek birbirlerine sarıldılar. Arslan gülümseyerek bakıyordu ona. Onun çabalarını takdir ediyordu.

"Çok teşekkür ederim," diye mırıldandı Ebru. Arslan ellerini beline yerleştirerek, "Abim yemekleri beğenmezse yatağa alma. Alışkın o yerde yatmaya..." diye kırdadı.

“Niye?”

“Öyle işte...”

Ebru bir sürpriz hazırlıyordu sevdiği adama. Geriye çekilip yatak odasına bakındı. Tamamen değiştirmişler ve Ebru’nun istediği şekle getirmişlerdi. “Pekâlâ, güzel oldu.” Başını kaldırıp genç adama baktı. “Kek yapalım mı?” diye sordu hevesle.

“Yuh!” dedi Arslan kaşlarını çatarak. “O kadar da değil Ebru. Canım çıktı be!”

“Tamam, ben kek yapayım. Sen de ne yaparsan yap,” diyerek ellerini sallayarak dışarıya çıktığında Arslan peşinden, “Tabii hanımefendi...” diye seslendi ve kendini sertçe yatağa bıraktı. Ebru ona bağırarakken telefonuna gelen mesaj sesini duyunca hızla ekrana baktı.

Gönderen: Kocam Denen Hakan

Akşam dışarıya çıkıyoruz.

Hakan telefonun ekranına bakarken iç çekti. Onun üzülmemesini ve kafasının dağılmasını istediği için dışarı çıkarmak istiyordu. Tabii Arslan da onlarla gelecekti. Telefonu titreyince başını eğip mesaja baktı.

Gönderen: Hatunum

Ben gelmeyeyim. Siz gidin.

Gönderen: Kocam Denen Hakan

Neden?

Hakan kaşlarını daha çok çattı. Ebru gelmezse zaten gitmeyi de düşünmüyordu. Yeni gelen mesaja baktı.

Gönderen: Hatunum

Canım istemiyor. Yorgunum. Uyuyacağım canım.

Gönderen: Kocam Denen Hakan

Tamam. Sen bilirsin.

Gönderen: Hatunum

Tabi ki ben bileceğim sevgilim!

Gönderen: Kocam Denen Hakan

Ebru, senin benimle ne derdin var acaba!

Hakan gülerek telefonu cebine atmıştı ki peş peşe gelen mesajlar yüzünden tekrar çıkardı ve ekrana baktığında kaşlarını çatı.

Gönderen: Hatunum

Sevesin var, sevesin.

Her seferinde dile getiriyorsun beni ne kadar çok sevdiğini.

İnan artık bıktım, sürekli beni sevdiğini söyleyip durma.

Aşkından ölüyorsun, biliyorum canım, inan ben de ölüyorum ama senin gibi deli divane dolanmıyorum ortalıkta. Lütfen aşkını biraz gizle.

Ay çok seviyorsun sen beni, ben biliyorum!

Ebru, kaşlarını çatıp tekrardan Arslan'a bağırıacaktı ki mesajı görünce susuverdi.

Gönderen: Kocam Denen Hakan

Ya ben seninle uğraşamıyorum ya! Yemin ederim aptala çevirdin beni ha! Senin yüzünden yanlış adreste bekliyormuşum.

Ebru gülerek Arslan'a baktı.

"Abimi erkenden eve gönderirim ben," diyen adam göz kırptı. "Baş başa takılırsınız," diyerek kahkaha attı.

Ebru arkasını dönüp mutfağa ilerlerken, “Güzel olacak her şey!” diye bağırdı. Her şey güzel olmalıydı, bunu hak ettiğine inanıyordu. Hak ettiklerine...

10. BÖLÜM

SEVMEK VEYA SEVMEMEK değil mesele, mesele sevmek ve sevilmek. Sevdığımız insanları tüm benliğimizle seviyoruz ama aldığımız karşılık ne kadar tutarlı? Delice sevdiğimiz insanların bizi sevdiğinden veya bizim onları sevdiğimiz kadar bizi sevdiğinden emin olabiliyor muyuz? Hayır. Çünkü şüphe insanoğluna verilen küçük bir iyilik olduğu kadar en büyük kötülüktür de aynı zamanda.

Sevmek, ama nasıl sevmek? Herkes farklı sever, farklı şeyleri sever. Pembe renge âşık bir insanın var olduğu gibi siyah renge tapan bir insan da var olmuştur. Evrendeki her şey sevilmek için vardır. Sevmek için. Nefret ettiğiniz, hatta ölesiye korktuğunuz yılan türünü fazlasıyla seven bir insan elbette olacaktır. Bu da insanların farklılıklarını gösterir.

Herkesi, her şeyi sevmek zorunda değiliz ama sevdiğimiz çoğu şeyin varlığını da inkâr etmemek gerekir. Her insanın bir marazi aşkı vardır, var olmuştur. İnkâr edilemez bir gerçektir bu. Kimisi bu marazi aşkın peşinden giderken her şeyi silip atabilir; kimisi ise her

şeyi beraberinde götürüp o marazi aşkına ulaşmak ister. Kimisi ise bu bir parçası hâline gelen aşkı söndürmeye çalışır, başarılı da olabilir, başarısız da.

Ama her canlının bir marazi aşkı vardır. Arılar ve çiçekler gibi. Çay ve sigara gibi. Kahve ve süt gibi. Şeker ve kaşık gibi. Birbiriyle alakalı veya alakasız, elbette her canlı gizlice âşıktır ihtiyacı olana.

Ebru, titreyen parmaklarını dizlerine bastırdı. Kot pantolonunun pürüzlü ve sert yüzeyi parmak uçlarına âdeta iğne gibi batıyordu fakat o bunu umursamıyordu. Fazlasıyla gergindi. Başını eğmek istiyor ama dik tutmak için de tüm benliğiyle savaşıyordu.

“Burada mı kalıyorsun?” diye sordu karşısındaki kır saçlı adam.

Titrek sesine aldırmadan, “Evet,” diye mırıldandı. Tüm kasları gerilmiş, kaşları çatık bir vaziyette babasının karşısındaki koltukta oturuyordu. Hakan için sürpriz yapmıştı lakin kendisine yapılan en büyük sürpriz tam karşısında oturuyor ve rahatsız bir şekilde evin içini inceliyordu. Sakin olmaya çalışarak derin bir nefes aldı ama gerginliğine bir çare bulamıyordu.

Adam, koltuğun hemen yanına bıraktığı büyük boylarda iki valizi kaldırdı ve Ebru’ya doğru iteledi. “Eşyalarını getirdim,” derken sesi hiç de sakin değildi. Öfkeli olduğunu gizlemiyordu. “Hiçbir şeyini görmek istemiyor annen. Keza ben de öyle.”

Ebru gözlerini önünde duran iki valize çevirdi. Onların içindekilere ihtiyacı var mıydı? Hayır. Zaten gereken ihtiyaçlarını gidermişti Hakan. Babasının sözlerini duymazdan gelmeye çalışsa da başarılı olamıyordu. *Beni tamamen siliyorlar*, diye geçirdi içinden. “Gerek yok eşyalara,” dedi aksi bir ses tonuyla. “Onlara ihtiyacım yok,” deyip başını kaldırdı ve babasının gözlerine

baktı. "Eşim bana her şeyi aldı. Kaldı ki kendim de ihtiyaçlarımı karşılayabilecek güçteyim."

Babası kısık bir sesle kahkaha attı ve iyice geriye yaslandı. Ebru kaşlarını daha derin çatarken, duvardaki saate baktı. Bir an evvel babasının gitmesini istiyordu. Ne yazık ki babası konuşmayı sürdürmek istercesine, "O çocuğun bir haftada kazandığını bir ayakkabıya veriyorsun. Nasıl yetiyecek senin masraflarına?" diye mırıldandı.

Ebru kendini savunma ihtiyacı hissetti. Hem kendini hem de sevdiği adamı ezdirmek istemiyordu. "Ben hiçbir zaman işten kaçmadım. Pazardan giyinirim, gerekirse de çalışırım. Kendime yetebildiğimi kanıtladığımı düşünüyorum."

"Evet, evden ayrılıp başka bir evde yaşadın ve bu sürenin sonunda apar topar evlendin. Dengin olmayan biriyle hem de!"

Adam aniden koltuktan kalkınca genç kadın parmaklarını sıkıca dizlerine bastırdı ve koltukta sinmemek için kendini zorladı. "Okulu bırakacaksın yani?" diyerek bağırarak babasının sesi kulaklarını sağır etmek istercesine yüksek tonda çıkıyordu.

"Hayır," diye mırıldandı zorlukla. "Ben evlenmiş olabilirim ama bu okumama ya da kendimi geliştirmeme engel değil. Ben yine devam edeceğim iş hayatıma, kariyer hedeflerime."

Adam çaresizliği vurgulamak istiyor olmalıydı ki sürekli yüzünü sıvazlıyordu. Ama ne var ki Ebru bunun çaresizlik hissi olmadığını, öfkesini kontrol etmeye çalıştığını çok iyi biliyordu. "Ebru, pişman olduğumu söyle ve özür dile bizden. İnsanların içine çıkamaz oldum."

Genç kadın hızla başını kaldırdı. "Pişman değilim, baba. Özür dilemek istemiyorum. Üstelik çevredeki

insanların düşünceleri benden daha mı önemli? Ben senin kızınım! Hatalı olabilirim ancak verdiğiniz tepki inanılmaz derecede...”

“Benim emeklerim... Sana olan sonsuz güvenim ve senin bana yaptıkların... İhanet ediyorsun bana. Bunları hak etmedim, iyi bir babayım. Herkes böyle söylerdi, sen de hep böyle söyledin,” derken ellerini iki yana açıp başına dikilmişti babası.

“Baba, bu ihanet ya da saygısızlık değil. Sen benim babamsın, tabii ki seni seviyorum. Seni sevmem, senin hatalarını görmezden gelmemi gerektirmez. Evet, ben de hatalıyım ama biraz düşün, yaptıklarını gözden geçir bence.”

Adam onun başında, “Aptal!” diye bağırıp hızla kalktığı koltuğa oturdu. Doğruca kızının gözlerine baktı. “İlkokulda herkesten sonra okumayı öğrendin. Matematik zekân neredeyse sıfırdı. Birle biri bile toplayamıyordun. Çok hayalperesttin... Seni bu günlere ben getirdim, ben! Özel dersler aldın, her şeyin en iyisini sundum sana. Hiçbir zaman para sıkıntısı çekmeden yaşadın. Yaptığına bak. Bizden özür dile ve affetmemiz için çabala.”

Ebru kaşlarını çatı. Sözlerinde haklı olabilirdi ama unuttuğu bir şey vardı. Tüm bunları baba şefkatiyle yaklaşıp bizzat kendisi ilgilenmemiş ve başkalarına yaptırmıştı. Eksikliğini göremeyip, mükemmeliyetçi yaklaşımı sürdüren bu adama nasıl anlatabilirdi ki hatalarını? Evet, okumayı herkesten sonra öğrenmişti ama neticede öğrenmişti. Çabalamıştı, küçücük bir çocukken bile onların istekleri için elinden gelenin fazlasını yapmaya zorlanmıştı. Matematik zekâsı da kötüydü, sırf onlar istiyor diye çabalamış ve sonunda psikoloji bölümünü kazanmıştı. Babası bu konuda çok iyiydi, başkasının

öğretmesi dururken kendisi ilgilenseydi ve biraz olsun sevgisini gösterseydi Ebru da böyle sevgiye aç büyümezdi. Onun cebindeki para rahat bir yaşam vermişti ama babasının sevgisini hangi para verebilirdi ki ona?

Hayalperest... Evet, bu konuda da çok haklıydı babası. Her gece yatmadan evvel, babasının evde olmasını, diğer hastalara davrandığı gibi kendisine de sevecen davranmasını isterdi. Bir çalışanın patronundan gördüğü kısıtlı sevgi ile eş değerdirdi onun verdiği sevgi. Ebru o kadar çok hayal kurmuştu ki babasıyla ilgili... Aklına geldiğinde gözleri doldu ama ağlamamak için çabaladı.

Başını asil bir şekilde kaldırdı ve soğukkanlılığını koruyarak babasının gözlerinin içine baktı. "Evime böyle gelme. Benim evimde bana haksızlık etme, baba. Çünkü ben senin evinde sana karşı gelmedim, senin evinde senin sözünden hiçbir zaman çıkmadım ve sadece senin söylediklerini yaptım. Hayatımı sen seçtin ve bana yaşattın. Ben de yaşadım. Ben artık kendi seçimimle kendi hayatımı yaşıyorum. Pişman olsam da bunu ben seçtim, baba. Ben. Eşyaları da alıp gidebilirsin. Onlara ihtiyacım yok," diyerek yutkundu. Daha fazla konuşmak istese de bir türlü bunu başaramıyordu. Ailesinin ona yaptığını, Ebru onlara yapamıyordu.

"Parayı görmezden gelen ve beni olması istediği kişiye benzetmeyip beni ben olduğum için seven bir kocam var. Bunu da aklından çıkarma olur mu?" diyerek başını salladı. Hakan'ın kendisini sevmediğini herkesin bilmesine gerek yoktu. Hele ki babasının karşısında böyle bir şeyi asla söyleyemezdi. Olan birazcık gururu da yerle yeksan olmamalıydı. O kadar da küçülemezdi Ebru.

Derken... Demir kapının açılıp kapandığını belli eden ses kulaklarına ulaştığında Ebru sertçe yutkundu.

"Sana git dediğimde gitseydin ya!" diye fısıldadı sinirle. Hakan'ın sesini duydu ve hızla ayağa kalktı. O sırada salonun kapısı da açıldı, Hakan girdi içeriye. Lakin kapının hemen önünde kalakalmıştı. Ebru, Arslan'a baktığında onun çaresizce omuz silktiğini görünce iç çekti.

Hakan, büyük bir şaşkınlıkla karısına bakıyorken, onun gözlerindeki korkuyu görebiliyordu. Ebru hızla ayağa kalktı ve kaçarcasına mutfığa girdi. Çay suyu koyarken derin nefesler alıyordu. Dolu gözlerle pencereden dışarıya bakarken ne yapacağını düşünüyordu. O sırada omzunda hissettiği baskıyla sıçrayarak geriye döndü ve sevdiği adamın ateş saçan bakışlarıyla karşı karşıya geldi.

Hakan birkaç kez gözlerini kırptırdı ve kaşlarını çatıp, "Yalan söyledin, değil mi?" diye mırıldandı.

Ebru, hiç beklemediği anda babasının çıkageldiğini söylemek için ağzını açtı fakat "Hakan..." diye mırıldanmışken sevdiği adam onun sözünü kesip, "Hani yorgundun, dinlenecektin! Resmen adama hazırladığın masada kuş sütü eksik!" diyerek sertçe fısıldadı. "Hani babanla görüşmüyordunuz."

"Lütfen, dinle..."

"Ebru, en başından beri gözünü karartıp benimle uğraştın. Evlendik. Bu adamın benim evimde ne işi var?" derken genç kadının bileklerini kavradı. "Beni küçümseyen, bana hakaret eden, benim kardeşime, Veli Baba'ya, abime küfürler eden bu adamın evimde işi ne!"

Ebru duyduklarını idrak edemedi çünkü fazlasıyla korkmuştu. "Yapma. Lütfen," diye fısıldadı.

"Neden?" dedi Hakan sık nefesler verirken. "Neden, Ebru?"

"Çünkü..."

"Çünkü?"

“Çünkü bunu bana yapma. Çünkü yeterince acıtıyorsun, birazcık acı bana. Lütfen...” diye fısıldadı sonunda durduramadığı gözyaşları yüzüne doğru akarken. “Gidiyordu tam da.”

Hakan daha fazla dayanamayarak, “Ebru!” diye uyarıda bulundu.

“Yine yanımda ol. Söz verdin yanımda olacağına.” diye mırıldandı genç kadın. Titrek ellerini, sevdiği adamın ellerine kenetledi. “Benim seni koruduğum gibi, seni herkese karşı yücelttiğim gibi sen de beni koru!” derken bedeni hıçkırıklarla sarıldı. “Yanımda ol... Sen benim eşimsin. Bana bir sözün var, beni diğer insanlara karşı yalnız bırakmayacaktın. Sözünü anımsa!”

Hakan yutkunarak onun gözlerinin içine baktı. Ebru’nun babası, çok büyük bir hata yapmıştı. Karısının annesi onu ağlattığı gün, Hakan hırsla onların oturduğu eve gitmiş ve onlardan hesap sormayı hedeflemişti. Ne yazık ki Ebru’nun babası ile karşılaşınca aralarında büyük bir tartışma çıkmış ve Hakan’a türlü sözler söylemişlerdi. Sadece ona değil, Veli Baba’nın yaşanan olaylara göz yumduğunu, her şeyin onun başının altından çıktığını söylemişti. Hızır Abisi’nin ise güvenilmez bir adam olduğunu, onların beraber olması için kızının aklını karıştırdığını söyleyip durmuştu. Kardeşi ve kendisinin Ebru’nun dengi olmadığını, cahil ve görgüsüz insanlar olduğunu dile getirince işler iyice çığırından çıkmıştı. Hakan ise gereken cevabı verip, Ebru’yu mutlu edecek şeyi, pamuk şekerleri alıp eve geri dönmüştü. Hiç kimsenin haberi yoktu bundan.

Derin bir nefes alıp ellerini hızla geri çekti. Geriye döndüğünde Ebru inatla onun kolundan çekiyordu ama durduramıyordu. Sonunda mutfağın kapısına ulaştığında hızla onun bileğinden tutup duvara yasladı ve gözlerinin içine baktı öfkeyle.

“Bana söz ver.”

“Söz!” diyerek Hakan’ın ellerinden kurtarmaya çalıştı bileklerini.

“Dur, sözüm bitmedi.” Hakan bedenini Ebru’nun bedenine yasladı ve kulağına yaklaştırdı dudaklarını. “Bana söz ver, Ebru. Bu saatten sonra bir tane bile yalan söylemeyeceksin bana. Söz ver. Benim de sözüm söz, sen bir hata yaptığında sana kötü davranmayacağım. Ama bana geleceksin, bir şey olduğunda geleceğin tek insanım ben. Neler olduğunu bilmeden seni koruyamam, yalnız kalırsın.”

Ebru suskun dururken Hakan onun bileklerini biraz daha sıktı ve daha sıkı bastırdı duvara. “Duyamadım...” diye mırıldandı sıkılı dişlerinin arasından. Tüm öfkesi dışarıda oturan adama ve Ebru’nun kendisine yalan söylemesineydi.

“Söz veriyorum ama ben sana yalan söylemiyorum. Yanılıyorsun.”

“Yalan yok. Ben varım. Benden bir şey gizlemeyeceksin.”

Ebru, “Tamam,” diye fısıldadı.

“Olmuyor.”

Başını yana kaydırıp sevdiği adamın gözlerinin kahvesine baktı yaşlı gözlerle. “Oluyor, Hakan. Sevmeyi denemediğin için bilmiyorsun. Beni anlamam gerek. Sen de âşıksın! Ama beni sevmiyorsun ve benim canım daha çok yanacak, biliyorum.”

Hakan sertçe ittirdi onun ellerini. Geriye çekildi. “Çok konuşma, çayı demle.”

“Siktir git, kalpsiz piç!” dedi Ebru dayanamayarak.

Hakan suratına ağır bir tokat yemiş gibi bir adım geriledi. Afallamış bir şekilde ona bakarken yutkundü. Ardından kalbi bir acıyla sızladı ve damarlarında kızgın bir yağ gibi

gezindi öfke. *Piç* sözünü duyduğunda gözü dönmüştü. Ebru'nun gözlerinin içine bakarken sık soluklar verdi. "O kıza deliler gibi âşıktım. Sen sadece acı çektiğinle kalacaksın," deyip güldü. "Ama evliyiz ve sana ihanet etmiyorum! Prangalarımın sen benim. Kalbim ise özgür."

Hakan hızla arkasını dönüp çıkarken, Ebru saçlarını çekiştirerek duvarın köşesinde, olduğu yere çöktü. "Sevme onu!" diye mırıldandı. "Seni sevmeyen birini sevme, lütfen! Çünkü bunu en iyi ben bilirim. Benim kalbimdeki acının aynısından senin kalbinde de olduğunu bilmek beni kahreder! N'olur sevme onu!"

Hakan bunu duymuştu. Bu yakarışı duymuştu elbette. Derin nefesler alarak yutkundu. Sakinleşmeliydi. Yalan söylemişti. Kimseye karşı bir gram bile sevgi yoktu kalbinde. O defter çoktan kapanmıştı. Onun nişanlı olduğunu öğrendiği gün o defteri kapatıp bir daha açmamak için yakmıştı. Ama Ebru da damarına basmamalıydı. *Piç* dememeliydi. Öfkesini kimden çıkaracağını çok iyi biliyordu. Fırtına misali salona girdi.

"Hoş gelmediğiniz gibi bir daha da gelemeyeceğiniz evimden gidin." Adam öfkeli bir şekilde bakarken Hakan deli bir öfkeyle kükredi. "Siktir git ulan evimden!"

Bir adım atıp adama yaklaştı. "Ben yokken gelip, şu eşyaları karıma getirmek ne demek!" diyerek bağırdı ve valizleri aldığı gibi dışarıya çıkıp kapıya attı. Geriye dönüp, "Bir daha sakın... Bir daha sakın onu üzme için bu eve gelmeyin," dedi. "Eğer gelerseniz... Emin olun böyle boş durmam. İcabında gerekeni yaparım."

Adam ayağa kalkarken öfkeli bir şekilde "Terbiyesiz seni..." diye söylendi.

"Ayırdır!" diye bağırdığında boynundaki damarlar dışarıya çıkmıştı Hakan'ın. "En büyük terbiyesiz sizsiniz. Babalık bu değil. Senin yaptığın da babalık değil!"

“Ben onun babasıyım!” diye karşılık veren adama alayla baktı. “Yok ya,” dedi sırtarak. Ardından ciddi bir şekilde, “Onun babası da, kocası da, kardeşi de, anası da benim artık! Hiçbir şeyi değilsiniz. Ebru’nun ailesi de her şeyi de benim!” dedi. “Çık evimden.”

Adam ağzının içinde bir şeyler geveleyerek evden çıkarken kapıyı çarparak kapattı. Arslan yutkunarak bakıyordu abisine. Hakan öfkesini dindirmeye çalışırken başını eğdi. Ebru ise hâlâ sindiği köşeye ağlıyordu. Sorunlar hiç bitmeyecek gibiydi sanki...

Ebru odasına girmeden evvel bir kupa çay aldı. Odasına girdiğinde Hakan’ı yatakta otururken buldu. Sesini bile çıkarmadan usulca pencerenin kenarına ilerledi. Gözleri kızarmış olsa da daha fazla gözyaşı dökmek istemiyordu. Yutkunduydu, dışarıyı izlemeye başladı. Kime ne yapmıştı böyle? Nerede yapmıştı hatayı? Hakan’ı sevmekte mi, yoksa ailesine hatalarını söyleyememekte mi? İyi biri olmak istemişti.

Herkesin sevdiği biri olmak istemesi çok mu kötü bir şeydi? Herkesi nasıl memnun edebilirdi ki herkesin isteği farklıydı ve kendisi parçalara ayrılmış gibi hissediyordu. Annesi istediği için beş yaşında jimnastiğe, yedi yaşında kemana, on yaşında boksa başlamıştı. Güzellik takıntısı olan annesi sürekli onu bir Barbie bebek gibi süslerken, erkek gibi giyinmek isteyen yanını susturmuş ve güzellik anlayışını annesine göre düşünmeye başlamıştı. Babası doktor olmasını istiyor diye matematikten zerre anlamazken özel hocaların ağzından çıkan her sözü anlamak için çabalamıştı. Yine babası istediği için sayısal bir bölümü tercih etmişti. Özel okula gitmek istemeyerek elinden gelenin fazlasını yapıp en iyi üniversitelerden

birini çok iyi bir puanla kazanmıştı. Mükemmeliyetçi bir ailede en ufak hataları her zaman en büyük hataları olmuştu. Başaramadığı her şey ailesinin baskısı olarak onun hayatında bir iz bırakmıştı. Ağlamak istemiyordu ama gözyaşlarına bile söz geçiremeyecek kadar yıkılmış bir hâldeydi.

Hakan dayanamayarak yataktan kalktı ve yanına ilerledi. Sadece sessizliği dinlediler. Hakan, ona baktı. Ebru başını eğmişti. Saçları yüzünün bir kısmını kapatıyordu ama gözyaşlarının değdiği yüzü parlıyordu. Burnunun ucu kızarmıştı, dudakları ve çenesi titriyordu. Kupayı tutan parmakları öyle sıkı olmalıydı ki parmak uçları kızarmıştı.

Derin bir nefes aldı Hakan. Gözlerini pencereden dışarıya çevirdi. "Beni sevme. Beni sevmek seni mutlu etmiyor, olduğundan daha çok üzüyor. Farkında değil misin? Beni sevmen, başına ne işler açtı."

Ebru, burnunu çekip omuzlarını kaldırdı çaresizce. "Elimde değil..." derken yutkundu. Ağlaması durmuyordu, kahretsin ki durduramıyordu. "Kalbim izin vermiyor buna."

Hakan, çaresizce başını salladı sağa sola. Yutkunup iç çekti. Gözleri dolmuştu onun da. "Ebru... Küçük bir çocukken..." diye mırıldandı ama yutkunduğunda sesi kesildi. "Sevgiye muhtaçken..." diye tekrar denedi ama bir türlü anlatamıyordu.

"Yani çocuk..." diyerek dişlerini birbirine bastırırken Ebru hızla ona doğru döndü ve dudaklarına kapandı. Uzunca bir süre sadece dudaklarını birbirlerine bastırılmış bir şekilde durdular. Ebru'nun tuzlu gözyaşının tadı Hakan'ın dudaklarına değiyordu. Karısının titreyen dudakları, kendi dudaklarına baskı yaparken yutkundu. İkisinin dudaklarının arasında kalıyordu her damla.

Geri çekildi Ebru. Gözlerine acıyla baktı sevdiği adamın. "Hakan, kim olduğunun, ne olduğunun önemi yok," deyip burnunu çekti. Çaresizce elinin tersiyle sil-di gözyaşlarını. İç çekip yutkundu. "Seviyorum seni, sen olduğun için sadece. Kalbimde, elimde değil... Ve bu lanet kalp söz falan dinlemiyor. Kulağı yok ama sesi var. Sürekli seni sayıklıyor, sus desem de duymuyor..." diyerek sarsılarak ağlamaya devam etti.

"Seni seviyorum, bu sıradan bir şey değil. İlk kez birini seviyorum. İlk kez!" diye bağırdı sonunda. "İlk kez âşık oluyorum. İlk kez birini öpüyorum. Lanet olsun. İlk öpücüğümü kendi ellerimle sana verdim," diyerek kupayı sertçe bıraktı komodinin üzerine. "Acizliğimle gurur duyuyorum!" diye bağırdı.

Hızla yüzünü kapatıp daha şiddetli bir şekilde ağlar-ken kendini yatağa attı. Tepinerek yatağın içine girip sırtını döndü Hakan'a.

Hakan bir süre bekledi pencerenin önünde. Diliyle dudaklarını ıslattığında ağzındaki tat, karısının gözyaşının tuzlu tadıydı. Boğuluyordu Hakan, kelimenin tam anlamıyla boğuluyordu. Kendi içinde boğulması bir yana sevgiye de boğuluyordu ama korkusu her daim hayalet gibi peşindeydi. Ebru'nun sevgisinden, kendisini sevmesinden ölesiye korkuyordu. İnsan sevgiden korkar mıydı? Eğer Hakan'ın yaşadıklarını yaşasalardı korkarlardı.

Usulca odadan çıktı ve Arslan'ın odasına girdi. Kardeşi uyuyordu. Baş ucuna tüneyip, saçlarına dokundu. Yavaşça saçlarını okşadı kardeşinin. O da korkuyor muydu? Arslan da korkuyor muydu sevmekten, sevmekten? Birbirini çok seven iki insan, yine o sevgi yüzünden birbirlerini katletmişti. Bu büyük yıkım, Hakan'ı etkilediği kadar kardeşini de etkilemiş miydi?

Arslan'ı çok seviyordu. O, öl dese sorgulamaz öldürdü kendini. Peki, Ebru'nun yaptığı da bu değil miydi? O zaman neden Hakan bunu kabullenemiyordu? Neden geçmişin hayaletleri mutlu olmasına izin vermiyordu?

Çaresizdi. Çaresizliğin içinde boğulurken ne yapabildi ki? Ebru'yu göğsüne çekip sarılmak, ona onu sevdiğini söylemek istiyordu. Onu sevmek istiyordu. Ona engel olan şey hayatı boyunca peşini bırakmayacak olan geçmişiydi. Ama Hakan bir kez olsun cesaret göstermek istiyordu. Ebru'yu sevmek için çabalamalıydı belki de. Zorla olmazdı ama ya olursa? Düşünmeden edemiyordu işte.

Aldığı kararlar yarın bozulacak bile olsa denemek istiyordu. İlk kez denemeye değer görüyordu bir şeyleri. Bir süre başında oturup saçlarını okşadı kardeşinin. Ardından üzerini düzgün bir şekilde örtüp odasına geri döndü.

Yatağın kendine ayrılan kısmına uzandı. Başını yana çevirip, kendine sırt çevirmiş uyuyan kadını izledi bir süre. Sonunda iyice üzerini örtüp Ebru'ya doğru sokuldu. Sarılmadı. Onu kendine de çekmedi. Sadece yakın oldu ona. Göğsü onun sırtına değene dek sokuldu. Gözlerini kapatıp, uykuyu bekledi. Beklerken sürekli düşündü... Düşündü ve aldığı kararı sorgulamadan uymaya çalıştı...

Eğer bu hayatın içinde tutuklu kaldıysa, onu güzel bir hayata çevirmek de kendi elindeydi. Hapishanesinin duvarlarına bulut çizerse belki gerçekten gökyüzünü görebilirdi orada.

11. BÖLÜM

EBRU UZUN SIYAH hırkasını üzerine geçirdi ve kuşağını bağlayıp çantasını alarak evden çıktı. Kapıda onu bekleyen taksiye ilerlerken ayakları âdeta gerisin geri gidiyordu. Yine de usulca kapıyı açıp ön yolcu koltuğuna yerleşti. Hakan, gideceği istikamet tersine gitmeye başladığında genç kadın geriye yaslanıp kemerini bağladı.

“Abime gitmiyoruz anlaşılan,” diye mırıldandı.

Hakan, vitesi değiştirip biraz daha hızlanırken, “Biraz konuşalım...” diyerek Ebru’ya baktı. Yüzünde makyaj yoktu, duru güzelliği ön plandaydı. Beline kadar uzanan saçlarını özensiz bir şekilde örmüş ve sol omzundan öne doğru sarkıtmıştı. Şeker pembesi bir tişört, dar bir kot pantolon ve üzerine de uzun siyah bir hırka giymişti.

Ebru, “Peki,” diye mırıldanıp kollarını göğsünde bağladı. Telefonuna kulaklığı takıp, şarkı dinlemeye başladığında göz ucuyla Hakan’ın başını sağa sola salladığını görmüştü. Başını koltuğa yaslayıp dışarıyı izlemeye başladı.

Babası ile yaşanan olay, hiç yaşanmamış gibiydi. Ebru o anları hiçbir zaman unutmayacaktı. Ne annesinin ağır

sözlerini ne de babasının acıyan bakışlarını aklından çıkarabilirdi. Ama sürekli düşünerek de kendine eziyet etmek istemiyordu. Durmaksızın ağlamak, olanları düşünmek sadece canının daha fazla yanmasına sebep olurdu.

Ebru unutmasa da unutmuş gibi davranmaya zorluyordu kendini. Her zaman yaptığını yapıyor ve aile söz konusu olunca suskunlaşıyordu. Çünkü içinde kocaman bir delik vardı ve o deliğin içinde ailesinin ona kattığı acılar yer alıyordu. O delik orada kalmalı ve asla açılmamalıydı. Gamsız olarak, umursamaz biri gibi görebilirdi herkes onu, umurunda değildi. İcini ve yaşadıklarını, duyguları ile düşünceleri kendisi biliyordu. Diğerlerinin bilip bilmemesi pek de önemli değildi onun için.

Genç adam, karısının dalgın bir şekilde dışarıyı izlediğini görünce derin bir nefes aldı ve arabanın istikametini Kurtköy yoluna doğru çevirdi. Açık hava konseptinde olan Viaport Alışveriş Merkezi'ne ulaştılar. Sokakları, meydanları ve ördeklerin yüzdüğü büyük bir gölet bile vardı. Tavus kuşları, güvercinler, tavşanlar gölet etrafında geziniyorlardı. Ebru güvercinlerin önünde bir süre durup onları izlediğinde, Hakan ellerini ceplerine sokarak onu bekledi.

Ebru yürürken bir Akdeniz kasabasındaymış gibi hissetti kendini. Yol kenarlarında zeytin ağaçları, çiçekler yer alıyordu. Çiçeklerin fotoğrafını çekmek için durduğunda Hakan onun elinden tutarak yürümeye devam etti. Kapalıçarşı'nın minyatür hâlini andıran bir alana girdiklerinde Ebru başını kaldırıp yankı yapan sesleri dinledi. Renkli sanat işçiliğiyle yapılan kubbesini izledi yürüdükçe, ne de olsa Hakan elini tutuyordu.

Geniş merdivenlerden aşağı inip yeniden açık alana çıktılarında şık restoran ve kafeler gölün hemen yanı

başında yer alıyordu. Hakan, kafelerden birinin kamelyasına girdi ve göle yakın masalardan birine oturdu. Ebru da karşısına yerleşti.

Ebru kafenin vitrinlerine bakarken iç çekti. "Bana tatlı alır mısın?" diye mırıldandı sessiz bir şekilde. Hakan'ın oflayıp puflayarak ayağa kalkacağını düşünüyordu fakat beklediği olmadı. Tam aksine, "Hemen geliyor..." diyerek güldü ve içeriye girdi.

Genç kadın ellerini çenesine yaslayarak sevdiği adamı izledi. Hakan dışarı çıktığında iki kahve ve iki tatlı almıştı. Ebru'nun en sevdiği frambuazlı cheesecake ve sütlü kahveyi onun önüne bıraktı, karşısına yerleşti. Genç kadın şaşkındı çünkü Hakan'a ne istediğini söylememişti bile. Elleri garip bir heyecanla titrerken, tebessüm etti.

Hakan derin bir nefes aldı. Aldığı kararı sorgulamayacaktı. Bir karar almıştı ve sonuna kadar arkasında duracaktı. Islak kekten bir ısırık alıp, karısına baktı. "Yolumuzu çizelim artık, Ebru..." dedi aniden. "Sosyal hizmetler ve psikoloji okuyordun, huzur evinde ya da yuvada çalışabilirsin," deyip biraz daha büyük bir parça tıktı ağzına. Bilerek yapıyordu çünkü konuşmak onun için zordu. "Çalışmak istemiyorsan da okuluna er ya da geç devam edeceksin. Kendine çekidüzen ver artık, saldın iyice kendini."

Ebru iri gözlerle bakıyordu ona. Sütlü kahvesini zorlukla yutkundu. "Hakan," diye mırıldandı.

"Efendim."

"Aklımı okumaya mı başladın?"

Hakan geriye yaslanıp, "Ayırdır Ebru?" diyerek gülümseyince Ebru kendine hâkim olamayarak kıkırdadı.

"Gönüllü çalışmak istiyorum, Hakan. Buraya yakın yuva var fakat özel olduğu için istemiyorum. Sömürüyorlar her şeyi..."

Genç adam, "Haklısın," deyip bir beşlik çaktı. "İşte benim karım!" diyerek kahvesini yudumladı. Ebru ise ona uzaylı görmüş gibi bakıyordu. Ardından başını sağa sola sallayıp, "Devlet yurtlarına başvuru yapacağım. Ya da bir huzurevi ile görüşeceğim," dedi. "Ama biraz dinlenmek istiyorum. Ruhen çok yorulдум..."

Hakan ona bakarken iç çekti. Elbette yorulmuştu. Kararlı bir sesle, "Ebru..." dedi. "Seninle başka bir şey konuşmak istiyorum."

Genç kadın hızla ellerini kaldırdı ama gözleri kırgın bakıyordu. "Senden uzak durmaya çalışacağım... Deneyeceğim," deyip yutkundü. "Başkasını sevmem... Kahretsin, sanki sözlerin bir bıçak ve hep aynı yere saplanıyor gibi. Acıyor içim..." derken gözleri dolmuştu ama devam etti konuşmaya. "Sana yalan söylemeyeceğim," dedi. "Ama yine de uzak durmaya çalışacağım, seni artık rahatsız etmek istemiyorum..." diyerek başını eğdi. "Seni mutsuz etmek istemiyorum. Uzak duracağım."

Hakan birkaç kez gözlerini kırptırdı. "Hayır," diye mırıldanırken kızın masanın üzerinde duran eline uzandı. "Saçmalama, kendine gel..." dedi elini avucunun arasına alıp sıkarken. "Uzak durmak falan yok!" diye itiraz etti. Ardından derin bir nefes alıp bir çırpıda söyledi isteğini. "Bana biraz daha yaklaş diyecektim."

Ebru'nun ağzı alık balık misali açık kalmıştı. "Ne?" dedi tiz bir sesle.

"Dün gece... Düşündüm biraz." Başını eğdi Hakan. "Ben de sana yalan söyledim, Ebru. O an canını yakmak istedim, bir aptal gibi. Kalbimde kimse yok, kimseye yer yok. Kimseyi sevmiyorum..." diyerek kucağında oynadığı peçeteye dikti gözlerini.

"Gerçekten mi?"

"Ciddiyim," diyerek karısına baktı.

Ebru gülümsedi. "Beni sevmiyorsun ama bir başkasını da sevmiyorsun. Bu da bir şeydir," deyip yutkundu. "Ve biz evliyiz. Sen ihanet etmezsin, biliyorum."

Hakan sıkıntılı bir şekilde nefes verip, "Ben..." dedi. Adeta alnında boncuk boncuk terler birikmişti. "Ben şey diyecektim..." diyerek gözlerini göle çevirdiğinde dişlerini birbirine bastırdı. Kahretsin, böyle planlamamıştı. Bir anda söylemeliydi ama olmuyordu.

Ebru beklentiyle ona baktı. "Hadi söyle artık!" diyerek dikkatle onu izledi. Epey zorlandığını görebiliyordu ama alttan alacak değildi. Biraz da o çabalasındı.

Hakan gözlerini kapatıp içinden üçe kadar saydı ve geri açıp Ebru'nun masmavi gözlerinin içine bakarak, "Deneyelim!" dedi. Ardından derin bir nefes alıp seslice geri verdi.

"Neyi?"

Hakan ona şaşkın bir şekilde bakıyordu. Niye anlamamakta zorluyordu ki bu kız! "Kızım sana yürüyorum farkında mısın?" dedi aksi bir sesle. "Deneyelim işte!" diyerek kaşlarını kaldırıp beklentiyle Ebru'ya odaklandı.

Ebru başını usulca salladı ve "Tamam..." diye mırıldandı. Sanki onun kendini dinlemediği, başka bir şeye odaklanmış ve geçiştiriyormuş gibi cevap verdiğini düşündü Hakan. "Ebru, kendine gel!" diyerek elini sıktı.

Genç kadın başını sağa sola sallayıp, "Tamam..." dedi. Ardından şaşkın bir şekilde derin bir nefes alıp Hakan'ın kendi elini kavrayan iri eline baktı. "Tamam."

"Beni iyi dinle," diyerek başını biraz daha ona yaklaştırdı genç adam. "Seni sevmiyorum, şu lanet sözü tekrar ediyorum, kusura bakma... Ama senin istediğin şekilde sevmiyorum. Bu hiçbir zaman sevmeyeceğim anlamına gelmez, değil mi? Sana alıştım, seninle olmaya alıştım. Yani... Olmadığında, bir boşluk kalıyor bende..."

Sen haklıydın, zaman konusunda. Sana dürüst olacağım. Ben, senin beni sevdiğine inanamıyorum.” Sesi kısıldı ve “Şaşıyorum...” diye fısıldadı gözleri masaya dalarken.

Ebru sevinçten ağlamakla, çığlık atmak arasında kendini kaybetmeden yerinde durabildiğine şaşıırıyordu. Hakan, onu sevebileceğini dile getiriyordu. Ona sıkıca sarılma isteğine ket vurup, “Neden?” diye sordu. Onu sevmesine şaşıracak kadar ne yapmıştı ki? Ne yaşamıştı?

Omuzlarını silken Hakan, “Bilmiyorum...” diye mırıldandı. “Deneyelim derken bunu kastediyordum. Senin beni delice sevişini kabullenemiyorum sanırım. Yani... Ben de seni sevmeye çalışırım.”

Ebru, ateşe dokunuyormuşçasına hızla geri çekti ellerini. “Bu ne saçma şey böyle!” diyerek sesini yükselttiğinde diğer müşteriler ona bakınca daha sessiz bir şekilde, “Zorla mı seveceksin? Sevmiyorsan sevmiyorsun, bu kadar basit bu!” diyerek azarladı Hakan’ı. “Seni zorlaya zorlaya yoruldum ben de artık!”

Hakan, ona hak veriyordu elbette. Tüm bunca zaman sakın kalmayı başarıp, kendisi denemeye karar verdiğinde birden böyle patlamasına canı sıkılmıştı. Geç mi kalmıştı? Derin bir nefes alıp, “Pek mantık işi değil biliyorum ama son kez söylüyorum,” diye mırıldandı. Tekrardan Ebru’nun ellerini tuttu. “Beraber bir şeyler paylaşabiliyoruz. Deneyerek göreceğiz her şeyi. Sen ve benden, biz oluyor. Bak bu oluyor... Ama buna emin olmalıyız önce. Aile olacağız...”

Ebru, aptal numarası yapmayı sevmişti açıkçası. Buna devam etmeye karar verdi. “Çıkma teklifi mi ediyorsun?” diye sordu içten içe gülerken.

Hakan âdeta cinnet geçirircesine yüzünü sıvazladı ve “Biz evliyiz, evli!” diyerek Ebru’nun gözlerine baktı. Elini tutup yüzüğünü ve kendi parmağındaki

yüzüğü gösterdi. “Yüzüklerimiz var...” dedi. “Ebru Karaduman’sın sen!”

Ebru, ne kadar gülmek istese de bunu başaramıyordu. Üstelik aptal numarası yaparken, şaşkınlığını da gizleyemiyordu. Hakan’ın verdiği tepki, sözleri uzun zamandır hayalini kurduğu şeydi. Onun çabaladığını görmek, mutlu etmişti genç kadını. “Ne?” diye fısıldadı gülmek için kendini zorlarken.

Hakan başını birkaç kez sandalyenin arkasına vurdu ve tekrardan karısına baktı. “Evet, sana çıkma teklifi ediyorum küçük hanım...” dedi sakın bir sesle. “Diyorum ki deneyelim. Gittiği yere kadar gitsin ama gitmediği yerde kopmasın. Yani bitmesin...” diyerek tane tane konuştu. “O kopma noktasında yeniden anlaşmaya çalışırız... Ne ben seni kırayım artık ne de sen benim yüzümden acı çek.”

Ebru ciddi bir şekilde kahve harelere odaklandı. “Beni sevebilecek misin?” diye sordu. “Gerçekten buna inanıyor musun?” derken meydan okurcasına kaşlarını çatmıştı. “Peki, beni buna inandırabilecek misin? Tüm bu yaptıklarından sonra...”

İşte sorun da tam olarak buydu. Ebru’nun sorduğu soruları da bütün gece kendine sormuştu Hakan. Kendisi ilk kez bir kararının peşinden gitmek istiyor ve bu kararına inanıyordu. Ebru’yu da inandırabileceğine emindi. Sevebilecek miydi? Belki. Ama denemeden bilemezdi ki. Sürekli sevmemek için bahane bulurken ve korkarken, sevmek için de bahane bulabilirdi pekâlâ.

Ebru derin bir nefes aldı ve başından beri düşündüğü her şeyi söylemeye karar verdi. “Hakan, biz bir hata yapmadık ama bunu bir hata gibi lanse ettik. Sen beni, ben seni arzuladım ve biz beraber olduk. İnsanlara anlatış ve yaklaşım biçimimiz çok hatalıydı. Unutma, sen evlenmek

istedin. Eğer evlenmeseydik şu an benim ailem yine benimle konuşmazdı ama işler bu kadar da büyümezdi...” deyip derin bir nefes aldı. “Ayrıca sen sarhoştun ama o anları hatırlayabiliyorsun. Sarhoşken beni arzulamanın ve bana âşık bir adam gibi davranmanın sebebi bilinçaltında bana karşı beslediğin hisler olabilir belki. Benden nefret etmedin, etmiyorsun da... Bana karşı bir şeyler hissettiğine eminim, sadece bunun ne olduğunu bilmiyorsun...”

Hakan onun sözlerine hak verircesine başını salladı. Derin bir nefes aldı ve “Ebru, ben kolay biri değilim,” diye mırıldandı. “Kolay seven biri de değilim. Sevilen biri hiç olmadım. Senin sevgine inanmak istiyorum, beni sevdiğine... Bu resmen mucizeye inanmak gibi bir şey. Ben de sana aynı hislerle karşılık vermek istiyorum. Eşimi sevmek istiyorum.” Sözlerinde samimiydi Hakan. İlk kez isteğini, en derinindeki arzusunu dile getiriyordu. “Canavar değilim. İnsanım ben. Yanımda yatan, benim her anımda yanımda olan, yuvamızı paylaştığım ve benimle olan kadını sevmek istiyorum ya...” diye mırıldandı. “Sevmek istiyorum ben!”

Ebru onu ilk kez böyle görüyordu. Onu fazla yormak istemedi. “Olur...” dedi sanki sıradan bir şeye onay veriyormuş gibi. Yeniden çekti ellerini. “Zaten sana ulaşmak için kılıktan kılığa girip durdum. Kırk takla attım... Böylesi daha iyi olur.” Hakan zorla ellerini tutmak isterken izin vermedi ve parmaklarını kenetleyerek kucağına yerleştirdi. “Gerçek benle tanışmış olursun,” dedi ciddi bir tavırla.

“Gerçek sen?”

“Bunu da zamanla görürsün Hakan.”

Hakan geriye yaslanıp ılık kahvesinden bir yudum aldı ve “Görelim güzelim,” diyerek başını salladı.

Ebru, ona bakarken gülümseyerek, “Sevgilim,” diye mırıldandı.

Hakan aniden durdu. Bir süre öylece ona baktı ve ardından, "Yavrum," diye mırıldandı kuru bir ses tonuyla.

Ebru gülerek başını sağa sola sallarken, "Hayatım," dedi içten bir şekilde.

"Canım," diyen Hakan, daha ne diyeceğini bilemeyererek, "Yavrum derken sapık gibi hissettim, bu sıfat işini fazla abartmasak iyi olur," dedi ve yüzünü elleriyle kapatıp güldü.

Ebru ona şaşkın bir şekilde bakıyordu. Hakan'ın yanaklarının hafifçe kızardığını fark edince tebessümü genişledi. "Tamam, zorlamıyorum seni daha fazla. Utanmana gerek yok!" diyerek kıkırdadı. "Eee bunu kabul etme sebebim umut fakirin ekmeğidir Hakan Bey."

"Bu söz sana yakışmadı Ebru Hanım. Umut, senin de ekmeğin."

Genç kadın başını sallarken, "Resmî bir şekilde fakirim. Hesabı sen ödesene..." deyince Hakan kaşlarını çatarak, "Zaten benim olduğum yerde sen hesap öde de o zaman görelim asıl hesabı!" dedi.

"Maço olduğunu biliyordum."

Hakan güldü. "Eh, bu yönümü de fazlasıyla göreceksin zamanla." Ayağa kalktığı anda Ebru da ayağa kalkmıştı. Adam elini uzattı, "Ama önce elimi tut ve bırakma," dediğinde Ebru onun elini tutup gülümsedi.

"Bırakmam. Sen beni bırakmazsan, ben de bu eli asla bırakmam."

Hakan koltuğa uzanmış, kucağındaki köpeğin başının üzerine telefonunu yaslamıştı. Telefonda oyun oynarken gün içinde yaşananları düşündü. İyi hissediyordu. Sanki uzun zaman önce yapması gereken bir işi yerine getirmiş gibi hissediyordu kendini. Ebru'nun şaşkınlığını,

sevinçle gülümseyişini ve elini daha sıkı tutuşunu anımsayınca farkında olmadan tebessüm etti. Belki de başından beri ilk adımı kendisinin atması gerekiyordu. Belki de çabalayan ve sorunları çözen kişi kendisi olmalıydı... Ama geç de olsa üzerine düşeni yaptığını düşünüyordu. Kararından pişman olmayacağını hissediyordu ve bu his gerçekten mutlu ediyordu onu.

Ebru elinde tepsi ile salona girdi. Koltukta oturan kocasına usulca yaklaştı ve tepsiyi masaya bıraktı. Tepsideki mamayı alıp televizyon ünitesinin yanına bıraktığında Kar paytak adımlarla yanına ulaştı ve mamasını yemeye başladı. Gülümseyen Ebru derin bir nefes alıp kocasının yanına ulaştı.

“Çaya hayır demezsin,” dediğinde elindeki kupayı onun eline tutuşturmuştu. Hakan uzandığı yerden kalkıp oturdu. “Ve sen de bunu çok iyi biliyorsun,” diyerek gülümsedi. İkisi beraber çay içerken telefonu Ebru’ya verip, “Sen oyna,” dedi.

Ebru, dikkatle ekranda dönen oyuna devam ederken, Hakan tatlısını kucağına alıp geriye yaslandı ve onu izlemeye başladı. Ebru hatalı bir taş atınca, “Kırmızı onu niye attın?” diye bağırdı.

Genç kadın, onun kendisine yakın olduğundan ve ekranı izlediğinden dolayı heyecanlanmış ve yanlış taşı atmıştı. “Neyi atsaydım?” diyerek kaşlarını çatıp, sinirle baktı kocasına.

Hakan sakin bir şekilde, “Mavi beş,” dediğinde Ebru da aynı sakinlikle, “Tek taşa kalmışsın, aşkım. Taş gelirse açarız elimizi ve oyunu kazanırız,” diyerek açıklama yaptı.

Hakan, tepki vermedi bu defa. Çünkü onun aşkım demesine karşın kendini garip hissetmişti ilk kez. Ebru ağzını açıp kendine doğru dönünce, tatlıdan biraz alıp

onun ağzına tikiştirdi. İkisi birden oyuna dalmışken, Ebru'dan önce biri açtı elini.

Genç kadın sinirle, "Pislik!" diye bağırdı.

Hakan başını arkasını koltuğa sertçe vurdu ve "Vay adi piç!" diye söylendi.

"İt!"

"Yavşak!" diye bağırarak Hakan aniden durup derin bir nefes aldı. Yavaşça başını çevirdiğinde Ebru ile göz göze geldi ve kendilerini tutamayarak gülmeye başladılar.

Ebru oyunu kapatıp, telefonu karıştırırken Hakan onu izliyordu. Mesajları sıkılmadan okumasını beklerken derin bir nefes aldı. Rehberdeki kız isimlerini silmesine kızmıyordu ama garip hissediyordu. Onu sahiplenen biri vardı artık, bu kişi Ebru'ydu. Eşi.

Ebru aniden telefonu kaldırdı ve "Alev kim?" diye deyim yerindeyse çemkirdi.

Hakan kendinden emin bir şekilde, "Müşteri," diye mırıldanıp çayından bir yudum alarak rahat bir tavırla geriye yaslandı.

Ebru kaşlarını çatarak, "Neden Alev diye kayıtlı? Neden Alev Hanım diye kaydetmedin?" diye sorarken tek kaşını kaldırdı.

"Ebru..."

"Kaç yaşında bu yelloz!" diyerek sevdiği adama baktı. "Güzel mi?" diye sordu. Gözlerini irileştirip, "Gözleri ne renk?" dedi tiz bir sesle. "Sana yürüdü mü?" derken Hakan'ın kahkaha atmasına sinirlenmişti. "Gülme, cevap ver manyak adam!"

Hakan gülerek onu kendine çekti ve "Salak kadını benim," deyip elinden telefonu aldı. "Alev, 14 yaşında, güzel mi güzel, ela gözlü bir kız. Bana abi diyor, yürümedi yani. Kardeşim o benim!"

Ebru dudaklarını büzerek, "Yalan söyleme bana..." dedi. Ağlar gibi bir ses çıkardı.

Hakan onun şakasını ciddiye alıp açıklama yapmaya koyuldu. "Annesi Sedef Hanım, bazen yoğun oluyor ve beni arıyor. Alev'i evin önünden alıp, okulun önüne kadar bırakıyorum. İçeriye girene kadar da bekliyorum. Çıkış saatinde ise ben olmazsam Arslan'ı gönderiyorum..." diyerek âdeta rapor verdi. "Daimi müşterimiz, ailecek en ufak bir şeyde bizi çağırıyorlar..."

"Hmm... Tamam, o zaman," dedi Ebru muzip bir şekilde gülerken. "Annesi kaç yaşında?"

Hakan gülerken ona sarıldı ve çenesini onun omzuna yasladı. "Benim karımdan başkasının hiçbir şeyini bilmiyorum," diye mırıldandığında Ebru gülümsedi. Ah, ondan mutlusu yoktu dünya üzerinde. Çayına uzanıp derin bir yudum aldığı anda Hakan esnedi.

"Bu gece evde kalmak için böbreğimi satardım," dediğinde Ebru başını sallayarak, "Bu gece evde kalman için ciğerimi masaya bırakırdım," diyerek gülümsedi. Birbirleriyle sarmaş dolaş bir hâldeyken Arslan paldır küldür içeriye girdi ve "Bu gece evde kalmaman için eve geldim. Hadi git abi," diyerek güldü.

Hakan genzini temizleyip, yavaşça ayağa kalktı. Siyah tişörtünün üzerine uzun kollu kareli gömleğini geçirdi ve düğmelerini iliklerken, "İyi geceler size," diye mırıldanarak kapıya doğru ilerledi. Ebru da onu yolcu etmek için peşinden ilerliyordu.

Kapının önüne ulaştıklarında Hakan spor ayakkabılarını giyerken Ebru onu izliyordu. "Çok dikkatli ol, tamam mı?" diye mırıldandı uykulu bir sesle.

Hakan ayağa kalkıp kapıdan dışarıya çıktı ve geriye dönüp ona baktı. "Tamam," dedi.

"Kolay gelsin canım," diyerek parmak uçlarında

yükselen Ebru'nun yanağından öpmesini bekledi ve öpücüğünü aldığı anda geri çekildi. "Eyvallah ciğerim," diyerek o da Ebru'nun alnına bir buse kondurdu.

Ebru kahkaha atarken, Hakan kaşlarını çatmıştı. "Gir içeriye," dedi. "Hâlâ kapıda ne bekliyorsun?"

Ebru aniden susup, "Gitmeni," diyerek karşılık verdiğinde Hakan eliyle içeriye girmesini işaret etti.

"Ben giderim, gir içeriye. Kapıları kilitlemeden uyu," diyerek onun gözlerine baktığında Ebru başını salladı ve "Emredersin!" dedi.

Hakan derin bir nefes aldı. "Sana güveniyorum, Ebru," dedi. Ebru'ya Arslan konusunda en başından beri güveniyordu zaten. Onların sıkı birer dost olduklarını zaman içinde öğrenmişti. İçten bir şekilde tekrar etti. "Sana güveniyorum..."

Ebru gülümseyerek başını salladı ve kocasının gecenin karanlığında uzaklaşmasını izledi. Hakan ikide bir dönüp ona bakıyor ve kapıyı kapatması için eliyle işaret yapıyordu. Bu yüzden Ebru kapıyı kapatıp sırtını kapıya yasladı. Bir rüya değildi. Bu rüya değildi. Gözleri dolar-ken gülümsedi. Belki de çabalarının sonucunu alıyordu. Ardından burnuna doluşan koku ile kaşlarını çatı.

"Arslan!" diye cırladı. "O sigarayı senin beynine sokmadan çabuk balkonda iç!" diyerek onun koşarak balkona çıkmasını izledi. Ardından sesli bir şekilde gülerken Arslan'ın "Abim gidince canavara dönüştüğünü söyleyeceğim!" diyerek bağırdığını duydu. Gözlerini deviren genç kadın, mutluydu. Bu yüzden sırtarak karşılık verdi ona.

"Evet, kardeşim... Sana her gün abin yokken işkence ediyorum. Ne yani sana yemek yapmak işkence mi? Çay vermek ve sigara içmeni engellemek işkence, öyle mi?"

“Yaptığın yemek zaten başlı başına bir işkence!” diyerek balkondan içeriye giren Arslan hızla onun saçlarını dağıttı. Ebru ise portmantodan aldığı terliği onun kafasına fırlattı. Yine ve yine mutlu oldukları anda kavga etmeyi başarmışlardı. Birazdan yine gülmeye başlarlardı...

Arslan ve Ebru kardeş gibi olmuşlardı. Hakan ise bu köprüyü koruyan denklemdi... Hayat belki de güneşini onların üzerine saçmaya karar vermişti...

12. BÖLÜM

HAKAN BİLEĞİNDEKİ SAATE baktı ve sigarasından bir nefes daha çekti içine. Taksinin ön kaputunu incelemek için eğildi, ardından başını kaldırdığında Ebru'yu gördü. Beyaz şifon gömleğinin tüm düğmelerini iliklemiş, uçlarını altına geçirdiği dizlerinin altında biten siyah eteğinin içine vermişti. Aceleci bir şekilde eteğini aşağı çekiştirerek bahçeden çıktığını ve kendine doğru gülümseyerek geldiğini gördü. Saçlarını dalgalı bir şekilde açık bırakmış fakat önlerini iki yanından geriye doğru bağlamış, tepesinde küçük bir topuz yapmıştı.

Ebru ona doğru ilerlediğinde, Hakan kapısını açtı ve yerine yerleşmesini bekledi. Kapıyı kapatıp kendisi de sürücü koltuğuna yerleştiğinde yanağına bırakılan öpücüğe şaşırmadan edemedi. Karısının ansızın kendisini öpmesi ilk değildi ki son olsundu. Kabul etmeliydi, hoşuna gidiyordu bu.

Ebru neşeli bir tavırla, "Günaydın," dediğinde Hakan gülümseyerek, "Günaydın güzelim," deyip arabayı çalıştırdı. Mahalleden çıkıp, Maltepe'ye gitmek için otobana girdiğinde umursamaz bir tavırla, "Arka koltuktaki

paketi alsana,” diye mırıldandı. Ebru geriye doğru uzanıp, içinde poğaçalar ve meyve suyu olan paketi kucağına aldı.

“Benim için mi bunlar?” diyerek sırttan kadına bakarken yutkundu Hakan. Tabii ki onun için almıştı. Süslenmek için ayırdığı vakti, kahvaltı için ayırmadığını biliyordu ve ilk iş gününde aç gitmesini istemiyordu. “Kahvaltı yapmadım ben de. Sıcacıktı, aldım işte...” diye mırıldandı gözlerini yoldan ayırmadan. “Bundan sonra kahvaltı hazırlarsın umarım.”

Ebru kaşlarını kaldırarak baktı ona. “Hazırlıyorum ama...” diyerek kendini savunacaktı ki aslında onun haklı olduğunu fark etti. “Neyse canım, tabii ki hazırlarım! Senden önce uyanıp kahvaltı hazırlamak zor bir şey değil,” dedi. Pekâlâ, zordu çünkü uyku öyle tatlı bir şeydi ki Ebru, uyku ile Hakan arasında seçim yapmakta zorlanıyordu. Maalesef artık Hakan’ı seçmişti. Uykuya elveda demek zor olsa da Hakan karşısında hiçbir şansı yoktu o güzel şeyin. Poğaçadan bir parça böldü ve yemeye başladı. Bir parça daha bölüp Hakan’a yedirdi. Kısa sürede hızlı bir şekilde kahvaltısını yaptı ve geriye yaslandığında Hakan başını çevirip ona baktı.

“Böylesi daha iyi oldu Ebru,” dedi kararlı bir sesle.

“Hangi konuda?”

“İş konusunda. Kendi işini yapman daha iyi...” deyip iç çekti. Veli Baba’nın evinde kaldıkları sürede Ebru beyaz eşya dükkânında çalışmaya başlamıştı ve oradan ayrılışı fazlasıyla olaylı olmuştu. Hakan o günü asla unutamazdı.

Bir akşam mahallede elektrikler gittiğinde onun çalıştığı sokak karanlık olduğu için iş çıkışını Ebru’yu almak istemişti. Oraya ulaştığında kızın bağırmasını duymuş ve bir hışımla içeriye girmişti. Mağazanın alt katında kalan depoya ulaştığında yaşlı bir adamın yerde yattığını,

Ebru'nun da bağıırıp çağırarak ona tekme attığını görmüştü. Genç kız Hakan'ı görünce ona sarılmış ve ağlamıştı. Adam Ebru'yu taciz etmişti ve Hakan kızı eve bıraktıktan sonra Savaş ile beraber bir ziyarette bulunmuştu adamın mağazasına. Adamı bir güzel dövmüşlerdi. Tabii ki Hakan yaptıklarını herkese anlatan bir adam değildi, bu yüzden bunu da bilmiyordu kimse. Bir kendisi, bir Savaş, bir de o adam biliyordu. Daha fazla kişinin bilmesine hiç gerek yoktu.

O günü tekrar hatırlayınca direksiyon simidini sıkıca kavradı ve "Yahu senin ne işin var beyaz eşya dükkânında ya!" diyerek hiddetle bağırdığında, Ebru onun ne demek istediğini anlamıştı.

"Sakin ol, şampiyon!" diyerek güldü. O günü ve yaşadığı korkuyu aklına getirmemeye çalıştı ama Hakan'ın bir anda ortaya çıkıp kendisini eve bırakmasını asla unutamazdı. O gece sabaha kadar şükretmiş, hatta Hakan için dua bile etmişti. Genzini temizledi. "Kendi işimi yapıyorum işte."

"Sakinim ben." Hakan iç çekti ve seslice geri verdi. "Melek Yengem'e uğra arada. Biliyorsun, bebekle ilgileniyor sürekli. Senin yakın olman iyi olacaktır."

"Tamam," diyerek oturuşunu dikleştiren Ebru, işaret parmağını camdan dışarıya çevirdi ve "İleriden sağa döneceğiz," dedi.

"Bana yol öğretme Ebru. Bak hep bunu yapıyorsun, uyuz oluyorum!"

"Sadece..." diyerek savunma yapacaktı ki, "Deme işte!" diyerek itiraz etti Hakan. "Biliyorum gittiğimiz yeri! Taksiciye yol gösterme istersen!"

"Tamam ya, bağıırma bana!" diye bağırdı Ebru.

Hakan derin bir nefes alıp, sakın bir sesle, "Tamam," diyerek başını salladı. Kısa bir süre sonra çocuk esirgeme

yurdunun önüne park etti aracı. Ebru usulca aşağı inip kapıyı tuttu ve Hakan'a baktı. "Akşam alırım seni," diyen adama başını salladı.

"Zahmet etme canım," diyerek ilerideki otobüs durağını gösterdi. "Otobüsle gelirim."

Hakan başını sağa sola sallayıp kaşlarını çatarak, "Ben alırım seni, otobüse binmek için kartın bile yok!" dedi. "Beni aramayı unutma."

"Tamam," diyen Ebru elini sallayarak gülümsedi. Ardından derin bir nefes alıp, heyecanla yurda doğru ilerledi. Aniden durup geriye döndü ve panikle baktı Hakan'a. Genç adam arabadan inip, usulca ona doğru yaklaştı ve omuzlarından tutarak gözlerinin içine baktı.

"Çok heyecanlıyım," diyen Ebru'nun elleri titriyordu. "Sanırım başaramayacağım."

Hakan gülümsedi. Bu heyecanı atlattığında, şimdiki hâlini hatırlasın istiyordu. Onu usulca kendine çekti ve sıkıca sarıldı. "Her savaşta, her kavgada bir pusu mutlaka vardır, Ebru. Önemli olan kazanmaktır demeyeceğim. Bana göre önemli olan o pusuya düşmeden kazanmak ya da o pusuya karşı pusu kurarak kaybetmek bile bir gururdur..." deyip derin bir nefes aldı. "Sen pusuya düşmeyeceksin. Çünkü buna hazırlıklısın. Git ve onlara ne kadar istekli olduğunu göster. Unutma, bir umutsuz vakanın -ki bu umutsuz vaka ben oluyorum, peşinde uzun süre çabaladın ve karşılığını geç de olsa alacaksın. Bunu sen başaracaksın. Şimdi umutlu bir şeyin peşindesin, heyecanının seni yönlendirmesine izin verme. Güçlüsün sen."

Ebru geri çekilip şaşkın bir şekilde ona baktı. "Bana inandığın için teşekkür ederim. Bu anı ölsem de unutmam, çok ama çok teşekkür ederim... Nasıl bir iyilik yaptığından bile haberin yok..." diyerek onun yanağına bir öpücük kondurup gerin bir nefes aldı. Kararlı bir şekilde

başını sallayıp, yurda doğru ilerlemeye başladı. Hakan, ona inanıyordu. Ona güveniyordu. İşte şimdi Ebru, hayatını kazanmak için çok güçlüydü.

Hakan, keyifli bir şekilde ısıklık çalarak Hızır'ın evinin bahçesinden içeriye girdi. Parmaklarında çevirdiği tespihi usulca avucunun içine aldı ve kapıyı çaldı. Başını kaldırdığında abisinin kucağında Hasan ile beraber ona baktığını görünce yutkundu ve gülümsedi. Bu görüntü kalbinde bir sızı yaratırken, aynı zamanda büyük bir mutluluğu da beraberinde hissettirmişti.

Hızır, onu içeriye davet ederken gülümseyerek, "Koçum," dediğinde Hakan, küçük bebeğin yanaklarını okşarken, "Abi kucağına bebek yakışıyor ha," diyerek kırdadı.

"Zor uyudu amcası. Sessiz ol," diye onu uyaran Hızır kapıyı kapattığında Hakan dudaklarını birbirine bastırarak, "Yumuşacık abi," dedi hayranlıkla.

Melek, odadan çıkıp onlara doğru ilerlerken, "Hakan," diyerek kollarını açtı ve birbirlerine sarıldılar. Hakan onu hafif kaldırıp döndürdüğünde Melek sessizce gülererek, "Yapma..." dedi.

"Nasılsın yengelerin en güzeli?"

"İyiyim, canım..."

Hızır kaşlarını çatıp, "Ştt... Canımlar falan..." diyerek onlara yaklaştığında hakan usulca Melek'i kendine çekti ve sıırttı. Genç kadın kocasına bakarken gülümsüyordu. "Alim, kıskançlık etme."

Hızır gülümseyerek bebeği karısına verdiğinde, Hakan abisine baktı sevgiyle. Ardından Melek'e dönüp, "Yenge bize iki çay versen de abimle biraz konuşsak," diye mırıldandı.

“Tamam.”

Hakan sigarasını yakacakken Hızır başını sağa sola salladı ve mutfağa girince içmesine izin verdi. Kendisi de bir sigara yakıp yerine yerleştiğinde Melek, onlara çay verip, yalnız bıraktı. Hakan çayından bir yudum alıp, “Abi...” dedi. “Ebru ile denemeye karar verdik.”

“Hayırlı olsun.”

“Biliyorsun, beni sevdiğine *inanamıyorum*. Böyle delice sevdiğine... Yani... Ebru işte. O, Ebru. Ben de Hakan. İmkânsızdı sanki beni sevmesi,” diye mırıldandı sıkıntılı bir şekilde.

Hızır, tek kaşını kaldırıp, “Neden böyle düşünüyorsun yine?” diye sordu kuru bir sesle. “O Melek, ben de Ali. Biz de imkânsız gibi gözüküyorduk ama evliyiz. Çocuğumuz oldu. Mutluyuz. Sevdalıyız deli gibi...”

Hakan dudaklarını ısırıp abisinin gözlerine baktı. “Abi, Ebru çok güzel...” dedi. Ama bunu şikâyet etmiyordu, onun güzelliğinin hoşuna gittiğini söylemek istiyordu. Ne var ki abisi yanlış anlayarak ofladı.

“Melek de öyle.” Hızır sinirli bir şekilde sigarasından derin bir nefes aldı ve öfkeyle baktı Hakan’a. “Ya şu güzelliğe takmışsınız kafanızı, anca o güzel bana bakmaz, o çirkin ben ona mı kaldım... Bu ne laçka muhabbet böyle ya! Gönül bu gönül... Gönül ne ota ne boka... Gönül gördüğü güzel ruha, gördüğü güzel gönle konar, Hakan! Bokla püsürle işi olmaz gönlün!” diyerek azarladı onu.

“Bir şey demedim. Sen de beni azarlamaya yer arar oldun ha!” diye söylendi genç adam. “Ebru’nun her şeyi var yani... Vardı. Ben ona ne verebilirim ki?”

“Melek’in hiçbir şeyi yok, bir tek Ali’si ve Hasan’ı var. Daha ne ister ki!”

“Abi, yapma. Sen bugün beni hepten yanlış anlıyorsun...” diyerek zorlukla mırıldandı Hakan. “Ebru’nun da

Arslan'ı ve Hakan'ı var!" diyerek iç çekti. Abisinin sinirlendiğini görebiliyordu.

"Ebru senden tek bir şey istiyor, Hakan. Sevgi. Zaten bu yaşına kadar her şeye sahip olmuş kız. Senden neden bir şey istesin ki?"

"Anlatmak istediğim şey bu değil ama neyse. Siz etmişsiniz beni sevgisiz canavar. Buna da eyvallah abi!" Parmaklarını birbirine kenetledi ve "Neden ben abi? Bende ne gördü bu kız?" diye sordu yine.

"Sende ebesinin... Tövbe ya!" diyen Hızır oflayarak geriye yaslandı. "Bak yine diyorum, oğlum. Bizim sende görmediğimizi gördü. Bu yüzden seviyor seni. Hem bunu bana değil, Ebru'ya sor!"

"Tamam..." diyen Hakan dişlerinin arasına aldı dudaklarını. "Abi..." diye mırıldandı.

"Söyle artık, Hakan. Yemin ediyorum Hasan bile senden daha iyi anlatıyor derdini! Çocuğun çışı gelse ağlıyor, acıksa ağlıyor... Sen anca kıvrın böyle!"

Hakan başını eğdi. "Ben onu sever miyim?" derken burnun direği sızladı, gözleri doldu. "Sevmekten korkuyorum. Çünkü babam da annemi çok sevdiğini söylerdi. Ama ona hep zarar verirdi. Sonunda annem... Annem bizi bıraktı, abi."

Hızır'ın gülüşü soldu. Sertçe yutkundu. Kaşları üzüntüyle çatılırken, başını yavaşça salladı. Ah, Hakan karşısında yine o küçük savunmasız çocuk olunca içi parçalanıyordu. "Geçmişini unut diye defalarca kez söyledim sana," dedi yumuşacık bir sesle. "Oğlum," dedi bir babanın oğluna şefkatle seslenmesi gibi. "Benim geçmişim kanlıydı... Ben o kanlardan kurtuldum. Sen de kurtul artık."

"Olmuyor işte. Bak abi! Anne, baba ne kadar önemli hayatımızda. Yoklukları bir insanın hayatını nasıl da etkiliyor. Düzenli bir aile ilişkisi nasıl da önemli böyle abi.

Karmakarışık bir ailede büyüdük Arslan ile. İkimizin de psikolojisi bozuk. Sinir hastasıyız. Abi bize neden böyle yaptılar? Biz bunu hak edecek ne yaptık?”

Hızır ağzını açtı ama Hasan ağlamaya başladı. Hakan usulca ayaklandı ve tebessüm etti. Kırık bir tebessümdü dudaklarındaki, üstelik gözleri hâlâ doluydu. “Ruhun çıktı abi. Az önce bir şey gördüm. Hasan’ın ağlamasını duyduğunda fırladı gitti ona doğru...” diyerek iç çekti. “Ben gideyim.”

“Kalsaydın, oğlum.”

“Gece taksiye çıkacaklar, şoförlerle konuşacağım abi.” Ardından başını kaldırıp, “Bir de...” diye mırıldandı.

“Sor hadi.”

“Veli Baba nasıl?”

Hızır gülümsedi. “Veli Baba’yla babam uzun zamandır arkadaşlardı. Birçok kez göreve gitti ama son görev gittiğinde yaralandı. Askerlik hayatı bittiğinde temelli yerleşti buraya. Karısını kaybetti sonra. Çocukları evlendi, gitti. Galeri işletiyordu bir ara, kiralık devretti. Veli Baba son demlerini dinlenerek geçiriyor.”

“Yani?”

“Ne iyi ne de kötü. O da her gün seni soruyor bana. Mesaj atmayı sen öğretmiştin ya, sürekli mesaj atıyor.”

Hakan, abisinin ne demek istediğini anlıyordu. Veli Baba yorgundu ve inzivaya çekilmişti. “Son dem falan deme abi,” dedi acıyla. “Benimle konuşmasa da ben onu çok seviyorum. Gerçekten çok seviyorum. Babam o benim. Hem mesaj atacak tabii, seviyor bir şeyleri öğrenmeyi.”

Hızır iç çekti. Hakan’ın Veli Baba’ya babam demesi duygulandırmıştı onu. Kendisi de baba olduğu için artık daha farklı bakabiliyordu aile ilişkilerine. “Elbet bir gün hepimiz o demleri yaşayacağız.” Onun omzunu sıkıp gülmüştü Hızır. “Onun kızgınlığı geçsin, her şey düzelir.”

Beraber içeriye girdiklerinde Hakan bebeği kucağına aldı. Ağlamasına dayanamıyordu. Alnına küçük bir buse kondurdu ve Hasan'ı abisine verdi. Ardından elini sallayarak evden ayrıldı. Telefonu titreyince cebinden çıkardı. Mesaj gelmişti.

Gönderen: Hatunum

Canım ben akşam 6'da çıkacağım. Bugün bazı şeyleri gösterdiler. Hafta sonu tatılmış.

Hakan gülümsedi. Onun heyecanla işe gidişini, ellerinin titrediğini görmüştü sabah. Konuşmasının üzerine nasıl da kararlı ve asil bir şekilde yurda gidişini de izlemişti. Hızla cevap yazdı.

Alıcı: Hatunum

Öğleden sonra müsait olursam alırım seni. Bir müşteriden haber bekliyorum.
Canım.

Gönderen: Hatunum

Tamam canım. Seni seviyorum.

Hakan derin bir nefes aldı. Ebru, bunu rahatlıkla dile getirebiliyordu. Sevgisini hiç gizlemiyordu. Sahiden kendisi gibi sorunlu birini nasıl seviyordu? Aniden gözlerini irileştirdi. Ebru, hiçbir şey bilmiyordu ki! Öğrendiğinde de hâlâ seviyor olacak mıydı? Belki de vazgeçecekti. Hakan dudaklarını sertçe ısırırken eliyle sakallarını sıvazladı. Yok, vazgeçemezdi. Bir karar almıştı ve bu kararı Ebru gibi sonuna kadar savunacaktı. Hızla cevap yazdı.

Alıcı: Hatunum

Görüşürüz güzelim.

Telefonunu cebine yerleştirdi ve taksiye bindi. Yola koyulurken aklı tamamen karışmıştı. Ebru, yorgundu ama güçlüydü. Çabalayan, savaşan ve en çok yarayı alan o idi. Peki, ya vazgeçerse? Ya yorulur ve benden bu kadar derse... Hakan ne yapardı o zaman? Derin bir nefes aldı. *Her şey güzel olacak, diyerek kendini teskin etti. Her şey güzel olmak zorunda... Biz bunu hak ediyoruz.*

Ebru ile Arslan sokakta yürürken kadınların bakışları sinir ediyordu genç kadını. Elindeki poşetleri sıkıca kavradı ve “Çıldıracam,” diye mırıldandı.

Arslan, onun moralinin neye bozulduğunu anlıyordu. Söylemesine gerek yoktu, aptal kadınların bakışlarını çok net görmüştü zaten. “Boş ver.”

“Evlendik, daha ne yapmamız gerekiyor bu bakışlardan kurtulmak için...” derken dişlerini sıktı Ebru. Mahallenin meydanından, ara sokağa girene kadar birçok kişinin bakışlarına maruz kalmıştı. Sanki herkes *sen suçlusun, sen ahlaksızsın, senin ne olduğunu biliyoruz* der gibi bakıyorlardı. Söylemelerine hiç gerek yoktu çünkü bakışlarıyla ne demek istediklerini çok net verebiliyorlardı karşılarındaki insanlara.

Arslan omuzlarını kaldırdı ve “Yaranamazsın böylesi cahillere,” dedi. Ebru’nun o insanları umursamayacağını sanmıştı fakat gördüğü kadarıyla üzülüyor ve sinirleniyordu. “O yüzden hiç umursama.”

İkisi yürürken arkadan biri bağırdı. Ebru geriye dönüp, kaşlarını çatarak kendilerine doğru nefes nefese yürüyen yaşlı kadını görünce anlamayarak Arslan’a baktı ama o da şaşkın gözüküyordu.

Kadın, Ebru’nun önünde durup, “Kızım, sen Hakan’ın eşisin değil mi?” diye sordu.

Ebru öfkeli bir şekilde, "Evet, ne olmuş?" diyerek âdeta kadını azarladı.

Kadın kaşlarını çatı. "Yeni evlendiğiniz için hayırlı olsun demeye gelecektik..." diye mırıldandığında Ebru şaşkın bir şekilde yutkundu. Büyük bir pot kırdığını düşünerek gülümsedi.

"Aaa... Şey tabii teyzeciğim. Ne zaman isterseniz gelin," dedi sevinçle. Gülümsemesi daha genişledi.

Kadın âdeta anaç bir tavırla baktı ona. "Tamam, kızım." Ardından biraz daha yaklaştı Ebru'ya. Sır verircesine kısık bir sesle, "Bu arada ev hediyesi olarak bir şeyler düşündük ama neyiniz eksikse onu alalım dedik..." dedi.

Ebru başını sağa sola sallarken, "Her şeyimiz var teyze, zahmet etmeyin," diyerek minnetle baktı. Ah, kendini biraz daha tutmazsa sokağın ortasında ağlayacaktı.

"Olur mu öyle şey... Neyse biz uygun bir hediye alıp geliriz..." diyen kadın usulca geri çekildiğinde Ebru başını salladı hızla. "Tabii, beklerim..." dedi. Hiç beklemediği bir anda kadın ona sarılıp, yanaklarından öpünce şaşkın bir şekilde kalakalmıştı. Kadın uzaklaşırken şaşkın bir şekilde sırtı.

Arslan'a bakarken, "Ev görmeye gelecekler..." diye fısıldadı inanamayarak. "Bizim evimizi..." derken gözleri dolmuştu. "Bizim," dedi burnunu çekerken.

Arslan, onun sırtına yavaşça vurdu ve "Ağla, ağla... Abim görsün sonra çileden çıksın!" diyerek mırıldandığında Ebru başını kaldırıp ona baktı. "Niye taktı bu kadar ağlamama?" diye söylendi.

"Dayanamıyor," derken iç çekti Arslan. "Ağlayan birini görünce içi parçalanır da belli etmez. Bu kişi sensen, eşiyse yani... Çaresiz hisseder kendini."

"Tamam, ağlamıyorum..." deyip yürümeye devam etti Ebru. "Gözüme teyzenin güzel sözleri kaçtı."

Arslan gülerek onun yanında ilerledi. Eve ulaştıklarında hızla içeriye girdiler. Hakan da evdeydi, onların geldiğini duyunca kapıya doğru ilerledi ve Ebru'ya baktı. "Ağladın mı sen?" diye sordu kaşları derince çatılırken.

"Yo," diyerek omzunu silkti genç kadın.

"Ağlamadı abi. Gözüne mutluluk kaçtı..."

"Ne oldu?"

"Ev görmeye gelecekler."

Hakan gülümsedi ve ellerini birbirine vurup sırtıttı. "Güzel şeyler yap. En iyi şekilde ağırla," diyerek uyarıda bulunduğunda Ebru başını sallayarak, "Tamam," dedi.

"Siz nereden böyle?"

"Otobüsten inmeden önce Arslan'ı aradım. Durakta buluştuk, seni rahatsız etmek istemedim..."

"Otobüse nasıl bindin?"

"Durakta bekliyorsun, otobüs kendisi geliyor. Bence sen de denemelisin."

"Ebru, onu mu soruyorum ben!"

"Sorduğun sorunun saçmalığına göre ben de böyle cevap verdim, ne var! Otobüse binmek için kart aldım kendime. Eh, benim taksim yok senin gibi!"

Başını sallayan Hakan esneyerek kardeşine baktı. "Arslan," diye mırıldandı.

"Efendim abim."

"Yatağa."

Arslan itiraz edercesine kaşlarını çatıp, "Ben çocuk değilim," dedi. "Arkadaşlarla dışarı çıkacağız."

Hakan onu umursamayarak, "Yatağa," dedi yeniden.

Arslan ise öfkeli bir biçimde bakıyordu ona. "Dışarı çıkacağım." diyerek bağırıp, sinirle odasına doğru ilerleyen Arslan'ın peşinden baktı Hakan.

"Çirkin ördek yavrusuna bak ya," diye söylendi peşinden. "Beni kandırabileceğini sanıyor..." deyip iç çekti.

"Arkadaşlarla dışarı çıkacakmış, ben de yedim!" diye bağırdı. "Adam gibi desene tek başıma kaldım yine diye! Sana ben eşlik etmem mi dedim!"

Ebru put gibi dikilmiş, olduğu yerde öylece duruyordu. Hakan sinirli bir şekilde ona baktı. "Sen ne diye duruyorsun orada?" diye söylendi. "Git, yat."

"Sen?"

"Tıraş olacağım."

"Duşa girecektim ben de..." diyen Ebru, usulca odasına girdi. Ardından banyoya doğru ilerledi. Soyunup duş kabinine girdiğinde Hakan'ın da banyoya girdiğini gördü. Duş kabininin buzlu camından dışarıyı buğulu bir şekilde görüyordu. Hakan tıraş oluyordu. Makine sesini duyabiliyordu Ebru. Duşunu alıp bornozunu üzerine geçirdi. Başına da bir havlu sarıp usulca banyodan çıktı ve âdeta koşarcasına odasına girdi.

Üzerine iç çamaşırlarını geçirmişti ki Hakan odaya girdi. Siyah dantelli çamaşırlarıyla karşısında duran kadına göz ucuyla bakıp yatağa girdi. Ebru da üzerine şort geceliğini giyip yatağa yattı. Hakan onun göğüs oyluğuna başını yaslayıp gözlerini kapattı.

"Çok güzel kokuyorsun," dedi derin bir nefes alırken.

Ebru kalbini durdurmak istedi çünkü biraz daha böyle hızlı çarparsa kendiliğinden durabilirdi. "Sen de öyle..." diye mırıldandı. "Losyon, çok güzel kokuyor..." deyip dudaklarını ısırdı. "Evet, öyle yani..." diyerek yutkundu.

Hakan onun heyecanlandığında saçmaladığını biliyordu. Kalbi de çok hızlı atıyordu ve Ebru nefesini tutmuştu. Gülümseyen Hakan, "O kadar ağır değilim, nefes al Ebru..." diye mırıldandı.

Ebru derin nefes alıp yutkundu. Hakan ise iyice ona sokulup gözlerini tekrardan kapattı. Ebru, adamın saçlarıyla oynarken istemsizce mırıldandı. Onu ilk

gördüğü andan, yaşadığı şimdiki ana kadar aklından geçen tek bir şarkı vardı. Dudaklarından usul usul dökülüyordu sözler.

Hayallerim hayal oldu, sence bu son reva mıydı?

Hayallerim hayal oldu, bu son bu aşka reva mıydı?

Hakan, uyumuyordu ve onun şarkıyı hissederek mırıldanışını dinliyordu. Sözleri pek manalıydı. Yaşadıkları onca iyi anı kadar, son zamanlarda güzel olan pek bir şey kalmamıştı. Yeniden canlandırmak için çabalıyor, güzel bir yuva için elinden geleni artık yapıyordu. Deniz Seki'den söylediği bu şarkı içini amansız bir hisle doldurdu. Bu son değildi. Daha görececek günleri yok muydu?

Söz vermedik hiç biz birbirimize,

Bu hayat nasıl bir araya getirdi ikimizi de

Teselli yok bu aşkın, çaresizim biliyorum

Ağlamadan çalamaz hiçbir saz

Seni hâlâ seviyorum.

Bu hayat ikisini de bir araya önce küçük oyunlarla getirmişti. Sonra kopmuştu aralarındaki bağ. Kasıtlı tesadüf müydü bu yoksa kaderin bir tesadüfü müydü? Bilmiyordu. Ebru, saçlarıyla oynadığı bu adamı ilk gördüğü andan itibaren seviyordu. Ağlamadan çalamaz hiçbir saz, ağlamadan da aşk olmaz.

Ölüyorum, ölüyorum. Çaresizim, biliyorum.

Ağlamadan çalamaz hiçbir saz.

Seni hâlâ seviyorum...

Aşk zaten başlı başına bir çaresizlik hâli değil miydi? Kalbine söz geçiremediğin, gözlerini başka bir noktaya çevirmek istesen de ondan başkasına bakamadığın, dudaklarının onu arzulaması... Kalbinin kendisine ait olmasını istemek... *Ağlamadan çalamaz hiçbir saz, acı çekmeden kavuşmak olmaz.*

Huzurlu bir uyku onu sarıp sarmalarken, saçlarında dolanan parmakların varlığı hoşuna gidiyordu. Kısa sürede uykuya dalmasının sebebi kadınının huzur veren sesiydi. Bu şarkı kendileri için yazılmıştı sanki. Özellikle de Ebru için. Sanki şarkıyı kendisi yazmışçasına ustalıkla söylüyordu. Sesinde kuşlar uyutuyordu kadın. Uyudu Hakan. Yaralı bir kuşu avutuyordu kucığında kadın. Ebru da onun saçlarını okşayarak gözlerini kapattı. *Ağlamadan çalamaz hiçbir saz, seni sevmeyen yaşayamadığım gibi.*

13. BÖLÜM

AŞK DAİMA BEKLENMEYEN misafirdir hayatımızda. Ne zaman geleceğini, nerede ve sizi nasıl yakalayacağını bilemezsiniz. Bir bakmışsınız aşk kapınıza dayanmış, kalbinize tahtını kurarken âşık olduğunuz kişiyi de yanına almıştır. Kalp, kime âşık olacağını seçemez. Bir sabah uyandığınızda bir gün evvelinde hiç tanımadığınız biri ile karşılaşsınız ve o anki etkileşimle ertesi gün ona âşık olduğunuzu kavrarsınız.

Sevda ise biraz daha farklıdır. Onu tanırırsınız. Ondan hoşlanırsınız. Onu seversiniz ve artık her hücreniz onun adını sayıklar. Beklersiniz, sevmeyi ve sevginize karşılık görmeyi beklersiniz. Çabalarsınız. Zamanla kalbinizdeki her atış ona ait olur.

İmkânsız aşk vardır ama kara sevda diye bir şey de vardır. İkisinin yolları da aynı yerde kesişir aslında, çabalamak ve onu ait olduğu yere, yanınıza alma isteğinde kesişir bu yol.

Ebru mutluydu. Nihayet uzun zamandır çabaladığı ve türlü hayaller kurduğu şeye kavuşmuştu. Hakan'a. Onunla aralarında artık bir sorun yoktu. Çevrelerinde

gelişen olaylardan sıyrılıp bir araya geldiklerinde kendi dünyalarında mutluydular.

İki hafta geçmişti aradan. Bu iki haftanın içinde mahalledeki yaşlı kadınları ağırlamıştı evinde. Onları en iyi şekilde ağırlamak için elinden geleni yapmış, akabinde de kadınlara kendini sevdirmişti. Korktuğu olmamış, evine gelen misafirler sıcakkanlı davranmışlardı. Elbette herkes aynı değildi, Ebru bunu bir kez daha anlamıştı.

Bu iki haftanın içinde Ebru ile Arslan kavga etmişlerdi. Bunun sebebi de Hakan olmuştu. Ebru, sevdiği adam ile vakit geçirmek isterken, Arslan da aynı istekle yaklaşmıştı. Tabii ki Hakan, kardeşinin isteğini yerine getirmiş ve onunla beraber Çorlu'ya gitmişti. Bir gün boyunca orada kalmışlar ve döndüklerinde ikisi de zilzurna sarhoş bir hâlde eve gelmişlerdi. O gece Ebru, Hakan'ı odasına almamış ve koltukta yatmasını istemişti. Sabah uyandığında ise Hakan ile Arslan salonun ortasında yerde sızmış bir hâldelerdi.

Ebru, işini severek yapıyordu. Gönüllü olarak çalıştığı ve devlete bağlı olan yurttta çocuklarla ilgilenmek onu mutlu ediyor, süregelen problemlerden uzaklaştırıyordu. Öte yandan UNICEF Türkiye ile çalışıyor, mülteci ve göçmen çocuklara eğitim veriyordu. Bu programda yer almak onun en çok istediği şeydi ve bunu başarmış olmak çalışma isteğini daha da arttırıyordu. Hatta çok samimi olduğu bir çocuk bile vardı. Özellikle onunla daha çok ilgileniyor, yaralarını sarmak için sevgisinin tümünü ona veriyordu. Yaralı minik bir kalbi ellerinde tutuyordu âdeta.

Usulca oyun odasına girdi ve çocuğu görünce bir tebessüm peyda oldu dudaklarında. İri yeşil gözleri, sarımsı saçları ve kavruk teni olan bu çocuk öyle güzeldi ki Ebru ona bakmaya doyamıyordu. "Yasin," diye mırıldandı.

Onun sesini duyan çocuk oturduğu yerden kalkıp geriye döndü. "Ebru Abla!" diye bağırarak ona sarıldı.

Genç kadın onun saçlarını okşarken, üzüntüyle çattı kaşlarını. "Bebeğim, neden ağlıyorsun sen?" diye fısıldadı. Minicik ellerini karnına yerleştiren Yasin, "Karnım ağrıyor..." diye mırıldandığında Ebru gözlerini kıstı.

"Şeker mi yedin sen?"

"Yooo..."

Ebru sıkıntılı bir şekilde iç çekti, mahcup bir şekilde karnını tutan küçük çocuğa baktı. "Acaba Yasin şeker yedi mi?" dedi oyuncu bir tavırla. "Hımm..." diyerek elini çenesine yerleştirdi ve düşünüyormuş gibi göründü. "Bunu Aydede'ye soracağım," dediğinde Yasin paniklemişti. Hilal şeklindeki puf yastığı eline aldı Ebru. Aydede diyorlardı ona çünkü başında bir şapkası ve gözleri ile burnu, ağzı da vardı. Aydede yastığına ciddiyetle baktı. "Aydede, Yasin şeker yedi mi? Çünkü kendisi bana hiç yalan söylemez..." diye mırıldandı.

Göz ucuyla Yasin'e baktığında onun yanaklarının biraz daha kızardığını gördü. Kulağını yastığa yaklaştırdı ve gözlerini irileştirerek şaşkın bir şekilde ağzını açtı. "Ne?"

Yasin iri ve korkak gözlerle bakıyordu Ebru'ya. "Ne dedi?" dedi meraklı bir şekilde.

Ebru kaşlarını çatarak tekrardan yastığa baktı. "Aydede sen çok yalancısın. Yasin şeker yemedi..." diyerek kaşlarını çatınca Ebru bileğine sarılan küçük eli izledi.

Küçük çocuk, "Ebru Abla..." dedi suçlu bir şekilde.

"Efendim Yasin?"

"Ben şeker yedim. Aydede yalan söylemez." Yasin üzgün bir şekilde başını öne doğru eğerken, Ebru usulca ona sarıldı. Saçlarını okşayarak iç çekti. Keşke hayat bu kadar masum çocukları böylesine büyük acılarla sınımasaydı...

Diğer yanda ise Hakan, Ebru'nun çalıştığı yurdun yakınlarına bir müşteri bırakmıştı. Gelmişken karısını da görmek isteyerek yurdun kapısına ulaştı. Kapıdaki güvenlik kulübesinin önünde eğildi ve başıyla selam verdi.

“Kolay gelsin. Ebru Hanım çıktı mı?” diye sordu yaşlı adama. Birkaç kez daha gelmişti ve adam artık kendisini tanıyordu.

“Yok, çıkmadı delikanlı. İçeride,” dediğinde Hakan adamdan bir ziyaretçi kartı aldı ve “Teşekkürler,” diyerek içeriye doğru yöneldi.

Hakan içeriye girdiğinde nereye gideceğini bilemeyerek oyun odası yazan kapıya doğru ilerledi. Kapının ağzında durduğunda Ebru'yu dizlerinin üzerine çökmüş, bir erkek çocuğu ile konuşurken buldu. Çocuk birden ona sarıldı ve sesli bir şekilde yanaklarını öptü. Ebru kahkaha atarak ona sarılınca, Hakan yutkundü. Bu görüntü karşısında elleri titreyince hızla ceplerine soktu ellerini. Farkında olmadan gülümsedi.

Ebru geri çekilip Yasin'e baktı. “Çok akıllı bir çocuksun sen,” diyerek gülümsedi.

Yasin üzgün bir şekilde başını öne eğdi. “Babam beni niye sevmeydi?” dedi sesi titrerken. “Akıllı olsaydım sevmeydi.”

Ebru şaşkın bir şekilde ağzını açtı ama ne diyeceğini bilemeyerek geri kapattı. Kalbinde derin bir sızı hissetti. Minicik bir çocuğun söyleyeceği sözler bunlar olmamalıydı. Güzel şeyler, umutlu şeyler söylemeliydi. Bir çocuğun yaşından büyük acıları dile getirmesi, dayanılmaz bir acıydı. Ebru da aynı dertten mustarıptı ama Yasin'in yaşadıkları ile hiç alakalı değildi kendi acıları. Ağzını tekrar açtı ama teselli verebileceği bir şey bulamadı.

“Genellikle babalar çocuklarını çok severler,” dedi Hakan. Ebru aniden sıçrayarak başını sesin geldiği yöne

çevirdi ve Hakan'ı görünce daha da şaşırdı. Hakan ise elleri ceplerinde sakın bir sesle devam etti konuşmaya. "Ama onlar kahraman oldukları için, sürekli küçük çocukları kötü adamların elinden kurtarırlar. Yorulurlar tabii. Bu yüzden de kendi çocuklarına sevdiklerini belli edemezler," deyip zorlukla gülümsedi. "Ama çok severler."

Yasin, tanımadığı bu adam karşısında çekinerek Ebru'ya sokuldu. Genç kadın ona sarılıp gülümsedi. "Bu Hakan. Benim eşim..." diye mırıldandı.

Yasin az evvelki üzüntüsünü hemen unutmuş ve kaşlarını çatmıştı. "Ama seninle biz evlenecektik. Hani bana söz vermiştin Ebru Abla..."

Ebru gülerek saçlarını düzeltti onun. "Emin ol, Yasin. Büyüdüğünde beni hiç beğenmeyeceksin..." dedi. Ardından hesap sorarcasına, "Hem beni aldatıyorsun sen. Elif'e bakışlarını yakaladım..." diyerek gözlerini kıstı.

"Elif çok kötü! Uyuz!"

"Ştt... Kızlara öyle denmez ama..." deyip onu kucağına aldı. "Hadi bakalım, uyku zamanı..." diyerek oyun odasının köşesine yerleştirilen puf minderlerin üzerine yatırdı Yasin'i. Onun elini tutup, başında hikâye okudu bir süre. Başını çevirip ona baktığında mışıl mışıl uyuduğunu gördü. Sessizce ayaklandı.

Askıya astığı çantasını aldı ve kocasının yanına ilerledi. Beraber dışarıya çıktıktan sonra, yuvadaki kimse-lerin onları görmeyeceği noktaya ulaştıklarında Ebru ile Hakan el ele tutuştular.

Hakan düşünceli bir şekilde iç çekti. "Adı ne?" diye sordu sakın bir tavırla.

"Yasin."

"Sorunu ne peki?" dedi merakla. "Yani neden öyle dedi?"

Ebru onun elini daha sıkı tutarak yürümeye devam ederken, “Babası alkolikmiş, annesini döverek öldürmüş. Yasin’e de şiddet uygulamış ve onu bir odaya kilitlemiş. Yasin aç kaldığı için bayılmış. Polisler eve bas-kın yaptığında onu almışlar, babası hapse girmiş...” dedi. “Ama iyi olacak. Tek ihtiyacı olan birazcık sevgi.”

Hakan usulca başını salladı. Gözünün önünde canlanan geçmişi kalbinin ritmini bozarak hızlandırmıştı. Babasının onu dövdüğü anlar tekrar tekrar zihnindeki hayali sinemada oynuyordu. Saçlarının dipleri karıncalandı adamın, çünkü babası sürekli saçlarından çekerdi. Sanki nefes alamıyordu Hakan, babasının iri elleri sanki hâlâ boğazını sıkıyordu. Yürüyordu ama adımları boşluğa düşüyormuş gibi hissediyordu. Şimdi, babası hortlamış ve silahı çekip namlusunu onun ağzına sokmuş gibi dudakları aralık kalmıştı.

Ebru birden onu kendine doğru çekti. Kaşlarını çatarak duruverdi. “Canım dikkat etsene,” diye mırıldandığında Hakan sanki bir rüyadan uyanırcasına dalgın bir şekilde ona bakıp, “Ne?” dedi.

Genç kadın kaşlarını çatı. Yüzü kızaran fakat beti benzi atan kocasının hasta olup olmadığını düşündü. “Elektrik direğine bodoslama girecektin...” diye mırıldandı.

“Dalmışım,” diyen Hakan etrafına bakındı. Neredeydi? Evet, evet. Ebru’nun çalıştığı yuvanın biraz ilerisindeydi. O eski virane evde değildi. Babası boğazına sarılmıyor, saçlarını çekerek dayak atmıyor, silahını ağzına sokmuyordu. Elini tutan kadın karısıydı, çevrede başka kimse yoktu. Rahatladı. Derin bir nefes alıp, “Şuraya park ettim,” diyerek çenesiyle arabayı gösterdi.

Tekrar yürümeye başlayan Ebru, “Öyle işte,” diye mırıldandı. “Yasin zor bir çocukmuş yurda getirildiğinde.

Kimseyle konuşmamış, sürekli ağlıyormuş ve kız kardeşi olduğundan bahsediyormuş.”

Hakan, bu hikâyeden etkilendiğini ve Yasin’e baktığında kendisini ama daha çok kardeşini gördüğünü gizlemeye çalışarak, “Kardeşi neredeymiş?” diye sordu umursamaz bir sesle.

“Babasına verilmeyecek çocuklar, gerçi babaları da onları kabul etmiyor. Kız kardeşi... Şey...” dedi Ebru. Dudaklarını ısırarak yutkundu. Hakan ona bakınca bir kez daha yutkundu. Ebru’nun gözleri doldu. “Ara sokaklardan birinde ölü olarak bulunmuş. Küçücük kız, açlıktan ölmüş Hakan,” derken gözünden damlayan yaşı hızla sildi. “Yasin soruyor bana ama cevap veremiyorum...”

Hakan tabiri yerindeyse alık balık misali bakıyordu ona. Dudakları aralık, yüzü afallamış bir hâldeydi. Sık nefesler veriyor ve yüzü sürekli kızarıyordu. Şakaklarında ter birikince ve nefes alamadığını hissedince gömleğinin düğmelerini çözdü. Üzerinden hızla çıkardı ve tişörtünün yakasını çekiştirdi. Taksiye bindiklerinde elleri titriyordu. Ebru ise şaşkın bir şekilde ona bakıyordu.

“Hayatım,” diyerek onun koluna dokunduğunda Hakan yutkundu. Klimanın ayarını yükseltti ve geriye yaslandı. “Sen kullansana. Tansiyonum düştü sanırım. Yoruldum da...” diyerek ağzının içinde geveledi sözleri.

“İleride hastaneye...”

“Gerek yok, canım. Yorgunum ondandır,” deyip hızla aşağı indi. Diğer tarafa geçip yolcu koltuğuna yerleşti. Ebru da sürücü koltuğuna oturup arabayı çalıştırdı ve yola çıktılar.

Hakan başını geriye yaslayıp gözlerini kapattı. Gözlerinin önünde canlanan çelimsiz sarı saçlı, mavi gözlü çocuk onun yutkunmasına sebep oldu. Yasin’e baktığında aslında Arslan’ın küçüklüğünü görmüştü.

Peki, kendisi... Kendisi eğer kardeşini yarı yolda bıraksaydı o da bir köşede açlıktan... Hayır, o bunu yapmamıştı. Onu hiçbir zaman bırakmamıştı. Ona abilik yaparken, baba olmayı öğrenmişti.

Artık büyümüşlerdi. Belli bir yaşa gelmişlerdi. Bir şekilde büyümeyi başarmışlardı işte. Kardeşine bir şey olmamıştı ve kendisi sağ olduğu sürece olmamalıydı. Buna izin veremezdi. Onu kaybetmeyi göze alamazdı Hakan.

"Yasin'e karşı ne hissediyorsun?" diye sordu ansızın. Bunun ne önemi vardı ki? Ebru'nun Yasin hakkındaki düşüncesini ne diye merak ediyordu, bilmiyordu. Belki de kendisi hikâyesini anlattığında Ebru'nun ne tepki vereceğini az çok anlamak için soruyordu bu soruyu.

Ebru, gözlerini kapatmış, sessizce yanında oturan kocasına bakıp tekrardan yola odaklandı. "Ona karşı hissettiğim tek şey, üzüntü. Onun ne suçu var ki? Kocaman insanların hataları küçücük çocukların hayatlarını etkiliyor. Buna dur demeye de gücüm yetmiyor. İnan öyle bir güce sahip olsaydım, anneleri ve çocukları öylesi zalim insanların ellerinden kurtarırdım. Anneleri kurtarırdım çünkü anne bir şeyleri öğrenirse, güçlenirse elbette çocuğuna da aynı gücü öğretir. Çocukları kurtarırdım çünkü bir çocuğu kurtarmak, bir sonraki nesli de kurtarmak demektir."

Hakan, ne bekliyordu? Sahi, neyi beklemişti Ebru'dan? *Ona ne vereceğim çocuk işte, demesini mi? Annesi babası düşünmemiş ben mi düşüneceğim, demesini mi?* Kahretsin, Ebru çok iyiydi ve kendisi onu sürekli yanlış kalıplara sokarak düşüncelerinin yönünü yanıltıyordu. "Yasin'e ne veriyorsun?" diye sordu bu defa.

"Canım benim," dedi genç kadın elini sevdiği adamın dizinde duran eline uzatıp kavrarken. "Elimden daha fazlası gelse keşke ama sadece sevgimi ve şefkatimi verebiliyorum. Çünkü tek başına sevgi yeterli olmuyor kırık

kalpler için. Şefkat gerekiyor, merhamet, saf olan güzel şeyler gerekiyor...”

Hakan usulca avucunun içine aldı onun elini. “Başka ne vereceksin ki? Onun ihtiyacı olan tek şey bu...” diyerek sıkıca kavradı elinin arasındaki parmakları. *İyi ki,* dedi içinden. *İyi ki böyle bir eşe sahibim...*

Ebru yemek yapmak için mutfığa girdiğinde Hakan ona zahmet etmemesini, dışarıdan yemek aldıklarını söylemişti. Hep beraber yemeklerini yemişler, Arslan ile Ebru kitapları toplayarak salona kurulup bir süre ders çalışırken, Hakan da maç izlemeye başlamıştı. Ne yazık ki “Kapat şunu, sesini kıs, dikkatimizi dağıtma,” gibi azarlamalar yüzünden maçın tadını çıkaramayıp televizyonu kapatmak zorunda kalmıştı. Canı sıkılınca da Ebru’nun yanına oturmuş, kendisi soru sormuş ve Ebru cevaplamaya çalışmıştı. Hatta sonunda Ebru ile Arslan yarışmaya karar vermiş, Hakan ne sorarsa sorsun ikisi de doğru cevap verememişlerdi.

Nihayetinde yorulup herkes bir köşeye kendini atarken, Ebru duşa girmişti. Hakan tüm gün duyduklarını, yaşadığı o zor anları bir türlü aklından atamıyordu. Son zamanlarda kardeşini boşlamış gibi hissediyordu. Onunla ilgilenmek istedi. Düşünceli bir şekilde kardeşinin odasına girdiğinde onun uyuduğunu gördü.

Ebru usulca, “Hakan?” diye mırıldanınca işaret parmağını dudaklarına yasladı ve “Ştt...” diyerek sessiz olması için uyardı. “Birazdan geliyorum,” diyerek Ebru’nun saçlarına bir öpücük kondurdu ve onu kapıya doğru yöneltti. “Peki,” diyen Ebru biraz şaşırmıştı. Odasına girip yatağa yerleşti, hatta o kadar rahat bir şekilde yattı ki Hakan’ın tarafını bile kaplamıştı genç kadın.

Hakan ise kardeşinin yanına sokuldu. Üzerini yavaşça örterken birden karnına saplanan ağrı ile iç çekti. Arslan bir kez daha dirseğiyle dürtükledi abisini. “Ben çocuk değilim. Sanki beş yaşında bebeymişim gibi davranma bana. Gitsene, sürekli üzerimi örtmeye gelme!” diye fısıldadı.

Hakan iki büklüm yatarken, “Gitmiyorum,” diye mırıldandı. Arslan usulca yastığı kaldırdı ve kendine doğru çekerek başını yasladı. Sıkıntılı bir şekilde iç çekti. Hakan da düzgün bir şekilde yerine yerleşip başını yastığın ucuna yasladı.

Bir süre boyunca sessiz kaldılar. Ne var ki ikisi de uyanık olduklarını biliyorlardı. Arslan daha fazla sessiz kalamayarak, “Ebru’yu seviyor musun?” diye sordu merakla.

Hakan yüzünü yastığa kapatmış, “O ne demek şimdi? Niye soruyorsun?” diye mırıldandığında sesi boğuk çıkmıştı.

“Hiç mi bir şey hissetmiyorsun?” dedi Arslan. “Hiç mi farkında değilsin abi?”

Hakan onun ne demek istediğini anlamayarak başını kaldırdı. Başının arkasını yastığa yaslayıp tavana baktı. “Neyin farkında değilim oğlum?” diye sordu dudaklarını ısırarak.

“Ona alıştığının, o olmadan eve bile gelmediğinin, sürekli onun sevdiği şeyleri yaptığının, film izlerken bile Ebru’nun tepkilerini izlediğinin, o konuşurken artık onu susturmak yerine uzun uzun dinlediğinin farkında değil misin?” dedi Arslan. Hakan’ın konuşmasına fırsat vermeden devam etti.

“Her gün işe giderken kahvaltı yapmazsa kendine dert edip, erkenden kalkıp çantasına poğaça koyduğunun, Ebru’nun kötü yaptığı yemeği bile iki tabak yediğinin,

o odaya çekildiğinde fino gibi kuyruğunu kıştırıp peşinden gittiğinin farkındasındır diye düşünüyorum. Onun elini tutmak için sürekli elini ilk senin uzattığının, seni istemedenden dürtüklediğinde önce kızdığının ama o sana bakınca sakinleştiğinin..." diyerek iç çekti.

"Farkında değilsen, bir kendini gözlemle. Ebru'yu sevmiyor olabilirsin ama ona her geçen gün bağlanıp hayran olduğunun farkına varmalısın. Eğer bir gün o yorulursa, bu ilişki biter. Çünkü tek çabalayan o. Senin bir elin yağda, bir elin balda..." dedi öfkeli bir şekilde. Abisinin sesi çıkmayınca yutkundu.

Gözünün önünde canlanan bir sahne, onun tekrardan konuşmasına sebep oldu. "Senin Ebru'ya bir bakışını gördüm, abim. Gördüm be babam! En son bu bakış gördüğümde sen bir ayakkabıya bakıyordun. Hayran hayran..." diye fısıldadı.

Hakan gözlerini kapatıp derin bir iç çekti. Bugün herkes inat etmiş gibi geçmiş önüne sürüyordu. O ayakkabıya hayran bir şekilde bakmıştı evet, sonunda da sahip olmuştu. Her zaman istediği her şeye sahip olmak için çalışıyordu. Ama Arslan'ın bunu dile getirmesi, özellikle üzgün olduğu zamanlarda kendisine babam demesi konunun ne denli ciddi olduğunu gösteriyordu. Arslan, kendisi için üzülüyor muydu? İşte bu canını sıkıyordu. "Bitti mi?" dedi sadece.

"Bitmedi ama bu gece daha fazla uzatmayacağım." diyen Arslan usulca abisine döndü. "Şimdi git ve karına sarılarak uyu."

Hakan onu umursamadan sıkıca sarıldı. "Çok konuşuyorsun, başımı ağrıtıyorsun." Dişlerini birbirine bastırdı. "Ben seni bırakmak istemiyorum."

Arslan, "Abi, git!" diye fısıldadı sertçe. Onun menegene misali sarılan kollarından kurtulmaya çalışırken,

"Yemin ediyorum geberteceğim seni şimdi!" diye söylendi. "Beni bırakmak istemiyormuş. Bırakmıyorsun zaten. Bırakamazsın da. Bir bırak, o zaman göreyim ben seni! Biz ne yapalım biliyor musun? Bu odanın duvarlarını yı-kıp, sizin odayla birleştirelim. Hani bırakmak istemiyorsun ya, tertemiz halletmiş oluruz."

Hakan onun hırçın tavrına ve son sözlerine karşın güldü. "Sakin ol," diye mırıldandı, onun daha da delireceğini bilerek.

Arslan sıkı bir küfür etti ve "Sakinim ben!" diyerek abisini ittirdi. "Hadi git..." diyerek tepindi ama kollarından kurtulamıyordu. "Abi bana sarılınca eline gelecek olan şey kaburga. Git karına sarıl!"

Hakan, "Senin çenenin bağına ya!" derken gülüyordu ama Arslan hâlâ sinirli bir şekilde, "Sen!" dedi. Ah, abisi laftan anlamaz bir öküzdü. "Ya gitsene, git!" diye bağırdı.

Hakan kollarını gevşettiği anda Arslan kalkıp abisini itekledi. Yataktan zorlukla kaldırıp odadan kovdu ve kapıyı kilitledi. "İyi geceler abi!"

"İyi geceler fino!" diyerek ofladı Hakan. Bileğindeki saate baktı. Tam zamanydı. Mutfığa girerek bir bardak su aldı ve odasına ilerledi. Ebru ise uykusundan uyanmış etrafına bakınıyordu. Hakan su bardağını ona uzattı. Ebru kana kana içti suyu.

"Ben de..." diye söze başlamıştı ki, "Su içmeye kalkma diye getirmişt看 ben de..." dedi Hakan.

"Neden geldin?"

"Çocuklaştı yine. Şımarıyor fino!" diyerek sırttı.

Ebru başını yastığa yaslarırken, "Neden ona köpek ismiyle sesleniyorsun?" diye sordu.

Hakan güldü. "Fino işte. Küçük, tatlı köpek gibi de o yüzden."

Hakan gülümsedi. "Ben sana sarılıp uyumaya feci hâlde alıştım," diyerek ışığı kapattı ve yatağın içine girdi. Birazdan olacak şeyi bekledi ve beklediği oldu. Ebru ona doğru dönüp göğsüne başını yasladı.

Hakan'ın gülümsemesi anbean soldu. Az evvel mutfağa gidişini, komodine su koymak isteyişini, bu saatlerde karısının su içmeye kalktığını, hemen biraz önce Ebru'nun göğsüne başını yaslayacak oluşunu bildiğini ama bunu kendisinin de beklediğini fark etti.

Arslan haklıydı. Hakan rutin, alışkanlık olarak gördüğü yeni şeylerin hepsinin sonunun Ebru'ya çıktığını anımsadı. Kardeşi çok haklıydı. Kalbi amansız bir şekilde çırpınırken yutkundu. Ebru, hayatının merkezi olmuştu. Hayatının ta kendisi oluvermişti ama nasıl?

İşte bunu bilmiyordu. Ve bu bilinmezlik deliksiz uykusunu uzun bir süre bölecekmiş gibi gözüküyordu. "Ayvayı yedim!" diye fısıldadı kendi kendine. Ebru'ya daha sıkı sarılırken, gözlerini kapattı. Uyuyamayacağını biliyordu ama ne yapabilirdi ki karısına sarılmaktan başka!

14. BÖLÜM

HAKAN, GÜNEŞİN SICAKLIĞININ pencerelerden süzülüp bedenlerine sızdığını hissettiğinde evde kalmak istememiş, dışarı çıkmak için üzerine beyaz bir tişört giyip, altına da siyah kargo şort geçirmişti. Spor ayakkabılarını giyerek, evin arkasında duran bisikletini alarak bahçeye çıkmıştı. Bisiklete bindi ve hızlı bir şekilde orman yoluna doğru pedal çevirmeye başladı. Ardından durup geriye döndü, Ebru'ya baktı. O da sırt çantasını yüklenip bisiklete binmişti. Onun kendine yaklaşmasını bekliyordu.

“Ebru!”

Genç kadın bisiklete henüz binmişti ki kendi adını duyunca aniden durdu ve geriye döndü. Gözlüklü, hafif kilolu bir kadının kendine doğru geldiğini gördü. Hakan da uzaktan merakla bakıyordu onlara.

Ebru usulca bisikletten indi. “Nasılsın Ayşegül Abla?” diyerek kadına sarıldı. Evini ziyarete gelen sıcakkanlı insanlardan biriydi Ayşegül. Ebru, kadını çok sevmişti çünkü kendisine çok iyi davranmıştı.

“Ah, ben de yetişemedim sandım,” diyen kadın nefes nefese kaldığından dolayı soluklandı ve elindeki saklama

kabını Ebru'ya uzattı. "Börek yapmıştım. Getireyim dedim," diyerek temiz bir gülümseme sundu.

"Niye zahmet ettin Ayşegül Abla?" diyen Ebru mahcup bir şekilde tebessüm etti.

Kadın ona minnettar bir şekilde bakıyordu. "Olur mu öyle şey?" dedi. "Sen bizim hayatımızı kurtardın, bir tabak böreğin lafı mı olur canım?"

Ebru, onun ne demek istediğini anladığında derin bir nefes aldı ve kadının omzunu okşayarak, "Ne demek ablacığım, benim görevim bu..." diyerek kadının nemli gözlerine baktı.

"Sağ ol canım benim. Hadi görüşürüz," diyen kadın saklama kabını ona uzattı ve usulca geriye dönüp evine doğru ilerledi. Ebru elindeki saklama kabına bakarken gülümsedi. Hiçbir zaman bu mahallede sevilmeyeceğini düşünmüştü, herkesin ona kötü davranacağını ve o kötü bakışların hiç bitmeyeceğini düşünmüştü ama hata ettiğini fark etmişti. İnsanlar sadece birbirlerini tanıyana kadar bir süre ahkâm keserlerdi ve daha net tanıdıklarında ise hakkında hiçbir şey bilmediği insanı tanıyarak sevmeye başarlardı.

Saklama kabını çantasına atıp tekrardan bisiklete bindi ve pedalları hızla çevirerek Hakan'a doğru ilerledi. Beraber bisiklet sürerken ormanın içine girmişlerdi. Hakan meraklı bir şekilde ona bakıyordu ona.

"İyilik yapmanın zenginliği, fakirliği yokmuş hayatım. Bunu çok iyi anladım. Önceden param olmazsa insanlara yardım edemeyeceğimi düşünürdüm. Fakat illa para olmak zorunda değil, bazı insanların güzel sözlerle ve yanında olduğunu bildikleri insanlara ihtiyacı varmış. Sanırım insanları gülümsetmek en büyük zenginliğim benim. Tabii bir de sen."

Hakan ona bakarken şaşkın bir şekilde, "Ne yaptın sen Ebru?" diye sordu.

“Çok büyük bir şey değil,” diyerek omzunu silk-ti Ebru. “Ayşegül Abla’nın babası onlarla beraber kalı-yormuş. Adam yatalak olduğu için kadın zorlanıyormuş onun bakımında. Sosyal güvencesi de olmadığı için bazı şeylerden yararlanamıyor. Ben sadece vakıflardan biri-ne onun evinin adresini verdim. Onlar da bazı yardımda bulundular...”

Hakan kaşlarını çattıysa da şaşkınlığını gizledi. Ebru, mahalleliye yardım ediyordu ve bundan kendisinin ha-beri yoktu. Üstelik bu yönleriyle âdeta birbirlerine benzi-yorlardı. Hakan, bir aynaya bakıyormuş gibi hissetti ken-dini. “Bu mu hayat kurtarmak?” diye mırıldandı.

“Ah, o mu?” diyen Ebru, bisikletin kontrolünü sağla-yıp çukur olan yerin hemen yanından geçti ve tekrar sev-diği adama yaklaştı. “O çok daha kötü bir şey sevgilim,” dedi üzgün bir sesle.

Meraklı bir şekilde, “Ne gibi?” diye soran Hakan ona bakmak için başını çevirdi. Beyaz tişörtünün üzerine ince gri kapüşonunu giymiş, altına da siyah bir tayt ge-çirmişti. Saçlarını atkuyruğu şeklinde bağlamış ve yine makyaj yapmamıştı. Ebru, onun sözünü dinliyordu ve bu his güzeldi.

Genç kadın iç çekti. “Ayşegül Abla’nın kızı var. O koca-sından şiddet görüyormuş,” diyerek sustu. Dudakları ince bir çizgi şeklini aldığı anda yüzünü buruşturdu. “Üstelik rızası olmadan cinsel ilişkiye zorlanıyor kocası tarafın-dan. O konuda bir şeyler yapmış olabiliriz,” deyip hızla Hakan’a baktı. “Aşkım bunlar aramızda kalıyor değil mi?”

Hakan, dünya üzerinde psikopat insanların varlığını çok iyi biliyordu. Onlardan biriyle aynı evde belli bir süre kalmıştı ve kan bağı da vardı. Derin bir nefes çek-ti içine. “Yok, birazdan camiye çıkıp anons yapacağım,” dedi terslercesine.

Ebru gülerek pedallara daha sıkı asıldı. Aydos Gölü, ormanın içinde ve Aydos Tepesi'nin tam zıttı istikame-tindeydi. Atış poligonunun önünden geçerken kulak-larına doluşan silah sesleri Ebru'yu tedirgin ederken, Hakan gülerek daha da hızlandı. Âdeta yarışarak orma-nın içindeki gölün kıyısına ulaştıklarında bisikletlerin-den inerek bir ağacın gölgesine yerleştiler. Ebru çanta-sındaki örtüyü çıkarıp Hakan'a verdiğinde genç adam özenli bir şekilde örtüyü yere serip üzerine yerleşt-i. Ebru sırtını ağacın gövdesine yasladığında Hakan çan-tadaki termosu ve kitapları çıkardı.

Genç kadın kitabını alıp, ayaklarını uzatarak kaldığı sayfayı açtı. Hakan ise küçük termostaki kahvesinden bir yudum aldı ve Ebru'nun bacaklarına başını yasla-yıp kitap okumaya başladı. Bunun hayalini çok önceden kurmuştu. Sevdigi kadının dizlerine başını yaslayıp ki-tap okuma hayalini... Lakin son zamanlarda bu hayal sadece Ebru ile kurulur olmuştu. Sürekli onun dizlerine başını yaslamak ve kitaptan başını kaldırdığında onun yüzünü görmek...

Bir süre kitap okudu. Ardından iç çekerek gözlerini kitap satırlarından ayırdı ve Ebru'ya çevirdi. Olanca dik-katini kitaba vermişti.

Gülümsedi. *"Yalnızlığıma katılabilirsin, yalnız soru sor-mayacaksın, demiş Tomris Uyar."*

Ebru gülümseyerek kitabı kenara çekti ve sevdiği ada-mın gözlerine baktı. *"Sesini duysam, susacağım, diyerek karşılık vermiş Turgut Uyar."*

Hakan gülümseyip ona sıcak bir ifadeyle bakınca Ebru kahkaha atatarak başını sağa sola salladı. *"Edebiyat par-çalama bana, beceremiyorsun!"* diye söylendi. Ardından âşık bir tebessümle baktı ona. *"Kitap gibi adamsın. Okuyorum, okuyorum ama bir türlü anlamıyorum..."*

Anlamadığım ama çok güzel bulduğum, elimden bırakmadığım bir kitapsın!”

Hakan bir süre ona aşağıdan baktı. Uzun uzun izledi yüzünü. Kendisine âşık olan bu kızı izlerken istemsizce, “Âşık olunacak hatunsun ulan!” dedi. Dudaklarını ısırıldı. “Şiir gibisin ama ben şair değilim.”

Ebru yutkunup sol omzunu silkti. “Şair değilsin. Sen şiirdeki anlamsın, şiiri şiir yapan en yoğun duygularsın...” diye fısıldadı. Çünkü Hakan, onun duygularıydı. Hisleriydi, en güzel olan.

Genç adam gözlerini kapattı ve başını düzgün bir şekilde yasladı onun dizlerine. “Hani ben de boş adam değilim,” dedi sırtıırken. “Romantiğim bir kere. Edebiyattan da anlarım. Şiir severim mesela...”

Ebru elinde tuttuğu ince kitabı onun göğsüne vurdu ve “Şiir gibisin dedin, şiiri seviyorum dedin. Beni niye sevmiyorsun!” diye söylenip bir kez daha vurduğunda Hakan onun bileğinden tutup gözlerini açtı. “Artık sana seni sevmiyorum diyor muyum?” diye sordu kaşlarını çatarken.

“Hayır.”

“O zaman susacaksın,” dedi ciddi bir yüz ifadesiyle. “Âşık olunacak hatunsun diyorum daha ne diyeyim kızım!” deyip iç çekti.

Ebru’nun aklı karışmıştı. Seviyor muydu, sevmiyor muydu? Bu ne saçma ikilemdi böyle? “O ne demek şimdi?” diye sordu meraklı bir biçimde.

Hakan gözlerini tekrardan açıp ona baktı. Derin bir nefes alarak, “Çok kitap okuyan sensin, bunun da cevabını versin sana âşık olduğun erkek karakterler!” deyip kitabına çevirdi bakışlarını.

Ebru oflayarak kitabına dönüp, “Kitap karakterini bile kıskandın, pes doğrusu!” diyerek tüm dikkatini sayfadaki satırlara vermeye çalıştı.

Hakan iç çekip birasından bir yudum aldı. "Yasin nasıl?" diye sordu sahte bir umursamazlıkla. Aslında o küçük çocuğu fazlasıyla merak ediyor, umursuyordu.

Ebru, kocasının sürekli Yasin hakkında bir şeyler öğrenmeye çalışmasını anlamıyordu ama amaçsızca da sormadığına emindi. "Kardeşini öğrendi ve garip bir şekilde sakın karşıladı bu durumu," diye mırıldandı.

Genç adam, "Hm," diye mırıldandı. "Henüz anlamlandıramamış olabilir," deyip omuzlarını yukarı itti. "Ölümü bilmiyor da olabilir."

Ebru kitabı bırakıp, kocasının yumuşacık saçlarına daldırdı parmaklarını. Saçlarıyla oynayarak yüzüne baktı. "Biliyor canım," dedi ılımlı bir sesle.

Hakan kaşlarını çatı. Küçük yaşına rağmen yaşadığı acılar fazlasıyla büyüktü. Bazı şeyleri idrak edememiş olabilirdi. Arslan da küçükken hâlden anlamazdı fakat bazen garip bir şekilde bazı şeyleri ılımlı karşılardı. Derin bir nefes alıp, "Yavrum, yaşını göz önünde bulundurunca sakinliği beni şaşırtmadı," dedi.

Bir süre Ebru, onun gözlerine baktı. Bir şey diyeceğini biliyordu ama sevdiği adam yine zorlanıyordu. Hakan'ın dudaklarını ısırarak ona bakıyor oluşu bu konuda emin olmasını sağladı. Ebru gözlerini kısıp, "Söylesene," diye directti.

"Yasin'i misafir edebiliyor muyuz?"

"Evet, ben orada çalışan bir görevli olduğum için bir günlüğüne onu çıkarabilirim."

Hakan buna sevinerek, "Diyorum ki onu misafir etsek... Evimize getirsen..." diye mırıldandığında Ebru hızla, "Bundan emin değilim," diyerek itiraz etti. "Arslan bağırarak konuşuyor ve Yasin yüksek sestten ürken bir çocuk."

Hakan aniden başını kaldırdı ve oturur vaziyete gelip, Ebru'nun gözlerine baktı. "Arslan'dan rahatsız mısınız?" diye sordu huzursuz bir şekilde.

“Saçmalama!” diyerek bağırdı genç kadın. Eğer ona üzülmeseydi suratına bir tokat geçirip kendine gelmesini söylerdi. Sakin olmaya çalışarak derin bir nefes aldı. “Böyle bir şey imkânsız! Ben onu seviyorum. Bizimle kaldığı günler daha fazla olsa diye düşünüyorum hatta.”

“Hayır,” dedi Hakan. Elini kaldırıp Ebru’yu susturdu. “Her gün bizimle kalırsa Veli Baba yalnız kalır. Arslan, onunla çok iyi anlaşıyor artık,” diyerek yanaklarını şişirdi. “Ben Arslan’ı hallederim. Sen getir işte...” diyerek ikna etmeye çalıştı.

Ebru, şüpheli bir tavırla dudaklarını büzdü. “Yasin’e kafayı taktın,” diye mırıldandı soğuk bir sesle.

Hakan, onu çok fazla zorladığını anlayarak hemen geri çekti ikna etme çabasını. “Evet,” diye fısıldadı gülümseyerek. “Çok tatlı.”

Usulca ayaklanıp dizlerinin üzerine oturdu. Onun yüzünü avuçlayıp gözlerinin içine baktı. Ebru’nun yutkunuşunu ve sık nefes alışını hissederken yavaşça dudaklarına yanaştı. Sıcacık dudaklarına yumuşacık bir şekilde küçük öpücükler bıraktı. Karşılık aldığı anda ise sıkıca beline sarıldı Ebru’nun.

Ne yazık ki genç kadın ellerini onun göğsüne yerleştirerek başını geriye çekti. Hakan şaşkın bir şekilde kaşlarını çatarak, “Ne oldu? Öpüşmeyi çok seversin.” diye mırıldandı.

Ebru etrafına bakındı. “Seni öpmeyi severim,” dedi.

“Öpüşmeyeceksek neden kırmızı ruju kullandın?”

“Canım istediği için. Rengini sevdiğim için.” Kulağının kenarından fırlayan saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırıp, “Açık alandayız ve ormandayız aşkım. Birileri görecektir, yanlış anlayacak,” dedi fısıldayarak.

“Daha ne yanlış anlaması Ebru? Yanlış anlaşılacak ne kaldı ki?”

“Evde takıldıkları yetmedi, ormanda takılıyorlar, derler belki. Mahallenin her yerinde öpüşüyor bunlar, derler arkamızdan.”

“Bak ben bunu nasıl düşünemedim!” derken alayla gülüyordu. Hakan gülüşünü sakınmadan onun kulağına yanaştı. “Ama gece evde baş başayız...” diye fısıldadı. Ardından geri çekilip tekrar dizlerine yasladı başını. Keyifle yudumladı birasını, anlayarak okudu güzel cümleleri. Lakin Ebru ne okuduğunu anlayamayacak kadar şaşkın ve heyecanlıydı. Kalbi, kitap sayfaları kadar yavaş değil su gibi akıp giden yazılar kadar hızlı atıyordu...

15. BÖLÜM

HAKAN, ÇAY BARDAĞINI avuçlarının içinde yuvarlayıp dururken gözlerini bir noktaya sabitlemişti. Ebru'yu düşünüyordu. Onun tavırlarını ve değişimini, kendisinin aslında onu tanımadığını ve şimdi tanıdığı kızın gerçekten iyi olduğunu fark ediyordu. Şımarık küçük kız çocuğu zamanla kaybolmuş ve yerine uysal, ağırbaşlı bir kadın gelmişti. Anlayışlı, çözüm üreten ve havai istekleri olmayan biri... "Sen de beni tanırsın," derken bundan bahsetmiş olabileceğini düşündü. Çünkü Ebru gerçekten çok farklı davranıyordu. Olgunlaşmıştı...

Durmadan birilerine yardım etmeye çalıştığını görebiliyordu. Bir sabah evden çıkıp, mahalleye yürüyerek inerken önünü kesen yaşlı adamın Ebru'ya iyi bakması gerektiği hakkında attığı nutuk efsaneydi. Bir başka zaman mahallenin yaşlı kadınlarının Ebru'nun iyi olup olmadığını sormaları garip hissettirmişti onu. Başlarda istenmeyen kız, şimdi herkes tarafından seviliyordu. Her sabah sokaktaki köpeklerin ve kedilerin evinin önüne kamp kurmasına şaşırsa da onun da sebebini öğrenmişti. Gece taksiye çıktığı bir gün, sabah eve doğru ilerlerken

Ebru'nun kedilere ve köpeklere yiyecek atmasını, kuşlar için küçük kaplara sular doldurarak bahçedeki ağaçların dallarına asmasını izlemişti. Merhameti ve herkese yetecek kadar büyük bir sevgisi vardı. Hakan, ondan nefret etmiyordu. Onu seviyordu. Onu hep sevmişti ama Ebru'nun istediği gibi körkütük âşık değildi. Ne var ki hissettiği aşk değilse bile alışkanlıktı. Onun yokluğu büyük bir boşluk bırakırdı içinde.

Her sabah onun mırıltılarıyla, bazen yüzünde dola-
nan eller bazen de şakağına bırakılan öpücükle uyanma-
ya alışmıştı. Telefonu titrediğinde ekranda *Hatunum* ya-
zısını arıyordu gözleri. Ondan mesajlar almaya, sürekli
aramasına ve rapor verir gibi ne yapacağını söylemesine
alışmıştı. Emirlerine, laf sokmalarına hatta kavga edişi-
ne bile kayıtsız kalamıyordu. Her akşam başını göğsü-
ne, bacağını da beline atıp koala gibi sarılarak uyuma-
sına, gece uyanıp su içmesine, uykusunda mırıldanma-
sına, akşam yemeklerinde espriler yaparak günün yor-
gunluğunu atmasına ama en çok da Hakan sinirlendiğin-
de bir sakinleştirici gibi sarılıp iyi şeyler mırıldanmasına
alışmıştı. Ebru, koparamadığı bir parçası hâline gelmiş-
ti. Üstelik onunla mutluydu. Kitap okurken konuşunca
kendisine pis bakışlar atması eğlenceliydi. Maç izlerken
çekinmeden küfür bile edip, bir eşten çok askerlik arka-
daşı gibi okey oynarken hile yapması zevk veriyordu.
Kendi hâlinde bir şeylerle ilgilenirken, aniden başını kal-
dırıp Hakan'a bakması ve "Seni seviyorum," demesi he-
yecanlandırıyordu adamı.

Hakan, ona alışmıştı ve bunun sevgiye dönüştüğünü
de hissedebiliyordu. Ona karşı farklı bir sevgi vardı için-
de. Onun için bir şeyler yapmak istiyordu. Onu güldüre-
nin kendisi olmak, onu mutlu edenin yine kendisi olma-
sını istiyordu. Herkesten farklı bir yere koymuştu onu.

Nasıl olduğunu bile anlamadan kocaman bir yer edinmişti Ebru.

“Hakan Karaduman,” diye seslenen adamın sesini duyunca dalgın bir şekilde başını kaldırdı ve ayağa kalktı. Elinde orta boylarda bir kutu tutan kargo görevlisine, “Benim,” diye mırıldandı.

“Kargonuz var.”

Hakan hızla ayağa kalkıp kutuyu aldı. İmzayı atıp ücreti ödedi. Kutuyu masanın üzerine bırakmasını bekleyen Arslan merakla abisine bakıyordu. Ne yazık ki Hakan kutuyu elinden bir an olsun bırakmadı.

“Abi, bu ne be ya?” diyerek güldü genç adam.

Hakan sinirle ona bakıp, “Bok!” diye bağırdı. “Sana ne!” deyip hızla dışarıya çıktı. Taksinin ön koltuğuna kutuyu bırakıp geri döndü.

Henüz yerine oturmuştu ki Hızır Abisi gelince tekrardan ayaklandı. Ona doğru yaklaşıp selamlaştı. “Abi, kusura bakma seni rahatsız ettim.”

Hızır üzerindeki gömleğin manşetlerini geriye doğru kıvrırken, “Yok, Melek ile Hasan uyuyordu. Ben de sıkılmışım zaten,” diye mırıldanarak ona baktı. Farklı bir şey sezindi Hakan’da. Heyecanlı gibiydi, üstelik yüzü de hafiften kızarmıştı.

“Ben gidiyorum o zaman...” derken sesi kısık çıkan Hakan genzi temizledi. Abisinin tek kaşını kusursuzca kaldırışı karşısında çekinmeden edemedi.

“Hayrola?” dedi Hızır, kinayeli bir ses tonuyla.

“Evde işim var.”

“Hadi hayırlısı,” diyerek yerine yerleşen adam ona bakıyordu. Hakan başını salladı ve selam vererek aceleci bir tavırla duraktan çıkıverdi. Taksiye binip eve doğru giderken durmadan koltuktaki kutuya bakıyordu. Ebru’ya aldığı yüzük zorunluydu ve onun dışında başka da bir

hediye almamıştı. İlk defa içinden gelerek bir şey yapıyordu ama bu konuda hiç iyi değildi. Tek dileği Ebru'nun beğenmesiydi.

Taksiyi park edip eve girdi. Ne yapacağını sürekli planlamıştı. Domates soslu makamayı, sebzeli et soteyi, salataı elinden geldiğince pratik bir şekilde hazırladı. Sürekli dışarıdan yemek yedi önceden fakat kendisi de Ebru için bir şeyler yapmak istiyordu. O iyi yemek yapamıyor, bazı yemekleri bilmediği ve ilk kez yaptığı için bazen gerçekten çok kötü yapıyordu ve Hakan yine de yiyordu. Belki de yemekleri kendisiyle beraber yaparsa öğrenebilirdi. Hakan ona yemek yapmayı pekâlâ öğretebilirdi.

Ebru'nun bir çocuk gibi çok sevdiği çikolatalı pudingi de hazır etti ve bunu yaparken sürekli karıştırmak zorunda kaldığı için o süre içinde iki tane sigara içivermişti ocağın başında. Puding kâselerini dolaba yerleştirdiğinde iç çekti. Oturma odasının köşesinde kalan masaya masa örtüsünü serdi. Yatak odasındaki yandığında gül kokusu salan ve Ebru'nun sevdiği mumların hepsini topladı ve masaya bıraktı. Kırmızı, pembe tonlarındaki mumları düzgün bir şekilde yerleştirdi. Hızla dışarıya çıktı ve arabadaki kırmızı gülleri aldığı gibi yeniden eve döndü. Yapay çiçeklerin olduğu vazoyu boşaltıp, hızla gülleri ona yerleştirip masaya bıraktı. Çatal, bıçak, tabak ve peçeteleri düzgün bir şekilde yerleştirdi. Dolaba yerleştirdiği kırmızı şarabı ve ne olur ne olmaz diye düşünerek aldığı meyve suyu ve kolayı da masaya yerleştirdi. Kadehleri de masaya bıraktığında dudaklarını ısırarak gülümsedi. Kendinden beklenmeyecek kadar romantik gözüküyordu.

Dışarıya çıkıp, arabadaki hediye kutusunu alıp eve döndü. Aldığı kutuyu yatağın ucuna bıraktı. Siyah bir gömlek ile yine siyah keten pantolonunu giyip oturma

odasına girdi. Bileğindeki saate bakıyor, şarkıları karıştırıyor, televizyonda zap yapıp duruyordu ama vakit bir türlü geçmiyordu. Tekrar bileğine baktı. Yok, zaman durmuştu sanki. Kucağına kurulan beyaz köpeğe sarıldı ve bir film açıp izlemeye başladı. Bekledi. Bekledi. Bekledi.

Nihayet kapıdan ses gelince hızla ayağa kalktı ve Ebru'yu karşılamak için salondan dışarıya çıktı. Gülümseyerek karısına bakarken gülüşü soldu. Ebru yalnız değildi. Kucağında etrafa şaşkın bir şekilde bakan Yasin ile beraberdi. Ebru sevecen bir şekilde gülümsedi. Kocasına sürpriz yapmak istemişti. Sürekli Yasin'i eve davet etmek isteyen Hakan'ın çok sevineceğini düşünmüştü. "Gel bakalım Yasin..." diyerek onun ayakkabılarını çıkardı ve "Beğendin mi, burası da benim kaldığım yuva..." diye fısıldadı.

"Ebru Abla..." diyen çocuk karşısında dilini çıkarmış, patisini kaldıran köpeğe gözlerini irileştirerek baktı. "Kocaman köpeğin var!" dedi heyecanla.

"Kocaman ama çok akıllı..."

Yasin gülerken, Hakan ile göz göze gelince sessizleşip Ebru'ya sokuldu. Ebru, başını kaldırıncı sevdiği adamla göz göze geldi ve geniş bir şekilde sırıtıp, "Sürpriz!" diyerek güldü. "Misafirimiz geldi."

Hakan yutkunmadan edemedi. O kadar hazırlık yapmıştı ama boşuna gitmişti. Ah, ne hayaller kurmuştu. Zorlukla gülümsedi, "Çok sevindim..." diye mırıldandı.

Ebru üzerindeki hırkasını çıkarıp askılığa astı ve bluzunun kollarını geriye doğru itip, "Hayatım ben yemek yapacağım çünkü biz kurt gibi açız..." dedi.

Hakan ona bakıp derin bir nefes verdi. "Yemek hazır."

Ebru, ona nasıl teşekkür etse azdı çünkü gerçekten Yasin'i zehirleyebilirdi yemekleriyle. "Süper kahraman olmak böyle bir şey işte Yasin!" diyerek küçük çocuğa

baktığında onun da çekingen bir şekilde gülümsediğini gördü.

Hep beraber içeriye girdiklerinde Ebru kaşlarını çat-tı ve dudaklarını araladı. Mumlar yanıyor ve güzel koku sarıyordu odayı. Kırmızı güller ve özenle hazırlanmış masayı izlerken yutkundü ve Hakan'a baktı. O ise elini ensesine yerleştirmiş, duvarda bir noktaya bakıyordu.

Yasin derin bir nefes çekti içine. "Çok güzel..." diye fısıldadı. Mumlar, güller ve masa...

Ebru genzini temizleyip Yasin'e baktı. "Hepsi senin için..." diye mırıldandı.

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten." Küçük çocuğun hırkasını çıkardı ve uzun kollu tişörtünün kollarını geriye katlayarak, "Hadi bakalım ellerini yıka sen..." deyip onu banyoya gönderdi. Baş başa kaldıklarında usulca Hakan'ın yanına ilerledi.

Kollarını kocasının beline dolayıp çenesini göğsüne yaslayarak ona baktı. "Benim için miydi?" diye fısıldadı. Hakan, derin bir nefes alıp göz ucuyla masayı izledi. Ardından başını eğip, Ebru'nun güzel yüzüne baktı. "Yasin için."

"Yalancı, onun geleceğinden haberin bile yoktu," diyerek geri çekilen Ebru gülümsedi.

O sırada kapı açıldı ve biraz sonra içeriye Arslan girdi. Kahkaha atarak arkasını döndü. "Pardon," diyerek kıkırdadı. "Sizi özel yemek yerken bastım sanırım. Güller falan..."

Hakan utangaç bir şekilde başını eğip, "Saçmalama," diye söylendi. "Küçük misafirimiz için bunlar. Bahsetmiştim ya sana..."

"Yasin," dedi Arslan başını sallayarak. "Onun için gül, mum ve romantik ambiyans... Süper!" deyip kahkaha attığı sırada Yasin içeriye girdi. Arslan hızla onu belinden

yakalayıp kucağına aldı ve saçlarına öpücük kondurup gülümsedi.

“Merhaba küçük kahraman! Sen de bizim ekibimize katıldığını göre çok güçlü olmalısın,” diyerek tebessüm etti. Yasin çekingen bir şekilde Ebru’ya baktı. Kadın gülümseyince başını salladı.

“Ama yorgun gözüküyorsun. Güç depolamak için özel yiyeceklerimizden yemelisin...” diyen Arslan’ın sözleri Yasin’in merakını cezbetmişti. “Ne ki onlar?” diye mırıldandı.

Arslan masaya baktı. Gülmemek için dudaklarını birbirine bastırdı. “İsmi bilmediğim ama Hakan Abim’in elinden çıkmış yemekler...” dedi muzip bir sesle.

Ebru, Hakan’ın utandığını görebiliyordu. “Tamam,” deyip ellerini kaldırdı. “Hadi bakalım. Hepiniz masaya...” diyerek kocasına döndü. “Aşkım sen de ışıkları aç istersen?” deyip gülümsedi.

Hakan somurtkan bir şekilde ışıkları açtı ve iç çekerek bir köşeye çekildi. Ebru, yemekleri servis ettiğinde hepsi masadaki yerlerini almıştı. Yasin, Arslan ile çok iyi anlaşmıştı. Arslan sıcakkanlı davranırsa da Hakan hâlâ kendini sevdirememişti Yasin’e. Hâlâ çekiniyordu kendisinde.

Yemekten sonra onlar beraber oyun oynarken Hakan banyoya, Ebru ise yatak odasına girmişti. Tişört ile eşofman geçiren Ebru yatağın ucundaki kutuyu görünce eline aldı. Meraklı bir şekilde kutunun kapağını kaldırdı ve içindeki şeyi görünce gözlerini irileştirdi. Dudaklarını birbirine bastırıp kutunun içindeki hediyeyi çıkardı. Bir kart, bir gül vardı. Altında ise özenle katlanmış güzel bir saten gecelik ve sabahlık takımı vardı. Kartı alıp okumaya başladı.

*“Annelerin ninnilerinden
Spikerin okuduğu habere kadar,*

*Yürekta, kitapta ve sokakta yenebilmek yalanı,
Anlamak, sevgilim, o, bir müthiş bahtiyarlık,
Anlamak gideni ve gelmekte olanı..."*

Nazım Hikmet'in şiirinden bir kesitti. Hakan'ın ne demek istediğini anlamaya çalıştı. Gideni ve gelmekte olanı anlamak... Ebru iç çektiği sırada kapı açıldı ve Hakan içeriye girdi. Beline bir havlu bağlamıştı sadece. Ebru onun her hareketinde dalgalanan sırt kaslarına bakarken yutkundu.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı ama Hakan ona dönmedi. Üzerine siyah bir eşofman ile siyah polo yaka bir tişört geçirdi ve genzini temizleyerek ona doğru döndü. Gülümsedi, odadan çıktı.

Bütün akşam boyunca hâlinin üzerine uzanıp resim çizdiler bir çocuk gibi. Kim vurdu oynamaya karar verdiklerinde Hakan'ı ortaya aldılar. Hakan başını eğip gözlerini kapattığında Arslan hızlı bir şekilde sırtına vurdu. Hakan, onun vurduğunu biliyordu ama kıyamayarak bilerek başkasının adını söyledi. Bu defa Ebru var gücüyle vurdu ama ona da kıyamadı. Bütün oyun boyunca Hakan'ın sırtında parmak izleri çıkana dek oynadılar ve ortaya kimse geçemedi. Hakan, Yasin ile aralarındaki bağı güçlendirmek için onu gezmeye götüreceğine dair söz verdi.

Yasin, çekingen bir şekilde Arslan'la uyumak istediğini dile getirince Ebru onu yatağa yatırdı. Elini tutup başında beklerken, Hakan da karısının verdiği hikâye kitabını okuyordu. Arslan ise Yasin uykuya dalacakken onu güldürüp uykusunu kaçırıyordu. Bir süre sonra sessiz bir ortam sağladı ve Yasin derin bir uykuya daldı.

Ebru onun üzerini örtüp yanına bir öpücük bıraktı ve odadan çıktı. Kendi odasına girdiğinde Hakan'ın

üzerinde sadece iç çamaşırıyla yatağın ucunda oturduğunu gördü. Yutkunarak yatağa doğru ilerlediğinde birden Hakan onu belinden tuttuğu gibi kucağına oturttu. Kalbi amansız bir şekilde çırpınan Ebru, heyecanla ellerini kocasının omzuna yerleştirirken Hakan onun gözlerine bakmaya çalıştı, Ebru başını eğmişti. Usulca şakağını öptü. Dudaklarını yüzünden çekmeden boynuna doğru ilerledi ve kokusunu derince içine çekti. "Bugün gereğinden fazla güzelsin," dedi boğuk sesiyle.

Ebru sesini kaybetmiş gibi konuşamıyordu heyecandan. Yutkunduğunda Hakan tebessüm etti. Usulca Ebru'nun geceliğinin askısını omzundan aşağı kaydırıp omzuna bir öpücük bıraktı.

"Hakan..." derken nefes nefese kalan Ebru başını geriye itip gözlerini kapattı.

"Ebrum..." dedi Hakan, onun kulağının altından boynuna kadar dudaklarını gezdirirken. Ebru sevdiği adamın göğsüne elini usulca yerleştirip gözlerine baktı.

"Çok yorgunum..." diye fısıldadı.

Hakan sanki bir uykudan uyanır gibi kaşlarını çatı ve "Ne?" diyerek şaşkın bir şekilde Ebru'ya baktı.

"Diyorum ki çok yorgunum..." deyip yutkundu genç kadın. "Yanlış zamanlama..." diyerek kocasına baktı. Kendini savunmak istercesine, "Hem evde Arslan ve Yasin varken hayatta olmaz..." diyerek kucağından kalktı ve askısını yukarıya çekti. Aceleci bir tavırla yatağın içine girip gözlerini kapattı. Ah, heyecandan kalbi durmak üzereydi.

Hakan kaşları çatık bir şekilde öylece duruyordu olduğu yerde. Nerede hata yapıyordu? Ebru ile baş başa kalmak istemişti ama olmamıştı. Ona sürpriz yemek hazırlamıştı, onu da bir şekilde bozmuşlardı. Neden iyi bir şeyler yapmak isterken sürekli erteleniyordu ki bu istek!

Derin bir nefes aldı ve geriye dönüp emekleyerek yatağın içine girdi.

Ebru kendine doğru dönmeyince onu belinden tutarak kendine çekti ve sıkıca sarıldı. Kısacık bir süre sonra Ebru rahatsız bir şekilde onun kollarının arasından çıktı. "Çok sıcak..." diyerek kaşlarını çattı. "Sarılıyorsun buna-
lıyorum..." deyip daha da uzaklaştı Hakan'dan.

Hakan yutkunarak dudaklarını birbirine bastırdı. Kahretsin, Ebru kendisinden uzaklaşıyordu. Her gün kendisi sarılırdı ama bugün onun sarılmasını bile istemiyordu. Üstelik tanıdığı Ebru hediye-
yi açar açmaz boynuna atlar ve gülerdi. Ama bu defa teşekkür edip kutuyu komodine bırakmıştı. Ebru vaz mı geçiyordu? Hakan'ın kalbi korkuyla sarsılırken zorlukla yutkundu.

Ebru ona sırtını dönünce Hakan üzgün bir şekilde ona baktı. Hayır, vazgeçemezdi. Buraya kadar gelmişken, vazgeçmesine izin veremezdi. Usulca onun sırtına yasladı alnını. "Güzel geceler sevgilim," diye fısıldadı. Ama cevap alamayınca gözlerini kapattı. İyice sokuldu karısına. Ebru'nun bu tavrı, onu delicesine korkutsa da umudu söndürmeyecekti. Sıra kendisindeydi, beraber çabalayacaklardı artık. Hakan, onun yorulmasına izin veremezdi...

16. BÖLÜM

EBRU, YASİN İLE salıncakta sallanırken iç çekti. Bir haftadır Hakan sürekli kendine yaklaşıyordu ama Ebru bir türlü cesaretini toplayamıyordu. Sanki beraber olurlarsa, ertesi sabah uyandığında yine Hakan ona nefretle bakacakmış gibi hissediyordu. "Sen yaptın!" diye bağırarak, "Hayatımı mahvettin," diye yine onu suçlayacak ve yine aralarına büyük bir uçurum girecekmiş gibi...

Hakan, "Kahretsin Ebru, her şey senin ve bu şımarıklığın yüzünden oldu," dediği gibi yine öyle diyecek ve yataktan kalkıp duvarları yumruklayarak bir sinir atağı daha geçirecekmiş gibi korkuyordu. Kocasıyla her şey güzel giderken, o gecenin sabahında verdiği tepkinin kendisini feci hâlde korkuttuğunu nasıl söyleyecekti ona?

Yasin'e sıkıca sarıldı ve iç çekti. Uzak durmak istemiyordu. Daha da mutlu olabilirlerdi ama Ebru daha fazlasını istemiyordu. Şu an yaşadığı mutluluk ona yetiyordu zaten. Hakan iyiydi, çok iyiydi hatta. Onunla ilgileniyor, bir babanın evladının üzeri açık kaldığında örttüğü gibi her sabah üzerini örtüp başına bir öpücük bırakıyordu.

Bir anne gibi güzel yemekler yapıp, tabağını bitiremediğinde zorla yedirterek sağlığını bile koruyordu. Bir abi gibi koruyor, bir eş gibi her zaman ona destek oluyordu. Hayatı iki kişilik yaşıyor ve her şeyi paylaşıyorlardı.

Her hafta arabanın bagajına katlanan sandalyelerini ve içecekleri ile kitaplarını ya da tavlayı alıp gezmeye gidiyorlardı. Şehir merkezi ya da alışveriş merkezi değildi gittikleri yer. Göllere, dağların tepelerine, ormanlara ve sakin olan her yere, tarlalara bile gidiyorlardı. Ebru onunla baş başa ve sakin bir şekilde huzurla geçiriyordu günlerini... Bunun bozulmasından ölesiye korkuyordu.

Hakan, katlanan sandalyeleri açıp birini kendine doğru çekti ve sırtını geriye yaslayarak oturdu. Diğerine de Hızır ile Arslan oturmuştu. Hakan, söz verdiği gibi Yasin için piknik düzenlemiş ve Hızır Abisi'ni de davet etmişti. Erkekler mangalın başında oturuyorlardı. Elllerinde normal zamanlarda bira ya da rakı olurdu fakat çocukları gezmeye çıkardıkları için meyve suyu içiyorlardı. Hakan derin bir nefes alıp geriye yaslandı iyice. Ebru'yu izliyordu. Yüzü asıktı, gözlerini kırpmadan ona bakıyordu.

Ebru o kadar olgun davranıyordu ki Hakan bundan rahatsız oluyordu artık. Onun çılgın küçük kız tavırlarını özlediğini hissediyordu. Tutarsız, vurdumduymaz ve umursamaz, başına buyruk küçük kızı özlemişti. Arslan ile Hızır Abisi gülerek bir şeyler konuşurken onlara bakıp tekrar Ebru'ya odaklandı. Yüzü âdeta sirke satıyordu. Öyle mutsuz ve kıskanç gözüküyordu ki nasıl gözük-tüğünden haberi bile yoktu. Son birkaç gündür huysuz bir ihtiyar gibi davranıyordu.

Yasin ile beraber salıncakta sallanıyor, küçük çocuk konuştukça Ebru kahkahalar atıyordu. Saçları savruluyor, günün üzerine örtülen gece gibi ahenkle sallanıyordu.

Melek'e bakıp gülüyor, Hasan'a gülüyor, Arslan'a gülüyor, Hızır Abisi'ne gülüyordu ama kendisine bakınca tekrardan önüne dönüyordu.

"Ebru!" diye kükredi aniden. Hızır kaşlarını çatıp ona bakarken, Arslan sıçrayıp bir küfür mırıldandı. Hasan ağlamaya başlamıştı, Melek sinirli bir şekilde genç adama bakıyordu.

Ebru ise korkmuş bir şekilde salıncakta yalpaladı. Salıncağın hızı yavaşlayınca usulca iniverdi. Yasin'in elini tutup Hakan'a doğru ilerledi. "Efendim canım," diye mırıldandı onun bağırmasına anlam veremeyerek.

Hakan ters hareketlerle yanındaki sandalyeyi kendine çekti ve eliyle vurdu. Ebru sandalyeye oturunca Hakan, Yasin'i kucağına alıp yanında duran paketten bir meyve suyu alıp ona verdi.

"Yanımda otur," dedi Ebru'nun gözlerine bakarken. Onun korktuğunu görebiliyordu. Derin bir nefes alıp yutkundu. "Benden uzaklaşma."

Ebru başını sallayıp onun omzuna yerleştirdi başını. Koluna bir öpücük kondurup yüzüne baktı. "Senden uzaklaştığım falan yok," diye fısıldadı tebessüm ederken. "Çok fazla yoruluyorum."

"Yorulma o zaman Ebru!" diyerek kaşlarını çattı Hakan. "Gönüllü çalışıyorsun zaten!"

Ebru, ne kadar alttan almaya çalışsa da sinirleniyordu. Gözleri dolarken başını eğdi ve yutkundu. Bir süre sakinleşmeye çabaladı. "Gönüllü çalışıyorum, bu işi yapmam dememi beklemiyorsun sanırım," dedi sakin bir sesle.

Hakan iyice geriye yaslanıp bacaklarını araladı ve Yasin'in sırtına alnını yasladı. Diğerlerinin, sözlerini duymasını istemiyordu. "Benden uzaklaştığını hissediyorum," diye fısıldadı. "Hani beni seviyordun."

Ebru, her şeyi kabullenebilirdi ama sadece uzak kalmış olduğu için sevmekten vazgeçtiğinin düşünülmesi de kırıcıydı. Öfkesine hâkim olamayarak, “Ben seni hep sevdim ve hâlâ da seviyorum!” dedi azarlarcasına. Hızla ayağa fırladı ve başını eğip Hakan’a baktı. “Saçmalamadan konuşacağın zaman yanına gelirim.”

Ardından Melek’in yanına doğru yürümeye başladı. Hakan onu izliyordu. Adımları öfkeliydi. Kendine kızdı. Kahretsin, Ebru’yu küçücük bir çocuktan kıskanıyordu. Daha doğrusu sevgisini bile kıskanıyordu. Dudaklarını birbirine bastırdı. Onu üzdüğü için üzülmesi de yeni bir şeydi. Ebru, hayatının her şeyi olmakla birlikte tüm duygularının da odağı olmuştu sanki. Yasin kendine bakınca onun saçlarına bir öpücük kondurdu.

“Ebru Ablam çok ağlıyormuş,” dedi Yasin, üzgün bir şekilde.

Hakan, onun pipetle uğraştığını görünce yardımcı oldu. “Nedenmiş o aslan parçası?” diyerek şefkatle baktı çocuğa. Hâlâ aralarında soğukluk olsa da Yasin alışmaya çalışıyordu ona. Hakan ise çoktan alışmıştı.

“Ben ağladığım zaman bana söyledi...” dedi dudaklarını büzerek. “Önceden çok ağlamış. Çok üzülmüş ama tek başınaymış. Dışarıda hep gülermiş.”

Hakan alt dudağını dişleyerek iç çekti. Yutkunup Yasin’in iri gözlerine baktı. Bunu fark etmişti. Annesi ile babası onu çok fazla hırpalamış, ruhen çok yormuşlardı. Ebru bunu yansıtmamak için kendine şımarık kız profili çizmiş olmalıydı. Aynı kendisi gibi... Komik ama sancılı kişilik... Üstelik sadece ailesi değil, kendisi de onu âdeta ruhen öldürmüştü. Pişmandı bundan. Ebru görüldüğü gibi değildi...

Yasin tekrardan Hakan’a baktı. “Ebru Ablamı çok seviyorum! Ağlayınca üzülüyorum...” deyip meyve suyundan bir yudum aldı.

“Ben de ya, ben de üzülüyorum...” derken omuzları çöktü Hakan’ın. Yüzünü ekşitti ve çaresiz bir şekilde çocuğa baktı. Ebru’nun üzülmesi acı veriyordu ona. “Ağlarken gördün mü onu?” diye sordu merakla.

“Gördüm!” derken gözlerini irileştirdi Yasin. “Yaşlı bir amca geldi. Ebru Ablam ile konuşmak istedi. Ebru Ablam da konuşmadı. Sonra o amca ablama sarıldı...” diyerek gözlerini kırptırdı. “Ebru ablam da ağladı. Ebru Ablamı seviyorum. Ebru Ablamı seviyor musun?”

Hakan, onun sürekli Ebru Ablam demesine gülerken anlattığı şeyi idrak edince yutkundü. O yaşlı adamın kim olduğunu bildiğine emindi. Veli Baba. Hakan, tekrardan Yasin’e baktı. “Ebru ablamı seviyorum ben de...” dedi içtenlikle.

O an Yasin’in kaşları çatıldı. “Yalancı!” dedi. Gözleri korkuyla diğer tarafa kayarken, “Sevsen onu ağlatmazsın!” dedi. “Bak!”

Hakan onun gösterdiği yöne döndüğünde Ebru’yu yere eğilmiş, ağlarken görünce yutkundü ve âdeta fırtına gibi hızla ayağa kalktı. “Abi Yasin’e bakın,” deyip çocuğu Hızır’a verdiği gibi koşmaya başladı.

Hızla Ebru’nun yanına eğildi ve ne olduğunu anlamaya çalıştı. Kalbi korkuyla yeniden çırpınmaya başlamıştı. Karısının elinden kan sızıyordu. Hakan aceleyle onun elini tutup tişörtünün altına soktu ve tişörtüyle sıkıca sardı. Kendi avucunun içinde parmağını sıktı ve boşta kalan eliyle ona sıkıca sarıldı. “Ştt... Tamam, geçti...” diyerek onun sırtını okşadı. “Bir tanem, sakın ol,” diye mırıldandı ama asıl sakın olması gereken kendiydi.

Ebru, yavaşça geri çekilip Hakan’a baktı. Gözlerinden hâlâ iri mercanlar akıyordu. “Özür dilerim, Ebru!” dedi Hakan, onu kırdığı ve üzdüğü için. “İyi misin?” derken tişörtünün altından çıkardı elini.

Ebru başını sallayarak gözlerini sıkıca yumdu. "Birden elim kaydı... Bıçak da keskindi. Çok derin mi kesik?" diye fısıldadı.

Hakan, onun parmağına bakınca iç çekti. Önemli bir şey yoktu ama canı yandığı için ilk kez canı yanıyordu. Elleri titriyordu ve durmak bilmiyordu. Melek'in uzattığı yara bandını alıp sararken, "Sen benim gibi bir yarayı taşıyabiliyorsun, kesikten ne çıkar?" diye mırıldandı.

Ebru aniden gözlerini açıp onun gözlerine baktı. Orada gördüğü korkuyu tanıdı. Hakan, kendisi için endişelenmişti. Göz ucuyla onun tişörtüne baktı, karın kısmı kırmızı olmuştu.

Hakan, onun bileğinden tuttu ve diğer eliyle de omzuna sarılıp arabaya doğru ilerletti. Ebru'yu arka koltuğa oturttu ve bagajda her daim bulundurduğu sırt çantasını açtı. İçinde Ebru'nun tişörtü, kapüşonu vardı. Kendinin olan tişörtü de alıp usulca karısına baktı.

"Tişörtünü değiştir," diye mırıldandı. Kapıyı kapattı ve sırtını yasladı. Bir süre beklediğinde Ebru filmli cama parmağını dayayıp tıklattı. Hakan kapıyı açıp eğildi ve karısına baktı. İyi gözüküyordu, sadece gözleri kızarıktı.

Ebru onun tişörtünün uçlarını tuttu ve kaldırdı. Hakan başını eğip, üzerine bakınca yüzünü buruşturup tişörtü başından çekip çıkardı. Karısının uzattığı siyah tişörtü üzerine geçirip tekrardan Ebru'ya baktı.

"İyiyim canım," dedi genç kadın onun elini sıkıca tutarken. "İyiyim..." deyip gülümsedi ve Hakan'ın karnına başını yaslayıp beline sarıldı. Hakan, derin bir nefes alıp gözlerini kapattı. Bu içindeki korku tanıdıktı. Ebru'yu kaybetmekten ölesiye korkuyordu artık. Ama hangi ara olmuştu bu? Hangi ara bu kadar derinine hapsolmuştu bu kız? Belki de başından beri... Sürekli kendini kandırmış

olabilir miydi? Onu sevmediğine kendini inandırıp, aslında onu hep sevmiş olabilir miydi? Belki de.

Akşamüzeri güneş kızılığıyla ormanı güzelleştirirken piknik alanı daha sessizleşmişti. Yemekler yendikten sonra Hasan ağlamış, susturamadıkları için Hızır ile Melek evlerine dönmüşlerdi. Hakan, gitmeyi reddederek bir süre daha kalmak istemişti.

Ebru ile Arslan masada oturup çay içerken, Hakan bisikletini arka kaputun tutacağından çıkarıp gülümsedi. Yasin'i önüne bindirerek gözden kayboldu. Ebru kendine ve Arslan'a tekrar çay doldurdu.

"Abim seni bırakıp kaçtı!" diyerek güldü Arslan. Ebru gözlerini devirerek karşılık verdi ona.

"Bizim ilişkimiz hep böyle. Kaçan kovalanır. Hakan kaçır ben kovalarım, ben kaçırım o kovalar... Bir türlü adam gibi karşı karşıya gelemiyoruz..." deyip kendi kendine güldü. "Sen birinden bahsetmiştin, konuşuyor musunuz hâlâ?"

Arslan başını sallayıp iç çekti. "Konuşuyoruz," deyip gülümsedi. "Her gün görüyorum onu. Henüz iki defa buluşabildik. Bugün onu da getirmek istiyordum ama ailecek akraba ziyaretine gitmişler..."

Ebru sevinçle gülümsedi ve "Çok sevindim, Arslan. Umarım bizimle de tanıştırsın," deyip göz kırpınca gülüştüler.

"Tanıştıtırırım sizi," diyerek başını salladığında Hakan'ın ağaçlarından arasından çıkıp geldiğini gördü. "Geldi Tarzan!" deyip kahkaha attı.

Ebru da dayanamayıp gülerken başını omzunun üzerinden geriye çevirdi ve kocasına baktı. Ellerini bırakmış, kontrolünü bozmadan sürüyordu bisikleti. Korkuyla

ayağa kalktığında Hakan tekrar kavradı ve pedala asılarak ön tekeri kaldırdığında Yasin kahkaha attı. Ebru da farkında olmadan şaşkın bir şekilde gülümsediğinde onun bisikleti kendisinin üzerine sürdüğünü gördü.

Geriye çekilmek için hamle yaptı ama buna gerek kalmadı. Hakan onun tam önünde kaydırarak durdu. Yasin'i indirdi. Ebru onun başındaki kaskı ve kolluklarıyla dizliklerini çıkardı. Yasin, Arslan'ın yanına ilerlerken, Ebru da peşinden gidecekti ki birden belinden tutuldu.

Hakan onun incecik belinden tutup kendine doğru çekti. İki yanına yerleştirdi ellerini ve kaldırıp bisikletin ön kısmına oturttu. Ebru, iki bacağı da bisikletin bir tarafından sarkarken elleri demiri sıkıca kavradı. Hakan pedalları çevirip ormanın içine doğru hızlı bir şekilde sürmeye başlayınca ellerini bıraktı Ebru. Gülerek gözlerini kapattı. Rüzgâr saçlarını havalandırıyordu.

Hakan başını Ebru'nun boynuna gömdü ve yolu izlerken, "Ebrum..." diye mırıldandı.

Genç kadın gülümseyerek baktı ona. "Canım," dedi içten bir şekilde.

Hakan bu defa sıırttı ve "Güzel karım benim," derken abartılı bir sesle söyledi bunu.

Ebru kıkırdayarak bakıyordu ona. Tek kaşını kaldırıp, "Kurnaz tilkim..." deyince Hakan başını geriye atıp güldü. "O kurnaz tilkinin muhteşem planları var. Bunu biliyor muydun?" diye fısıldadı Ebru'nun kulağına doğru yaklaşıp.

Ebru, "Hm..." diye mırıldandı düz bir sesle. "Bilmiyordum."

"Senin gibi şirin tavşanı yemeyi planlıyor..." deyip güldü adam. "Hem de bunun için deliriyor."

Ebru derin bir nefes aldı ve başını çevirip kocasının gözlerine baktı. Bu defa onun tepkisinden korktuğu için

uzak durmuyordu. Regl dönemindeydi. Üzgün bir şekilde baktı ona. "Planların çok haince," deyip iç çekti. "Fakat bir süre daha bu planları faaliyete geçiremeyeceksin."

"Nedenmiş o?"

"Öyle işte..." deyip başını eğen karısına bakarken durumu anlayan Hakan asık suratla önüne doğru baktı. "Yine mi zamanlamam yanlış!" diye söylendi.

"Evet."

Ebru'nun âdeta küçülüp yok olmak istercesine iki büklüm olup başını eğişine kaşlarını çatı. Ne diye utanıyordu ki? Onun kocasıydı Hakan, buna anlam veremiyordu. "Peki," deyip gülümsedi. "Zaten ben şanslı olsaydım anamdan kız olarak doğardım!" diye söylendi şakayla.

Ebru aniden başını kaldırıp kahkaha attı. Kendini durduramıyor, sürekli gülüyordu. Hakan ona bakıp sırttı. "Gül gül... Ben de güleceğim, doğru zaman geldiğinde..." dedi.

Ebru sürekli, "Tamam, gülmüyorum..." diyordu ama kendini tutamıyordu. O güldükçe de Hakan gülüyordu.

Aniden iç çekip, "Sen gülünce, bana bir şey oluyor. Böyle sanki bedenim karıncalanıyor, damarlarımdaki kan çekiliyor kalbime toplanıyor. Böyle kalp çarpıntısı yaratıyor gülüşün bende..." diye mırıldandı adam.

"Aman öleyim falan demel!" diyerek kıkırdadı Ebru. Ardından onun çenesine bir öpücük bırakıp gülümsedi.

Hakan, karısının gözlerinin içine bakarken istemsizce, "Senin gülüşünü görerek öleceksem, neden olmasın?" dedi. "Zaten öylesi ölüm... Kırk yılda bir gibi be güzelim, öyle muhteşem."

Ebru âşık bir şekilde gülümserken, Hakan da onun kadar mutlu bir şekilde gülümsüyordu. Sahi, bu sözler içinden geliyordu... Ebru ona ne yapıyordu böyle!

17. BÖLÜM

HAKAN PENCERENİN KENARINDA sigarasını içerken karısını izliyordu. Saçlarını örmüş ve turkuaz renginde bir yazmayı bandana misali bağlamıştı. Bilgisayardan şarkı açıp sesini yükseltmişlerdi. Evde kimse yokken Ebru, kek yapmak istemişti. Hakan da ona yardım ediyordu.

Hakan ona bakarken derin bir nefes aldı. Ebru'yu sevmeye başlamıştı farkında olmadan. Hissettiğinin ne olduğunu çok iyi biliyordu artık. Saklamaya, sakınmaya ve kendini kandırmaya gerek yoktu. Büyük bir aşk ayaklarını vura vura kalbinin üzerine düşüvermişti. Ansızın, arsızca sevdirevermişti Ebru'yu...

Bilgisayarın ekranına doğru eğildi ve şarkı listesine bakındı. Sezen Aksu'nun Mendil parçasını açıp karısına yaklaştı.

*"Bir bakarsın akşam olmuş, güneş nedir görmeden.
Deli gönlüm âşık olmuş, sevgi nedir bilmeden..."*

Ebru, şarkının darbuka ritimleriyle başını sallarken kocasına bakıp gülümsüyordu. Mutluydu. Kek

malzemelerini bir kaba koyup çırparken Hakan da onu izleyerek gülümsüyor, sürekli utandırıyordu.

*"Ah bu hâlim, can bu hâlim, hep senin yüzünden,
Uzağıma düştün ama düşmedin gözümden..."*

Ezgiler hızlanınca Ebru kalçalarını sallayarak omuzlarını ileri geri oynatmaya başladı.

*"Salla yârim mendilini, çok özledim güzel ellerini.
Hadi yine söyle sevdiğini, herkesi kıskandır!"*

Genç kadın, şarkının nakaratı bitince, "Seviyorum çok!" diye bağırdı. Hakan ise gülerek kollarını açıp karısına baktı. Ebru hemen ona sokulup sarıldı ve göğsüne başını yasladı.

Hakan yumuşacık ama kararlı bir sesle, "Güzelim," diye mırıldandı. "Sana anlatacaklarım var."

Ebru ile Hakan çaylarını alıp salona girdiler. Genç kadın koltuğa oturduğunda, Hakan onun dizlerine başını yasladı ve Ebru'nun ellerini tutup saçlarına yerleştirdi. Birkaç derin nefes aldı. Nasıl başlayacağını, darmadağınık hayatını nasıl toplayıp bir çırpıda anlatabileceğini bilmiyordu ama bir yerden başlaması gerektiğini düşünüyordu. Hem onu korkutmadan yapmalıydı bunu. Kendinden uzaklaştırmadan, yaşadığı korkunç günlerin kâbusunu tekrar yaşamadan... Eğer biraz daha içinde kalırsa bu dağınıklık, toparlanamazdı. Toparlayamadıkça daha da dağıtır ve mutlu olamazlardı.

Gözlerini kapattı. Hafif kilolu, uzun boylu ve de sevecen bir şekilde gülümseyen dedesi gözlerinin önünde canlandı. Dudaklarında buruk bir tebessüm oluştu. Halasının zayıf, kemikleri sayılır hâli gözünün önünden

geçerken iç çekti acıyla. Annesi... Kısa boylu, Neşet Baba'nın da dediği gibi tatlı dilli, güler yüzlü annesi canlandı o karanlık kuytuda. Ardından kırmızıya boyandı gözlerindeki karanlık. Ateş kırmızı. Babasının uzun boyu, heybeti ve yakışıklı yüzü yüzünü buruşturmasına sebep oldu.

"Dedem, babaannem, amcam, halam, babam, kardeşim, ben ve annem hepimiz bir evde kalıyorduk. Ev, ev üstüne kuruluydu yani. Dedem çok iyi bir insandı. Herkes onu çok severdi, çok yufka yürekliydi. Ama bir hatası vardı ki babamı çok sever, çalışıp yorulmasını istemezdi. Bu yüzden bize o bakardı. Durumumuz da biraz iyiydi... Babaannem ise tam tersi, tam bir cadıydı. Her şeyde bir sorun bulabilirdi ve nefret onun diğer adıydı..." deyip derin bir nefes aldı. Anlatırken boğazındaki yumru büyüyor, sanki boğulacağını hissediyordu Hakan.

"Amcam kibirli biriydi. Burnu Kaf Dağı'nda gezerdi. Bizi de hiç sevmezdi. Kıskançtı. Halam ise iyi bir insandı. Çok, çok iyi..." derken yutkundu. "Babam ise cehen-nemin diğer adıydı bizim için. O denli kötü, o denli canavarca..."

Vücudundan bir titreme geçerken sık soluklar alıyordu. "Babam sinir hastasıydı. Üstelik madde bağımlısıydı. Alkolikti. İyi bir eş değildi, iyi bir baba değildi... İyi olan hiçbir şey değildi, hiç iyi değildi."

Dudaklarını ısırды. Hayatını anlatmak zor olmamalıydı. Anlayışlı karısı sesini çıkarmadan onu dinlerken bu kadar zor olmamalıydı ama yaşanmışlık buna izin vermiyordu. Çektiği acıları ruhunda hissediyordu. Kalbinin içindeydi o ince sızı.

"Annem bir hizmetçi gibiydi, Ebru. Evdeki herkesin pisliğini temizlerdi ama yine de yaranamazdı. Zaten annem köyden geldiği için evdekiler tarafından dışlanırdı.

Gözünü seveyim köy insanından insan utanır mı? Sevilmez mi tatlı dilli insanlar... Ne var ki babamdan dayak yerdı. Babaannem annemi iteklerdi..." deyip acıyla kaşlarını çatı.

"Hiç unutmuyorum..." derken sesi titredi. Yüzü kasıldı ve kapalı gözlerinden yaşlar şakağına doğru süzüldü. "Annem, Arslan'a hamileydi. İki gözeneli bir soba vardı. Kara kışın ortasında okula gitmek için erkenden kalkmıştım. Küçüktüm. Annem sobayı yakmaya çalışıyordu. Sonra amcam geldi. Annemle sözlü tartışmaya girdi. Annem bir şey dedi ve anneme tekme attı amcam. Annem düştü... O an anladım, o ev bize mezar olacaktı..." deyip titreyen ellerini gözlerine batırdı.

Bir çocuk gibi dizlerini kendine çekip olduğu yerde iki büklüm oldu. Geriye dönüp yüzünü Ebru'nun kucağına yasladı. "Babaannem, annemi hiçbir zaman istememiş. Annem çok çalışkandı. Herkes severdi onu. Ama o evin hizmetçisi gibi sabahtan akşama kadar temizlik, yemek, ütü, o bu şu..." deyip iç çekti. "Lanet olsun ki bize annelik yapamadı. Yaptırmadılar. Doya doya bir günümüz bile olmadı..." deyip dudaklarını ısırđı. Onun karşısında çocuk gibi ağlamaktan utanmıyordu. Zoruna giden anlatırken hâlâ o anları yaşıyor gibi hissetmesiydi. Tanrı aşkına niye kurtuluş yoktu cehennem geçmişinden!

"Babam kafayı çekmiş. Alkol de almış. Eve geldi, leş gibi... Arslan küçük daha. Ağlıyor falan... Susması için sürekli bağırdı, sonunda ona vuracakken annem kendini öne attı. Annemi öldüresiye dövdü..." deyip iç çekti.

"Sonra başka bir gün... Yer sofrasına kitapları çıkarmış ödev yapıyorum. Babam eve geldi. Gözü dönmüş bir şekilde hem de. Beni saçımdan tuttuğı gibi duvara yapıştırdı..." derken elleri istemsizce saçlarına gitti. Saç tutamlarını sertçe çekiştirirken Ebru onun ellerini tutuverdi.

"Arslan'ı uykusundan ensesinden tutarak uyandırdı. Silahı vardı. Namlusunu Arslan'a çevirmişti. Sürekli, 'Vurayım mı piçi, geberteyim mi sizi?' deyip duruyordu." Acı bir tebessüm peyda oldu dudaklarında. "Biz hiçbir zaman oğul olmadık, biz hep piçtik onların gözünde... Evlat değil, piç. Korkuyu hâlâ içimde hissediyorum. Namluyu ağzıma soktu. 'Vurayım mı seni?' dedi. Güldü. Güldü. Güldü..." derken o an gözünün önünde canlandı. Sarışın çelimsiz kardeşinin ayaklarının yerden kesilirken çığlık atarak ağlaması, kendisinin öne atılması ve babasının gözü dönmüş bir şekilde namluyu ağzına sokuşu... Kusacak gibi hissetti kendini Hakan. Sanki o namlu hâlâ gırtlığına kadar uzanıyormuş gibi hissediyordu.

"Halam hep kurtarırdı bizi. Elinden geldiğince babamdan saklardı. Evlenmedi. Çünkü eğer evlenip giderse babamın bizi öldüreceğinden korkardı. Sonra halam akciğer kanserine yakalandı. Üç ay... Üç ay içinde eridi. Kemikleri sayılırdı. Hep üşüdüğünü söylerdi. Çalışmadı. Kötüydü işte..." derken yeniden ağlamaya başladı. "Gözümün önünde eridi gitti..."

"Sonra onu kaybettim. Evlenmediği için ama bir sevdiği olduğu için ve onunla evlenmeyi hep hayal ettiği için mezarına gelinlik koymak istediler. Morgun önünde kendimi yırttım ben. Kedi gibi yapışmışım morgun kapısına. Çıkaramıyorlar. Kitlenmiş kemiklerim hareket edemiyordum. Biri bir tokat attı. Sonra bana sarıldı. Ağladım, bağırdım, çağırdım yok uyanmıyor. Uyanmadı Ebru. Uyanmadı..." deyip derin bir nefes verdi. "Mezarlıkta kendimi kaybetmiş, aptal gibi halamın toprağa verilişini izlerken birileri kucağıma bir şey bıraktı. Gelinlik. Millet bana acıyarak bakıyor, ben gelinliğe... İdrak edemiyorum. O şey halamın üzerinde olmalıydı ama ellerimde. Halam bir tabutun içinde... Kafayı yedim! Ellerimi sıktım,

yumruklarımı... Kanattım parmaklarımı. Kanlar gelinliğe bulaştı. Gelinlik bir tül gibi savruldu mezara. Sonra topraklar atıldı üzerine... Sonra dedem bırakıp gitti beni. Güzel adam beni bıraktı. Acısı küçücük bir çocuğun ciğerini söktü be Ebru! Hani herkesi kaybetseydim de dedem yanımda olsaydı. İçim acıyor... İçim kanıyor... İki iyi insan bizi bırakınca kötülerin eline kaldık. Babaannem annemi döverdi, babam döverdi, amcam sürekli aşağılardı..." deyip yüzünü sıkıca bastırdı karısının bacaklarına. Ebru'nun hıçkırıklarını duyabiliyordu. Titrek parmakları hâlâ saçlarında geziniyordu.

"Babam bir gün sinir krizi geçirdi. Aynı anda kafası güzeldi. Annemi hayatımda hiç görmediğim bir şekilde dövdü. Başını duvarlara vurdu... Kahretsin gücüm yetmedi durdurmaya..." derken ellerini yumruk yaptı Hakan. O ana geri dönse ölümü bile göze alıp babasından kurtarırdı annesini...

Ebru, burnunu çekip yutkundü. "Annen..." diye fısıldadı ama Hakan başını salladı.

"Hayır, hayır... O zaman ölmedi. Ama ölebilirdi de kimse bunu düşünmedi." Burnunu sertçe çekip dişlerini birbirine bastırdı. "Babam silahını Arslan'a doğrulttu. Tetiği çektiğinde annem eline vurdu. Kurşun duvara girdi. O gece dönüm noktamız oldu. Arslan'ı da alıp kaçtım evden... Sokakta yattık. Parkta. Bankta. Aklına gelebilecek her yeri ev bildik. Her yerden de kovulduk. Çok dayak yedim ama onu korudum. Bir park vardı. Geceleri ağaçların altında yatardık, sabah olunca da çalınmasın diye ben ağaca tırmanır montlarımızı ağacın dalına bağlardım. Gece olunca yine alır giyerdik..." dedi üzüntüyle.

"Aç kaldık, susuz kaldık... Paramız yoktu, hiçbir şeyimiz yoktu. Sonra bir gün eve gittim ben. Kardeşimi bırakıp eve döndüm. Evin önü kalabalık, evin önü ağıt

gibiydi. Evin önü acı... Koşarak içeriye girdim. Görüşüme ilk sallanan ayaklar takıldı. Sonra başımı kaldırdım. Annem... Annem bir urganda asılıydı. İntihar etmişti..." derken tüyleri diken diken olmuştu ikisinin de.

"Olayı sonradan öğrendim. Babam annemi dövmüş, annem de dayanamayıp babamı... Babamı öldürmüştü. Sonra da kendini asmış... Babam annemi çok sevdiğini söylerdi. Çok severdi güya... Annem de öyle derdi başlarda. Çok sevmek akıl işi değil, ölüm işi..." deyip başını kaldırdı ve yaşlı gözlerle Ebru'ya baktı. "Çok sevmek öldürür sevenleri..."

"Hayattaki tek pişmanlığım... Kaçmadan evvel, annemi de alsaydım. Onu orada bırakmasaydım... İşte, olmadı..."

Ardından başını tekrar karısının dizlerine yasladı. "Arslan'ın tek dayanağı bendim... Bir gün açlıktan bayılacağım sandım. Bir işe girmiştım. Market kasalarını taşırdım. Ağır bir iş verdi adam. Dayanamadım düştüm. Elimin ortasını maket bıçağı kesti. Adam beni azarladı. Oradan ayrıldım..." deyip elini kaldırdı. Avucunun içinde incecik bir çizgi vardı. Ebru, bunu daha önce görmüştü.

"Karnum açtı. Arslan acıkmıştı. Yaza yeni girmiştik ama o soğuk gecelerde itten hallice kırıttığımız da olmuştu. Hatta Arslan her geçen gün daha kötü oluyordu. Zayıftı. Çelimsizdi. Hep hasta olurdu. Öyle bir hasta olurdu ki ölecek diye korkumdan uyumazdım gecelerce... Çalmadım, aşırmadım... Tek istediğim para kazanmak, kardeşimle kendime bir yer bulmaktır. İki gün evvel yediğim poğaçaya ile dururken sanayi bölgesine ulaştım. Yer veriyorlardı. İş veriyorlardı..." derken tebessüm etti. Dudakları titriyordu.

"Gittim. Yaşlı bir adam vardı, bir de mavi gözlü bir abi. Ama böyle o abiye bakarken içim gidiyor Ebru,

tutamıyorum. Duruşu bile hoşuma gidiyor. O konuşup bana soru sorarken ben o abinin heybetine hayran bir şekilde ben de onun gibi olacağımın hayalini kuruyorum. Ama korumam gereken kardeşim var, hayallere yer yok. Adamı tersliyorum..." dedi.

"Gerçi o abi de beni tersledi. Azarladı, 'Sana iş yok,' dedi, gönderdi. Çünkü sadece beni işe alacağını söyledi. Kardeşimi bırakmamı istedi benden. Bırakamazdım. Başımı eğdim önüme, yolu yok... İş bulmak zorundayım. Çıktım sanayiden. Yürüyorum. Bayılacak gibiyim, açlıktan ölüyorum..." derken gözünün önünde canlandı anılar.

Adama elini kaldırdığında avucundaki kanı, çizdiği gördüğünü anlamıştı. Elini hemen arkasına saklamıştı. Hakan tebessüm etti.

"O abi peşimden geldi. Saçma sapan konuştu, ters cevap verdim ama deli gibiydi zaten. Ne var biliyor musun? Gözlerine baktığımda güvenmem gerektiğini düşündüm ilk kez. Bana ehliyetimin olup olmadığını sordu. Var dedim ama yalan söylemişim. Yaşım tutmuyordu, arabalardan da asla anlamazdım..." diyerek ilk yalanını anlattı.

"Bana bir adres verdi ve dedi ki, 'Ömür boyu kardeşim olacaksınız...' Kabul ettim. O günden sonra bir baba gibi büyüttü beni. Ben de ona hayran bir şekilde Arslan'ı büyüttüm... Ama bir gün Arslan oyuncak araba istedi. Ben de ona alacağım diye söz verdim. Eve girdik. Abi sinirle Arslan'ı aldı kucakladı. Tekme atıyorum, vuruyorum, etkilenmiyor. Bağırıyorum ona bir şey yapma diye. Beni itti, kardeşimi alıp gitti evden..." diyerek iç çekti. Yutkundu.

"Köşeye sinip saatlerce ağladım... Korkumdan, çaresizliğimden, aptallığımdan ağladım. Evin kapısı açıldı. Arslan, abinin sırtına binmiş, elindeki büyük arabayı

sallayıp gülüyor. Abiye baktım gülümsüyor. Dedim, bu abiden vazgeçme. O gün tamamen güvendim..." deyip Ebru'ya baktı tekrardan. "O gün bugündür o abi bir yana, dünya bir yana. Hızır Abim'den asla vazgeçmem..." dedi kararlı bir sesle.

Usulca doğruldu. Bağdaş kurup Ebru'nun gözlerinin içine baktı. "Sevgin beni korkuttu, Ebru. Dediğim gibi çok sevmek zarar vermek gibiydi benim için. Ta ki seni tanıyana dek..." deyip iç çekti. Kelimeler zihninde dönüyor, diline dolanıyordu. Dudaklarını aralayıp söylemek zordu.

Ebru, kendisine bakarken, gözlerinden yaşlar akarken dudaklarını ısırды. Gözlerini kapatıp açınca kendi göz-yaşları da yüzüne aktı. "Ebru, ben sana âşık oldum..." dedi yutkunarak. "Ama n'olur sana zarar vermeme izin verme..."

Ebru birden kendini bırakıp, sesli bir şekilde ağlayarak sıkıca sarıldı Hakan'a. Hakan da tutamıyordu kendini. Ne kadar kendini sıkarsa sıksın, dudaklarını kanatırcasına ısırsa da bedenleri ağlamanın şiddetiyle sarsılıyordu.

"Ebrum," dedi acılı sesiyle. "Ebrum sevgini esirgeme, şefkatini esirgeme..." derken sesi yalvarır yakarırcasına çıkıyordu. "Arslan'a anne oldun... Sen bana merhem oldun..."

Ebru ağlıyordu ama zorlukla kendini tutuyordu. Dudaklarını ısırды ve Hakan'ın yüzünü avuçlarının arasına alıp kahve harelere baktı. Parmaklarının ucuyla temizledi yaşları. "Kalbinden öptüm ben seni. Kaburgaların şahidimdir," dedi yürek burkan sesiyle.

Ağlarken gülümsemeye çalışan Hakan yutkundu ve aniden onu kendine çekip sıkıca sarıldı. "Kalbime bir öpücük kondurdun, ölsem de unutamam."

Ebru, kocasını koynunda avuttu. Onun gözyaşları gerdanında bir kolye gibi dağıldı. Hakan, âşık olduğu kadının kucağında döktü gözyaşını. İçindeki irini akıttı. Katran karası geçmişini onun kucağında bıraktı geriye. Ona sığındı, sığındığı yeri yuva bildi. Artık ölse de gam yemezdi...

18. BÖLÜM

EBRU İŞTEN ERKEN çıkmıştı. Aydos'un meydanında indi otobüsten. Taksi durağının önünde durup içeriye baktı. Hakan ile Arslan'ın hesap yaptığını ve Veli Baba'nın gözlerini dikerek Hakan'a baktığını gördü.

Veli Baba, geldiğinden beri sürekli genç adamı gözetliyordu. Onun tavırlarını izliyordu. Çok başka davranıyordu, evlendiğinden beri ilk kez onu eski hâline dönmüş bir şekilde görüyordu. "Hakan!" diye seslendi yine.

Hakan, dişlerini birbirine bastırıp derin bir nefes aldı. Sabahtan bu yana sürekli kendisiyle uğraşan adamın tavrına daha fazla dayanamazdı. Hızla elindeki kalemi masaya fırlattı ve ayağa kalktı. "Ne var be, ne var!" diye bağırdı. "Yeter ulan, yeter!" dedi kaşlarını çatarak. "Ver şu elini öpeyim diyorum, hâlâ inatçısın be baba!"

Veli Baba da ayağa kalkıp onun önüne dikildi. "Çok büyük bir hata yaptın!"

Hakan dişlerini birbirine bastırarak onun dibine kadar girdi ve ela gözlerinin içine baktı. "Nah hata yaptım!" dedi inat edercesine. "Çok da güzel yaptım!" diyerek sırtıttı. "Ebru'yu baştan çıkardım, her şeyi ben yaptım!"

deyip ellerini iki yana açtı. "Senin evinde değil de başka yerde de yapardım..."

Veli Baba onun arsız bir şekilde meydan okumasına sinirlenmiyordu. Kendisine bağırmasına sinirleniyordu. "Hakan!" dedi uyarırcasına.

"Bana bak Veli Efendi, affedersen affedersin. Affetmezsen de keyfin bilir. O eski Hakan yok artık. Sevilmiyorum diye ağlayan aptal Hakan yok! Ben yerimi, yapacağımı, her şeyi gayet de biliyorum. Başlarda evlenmeyi bir zorunluluk olarak görüyordum, yalan yok!" deyip ellerini kaldırdı. İşaret parmağını göğsüne vurup dürtükledi. "Ama ne var biliyor musun? Ben Ebru'ya deliyim. Ebru'ya yanığım. Ebru'ya sevdalıyım."

Veli Baba söz etmeden sadece bakıyordu ona. Hakan da meydan okurcasına kaşını kaldırdı. İlk kez adamın önünde eğilmiyor, saygısından ödün veriyordu. Veli Baba onu ya affedecekti ya da affedecekti. Başka bir ihtimal yoktu artık. Geriye çekildi adamın gözlerine bakarak. Usulca eğildi ve Veli Baba'nın elini çekip, "Öpeyim elini, bitsin bu dava," dedi. Ardından elini öpüp alına koydu ve tekrar dikleşip sıkıca sarıldı.

"Baba," dedi iç çekerken. Sesi mahzun bir şekilde çıkıyordu. "Ben mutluyum. Ailemle mutluyum. Yuvamda huzur var, mutluyum. Abim, yengem ve Hasan Ali ile mutluyum. Eşimle daha da mutluyum. Kardeşim iyi, mutluyum. Sen yokken hep buruk..." diye mırıldandı.

Veli Baba, onun sözlerinin değerini biliyordu. Onun ne yaşadığını ve tüm o yaşananlara rağmen hâlâ kendisine baba diyebildiğini biliyordu. Ellerini kaldırıp, sarıldı. "Eşek sıpası seni..." diye mırıldandı titreyen sesiyle.

Hakan gülümseyerek çenesini onun omzuna bastırdı. "Bir babam vardı, bizi bıraktı. Sen bırakma..." diyerek daha sıkı sarıldı adama.

Veli Baba, onun sözlerini duyunca yüreğinde bir acı hissetti. Gözleri dolarken, yutkundu. Baba yüreğiymiş, işte, sevse de pek belli edemezdi. Oğlu gibi görüyordu genç adamı. “Çocuk sen beni öldüreceksin...” dedi göz yaşları akarken.

Hakan geri çekilip ona baktı üzgün bir şekilde. “Eğer sen Ebru’nun eve gelişini kabul etmeseydin bugün ben böyle mutlu olmazdım,” diye mırıldandı. “Ben sevmeyi öğrenemezdim. Sevilmenin güzelliğini göremezdim. Sevmekten de seilmekten de korkardım... Biraz da sensin baba bu mutluluğun denklemi...”

“Oğlum,” diyerek onu tekrardan kendine çekip sarıldı Veli Baba. Hakan’ın gözleri doluverdi. Kendi babasından duymadığı sözü başkasından duymak, kaç yaşında olursa olsun çocuk yüreğindeki yaraları sarıyordu. Üstelik sıradan bir adam değildi bunu diyen. Babasına fizik olarak çok benzeyen Veli Baba diyordu, baba yerine koyduğu adam...

Arslan, oğlum sözünü duyar duymaz büyük bir istekle koşarak ikisine birden sarıldı. “Bana da, bana da!” diye söylendi çocuksu bir heyecanla.

“Sen hâlâ eşek sıpasısın!”

Yüzün düşen Arslan, “Veli Dede desen ölmezsin yani...” deyip geri çekildi. Memnuniyetsizce asıldı suratı. Veli Baba geri çekilip, onu da diğer kolunun arasına aldı. “Oğullarım benim, delikanlı oğullarım.”

Hakan ile Arslan genişçe sırttılar. Hakan gülümserken gözleri mavi gözlerle kesişti. Hızla onlardan ayrılıp, kapıya doğru ilerledi ve Ebru’yu elinden tuttuğu gibi içeriye çekip kollarının arasına aldı.

“Benim güzeller güzeli eşim gelmiş,” deyip başının tepesine bir öpücük kondurdu. “Mekânımda beni ziyaret ediyor...” diyerek sırttı. “Arslan, donat masayı...”

Ebru, onun bu tavrına kıkırdayıp gözlerini devirdi. Ne var ki Arslan da abisinin oyununa ortak olup, "Emret abi," dedi başını eğerek. "Yalnız masayı limonata, soda, oralet ve çayla donatabilirim..." deyip ellerini sakalında gezdirdi. "Yiyecekler ekstraya girer."

Ebru gülüşmeler arasında hızla kocasının kollarının arasından çıktı ve "Hey, durun biraz..." diyerek onları susturdu. Usulca Veli Baba'nın elini öpüp alına yerleştirdi ve gülümsedi. "Oğullarını bağrına basıyorsun da kızını niye dışlıyorsun acaba?" diye sordu muzip bir şekilde. Veli Baba gülerken ona da sarıldı.

"Kızım, seni dışlar mıyım hiç?" deyip yanağını onun başına yasladı. Nemli gözleri iki adamın üzerinde gezindi. "Canımsınız siz benim, canım."

Ebru geri çekilip, tekrardan Hakan'a ilerlerken Arslan hızla önünü kesip ona sarıldı. "Yengem," deyip güldü. "Canım yengem," diyerek Ebru'yu sarsarak hareket ettirdi. "Oy abim senin ağzını, yüzünü, burnunu yesin!" deyip kahkaha attı. "Bok..." derken susuverdi.

Ebru hızla geri çekildi hemen. "Ayırdır, Arslan!" diyerek güldü. "Babamın yanında dediğine bak ya!"

Arslan, kaşlarını çatıp işaret parmağına ona doğrulttu. "Bu olmuş, olmuş bu." Ardından başını abisine çevirdi. "Bildiğin Ebru görünümlü Hakan olmuş bu!" dediğinde herkes gülmeye başladı.

Mutluydu aileleri, yeniden...

Ebru, kocasının hediyesi olan saten geceliğini giyip mutfığa girdi ve su içerken göz ucuyla Hakan'a baktı. Sevdığı adam yemek yiyordu. Suyunu içti ve odasına girdi. Hakan da eve geldiğinden beri evin içinde gezeniyordu. İkisi de evde kimsenin olmamasını fırsat bilip

birbirlerine mesaj vermeye çalışıyorlardı. Hakan usulca mutfaktan çıktı. Evin her yerini kontrol etti. Arslan'ın odasına baktı ve boş olduğunu gördü. Gececiydi Arslan.

Kendi odasına girip yatağa süzüldü. Ebru'ya sıkıca sarıldı. Parmakları incecik belini okşuyordu. Başını genç kadının göğsüne yasladı ve dudaklarını gerdanında gezdirdi. "Güzelim..." diye mırıldandı genizden gelen sesiyle. "Hatunum."

Ebru yutkundu, ardından derin bir nefes aldı. Usulca ellerini sevdiği adamın göğsünde gezdirdi. Hakan, yana kayıp onu yatağa hapsedince göz göze geldiler. "Eğer zamanlama hatam varsa, şimdi söyle," dedi sırtarak.

Ebru endişesine ket vurmaya çalıştı ve "Bence şimdi tam zamanı..." diyerek başını salladığında, Hakan gülerek dudaklarına sokuldu. Onu kollarının arasına aldı. Sımsıkı sarıldı. Ebru, heyecanla yutkundu. Yüreği kuş gibi kaburgalarının arasında çırpınıyordu sanki. Küçük kalmıştı kocasının yapılı gövdesinin yanında, onu saran kollarının arasında.

Hakan nazik bir şekilde onun çenesinden tutup başını yukarıya kaldırdı. Gözlerinin içine bakıp iç çekti. "O geceyi unut, Ebrum. Ben sana âşığım," diye fısıldadı parmakları çenesini okşarken. Genç kadının aralanan dudaklarının üzerine dudaklarını bastırdı. Dizleri titriyordu onun kollarının arasında. Ebru sıkıca sarıldı sevdiği

"Ebrum..." diye fısıldadı Hakan. Genç kadının elleri onun sırtında dolaşıyor, kaslarını okşuyordu. Kendini bulundukları durumun büyümesine kaptırmış olsa da içinde garip bir heyecan ve endişe vardı. Her ne kadar o geceyi unutmaya çalışsa da zihninde yankılanan sözler onu korkutuyordu.

Hakan, karısının bedeninin aniden gerilmesiyle kaşlarını çatı. "Güzelim, bırak o anları unutturayım sana,"

diye mırıldandı yumuşacık bir sesle. Dudaklarını zarif boynunda gezdirdi. "Sabah uyandığımızda gözlerine aşkla baktığımı görmeni istiyorum. O gün aptalca davrandım. İzin ver, telafi edeyim," deyip gerdanını öptü.

Ebru'nun bedeni yavaşça gevşerken, "Seni seviyorum ve bir daha hata yapmayacağım," diye fısıldadı masma- vi gözlere bakarken. Ebru başını sallayarak onun elleri- ni sıkıca kavradı. "Sana hep inandım. Sana güveniyorum sevgilim," diye fısıldadı. Ardından nazik bir şekilde bir bütün oldu bedenleri.

"Güzelim..." diye fısıldadı Hakan onun dudaklarına küçük bir öpücük bırakırken. Gözleri gözlerindeyken Hakan, yavaşça saçlarını okşadı karısının. Uzun, par- lak, kumral saçları omuzlarına döküldü. Ona daha önce böyle bakmadığı için, onu sürekli kör gözle gördüğü için kendine kızdı.

Aralarındaki fırtına dindiğinde nefes nefese kalmış- lardı. Hakan yana doğru kayıp sırtını yatağa yasladı ve gözlerini kapatıp soluklandı. Bir süre bekleyip, karısını kendine çekip yüzüne baktı.

Ebru buğulu gözlerle, kızarık yanaklarıyla ve dağınık saçlarıyla epey tatlı gözüküyordu. Üstelik gülümsüyor- du da. Kocasının göğsüne çenesini yerleştirdi ve gözleri- nin içine baktı. "Seni seviyorum Hakan."

Kendinden emin bir şekilde gülümsedi adam. "Ben de seni seviyorum Ebrum..." deyip sıkıca sarıldı. Ardından, "Seviyom be ya!" diyerek kahkaha attı ve hızla karısını ku- cağına alarak yataktan çıktı.

Kısa sürede duş alıp yatak örtülerini değiştirmişler- di. Ebru sevdiği adamın tişörtünü giyip yatağa girdi. Birbirlerine sarılıp gülümsediler. Ardından yorgunlukla gözlerini kapattılar, uykularında bile sarmaş dolaştılar. Aşklarıyla devri âlemi dolandılar.

19. BÖLÜM

GEÇMEZ DEDIĞİMİZ ANLAR, günler bir zaman sonra biz farkında olmadan geçiyor ve geçmiş oluyor. Hakan ile Ebru mutluluklarını katlayarak hayatlarına devam ediyorlardı. Üstelik sıkıntılar veya problemler onları korkutmuyor, aksine daha güçlü durmaları için birbirlerine daha çok bağlanıyorlardı.

Ebru ile Hakan hastanenin bahçesinde otururken, Ebru karnını tutarak başını eğince Hakan panikle ona doğru eğildi ve saçlarını okşadı şefkatle. “İyi misin Ebrum?” diye sorarken korkusu sesine de yansıyordu.

Ebru başını salladı ama yüzü sapsarı olmuştu. “İyiyim,” dedi kısık bir sesle. “Dün gecedен kaynaklandı bence,” diyerek kaşlarını çatı ve kocasına baktı.

Hakan iç çekerek saçlarını çekiştirdi. Pişman olmuş gibi gözüküyordu. “Benim hatam. Ne diye dünya kadar midye yedirdim sana!” diyerek avucunun içini dizine vurdu.

Ebru, Hakan’ın eline uzandı ve sıkıca tuttu. Onun kendini suçlamasını istemiyordu. Usulca tebessüm etti. “Yirmi tane yiyemem dedim sana, anlamadın ki beni...” diye fısıldadı.

“Kıyamam ben sana ya...” diyen Hakan onun yüzünü avuçlarının arasına alıp, “Şu hâline bak. Benim yüzümden,” diye mırıldandı kendine kızarak.

“Kendini suçlama,” diyen kadın iç çekip yavaşça ayağa kalktı. “Hadi içeriye girelim,” diyerek sıkıca tutuverdi kocasının elini. Beraber ağır adımlarla hastaneye girdiler ve doktorun odasının kapısını çalarak içeriye girdiler.

“Ebru Karaduman,” diyerek tebessüm eden doktora başını salladı ve hemen masanın önündeki koltuklara oturdular. Hakan dudaklarını dişleyerek meraklı ama aynı zamanda endişeli bir şekilde doktora bakarken Ebru da en az onun kadar korkarak bakıyordu adama.

“Test sonuçlarına göre hiçbir şeyiniz yok, Ebru Hanım. Mide bulantıları ve kusma bu aşamada çok doğal,” diyen doktora sadece başını sallıyordu genç kadın. Dinliyor ya da duyuyor değildi, dikkatini doktorun sözlerine veremiyordu. Lakin Hakan can kulağıyla dinliyordu adamı. Usulca kaşlarını çattı. “Neden doğal? Madem bir şeyi yok,” diye sordu merakla.

Doktor, gözlerini kısarak ikisine baktı bir süre. Adam başını sallayarak iç çekti ve ellerini masanın üzerinde birleştirdi. “Ebru Hanım, Hakan Bey...” diye mırıldandı. “Sanırım size müjdeyi vermek bana düşüyor. Tebrik ederim, anne baba oluyorsunuz...”

Hakan, duyduklarını idrak edemeyerek sadece öylece bakıyordu adama. Ebru da farklı sayılmazdı. “Havalar soğuyor, ben hamile falan kalmam ya!” diyerek birden cırladı Ebru. “Kışın hamile mi kalılır!”

Doktor ise garip bir şekilde ona bakıyordu. “Hamilesiniz zaten,” dedi kaşlarını derince çatarken.

Ebru, zorlukla idrak ettiği gerçek karşısında yutkunamadı. Gözleri dolarken aniden başını kaldırdı ve Hakan

ile göz göze geldi. Kocası sessizdi. Hiçbir şey demiyordu. Öylece başını öne eğmiş, yere bakıyordu.

Ebru ne hissedeceğini bilemeyerek bocaladı. Bir yanı sevinçle haykırmak istiyor, diğer yanı ise kocasının tepkisine karşın kırgınlıkla ağlamak istiyordu. Öyle sessizdi ki her şey, yeni bir hayat canlanıyor gibi değil de bir hayat ellerinden gidiyormuşçasına sessizdi. Dilsizdi sanki her yer...

Başını sallayıp güçlkle yutkundu ve başını kaldırıp doktora baktı. "Bir şey rica edebilir miyim?" diye fısıldadı titrek sesiyle. Kendini tutuyor olmasaydı bağıra çağıra ağlayacaktı.

"Tabii."

Ebru'nun gözleri dolarken, görüşü bulanıklaştı. Acı bir sesle, "Babam sevinmesin," dedi. Kendi sözleri, kendi canını yaktı.

"Anlayamadım?" diyen doktora dik bakışlar attı. Adam utanarak başını sallayınca, "Testin sonucunu bizden önce onun öğrendiğine eminim," dedi. "Ne de olsa arkadaşsınız."

Usulca ayağa kalktı ve yutkunup iç çekti. Yumruk olmuş elini tutan kocasına bile bakmadı. Onun elini kavrayıp odadan çıktı. El ele hastaneden ayrıldıktan sonra arabaya bindiklerinde Hakan geriye yaslanıp, burnunu çekti ve yutkundu. Yavaşça başını çevirip Ebru'nun masmavi gözlerine baktı. İçinden bir şeyler koptu, onu aniden tutup kendine çekti ve sıkıca sarıldı.

Baba olmak ne demekti, çok iyi biliyordu. Zaten Arslan'a küçücük yaşından beri babalık yapıyordu. Kendi çocuğu olacaktı... Ona benzeyen, her şeyi kendisinden öğrenecek ve yeni bir nefes... Minicik elleri, bedenini, küçük ayakları... Varlığı huzur, kokusu cennet misali... Nasıl sevinmez, nasıl sevilmezdi ki...

Gözleri dolarken daha sıkı sarıldı. Gözlerinden akan her damla sevincin simgesi idi. Sevincin incileri yüzüne dağılırken yutkundu. Ebru, hayatını mahveden şımarık bir kız mıydı? Artık hayır. Ona sevmeyi öğreten, sevmekten korkmamayı öğreten kadındı. Sevdığı kadındı. Bebeğinin annesiydi. Ona yeni ve düzenli güzel hayatı sunan kadındı, karısıydı.

Sahi, zaman ilaç olmuştu... İlacın etkisi yine ilacın ta kendisi olan zamanla belli oluyordu... Birbirlerine sarılıp mutluluktan ağlarlarken, hayat onlar için artık yenilmez bir şey değildi. Onlar yeni bir canla, daha güçlülerdi.

Hakan, arabayı Veli Baba'nın evinin önüne park etti ve derin bir nefes alıp gülümsedi. Kapıyı çalarken evin içinde kimlerin olduğunu biliyordu. Herkesi oraya toplayan kendisi olmuştu. Kapıyı yaşlı adam açtı. İçeriye girdikleri anda, Melek'in kucağında uslu bir şekilde duran Hasan'ı gördü. Onu şefkatle kucağına alınca gözleri doldu. Ebru'yu da yanına çekti ve karşısında oturan ailesine baktı.

"Benim güzel ailem..." dedi titrek sesiyle. Şaşkın bir şekilde onları izleyen herkesin tek tek gözlerine baktı. "Yaklaşık sekiz ay kadar sonra bizi böyle göreceksiniz..." diyerek gülümsedi.

İlkin kimse anlayamadı. Ardından coşkulu bir tebessüm peyda oldu dudaklarda. "Yani..." dedi Arslan sırtırken.

Hakan ise içinde tuttuğu coşkuyu, "Biz hamileyiz!" diye bağırarak bırakıverdi.

Ebru ona bakıp gözlerini devirdi ve Hasan'ı kucağına aldı. "Ben hamileyim, kendine pay çıkarma kocacığım!" deyip bebeğin başına bir öpücük bıraktı. Herkes

birden kahkahalar atarak ayaklandı. Sarılmalar, ağlaşmalar kapladı evin her yanını. Hakan, abisine sıkıca sarılırken, Arslan da onlara eşlik etti.

Veli Baba aniden sol göğsüne bastırdı elini. Hakan'ın gözleri mutlulukla parlarken ve gülerken yaşlı adamı görünce gülüşü soldu. Mutlulukla parlayan gözleri söndü ve doldu. Korkuyla abisinden ayrılıp Veli Baba'nın dizinin dibine çöküverdi.

Herkes korkuyla paniklerken, Ebru ağlayarak yaşlı adamın eline kapandı. Hakan'ın yüzünden kan çekilmiş gibiydi. Elleri titriyordu. Aniden bağırarak ayağa kalktı ve hızla adamın gömleğinin düğmelerini açmaya çalıştı titrek elleriyle. Korku kalbini durduracak kadar yoğundu.

Veli Baba birden gülererek ayağa kalktı. Gözleri dolar-ken, Hakan yığılırcasına yere oturdu. Kendini tutamaya-arak, "Siktir be baba!" diyerek bağırdı. "Kalbime iniyor-du!" deyip yutkundu.

Hızır da sıkıntılı bir şekilde yüzünü sıvazladı. "Yapma, baba!" diyerek haykırdı. "Şunu yapma..." derken sesi titredi. "Yeminle ömrümden ömür gitti!"

Arslan ise gözleri dolu bir şekilde yaşlı adama bakı-yordu. "Yalvarırım yapma..." diye mırıldandı titrek se-siyle. "Şakasına bile dayanamıyorum..." deyip yutkun-du. "Baba."

Veli Baba diğerlerini umursamadan, onu ensesinden çektiği gibi sıkıca sarıldı. "Oğlum," dedi içten bir sesle. "Canım oğlum," dediğinde Arslan da ona sıkıca sarıl-mıştı.

Hakan kendine gelip gülümsedi. "Kurtaran Abilere de haber vermek lazım," dedi sırtarak. "Öyleyse akşam bir ziyafet yapalım, değil mi?"

Ebru kalabalığın arasında aradığı adamı bulunca usulca ona doğru ilerledi. "Savaş," diye mırıldandı.

Savaş kaşlarını çatıp Ebru'ya baktı. "Buyur, yenge hanım."

"Senden bir şey rica edebilir miyim?"

"İsteyeceğin şeye bağlı..." derken kaşlarını ukala bir şekilde kaldırmıştı.

"Yarın benimle bir yere gelir misin?"

"Nereye?"

"Yarın öğleden sonra bize gel, anlatacağım."

"Hakan ne diyor bu işe?"

"Zaten ona sürpriz yapmak istediğim için fısıldıyorum!"

Savaş gülümseyerek, "Heee..." dedi. Ardından hızla başını salladı. "Tamam, gelirim."

"Teşekkür ederim," diyerek sıkıca sarıldı ona Ebru. Geri çekilip sevinçle sırttı. Küçük bir yalan söylemişti ama her şey mutluluk içindi...

O sırada Kurtaran, kucağındaki Kurtuluş'u Ebru'nun kucağına bıraktı. Hızır da kucağında parmaklarıyla oynayan oğlunu Hakan'a verdi. Geriye çekilip masaya oturduklarında kucaklarında çocuklarla kalakalan ikiliye baktılar.

"Alıştırma yapmak için bizim bebeklere bakabilirsiniz!" dedi Özge gülerek. "Hayır demem ben."

Hakan ile Ebru birbirine şaşkın bir şekilde baktılar. Yakup hızla onların arasına girip kaşlarını çatı. "Ulan bunlar bile evlendiler, çocukları olacak..." diyerek kendini gösterdi. "Ben hâlâ sap!"

Herkes gülerken Kutsal ayaklandı bu defa. "Ben de evleneceğim ya!" diyerek dert yandığında Kurtaran

dalga geçercesine gülüp, "Sen önce kendine bakmayı öğren!" dedi.

"Ben kendime bal gibi bakıyorum. Karıma da bakarım..." derken kendini beğenmiş bir şekilde gömleğinin yakalarını düzeltti Kutsal. "Hem gelin de hazır."

"Kimmiş?"

"Orası bende saklı!" dedi.

Savaş, Kutsal'ın bu ani çıkışından destek alarak ayağa kalktı. Daha fazla dayanamadı ve Yakup'a bakarak, "Ben de sevdiğim kızla evlenmek istiyorum..." diye mırıldandı. "Ama kalbimiz kırık, sevgi sızdırıyor... Sevgimiz o kırıklardan aşağı boşa süzülüyor."

Yakup ona bakıp yüzünü buruşturdu. "İmalı laflarını kendine sakla!" diye azarladı. Biliyordu, Savaş ile kız kardeşinin arasında yıllar önce bir şeyler olmuştu fakat ne olduğunu bilemiyordu. Neticede Savaş'ın, kardeşine karşı bir şeyler hissettiğine emindi.

Savaş da artık gizlemiyordu sevgisini. "Seviyorum, ne yapayım? Kızı da çalayım mı evden?" diyerek suratını astı. Ne yazık ki herkes onun şaka yaptığını düşünerek kahkahalara boğulmuşlardı.

Birden Arslan ayağa kalktı ve "Ben de âşığım!" dedi gülerek. Veli Baba onu kolundan çekip oturttu. "Ne var baba, âşığım işte!"

"Sus, şimdi onu karıştırma."

"Niye?"

"Sen sus, zamanı var..."

"Tamam," deyip geriye yaslanan Arslan mutlulukla sırıtiyordu.

Ebru ile Hakan birbirlerine bakıp iç çektiler. Ebru, "Ben de âşığım," diye fısıldadı gülümseyerek.

Hakan sırıttı ve amansız bir şeyden bahseder gibi, "Ben de ya, ben de!" diyerek gülümsedi.

Bir araya geldiklerinde sevgi her zaman büyüyor, asla küçülmüyordu. Bunu kaybetmemek için ellerinden geleni yapacaklardı...

20. BÖLÜM

SAVAŞ, ELLERİNİ CEPLERİNE sokmuş bir ıslık tutturarak yolu arşınlarken asabi bir şekilde nefes verdi. Ebru'nun kocasına yapacağı sürprizle kendisinin ne alakası olduğunu bir türlü anlayamamıştı. Beyaz spor ayakkabılarını izlerken bir taşa tekme atarak bahçe kapısını ittirdi ve âdeta kırmak istercesine çarparak kapattı. Henüz iki adım atmıştı ki evin kapısı açıldı. Ebru hızlı bir şekilde ayakkabılarını ayağına geçirip, onu kolundan tutarak çekiştirmeye başladı. Savaş, ne olduğunu anlayamadan kendini hızlı adımlarla yürürken bulmuştu. Ebru da fevri davranışlar sergileyerek etrafına bakınıyor, koşar adım ilerliyordu.

Şüpheli bir sesle, "Bana bak, ne yapıyorsun sen?" diye sordu Savaş. Sorudan çok hesap soran bir tavrı vardı.

Ebru adımlarını biraz daha hızlandırdı. Ona yalan söylediği için kendini kötü hissediyordu. Hakan'a sürpriz falan yapmayacaktı. Daha tehlikeli bir işe bulaşmıştı ama hakkı olduğunu düşünüyordu. Kararlı bir sesle, "Bana yardım et!" dedi.

Savaş öyle öfkeliydi ki ellerini iki yana açıp, "Ne yardımı kızım!" diye bağırdı ama ne bağırması ne de durması

karşısındaki deli kadını durdurmuştu. Ebru onu dinlemeden sitenin geniş kapısından içeriye girdi. Sıra sıra villaların bulunduğu sitede kimseler gözükmiyordu. Ebru yıllardır evi olan ama artık yabancı olduğu evi görünce hızla mutfak kapısına doğru ilerledi. Fakat öncesinde verandanın çitlerinden atladı. Savaş da peşinden usta bir sessizlikle ilerlediğinde Ebru geriye dönüp ona baktı. "Kapıyı açar mısın?" diye sordu.

Savaş onu kolundan tutup geriye çekerken etrafına bakındı. "Ebru!" diye tısladı dişlerinin arasından.

Genç kadın usta bir manevrayla onun tutuşundan kurtuldu ve öfkeli bakışlarını Savaş'a yönelterek, "Kapıyı aç!" diye fısıltıyla tısladı.

Savaş, ona bakarken çaresizce başını sağa sola salladı ve "Tam bir kaçıksın!" diye söylenip elini pantolonunun cebine attı. Cebinden çıkardığı kart ile kapıyı açmak için eğildi. Kapıyla birkaç saniye uğraştı ve açıldığını belli eden sesi duyduğunda geri çekildi. Ebru hızla onu ittirip içeriye girdi ve üst kata giden ahşap merdivenlerden çıkmaya başladı. Hızla eski odasına girip giysi dolabını açtı.

Kendini öyle garip hissediyordu ki... Kendini bildi bileli hep bu odada kalmıştı ama artık öyle yabancıydı ki kendini gerçekten hırsız gibi hissetti. Artık kendini bulunduğu yere ait hissetmiyordu.

Çok fazla zaman geçirmek istemeyerek iki tane sırt çantası çıkardı. Geriye çekilip diğer dolaptan aldığı bebek eşyalarını çantalara doldurmaya başladı. Kendini yaptığı işe o kadar kaptırmıştı ki, "Kızım sen hırsız mısın?" diye azarlayan Savaş'ın sesini duyduğunda aniden sıçradı.

Geriye dönüp gözlerini adamın masmavi gözlerine odakladı. "Evet," dedi hırlarcasına.

Savaş sinirinden gülerken etrafına bakındı. "Milletin evinden niye bir şey çalışıyoruz!" diye bağırdı aniden.

“Hadi sen manyaksın, beni niye bulaştırıyorsun!” deyip öfkeli bir nefes daha verdi. Eğer polis gelirse ve karşısındaki aptal kızın yüzünden suçlu durumuna düşerse içeriye atılır ve bir daha da çıkamazdı. Bu defa şartlı tahliye bile söz konusu olamazdı!

Ebru hızla etrafına bakındı ve bebeklik fotoğraflarını da çantasına atıp tekrardan Savaş’a döndü. “Burası benim eski evim.”

Alacağı her şeyi aldığı anda cebinden çıkardığı anahtarını komodinin üzerine bıraktı. Gözleri istemsizce doluvermişti. Onu evden kovduklarında cebinde kalan anahtara artık ihtiyacı yoktu. Bir kalem bulup bir de küçük not kâğıdı aldı ve bir şeyler karalayıp not kâğıdını da anahtarın yanına bıraktı.

Savaş küçük çaplı bir şok geçirirken, evde kimsenin olmamasının verdiği rahatlıkla, “Manyak kadın!” diye bağırdı. “Madem anahtarın vardı ne diye aksiyon yapıyorsun!” diyerek onun üzerine yürüdüğünde Ebru hızla çantalardan birini sırtına taktı.

“Canım öyle istedi!” diye çemkirip yerdeki kutulardan birini işaret etti. “Şu kutuyu alır mısın? Ben hamileyim!”

Savaş oflayarak iki kutuyu üst üste yerleştirip kucakladığı gibi merdivenlere ilerledi. Ebru da çantaları alıp peşine düştü. Mutfaktan geçerken masanın üzerindeki meyveleri de kucağındaki çantaya boşaltıp hızla evden çıktı. Bir an evvel eve gitmek ve aldığı meyveleri yemek istiyordu...

Hakan, taksinin kapılarını kontrol etti ve bahçe kapısına doğru ilerledi. Karısını özlemişti. Bu yüzden hızla ayakkabılarını çıkarıp içeriye girdi ve kapıyı kapattı. Salona doğru adımladığında, kapının önüne gelince

aniden duruverdi. Ebru'yu bir beşiğin başında dururken görmeyi beklemiyordu. Kaşlarını çatarak, "Ebrum..." diye mırıldandı.

Genç kadın biraz korkak biraz da heyecanlı bir şekilde kocasına doğru yaklaştı ve onun geniş gövdesine sığındı. Dudaklarını boynuna bastırıp, "Aşkım!" diye şakıdı.

Hakan hâlâ şaşkın bir şekilde biraz ötesinde duran beşiğe bakıyordu. Sabahleyin kendisi de bir beşik beğenmişti ve onu almak için Ebru'yu da oraya götürmek için eve gelmişti. Fakat şimdi karşısında duran beşik kafasını karıştırıyordu. "Bu beşik de nereden çıktı böyle!" derken ses tonunda rahatsız olduğunu belli eden bir tını vardı.

Ebru zorlukla yutkundu. "Benim," dedi kısık bir sesle. Suçlu bir çocuk gibi başını eğip daha sıkı sarıldı kocasına. "Bana kızmayacağına söz ver..."

"Söz."

Derin bir nefes alarak geriye çekildi Ebru. Kendini koruma içgüdüleriyle birkaç adım daha geriledi. Gözlerini doğrudan sevdiği adamın gözlerine dikti. "Bebeklik kıyafetlerimi ve beşiğimi aldım."

Hakan kaşlarını çatıp sinirli bir şekilde, "Ne?" diye bağırdı. Sonuçta karısını üzen adamın ve kadının hiçbir şeyini istemiyordu. Kendi bebeğinin her şeyini alabilecek gücü vardı tabii.

Ebru hızla ona doğru ilerledi ve yüzünü avuçlarının arasına alıp dudaklarına sokuldu. "Daha doğrusu çaldım. Bunlar benim," diye fısıldadı titrek bir sesle. "Ben hep çocuğum olursa ona giydireceğim derdim. Hakkım olanı aldım," derken gözleri dolmuştu bile.

Az evvel öfkeden delirecek kadar kendini kaybeden Hakan, onun gözlerinin dolduğunu ve sesinin titrediğini fark ettiğinde üzgün bir şekilde iç çekip onu sıkıca sardı. "Ebru," diye mırıldandı.

“Kızmayacağına söz verdin...”

“Kız mıyorum,” deyip karısını daha çok bastırdı bedenine. Çenesini hafifçe tutup başını kaldırdı ve gözlerinin içine baktı. “Hayalin buysa çok da güzel yapmışsın...” diye mırıldandı. “Bir sorun olursa da icabına bakarız!”

Ebru sevinçle boynuna atlayıp, bacaklarını beline doladı Hakan’ın. “Ya seni yiyeceğim ben!” diyerek yüzünün her bir zerresine öpücükler kondurmaya başladı.

Hakan buna asla hayır demezdi ama evde tek olmadıklarını da biliyordu. “Sakin ol, Arslan da evde.”

“Ben çok sakinim.”

“Belli oluyor canım,” deyip küçük bir öpücük bıraktı dudaklarına Ebru’nun.

“Tamam,” deyip tuttuğu nefesi koyuverdi genç kadın. “Sakin değilim, çok heyecanlıyım Hakan.”

Hakan, daha fazla kendine hâkim olamayarak onun dudaklarına uzandı. Küçük öpücükler bırakıp ardından ateşli bir şekilde öptü. Zarif boynuna doğru ilerledi dudakları, boynundan öptüğü sırada içeriye Arslan girmişti. Ebru hızla kucğından atlayıp geriye çekildi ve kocasına göz kırptı.

Akşam olup herkes evine giderken ve sokaklar sadece hayvanlara kalırken Ebru ile Hakan birbirlerine yardım ederek güzel bir akşam yemeğı hazırlamışlardı. Hızır Abisi ve diğer tüm dostlarını akşam yemeğıne davet etmişlerdi. Son zamanlarda Ebru’nun duygusallığı ağır basmaya başlamış ve yalnız hissettiğini söylemişti. Hakan da yalnız hissetmesine engel olmak için geniş aile yemekleri organize etmeye başlamıştı. Koca bir aileye sahip olduğunu da kabullenmişti artık.

Savaş, hâlâ Ebru'ya sinirli bir şekilde mutfak penceresinin önünde sigara içerken, Hakan ile Kutsal da onun yanında, sigara dumanının eve dağılmaması için pencere önüne pineklemişlerdi. Kurtaran ile Özge, Hızır ile Melek masada muhabbet ederken Kurtuluş ile Hasan mışıl mışıl uyuyorlardı.

Sigara içen herkes tekrardan masaya yerleştğinde evin zilinin melodisi kulaklarına dolmuştu. Henüz yerine oturan Hakan tekrardan ayağa kalktı ve "Hayırdır inşallah!" diyerek güldü. "Ben bakarım."

Kapıya doğru ilerledi ve kapıyı açtığında karşısında Yakup ile yanında daha önce hiç görmediği bir kız gördü. Kız çekingendi, Yakup içeriye girene kadar hareket bile etmemişti. Hakan yine de güler yüzlü bir şekilde onları içeriye davet etti.

Yakup, yanındaki kızın belinden tutarak salona doğru ilerledi ve kapının girişinde durup masadaki dostlarına baktı. Savaş, büyük bir açlıkla yemeğini yerken aniden seslerin kesilmesiyle başını kaldırdı ve gördüğü yüzle aniden donakaldı. Elindeki kaşık çorbanın içine düştü ve gömleğine sıçradı. Elleri amansız bir şekilde titremeye başladı.

"Biz geldik!" diyerek güldü Yakup.

"Hoş geldiniz..."

"Tanıştırayım..." deyip yanındaki kıızı gösterdi Ebru'ya. "Kardeşim, Melis."

Melis, karşısında yaşıtı olan Ebru'ya sadece baş selamı verdi. Ortamın havasını değiştirmek isteyen Kutsal hızla farklı konular açmayı denedi. Kısa sürede herkes normalle dönerken, yeniden yemeğe devam ettiler. Melis, çekingen bir tavırla başını eğerken Ebru onunla konuşuyor fakat kız hiç cevap vermiyordu. Kendisini dinlemeyen ve yüzüne bile bakmayan kıza ne yapmış olabilirdi ki!

“Ben bir şey mi yaptım?” diye sesini yükseltti Ebru. Birden herkes ona ve Melis’e bakınca Hakan ile Hızır, Ebru’yu kaldırıp mutfağa gittiler.

“Ben bir şey yapmadım... Bir şey mi dedim?” diyerek üzgün bir şekilde kocasına bakan Ebru, neye uğradığını şaşırılmıştı.

“Sakin ol Ebrum...” diyerek onu kendine çekti Hakan.

Hızır derin bir nefes aldı. “Melis’in bir rahatsızlığı var, Ebru. Duyamıyor... Yani ona bir şey diyeceksen dokunmalısın. Sana bakmasını sağlamalısın... Dudaklarını okur, anlar...”

“Ah...” diyerek susan Ebru’nun gözleri doldu. Aniden ağlamaya başlayınca Hakan onu kendine çekip sarıldı. “Abi, sen nasıl dayandın bu duygusallığa?” diye sorarken diğer yandan da sevdiği kadının saçlarını okşuyordu şefkatle.

Hızır iç çekerek gülümsedi. “Dayanamadım. Ben de senin gibi sarıldım.”

Gülümsedi Hakan. Karısının yüzünü avuçlarının arasına aldı ve gözlerinin içine baktı. “Hadi, karnımızı doyuralım...” dediğinde Ebru çocuksu bir tavırla başını salladı.

Tekrar salona döndüler. Ebru, sürekli Savaş’a bakıyor, onun tavırlarını izliyordu. Put gibiydi. İfadesiz bir yüzle yemeğini izleyip duruyordu. Arada başını kaldırıp kıza bakıyor ve yutkunup tekrar başını eğiyordu.

Usulca Melis’in koluna dokundu Ebru. Kız başını kaldırıp tebessüm ettiğinde o da gülümsedi. Yakup izin isteyerek ayağa kalkınca Melis de abisinin yanına ilerledi. “Bundan sonra Melis’i sık sık göreceksiniz... Yanıma taşınacak zamanı gelince,” diyen Yakup epey mutlu gözüküyordu.

Kurtaran şaşkınlığını gizlemedi ve hızla Savaş’a baktı. Savaş ise ağzı açık bir şekilde Yakup’a bakakalmıştı.

Birden ayağa kalktı ve kimseye bir şey demeden evden çıktı. Melis buruk bir tebessümle başını önüne eğdi.

Ebru, dikkatle bakıyordu kıza. Arada aşk olduğunu ama Savaş'ın da dediği gibi kalp kırıklıklarından aşklarının sızdığını fark etmişti. Kocasının göğsüne yasladı başını. Ona sahip olduğu için, yaptıkları için asla pişman değildi. Mutluydu.

Ve ailesi yerine koyduğu bu insanların hepsinin mutlu olmasını istiyordu. Savaş'ın bile...

21. BÖLÜM

HAKAN GÖZLERİNİ KAPATIP başını geriye yasladı ve Arslan ile Ebru'nun yükselen seslerini dinlemeye devam etti. Arslan bağıyor, Ebru ise çığırtnan sesiyle ona eşlik ediyordu. Daha fazla dayanamayarak yorganı üzerinden iterek yataktan fırladı. Odadan çıkıp mutfığa doğru ilerledi. Arslan duvara yaslanmış önündeki ekmekleri keserken, Ebru da buzdolabın başındaydı. İkisi de bağıra çağıra şarkı söylüyorlardı.

"Bir susun da!" diye bağırdı kendine hâkim olamayarak. Ebru anında suspus olurken, Arslan kısık sesle şarkı söylemeye devam etti. Hakan iç çekip karısına yöneldi ve onun yüzünü avuçlarının arasına alıp gözlerinin içine baktı.

"Şarkı söylüyorduk," diye mırıldanan Ebru, kedi gibi mayışarak kocasının göğsünde kıvrıldı. Onun kalbinin gürültülü atışını duyduğunda garip bir huzur tüm benliğini bir sarmaşık gibi sarmalamıştı.

"Bütün gece taksideydim. Biraz olsun uyumak istedim güzelim," diyen Hakan, karısının yanağını okşayarak çenesini onun başına yasladı.

“Uyu o zaman hayatım.”

“Uyutmuyorsunuz ki!”

“Aaa...” deyip hızla geriye çekildi ve kaşlarını çattı Ebru. “Biz bile kendi sesimizi duymuyoruz. O kadar da sesli şarkı söylemiyorduk Hakan!”

Hakan onun huysuz ama tatlı tavrına kayıtsız kalamadı ve hızla kendine çekip şakağına dudaklarını yasladı. “Sen öyle diyorsan öyledir,” diye fısıldadı gülümseyerek.

Arslan başını kaldırıp kaşlarını çattı. “Burada henüz insan kıvamına gelmemiş bir bebek ve ben varım... Oynaşacaksanız gidin odanıza!”

“Sana ne! İstedğim yerde oynasırım!”

“Bekâr bir erkek olarak canım çekiyor abi!”

Hakan gülerek gözlerini kısıtı. “Sevgilinle tanıştır bizi istersen,” dedi büyük bir istekle. Aksi bir kişiliğe sahip olan kardeşini uysallaştıran kızı merak ediyordu. Arslan’ın sevdiği kızla tanışmak garip bir duyguydu. Bebeği henüz doğmasa da kardeşi sayesinde babalığı fazlasıyla tadabiliyordu. Belki de küçük kardeşini büyüterek büyüdüğü için endişe duymuyor, korkmuyor ve heyecandan kalp krizi geçirmiyordu.

Arslan sandalyede geriye yaslandı. “Veli Baba’yla tanıştıracam bugün.”

Ebru, aklına gelen fikirle hızla söze girdi. “Hakan güzel yemekler yapar. Ben de bir şeyler hazırlarım. Veli Babacığım’ı da çağırırız. Hepimizle tanışmış olur,” diye mırıldandı. En az Hakan kadar merak ediyordu Arslan’ın kalbini çalan kızı.

Arslan dudaklarını dişleyerek kararsız bir şekilde abisiyle Ebru’ya baktı. “Bilemiyorum...” diye mırıldandı. “Kızı sizin gibi anormal çiftin arasına sokmak çok da iyi bir fikir değil.”

Genç kadın heyecanla kocasının kollarının arasından çıktı ve Arslan'ın hemen önünde durdu. "Lütfen..." dedi dudaklarını büzerek. İkna edebilmek için üzgün bir şekilde kaşlarını da çattı. "Lütfen sevgili kayınbiraderim."

Arslan onun oyuncu tavrına kanmayacak kadar iyi tanıyordu Ebru'yu. Ama abisine baktığında Hakan'ın da istekli bir şekilde başını sallaması onu ikna etmeye yetmişti. "Tamam balım, tamam!" diyerek güldü.

Ebru, konunun ne olduğunu unuttu âdeta. Dudaklarını yalayıp sevdiği adama baktı. "Bal mı?" diye sordu gözlerini irileştirerek.

"Ne oldu Ebrum?"

"Bal dedi..."

Hakan ağlamaklı çıkan sesin ardından gelecek isteği ya da duygu patlamasını bekledi ama Ebru düşünceli bir şekilde başını eğmişti. Kollarını iki yana açıp, "Güzelim," deyince Ebru yuvası olarak ezberlediği güçlü kolların arasına girip onun beline sıkıca sarıldı. Çenesini Hakan'ın göğsüne yaslayıp başını kaldırdı.

"Tatlı çekti canım..." dedi hevesle. "Böyle... Şey gibi... Şey..."

"Tulumba tatlısı?"

"Değil... Şey, böyle..."

"Ney öyle, ney!" diyerek fevri bir şekilde çıkıştı Hakan.

"Aşkım bağırma."

"Tiramisu."

Ebru sürekli başını sağa sola sallıyordu. Arslan dudak büzdü. "Puding?"

Hakan kaşlarını çattı. "Turta?"

Ebru canının ne çektiğini bilemiyordu. Garip bir şekilde bir şeyler yemek istiyordu ama ne yemek istediğini de bilmiyordu. Bu durum sinirlerini bozarken ayaklarını yere vurarak, "Hayır!" diye bağırdı.

Hakan onu sakinleştiremezse işinin daha zor olacağını bilinciyle iç çekti. Âşık bakışlarını ona yöneltti. Âdeta Ebru'ya hayran bir şekilde bakıp, "Ömrüm..." diye mırıldandı içten bir sesle.

"Hakan..."

"Canım," dedi sahiden canı Ebru'ymuş gibi. Öyle güzel bakıyordu ki karısına, Ebru'nun dizleri titrerken yutkunmasına sebep oluyordu o bakışlar.

"Efendim," dedi uysal bir sesle.

"Bir tanem..."

"Hımm..." diyerek gözlerini kapatan Ebru, eridiğini hissediyordu. Hakan'ın ilgisine, sevgisini göstermesine karşın bedeni tepki verirken kalbi de eş zamanlı tepki vererek hızlanıyordu. İlk günkü kadar âşıktı ona. İlk günden daha çok...

Hakan tebessüm ederek, "Ne istiyor canın?" diye sordu yumuşacık bir sesle. Bir yandan da onun saçlarını okşuyor, yatıştırmaya çalışıyordu karısını.

Ebru nihayet istediği şeyi buldu. "Turşu."

Genç adam şaşkın bir şekilde karısına bakıp, "Turşu mu?" dedi hayretle yükselen sesiyle.

"Evet. Tatlı istemiyorum artık!" Ebru ona bakarken kararsız bir şekilde yutkundu. "Ya da vazgeçtim. Ben elmalı turta istiyorum." Yüzünü buruşturdu ve "Turşuda da kaldı aklım ama..." deyip ağlamaklı bir sesle "Of ya!" diye bağırdı.

Hakan gülerek sıkıca sarıldı ona. Saçlarına öpücükler kondurdu. Başını eğip bir çocuk gibi dudak büken karısına baktı. "Hadi üzerine bir şeyler giyin. Pastaneye gidelim," dedi anlayışla karşılayarak.

Ebru'nun gözleri âdeta şimşekler çakarak parladı. "Tamam," dedi sevinçle. "Ama turşu da alalım."

"Tamam, tamam..."

Hakan ile Ebru yemek yaparken Hızır kucağında bebeğiyle evin içinde dolanıyordu. Melek de salata yapmaya yardım ediyordu. Veli Baba rahat bir tavırla oturuyordu oturma odasında ama heyecanlıydı. Evin içinde tatlı bir telaş hâkimdi. Güzel bir ortam kurup mutlu bir hava yakalamak istiyorlardı.

Hakan karısına bakıp gülümsedi ve çorbayı karıştırmaya devam etti. Bir yandan da düşünüyordu. Kardeşinin büyüdüğünü kabullenmekte zorlanıyordu. Küçük çocuk hangi ara büyümüştü de kız arkadaş edinmişti. Gerçi kendisi hangi ara büyümüş ve evlenmiş, bebek bekler hâle gelmişti. Yaşanmadan geçen yılların ardından mutlu olmak her güne heyecanla uyanmasına ve yaşamının tadına varmasına vesile oluyordu.

Arslan için güzel bir yemek, güzel bir tanışma olmasını istediği için olabildiğince eksiksiz bir ortam yaratmıştı. Ebru'nun yorgunluğu baş gösterince evin kalan temizliğini kendisi yapmıştı. Yemekleri tek yapmak istese de Ebru'su buna müsaade etmemişti ve yorulduğunu gizlemeye çalışarak yardım ediyordu. Hakan ise ona basit işler veriyordu, dışlandığını düşünmemesi için.

Sonunda her şey tamamlandığında, kapı çalınınca herkes telaşla son dokunuşları yapmaya başladı. Bir tek Hızır rahattı, bebeğini uyutmaya çalışıyordu. Hakan ile Ebru kapıya doğru ilerlediler ve derin bir nefes alarak açtılar.

Arslan'dan kısa, saçları omuz hizasında olan sempatik tipe sahip kızla göz göze gelen Hakan kaşlarını çatı. Gördüğü kız, daha önce sevdiği kızın kardeşiydi. Şaşkınlığını gizlemeye çalışarak genzini temizledi. Arslan gülümseyince Hakan da zorlukla gülümsedi.

Ebru epey heyecanlı bir şekilde, "Hoş geldiniz..." diye sakıdı sırtarak.

"Merhaba, ben İlgin..."

"Ben de Ebru, eşim Hakan..." deyip kıza sarıldı.

"Tanıştığımıza memnun oldum," dedi İlgin çekimser bir şekilde. Utandığı kızaran yanaklarından anlaşılıyordu.

İçeriye geçtiler. Arslan, kız arkadaşını diğerleriyle tanıştıtırırken Veli Baba'yı da babası olarak tanıttı. Veli Baba'nun bu durumda gözleri dolmuştu ama başını eğerek gözyaşlarını defetti.

Yemeğe geçtiklerinde Hakan durgundu. Düşünmek, bu konuyu kendi kafasında derinleştirmemek için çabalasa da pek başarılı olamıyordu. O kızın kardeşi ile çıkıyordu kendi kardeşi. Sorun bu değildi elbette. Sorun en sonunda Ebru'nun bunu öğrenince vereceği tepkiydi. Kızmasını anlayışla karşılardı ama üzölmesine gönlü razı değildi. Hele ki ağlarsa... Hakan canlı canlı mezara girse bu kadar canı yanmazdı.

O düşüncelerle savaşıırken, kapı tekrardan çalındı. Bu defa Ebru ayaklandı ve usulca kapıya yöneldi. Kapıyı açtığında karşısında annesiyle babasını görünce şaşırdı. Dudakları aralık kalırken, gözleri yuvalarından fırlayacak kadar irileşmişti.

"Sizin ne işiniz var burada?" diye sordu sakın bir sesle.

Babası dikkatle bakıyordu hafif belirgin olan karnına. "İçeriye davet etmeyecek misin, Ebru?" diye sordu.

Ebru kararsız bir şekilde yutkundu. Arslan'ın güzel anına bir bıçak darbesi indirmek istemiyordu. "Şey... Müsait değiliz."

"Çok kalmayacağız. Sadece konuşmak için geldik..."

Ebru ağlamamak için kendini zor tutuyordu. İstemsizce geriye çekildiğinde ailesi bunu bir davet sanarak içeriye girince onları durduramadı. Hep

birlikte salona ulaştıklarında Hakan ayağa fırladı ve hırs-
la Ebru'yu kendine çekti.

"İyi akşamlar..."

Kaşlarını çatan Arslan'ı gören Ebru, hiçbir sorun yok-
muş gibi gayet rahat bir tavırla, "Tanıştırıyım... Annem
ve babam..." dedi sesini canlı tutmaya çalışarak.

Hızır sert bir yüz ifadesiyle ayağa kalktı ve el sıkıştı.
Arslan hiç umursamadan oturmaya ve sevdiği kızla ilgi-
lenmeye devam ederken, Melek üzgün bir şekilde bakı-
yordu Ebru'ya.

"Buyurun," dedi Ebru. Ardından kaçarcasına mutfak-
a girdiğinde Hakan da peşinden ilerledi. Sevdiği adamı
görünce hızla ellerini tuttu genç kadın.

"Hakan, bilmiyordum... Yemin ederim geleceklerini
bilmiyordum..." derken dolu gözlerle bakıyordu.

Hakan onun yüzünü avuçlarının arasına alıp gözleri-
nin içine baktı. "Sakin ol canım," dedi. "Bugün hiçbir şey
olmayacak. Herkesi güzelce ağırlayacağız. Bunu Arslan
için yapacağız..."

Ebru başını salladı hevesle. "Onu mahcup etmeyece-
ğiz... O bizim kardeşimiz ve sevdiği kadının karşısında
ailesi onu yüceltmeli..."

"İşte benim kadınım!" deyip dolgun dudaklara sokul-
du Hakan. Derin ve tutkulu bir öpücük bırakıp geriye çe-
kildi ve gülümsedi. Ebru'nun annesiyle babasına da ser-
vis yaptılar.

Bir süre sonra gerginlik yerini eğlenceli bir sohbeta bı-
raktığında Ebru rahatlamıştı. Her ne kadar bir sorun çı-
kacak diye gerilse de kimsenin buna müsaade etmeye-
ceğini görebiliyordu. Kocasına bakarak güldü. Annesini
ve babasını görmemeye çalışıyordu, onlara bakmıyordu
bile. Sıradan mutlu bir günü yaşıyormuşçasına rahattı
artık.

Ebru'nun ailesi ise şaşkıındı. Kızları mutluydu. Ne göreceklerini bilmeyerek gelmişlerdi ama bekledikleri bu değildi. Mutlu bir tablo değildi. İstedığı olmayınca şımırık bir şekilde ağlayan Ebru'yu göremiyorlardı. Başına buyruk deli kızlarının yerine bambaşka biri gelmişti sanki. Elindeki imkânlarla mutluydu, imkânsız gibi gözüksede de öyleydi. Üstelik çevresindeki insanlar gerçekten de ona değer veriyordu. Kocasına ona aşkla bakıyorken kendilerini garip hissettiler. Hem kabul etmeliydiler ki onlar da bulundukları durumda eğleniyorlardı.

Ebru aniden ayağa fırlayıp koşarak odadan çıkınca Hakan da apar topar peşinden koştu. Banyoya girip kapıyı aralık kalacak şekilde kapattı ama Ebru'nun ailesi de meraklı ve endişeli bir şekilde bakıyorlardı kızlarına.

Hakan titrek elleriyle onun saçlarını yüzünden çekti. Alnını okşadı. Bir günde ikinci kez yaşıyordu bu anı ve hâlâ alışmamıştı Ebru'yu bitkin görmeye. Kulağına güzel sözler fısıldadı.

“Tamam, geçti güzelim...” dedi yumuşacık bir sesle. “Rahat bırak kendini.”

Ebru, onun bileklerine hayata tutunurcasına sarmıştı ellerini. Bir yandan ittiriyor, gitmesini istiyordu, diğer yandan da ondan destek alıyordu. Zorlukla, “Hakan...” diye fısıldadı.

“Şttt... Bunlar çok doğal. Bizim küçük bebeğimiz geliyor, büyüyor...” diyerek onun gözlerine bakmaya çalıştı. Ebru kocasına bakarken yarım ağız gülümsedi. Hâlâ midesi bulanıyordu.

Başını hafifçe sallayarak, “Büyüyor...” dedi.

Hakan onu nazikçe tuttu ve kaldırdı. Başını biraz eğip, ellerini yüzünü yıkadı karısının. “Hadi gidelim,” diye mırıldanırken havluyla kuruladı yüzünü zarar vermeden.

İkisi de banyonun çıkışına ilerlediklerinde gördükleri yüzlerle durdular. Annesinin gözleri dolmuştu. Babası ise endişeli bir şekilde bakıyordu kendisine. Annesi titrek bir sesle, "Limon suyu içmeli... Ebru'nun mide bulantısını her zaman geçirir..." dedi.

Genç kadın gözlerini kaçırarak Hakan'a sokuldu. "Folik asit kullanıyor musun kızım?" diye soran babasına bakmadan başını sağa sola salladı. Hakan hâlâ kaşları çatık bir şekilde bakıyordu onlara. Sakin kalmaya çalışarak dişlerini sıkıp, karısına daha sıkı sarıldı.

"Ben yarın sana uygun takviye ilaçlarını getireceğim."

"Gerek yok," dedi Hakan. "Onun ilacı benim. Ben de her zaman yanıdayım."

"Hakan," diyen adam sakın bir ifadeyle bakıyordu ona. "Midesine zarar verebilir bu durum. Ben yine de ilaçları getireceğim. Kullanması gereken takviye ilaçları var."

Hakan karısına baktı. Kötüydü. Bitkindi ve yüzü ki-reç gibiydi. Yine de onlardan hiçbir şey istemiyordu, yardımlarına ihtiyacı yoktu. Başını dik tuttu ve tek kaşını kaldırdı. "Sen ilaçları bana söyle, ben alırım."

Adam oflayarak başını salladı. "Tamam, isimlerini yazarım sana," dedi bezgin bir sesle.

Arslan, kız arkadaşını eve bırakıp yeniden eve döndüğünde bir çocuk gibi abisinin sırtına zıplayıp boynuna doladı kollarını. "Abim," dedi sevinçli sesiyle. "Teşekkür ederim..."

Hakan bir yandan onun kollarını ileri itiyor, nefes almaya çalışıyor, bir yandan da Ebru'yu izliyordu. "Ne demek kardeşim... Bugün senin günündü," dedi.

Arslan sıkıca sarıldıktan sonra hızla yere atlayıp karnepede uzanan Ebru'nun şakağına bir öpücük bıraktı.

“Ebrum...” dedi gülerek. “İyi ki varsın be! Kızım sana hayran olmayalım da napalım be ya!”

Ebru gülerek onun elini tuttu. “Arslan,” diye fısıldadı. “Hm?”

Ebru onun elini sıktı ve gülümsedi. “Aşk kazanmalı. Belki yorulacaksın, belki artık dayanamıyorum diye ağlayacaksın ama sonunda yine onun peşinden koşacaksın. Çünkü âşık insan, ne kadar vazgeçerse vazgeçsin yine sevdiğinin yolunda toz olur...” diyerek iç çekti.

“Senin gibi mi?”

Ebru kocasına baktı. “Bizim gibi...” dedi âşık bir sesle.

Hakan gülerek onun üzerine çullanıp yanağını öptü. Ardından kucağına aldığı gibi kaldırıp kardeşine baktı. “Arslan,” dedi sırtarak. “Dikkatli kullan arabayı. Bu gece Hızır Abim de sizinle olacak. Yarın sabah durağa erken gelirim ben, sen de eve gelip dinlenirsin.”

“Tamam abi.”

Arslan çıkarken Hakan da Ebru’yu odalarına götürdü. Yatağa yatırıp çoraplarını çıkardı. Saçlarını toplayıp bağladı ve kendisi de üzerini değiştirip yatağa girdi. Ebru’nun belinden tutup kendine çekerek göğsüne yasladı başını.

“Bugün garip bir gün oldu ama güzeldi, değil mi?”

Hakan başını salladı. “Güzeldi,” deyip Ebru’nun boynuna bir öpücük bıraktı. Gerdanında dudaklarını gezdirdi. Derince soludu kokusunu.

“Ama sende bir şey var...” derken kocasının başını itti-riyordu genç kadın. “Durgundun...”

Hakan gerilse de belli etmemeye çalışarak Ebru’nun elini yakaladı ve avucuna bir öpücük bırakıp yeniden boynuna yöneldi. Dudakları şah damarının üzerinde bir çizgi çekerek gezerken, “İlgın, onun kardeşi...” diye fısıldadı nefes nefese.

Ebru, önemli bir konu olduğunu fark etti ama sevdiği adamın dudakları aklını çeliyordu. Yutkunarak başını geriye attı ve Hakan'ın dudaklarına yer açtı. "O kim?" diye sordu. Ardından dudaklarını ısırarak gözlerini kapattı. Kahretsin önemli bir konuyu konuşurken sevişmek çok garipti.

Hakan, onun tutkunun etkisi altına girdiğini hissettiğinde susmak istese de Ebru her şeyi bilmeliydi. Usulca kulağına yanaştırdı dudaklarını. Elleri karısının bedeninde keşfe çıkarken, "O işte!" diye mırıldandı.

Ebru kaşlarını çatı. Mantığı kendini bulup, konuşulanı idrak edebilmişti nihayet. Ellerini kaldırıp kocasının çıplak göğsüne bastırdı. Hakan'ı kendinden uzaklaştırmak değildi amacı, gözlerine bakabilmektir. Genç adam başını eğerek karısına bakınca Ebru, Hakan'a sıkıca sarıldı.

"Olsun..." dedi. "Arslan mutluysa biz de mutlu olalım."

Hakan, usulca yan tarafa doğru kaydı ve sırtını yatağın başlığına yaslayarak Ebru'yu kucağına çekti. Dağılan saçlarını geriye iterken, "Kızmadın mı?" diye sordu.

"Neye kızayım Hakan? Kalp bu, kimi seveceği belli değil ki. Arslan'a mı kızayım? Onun hiçbir şeyden haberi yok. İlgin'a mı kızayım? Onun ne suçu var!"

Adam dudaklarını birbirine bastırarak, "Bana?" diye sordu merakla.

"Sana hiç kızamıyorum. Benim sevdiğim adamsın. Beni seven adamsın... Bebeğimizin babasısın... Sana kıza bilir miyim ben?"

Ebru'nun avuç içlerine öpücükler kondurdu ve onu kendine çekip dudaklarına sokuldu. Dudakları raks ederken, gözlerinin içine bakıyordu adam. Geriye çekilip, "Ben seni öyle çok seviyorum ki sende kaybolsam da

kendimi bulmak istemiyorum. Öyle çok seviyorum..." dedi içten bir şekilde.

Ebru onun göğsüne başını yasladı ve gözlerini kapattı. Onun bu hareketi Hakan'ın kaşlarını çatmasına sebep olmuştu. Hayalini kurduğu güzel gece, sona ermişti anlaşılan. Ebru'nun yorgun bir şekilde kucağında uyuyakalması durumu çıkmaza sokmuştu bile. Gözlerini kapatıp başını geriye yasladı ve başka şeyler düşünmeye çalıştı. Mesela futbol. Mesela doğacak bebeğin cinsiyeti...

Bir süre sonra bedeni gevşedi ve derin bir nefes alabildi. Ebru kucağında uyuyordu, ılık nefesi göğsüne vuruyordu. Hakan gözlerinde büyük bir aşk büyütürken karısını izlemekten kendini alamadı. Onun masum bir şekilde uyuyakalışı, dudaklarının aralık oluşu ve yüzünün kızarıklık oluşu kalbinde kocaman bir mutluluk balonu şişirtmişti.

Parmakları onun hafif çıkıntılı göbeğinde dolandı. Kendinden bir parçanın birkaç ay sonra can bulacağına inanmak güçtü. Aynı zamanda dünyanın en şanslı insanı gibi hissetmesine sebep oluyordu oradaki ışıltı.

"Ben senden nefret ettiğime kendimi inandırmışım. Ben sana aslında hep âşıkmişim. En başında âşıkmişim, sonuna kadar da sana âşık adam olacağım..." diye mırıldandı istemsizce.

Gözleri evlilik fotoğrafına kaydığında dudaklarında buruk bir tebessüm peyda oldu.

"Sevgilim... Çok sevmek öldürür diyordum ya, çok sevmek öldürüyormuş. Ölmek gerekiyormuş. Yeniden aşkla, âşık olduğunla doğabilmek için... Seni seviyorum Ebrum..."

Ebru, uyurken ona daha sıkı sarıldığında Hakan mutlulukla gülümsedi. Sahiden de dünyanın en şanslı adamı idi. Çünkü dünyası ona sıkıca sarılıyordu yine. Bırakmamacasına...

22. BÖLÜM

BAZEN HAYATTA ÖYLE kötü şeyler yaşarsın ki bunun hiç sonu gelmeyecek diye düşünürsün. *Bu böyle gidecek ve bir gün hiç iyi olmayacağım.* Her daim kaybedecek, öyle bir gün gelecek ki kaybedecek bir şeyin bile kalmayacak diye kahırla dolarsın. Fakat bazen öyle gitmez her şey. Tüm kötü günlerin üzerine tek başına güçlü bir şekilde güzel bir gün gelir ve hayatında yaşadığın tüm kötü günler için kendini şanslı hissedersin. Çünkü karanlığın ardından parlak bir aydınlık doğar. Bu aydınlığın kıymetini bilirsin, kaybetmemek için ruhundaki delikleri umutla doldurursun.

Hakan kendi hâlinde bebek kıyafetleriyle ilgilenen karısını izlerken dudaklarında oluşan gülümsemeyi engelleyemiyordu. Onun bir çocuk gibi heyecanla kıyafetlerin hepsine dokunuşunu, gözlerinin doluşunu ve mutluluğunu etrafa saçışını izlerken istemsizce huzurun ruhundan içeriye sızdığını hissedebiliyordu. Dudaklarını birbirine bastırıp kısık sesle güldü. Ebru, mutlu bir çocuğu gözünde.

“Bunlar...” derken sesi titriyordu genç kadının.
“Bunlar çok güzel.”

Ebru, içinden taşmak üzere olan tüm heyecanı ve sevinci gözlerine yansıttı. Mutluluk gözyaşları gözlerine tırmanırken dudaklarını ısırarak sevdiği adama baktı. Yatağın üzerinde emekleyerek Hakan'ın kucağına tırmandı ve sıkıca sarıldı boynuna. Hakan'ın avuç içlerinin sıcaklığı sırtında hissedebiliyordu.

Günler günlerin peşinden koşar adım ilerlerken, ayları oluşturmuş, aylar bir araya gelerek bebeğin gelişimi devam ettirdiği sürece dönüşmüştü onlar için. Cinsiyetini öğrendikleri andan itibaren içlerinde oluşan garip hüznü ve muhteşem mutluluğu nasıl birbirlerine yansıtacaklarını bilemeyerek garip bir ruh hâline bürünmüşlerdi.

Hakan gözlerinin dolduğunu hissettiğinde bunu gizlemek için başını eğip alt dudağını dişlerinin arasına aldı. İçindeki hüznün sebebi geçmişti. Bu hüznün acı veren bir hüznün değildi. Bir burukluk, yaşanmamış çocukluğun yokluğu ve yeni bir hissin, babalık hissini tüm burukluğun üzerine ilaç gibi yerleşmesiydi.

"Çok garip," dediğinde sesi titriyordu ama o umursamadı. İçinde biriken tüm kelimeler, tüm cümleler bir an evvel havaya karışsın ve karısı duysun istiyordu. "Bir bebeğim olacak. Minicik kalbinde bana dair bir sevgi olacak, koşulsuz. Ellerimi küçücük parmaklarıyla tutacak ve ben onu asla bırakmayacağım..."

Kendi kendine güldü, inanamıyordu. Gerçek olamayacak kadar güzel ve imkânsız geliyordu tüm sözleri ama gerçektir. Akli tamamen duygu durum bozukluğuna kurban gidiyor, neler hissettiğini ifade edemiyordu.

"Ebru..." diye fısıldadı. Artık tutamadığı gözyaşları yüzünü ziyarete çıkmış, çenesine doğru yol almaya başlamıştı. Parmakları karısının kar taneleri kadar yumuşacık saçlarında dolanırken, "Saçlarını okşayıp onu göğsümde uyutacağım..." dedi.

Ebru, başını geriye çekip onun yüzünü avuçlarının arasına aldı ve gözlerinin içine baktı. İşaret parmağını yanağında gezdirip yaşları sildi. "Dünyanın en şanslı kızı olacak..." diye mırıldandı gülümserken. Lakin gözleri dolu doluydu. "Senin gibi bir adama sahip olduğum için şanslıyım ve o da senin gibi bir babaya sahip olacağı için dünyaya çok şanslı gelecek..."

Hakan hırıltılı bir şekilde gülerken dudaklarını birbirine bastırıp burnunu çekti. Yutkunarak başını salladı. Konuşamıyordu. Eğer konuşursa daha çok ağlayabilirdi. Nazikçe Ebru'ya sarıldı. Onun omzuna çenesini yasladığında gözlerini kapattı. Ne var ki Ebru yerinde duramıyordu. Hızla onun kucağından kalkıp minicik bebek kıyafetini kaldırıp salladı. Öyle mutlu gözüküyordu ki Hakan ona bakarken aşkının kalbinden taşıdığını hissedebiliyordu.

"Küçücük..." diye mırıldandı Ebru kıyafete bakarak. "Bu kadarcık bir bebek... Allahım aklımı kaçıracağım mutluluktan!"

Hakan kollarını iki yana açıp ona baktığında Ebru hızla ona sığındı. Adamın titrek parmakları karısının çıkıntılı karnında gezinirken yutkundu. Orada kendinden bir parça olduğunu bilerek nasıl bu kadar gün geçirebilmişti şaşıyordu. Heyecandan ölmeyi diledi çünkü bedeni hastalıklı biri gibi sarsıntıyla titriyordu.

"Kızım," dedi içten bir sesle. Bir oğlu olsun isterdi ama kızı olacağını öğrendiğinde daha çok sevinmişti Hakan. Ebru'nun bir ikizi gibi peşinde gezecek ve Hakan ona bakmaya doyamayacaktı. Daha sıkı sarıldı Ebru'ya. Bu mutlulukla uçuyordu. Kanatlara ihtiyaçları yoktu, ayaklarını yerden kesen bir mutluluk bir kadının rahminde yeşeriyordu.

Akşamüstü hava kararırken parlayan sokak lambalarını izledi Hakan. Bir an evvel gece olsun istiyordu. Eve gidip karısına ve bebeğine sarılıp uyumanın hayalini kuruyordu. İşlek caddeler biraz daha sakinleşmişti ve mekânlardan canlı müziğin sesi duyuluyordu. Bir müşterisini bırakmıştı. Durağa dönmeden evvel bir müşteri daha alırsa belki eve daha erken gidebilirdi. Telefonuna baktı. Ebru'yu aradı.

"Kalbimin en derin kuytusunu," diyerek gülümsediğinde Ebru'nun âşık olduğu kahkahası kulağına çalındı.

"Benim erim böyle şeyler söyler miydi?"

Hakan daha derinden güldü.

"Ne yapıyorsun güzelim? İyi misiniz?"

"Çok iyiyiz. Hatta bomba gibiyiz. Sanırım Kurtaran Abi ile dünür olacağız. Kurtuluş'a istiyor kızımızı. Tabii Hızır Abi de Hasan'a istiyor ama bilemedim şimdi."

Hakan kaşlarını çatı.

"Yanımdalar mı?"

"Hayır."

"Tamam. Kırarım ulan onların ağızlarını. Kimin kızını istiyor onlar!"

Ebru kahkaha attı.

"Canım biz Kurtköy'deyiz. Arslan ile beraber yemek yemeye çıktık. Minik bir kutlama gibi düşün..."

"Tamam yavrum, eğer erken biterse işim ben de size katılırım."

"Tamam hayatım, görüşürüz."

Hakan telefonu kapattığında el kaldıran üç adama doğru ilerledi. Taksi durduğunda adamlardan biri öne, diğer ikisi arkaya bindi.

“Nereye gidiyoruz?”

“Hatıra Ormanı’na sür kardeş.”

Hakan vitesi değiştirip yola koyuldu. Koyu bir muhabbet başlamıştı aralarında. Hatıra Ormanı, Ebru ile Arslan’ın oldukları yere çok yakındı. Belki müşteriyi bıraktıktan sonra kutlama için onların yanına gidebilirdi.

“Kardeş, evlisin galiba...” dedi yanında oturan adam. Hakan ona bakıp gülümsedi ve parmağındaki yüzüğe baktı.

“Evliyim. Eşim hamile, bir de kızım olacak.”

Adam başını salladığında Hakan onların muhabbetine pek katılmadı. Daha çok yola vermişti dikkatini. Ebru ile geçireceği güzel anların hayalini kurdu. Eve döndüğünde ona sıkıca sarılacak ve kokusunu ciğerlerine hapsederek uykuya dalacaktı. Eğer kızları bir mide bulantısına sebep olmazsa sabaha kadar huzurlu bir uyku çekecekti. Sabah ise Ebru’sunu alıp Hızır Abisi’nin ailesiyle güzel bir kahvaltı planlıyordu. Belki de Kurtaran Abisi’ni de çağırırdı ailesiyle. Savaş... Ah, onun sevdiği kızı da çağırmalıydı Yakup ile. Kocaman aile bir araya gelince Veli Baba’yı da alırdı evinden. Yüreği pırpır ederken gülümseyerek yola odaklandı. Çok hızlı gitmemeye gayret ediyordu.

Hava iyice kararmış, sokak lambasının ışıkları pusula olmuştu ona. Hatıra Ormanı’nın girişinde araba yalpaladı. Adamlar dur demediği için durmadı. Ağaçlar sıklaşana kadar ilerledi.

“Dur kardeş...” dedi yanındaki adam. Hakan arabayı durdurup tavandaki ışığa basarak açtı. Arkadaki adamlar inerken öndeki adam elini beline atıp bir silah çıkardığında Hakan kaşlarını çatı.

“Siktir!” diye mırıldandı.

“İn ulan arabadan!” diye bağırان adamın dediğini yapmak için hareketlendiğinde sürücü kapısı açıldı,

adamlardan biri onu ensesinden çekerek dışarıya çıkardı. Hakan derin bir nefes alıp yutkundu.

“Ulan orospu çocukları, gelene kadar size neler anlattım lan!” diye bağırdı. “Bebeğim var lan benim!”

Adam alaycı bir bakış atarak Hakan’ın ellerini iki yandan tutup geriye çekti ve dizini bacaklarının arkasına vurarak yere çökmesini sağladı. Diğer adamlardan biri silah tutuyor, en cılız olanı ise Hakan’ın telefonunu, cüzdanını ve hasılatı alıyordu.

“Bırak beni!”

“Kes ulan!” diye kükredi kollarını tutan adam. Hakan kurtulmak için hamle yaptığında elinin tekini kurtardı ve geriye dönüp adama yumruk attı. Ne yazık ki cılız olan elindeki levveyi Hakan’ın sırtına vurarak onu yere düşürdü.

“Şerefsiz seni!” diye bağırdı ve bir darbe daha indirdi Hakan’ın sırtına. Acı kaburgalarına yayılırken ellerini yere bastırdı Hakan. Ayağa kalkmaya çalıştı ama başaramadı. Sırtı yanıyordu. İçindeki acı fiziksel acıyı bastırdı. *Bebeğim... Kızım. Ebrum. Arslanım...*

Adamlar aralarında konuşurken ayağa kalktı. Dişlerini sıkarak arabaya doğru yöneldi. Tam kapıyı itmiş ve arabaya binecekti ki sırtında hissettiği acı ile nefesi kesildi. Derin nefes almaya çalıştığında aynı acıyı tekrar hissetti. Bir kez daha...

Ardı arkası kesilmeyen silah seslerinin hemen ardından bir şeyler yükseldi midесinden yukarı. Ağzında metalik tadı hissedebiliyordu. Dişlerini birbirine bastırdığı sırada, dudaklarının arasından sızan şeyin tükürük olduğuna inanmak istedi. Ağzından dışarı akan şeyin tadı, kan tadıydı. Gözleri acı ile irileşirken, dizleri toprağa değdi. Bedeni acıyla kasılıp gevşiyor, kalbi duracak gibi hızla çırpınıyordu. Gözleri odağını kaybettiğinde

dişlerini sıkmaya çalıştı. Başaramadı. Elini uzatmayı denedi, olmadı. Bedeni işlevini kaybediyordu. Ağzı açıldı ve kan kustu Hakan. Alnı çivi gibi batan toprağa değerken gözlerini açtı ama hâlâ görüşü net değildi.

Arabanın ışıkları uzaklaşıyordu. Karanlık içine çekiyordu onu. Parmaklarını oynattı. Ebru'nun yüzü, gülen yüzü, mutlulukla parlayan gözleri, masmavi gözleri aklına doluştu. Gözünden bir damla yaş akarken gözlerini kapattı. Acı her yerdeydi. Acı içinde birikip büyüdüğü ruhu çekiliyor gibiydi. Arslan'ın çocukken ağlayışı, şimdiki hâliyle gülüşü gözünün önünden tekrar geçti. Ebru'nun uyuz olduğu tavırları, bir sülük gibi gördüğü günlerde bile güzel olan yüzü... İlk sevişmeleri, ilk gülüşmeleri, ilk bakışmaları... İlk ağlayışları, ilk acıları... Yıkık dökük bir evi yeniden yuva yapışları, tatlı yorgunlukları... Bebek haberini alışları, bebeğinin kalp çarpıntısı...

Duruyordu kalbi, kulaklarında çınlayan sesin başka bir anlamı olamazdı. Hakan ölmek istemiyordu. Ebru'ya yeni kavuşmuşken ölmek ayıp olurdu. Bebeğini görmekten ölmek büyük ayıp olurdu. Hakan onca çile çekmişti. Yıllardır hayalini kurduğu yuvaya kavuşmuştu. Şimdi ayrılmak yakışmazdı. Kahretsin ki acı bile hafifliyordu...

Hayır, dedi içinden. Hayır. Ben sokaklarda it gibi büyüdüm, bu kadar kolay ölmem, şimdi olmaz Allahım. Tam mutlu olmuşken, her şey güzelken bunu bana yapma... Yalvarırım yapma... Bari Ebru'ya, yetim Arslan'a acı.

Sonra bir şey oldu. Her yer karardı. Hakan artık acıyı bile hissetmiyordu.

Aynı saatlerde Ebru, gülerek Arslan'a baktı. Sürekli bir şeyler anlatıyor, doğacak yeğenine yaklaşan erkekleri nasıl döveceğinden bahsediyordu. Arslan hesabı ödediğinde Ebru sevdiği adamı aradı. Telefonu kapalıydı. Kaşlarını çatarak etrafına bakındı.

“Ebrum,” dedi Arslan. “Sen arabaya doğru yürü. Ben lavaboya gidip geliyorum...” diyerek anahtarı verdi. “Sokağın karşısına park ettim.”

Ebru başını sallayarak yürümeye başladı. Büyük alışveriş merkezinin çıkışına doğru ilerledi. İşlek caddede trafik lambasına doğru ilerleyip ışığın yanmasını bekledi. Bir yandan da telefonunu eline alıp sevdiği adamı arıyordu. İçine bir sıkıntı çöktü. Hakan asla telefonunu kapatmazdı. *Belki şarjı bitmiştir*, diye düşündü.

Canı sıkkın bir şekilde ışığa baktığında yeşil ışığın yandığını gördü. Usulca yola bir adım attı. Hızlı olmaya çalışarak bir adım daha atmıştı ki birden üzerine bir şey atladı. Daha doğrusu yan tarafından bir şey ona çarpıp önünde sürükledi.

Ebru yerde sürüklendi ve uzak bir köşeye yuvarlanarak yüzüstü düştü. Başını kaldırıp elini uzatmaya çalıştı. Birileri arabalardan inip ona doğru koşuyor, birileri, “Yardım edin!” diye bağıyordu. Alnından bir şeyler akıyor, bir şeyler parmaklarını kesiyor gibi canını yakıyordu. Ayağa kalkmaya çalıştı ama acı yayılıyordu.

Gözleri gördüğü şeyi seçemiyordu. *Telefon*, diye düşündü. Hakan’ı aramalıydı. Takati yoktu. Nefes almaya çalıştı ama başaramıyordu.

“Ebru!” diye bağırarak Arslan’a tutunmaya çalıştı olmadı. Elleri boşluktaydı. Gözleri net görmüyordu. Uzaktan geliyordu sesler. Daha da uzaklaşıyordu. En uzağa gidiyorlardı ya da Ebru hâlâ sürükleniyordu.

“Yardım edin, yalvarırım!” diye kükrüyordu ağlamaklı erkek sesi. Arslan... Ebru ona sakin olmasını söylemek için ağzını açmaya çalıştı, onu da başaramadı.

“Yalvarırım...” diyordu Arslan. “Yardım edin, o hamile!”

Ebru, Hakan’ı arıyordu kendi içinde. Onu istiyordu. Canı yanarken ona ihtiyacı vardı. Onun ilacı Hakan’dı.

Her zaman yanında olacağını söyleyen Hakan... Ama yoktu. Acı büyüktü ve o yoktu. Ebru korkuyordu. Bir şeyler oluyordu ve korkuyordu.

Sesler uzaklaşıyordu ya da Ebru artık duymuyordu. Gözleri kapanıp her şey silikleşirken, tek duyduğu ses Arslan'ın yürek yakan, yalvaran bağırıışlarıydı.

"Abim buna dayanamaz!" diye bağırıyordu. "Yardım edin yalvarırım!"

23. BÖLÜM

HIZIR GÜLEREK SEVDİĞİ kadını kollarının arasına aldı. Saçlarına bir öpücük kondurup geriye çekildi. Çayından bir yudum aldığı sırada aklına Hakan ile Ebru geldi. Bileğindeki saate baktı. Kahvaltı için geleceklerdi ama gelmemişlerdi.

Birden bahçe kapısı gürültüyle açıldı ve içeriye Savaş girdi. Hızır ayağa kalktı. Savaş'a bakarken kaşlarını çatı. Genç adamın yüzü bembeyazdı. Gözleri kızarıktı.

Hızır kaburgalarının altında sıcaklığının gitgide arttığı yangına dur demeye çalışarak ona doğru ilerledi. "Ne oluyor, Savaş?" dedi endişeli bir şekilde.

"Abi..." dedi ama devam edemedi Savaş, sesi titrekti. O sırada bahçe kapısından içeriye koşarak Yakup ile Kutsal girdi. Peşinden Kurtaran girince Hızır yutkundu.

"Ulan ne oluyor!" diye bağırdı telaşla. Kurtaran hiçbir şey demeden onun arkasına geçip Savaş'a başını salladı. Savaş'ın gözleri dolarken yutkundu.

"Abi... Ebru... Ebru'ya araba çarpmış!"

Hızır duyduklarını idrak ederken kaşları dehşetle çatıldı. Hızla hareketlendiğinde Kurtaran atik bir şekilde onun kollarından tuttu. Hızır kendini itti öne.

“Bırak, Kurtaran.”

Savaş, devam etmesi gerektiğini biliyordu. Anlatılacak şeyler bitmiyordu ki! “Abi...” dedi ağlamaklı sesiyle. “Hakan yok ortalıkta. Dün gece hiç durağa girmemiş. Arıyoruz ama telefonu kapalı.”

Hızır aniden durdu. Kaşlarını çatıp yutkundu. Ne diyordu bu adamlar? Kardeşi bildiği adamın ortalarda olmadığından ve sevdiği kadının da hastanede olduğundan bahsediyorlardı öyle mi? Hızır gülmekle oturup ağlamak arasında bir ikilemde kaldığında zihni nihayet idrak edebildi olanları. Ardından öyle hızlı öne itti ki kendini Kurtaran bile tutamadı onu. Dünya yan yatsa bile Hızır koşardı kardeşine, kimse tutamazdı onu. Koşarak kapıdan çıkışını izlediler üzgün bir şekilde.

“Kutsal, Melek’in yanında kal.”

Melek itiraz etmek için ağzını açmıştı ki Kurtaran, “Melek, ağlama. Özge de gelecek şimdi. Sakin olun...” diye mırıldandı.

Kutsal, Melek’in yanında kalırken, diğerleri evden çıktılar, Hızır’ın peşinden koştular. Hızır nereye gideceğini bilmiyordu. Aklı tamamen karışmıştı. Mahallenin meydanına ulaştığında durağa baktı boş gözlerle. Sanki etrafı sallanıyordu, midesi bulanıyordu.

“Nerede ulan bu çocuk!” diye bağırdı boş mahalleye karşı. Arkasında varlığını hissettiği adama döndü. “Niyazi’ye haber ver, Kurtaran. Başına bir şey gelmiş olabilir...” diye mırıldandı. “Ebru’ya gidiyorum ben.”

“Biz de geliyoruz!”

Arslan bakıyor ama görmüyordu. Duyuyor ama anlamıyor, konuşamıyordu. Nefesi ciğerlerine yapışıp kalan bir zift gibiydi, zorlukla nefes almaya çalıştı. Gözleri sürekli kapıdaydı, abisinin gelmesini bekliyordu. Onun emanetine sahip çıkamadığı için kahroluyordu. Elini tutan sıcacık eli fark ettiğinde başını çevirdi ve İlgin'ı gördü. Onun da gözleri kızarmıştı. Ellerini çekip yüzüne kapattı. Parmaklarının arasından görüş açısında olan yaşlı adama baktı. Tansiyonu bir türlü düşmese de asla olduğu yerden ayrılmıyordu. İnatla Ebru'yu ve bebeği bekliyordu Veli Baba da. Arslan'ın gözyaşları artık içindeki tüm duyguları boğacak kadar yükseldi ve gözlerine ulaştı. Onlara pislik bir hayat yaşatan ailesine ağladı. Abisine, kendisine, Ebru'ya ve küçücük bebeğe...

Abisi çıkıp gelince ne yapardı? Nasıl yüzüne bakardı! Omuzları sarsılırken Veli Baba'nın da yaklaşıp ona sarılmasıyla sıkıca sarıldı adama. Bağırarak ağlamaya başladı. Yılların birikimi kısacık bir ağlamayla bitmiyordu. Bağıra çağıra ağlamak istemişti ilk kez. İlk kez baba dediği insana sarılıyordu. Sahiden bir babası varmış gibi hissediyordu... İnsanı en çok eksik yanları vururdu. Arslan vurulduğunu hissediyordu, eksik yanlarından.

"Baba..." diye mırıldandı yaşlı adama daha çok sarılırken. "Baba!" diye feryat ettiğinde hastanenin koridorlarında yankılandı sesi. Veli Baba onu sakinleştirmeye çalışsa da sonunda pes ederek içini döksün istedi. Arslan nefesi kesilene kadar ağladı yaşlı adamın bedenine sarılarak. İçinde ne varsa akıttı. Darmadağınık bir hâlde iç çekişleri kaldı geriye...

O sırada hastanede bir bağırış daha koptu. Arslan yaşlı gözlerle koridora baktığında Ebru'nun ailesinin koşarak gelişini izledi. Peşinden dağılmış bir şekilde içeriye giren Hızır'ı görünce huzla ayağa fırladı.

“Arslan!” diye bağırdı Hızır ona yaklaştığında. Baktığı kişi şimdiki Arslan değildi sanki. Ona bakıp ağlayan küçük çocuk olan Arslan’dı. Kendisini ilk gördüğünde korkuyla ağlayan küçük çocuk. Abisine sarılıp yabancı gözlerle etrafı izleyen çocuk. Yırtık ayakkabıları, delik pantolonuyla parlak bir şekilde kendi gözlerine bakan küçük çocuktu sanki...

Arslan hoyrat bir hareketle ellerini yüzüne yanaştırdı. Gözyaşlarını sildi. Hızır kollarını açtı hemen. “Abim... Abim nerede?” diye sordu acıyla bezenmiş bir sesle.

Hızır başını eğdi. “Gelecek...” dedi sadece.

Arslan, bunu cevap olarak kabul etmiyordu. Zihni kabul etse de kalbine saplanan okların bir açıklaması yoktu. “Nerede!” diye bağırdı adama.

Hızır dişlerini sıktı. Ölüyordu sanki. İçini parçalayan bir acı tüm bedenine oradan da ruhuna yayılıyordu. “Gelecek ulan!” diye karşılık verdi yüksek sesle.

“Ebru bu hâldeyken o nerede!”

“Sakin ol Arslanım... Sakin ol oğlum,” diyerek onu kendine çekip sarıldı Hızır. Saçlarını okşadı genç adamın. Sakinleştirmek istedi. Bir bilinmezlikle çevrelenmişti dört yanı, cevapların hepsi korkunçtu.

“Ebru nasıl?” diye sordu geri çekilirken.

“Bebek de Ebru da iyi ama doktorlar gözetimde kalması gerektiğini söylediler...” deyip iç çekti Arslan. “Kolu kırılmış... Kaburgalarında da çatlaklar var. Bebeğin durumu iyi dediler ama sonuç ne olur kimse bilmiyor.”

Herkes bir köşeye dağılırken Kurtaran ile Hızır, Arslan’ın başında duruyorlardı. Savaş göz kırparak Hızır’a baktı. Hızır ona yaklaştı ve kimsenin duyamayacağı bir köşeye geçtiler.

“Abi, Niyazi Amirimi beklersek daha çok bekleriz...” dedi Savaş endişeli bir sesle.

“Ne yapalım, Savaş?”

“Abi benim eski arkadaşlarım var. Elleri uzun çocuklar. Emin ol, Hakan’ı ilk biz buluruz. İznin varsa ben onlarla konuşayım,” diye mırıldandığı sırada Kurtaran da yanlarına ulaşmıştı.

“Kurtuldun o piçlerden. Bulaşma bir daha!” dedi burundan soluyarak.

“Hakan sizin için önemliyse benim için de önemli. O da bizim bir dostumuz, kardeşimiz. İkinci kuşagız biz, sizden daha samimiyiz. İzin verin konuşayım çocuklarla,” dedi Savaş bezgin bir sesle. Hakan, kendisi için önemliydi. Uzun zamandır arkadaşlardı. Mahalleye ilk geldiği günü hatırlıyordu. Bu kadar iyi kalpli biriyle daha önce tanışmamıştı. Şimdi Ebru ile bebeği onu beklerken, Savaş bir şey yapmadan duramıyordu.

Kurtaran ile Hızır birbirine baktılar. Acı bir kabulle nişti onlarınkisi.

“İyi, git bakalım!” dedi Kurtaran ruhsuz bir sesle. Savaş başını sallayarak âdeta fırladı dışarıya.

Artık geriye herkes için sadece endişeli bir bekleyiş kalmıştı. Hızır yüreğindeki yangınla olduğu yere çökerken, Arslan hiçbir şeyden habersiz, gözleri kapıda abisinin gelişini bekliyordu.

Hızır hastaneden çıkarken bitap bir hâldeydi. Niyazi Komiser onu aramış ve karakola gelmesini söylemişti. Karakola giren Hızır hızla Niyazi’nin odasına ilerledi. Adam onu görünce ayağa kalktı.

“Otur, Hızır.”

Hızır sandalyeye çökerken derin bir nefes aldı. “Bir gelişme mi var?” diye sordu.

Niyazi başını eğdi ve "Var..." dedi üzgün bir şekilde.

Hızır hızla yerinde dikleşti. Gözlerinin içi parlarken gülümsedi. "Söylesene o zaman!" diye mırıldandı heyecanla.

"Hızır, nasıl söylerim bilmiyorum..."

Gülüştü soldu. Gözlerindeki parlaklık yerini karanlığa bıraktı. Kesif bir korku yüreğinin üzerine çörekledi. Dişlerini sıkarak, "Söyle..." dedi korkuyla.

"Devlet hastanesinin morgunda kimliği teşhis edilmesi beklenen bir ceset var. Hakan ile uyuyor özellikleri..."

Hızır dikleştiği sandalyeye yeniden yığıldı. Gözleri dolarken, nefesi ciğerlerini yakıp geçti. Bir şey boğazını sıkıyor, nefes almasını engelliyordu. Yüreğindeki yangın artık canını daha çok yakar olmuştu. "Ne..." dedi fısıltıyla. "Ne diyorsun sen Niyazi?" deyip yutkundu. Gözleri akmayan yaşlarla dolmuştu.

"Hızır..."

Hızır hızla ayağa kalktı. Saçlarını çekiştirerek yüzünü sıvazladı. *Hayır*, dedi içinden. *Hayır, umut var!* Hızla dışarıya fırladı. Yüzü bembeyazdı. Kurtaran korkuyla ona bakıyordu.

"Morg..." dediğinde Kurtaran kalktığı banka çöktü. Hızır derin nefesler alıyordu ama gözyaşları sicim gibi akmaya başlamıştı. Elini sıkıca ağzına kapattı. Yumruğuna dişlerini bastırarak sakin olmaya çalıştı. Hakan olduğu belli değildi, bir umut yeşeriyordu içinde ama karamsarlık o umudun boynunu bükmüştü bile.

Kurtaran ayağa kalktı. "Gidelim..." dedi burnunu çekerek.

Soğuk. Hakan gibi sıcak biri için soğuk yer uygun değildi. Hakan, sıcak havada bile üşürdü. Kansızdı, bu

yerde ısınamazdı. Hızır kanının çekildiğini hissediyordu. *Üşür burada, Hakan burada duramaz*, diye geçirdi içinden.

Asi bir gençken bile inatla başını kaldırıp ona kafa tutuşu geçti gözlerinin önünden. Gecelerce, "Baba," diyerek kâbuslar gördüğünü... O gecelerde Hızır onun başından ayrılmadığını anımsadı. Yediği dayakların izleri küçük bedeninde kalmıştı... Silah gördüğünde aniden duvarın köşesine sinip, "Ağzıma sokma onu yalvarırım, midem bulanıyor," diyerek ağlayan küçük Hakan'ı hatırlayınca ciğerlerinin parçalandığını düşündü.

Gülüşleri, ağlayışları, şakayla karışık laf sokmalarını düşündü. Hızır morgun soğuk kapısından içeriye girdiğinde bedeni kasıldı. İlk değildi. Bir kardeş daha vermişti toprağa, bir baba... Şimdi bir kardeş daha vermek onu öldürürdü. Hızır kanının donduğunu hissediyordu. Bir adım daha atarsa ölecekti sanki.

Elini duvara yasladı ve başını eğdi. Nefesi kesiliyordu. Sık nefesler alıyordu. Ayakta durmaya çalışarak bir adım daha attı. Yıllar önce kaybettiği, kardeş bildiği dostu Hasan gözlerinin önüne gelince yutkundu. O kucağında son nefesini vermişti, Hızır bir kez daha bu acıyı kaldıramazdı.

"Kurtaran..." dedi tanıyamadığı bir sesle. Kurtaran hızla ona bakıp omzundan tuttu.

"Söyle kardeşim," diye mırıldandı.

Parmaklarını gözlerine bastırıp burnunu çekti. Gözyaşları durmuyordu. "Sen bak..." dedi dayanamamış olarak.

Kurtaran dişlerini birbirine bastırıp başını salladı. Geriye dönüp morg görevlisinin çıkardığı bedene yaklaştı. Kefene sarılı bedene. Elini kaldırdı ama eli bir türlü gitmiyordu. Açamıyordu. Öylece beklerken birden Hızır

yanına yaklaştı ve hızla kefeni açtı. Soluk ve beyazla mor arasındaki yüzü gördü. Gözleri gördüğü yüzle kapanırken dizlerinin bağı çözüldü Hızır'ın. Kurtaran ona destek olduğunda Hızır kendini bıraktı ağlayarak...

Dizleri soğuk zemine değerken, yüreği deşilircesine ağladı...

24. BÖLÜM

“BEN YILLAR ÖNCE babalık duygusunu tattım, Kurtaran. Ben Hakan’a baba oldum, o da kardeşine. Evlat acısını gösterme diye dua ettim yalvardım yaratana...” dedi Hızır kısılmış sesiyle.

Hastanenin duvarına başlarını yaslamışlar, yere oturup, sigaralarını yakıp gözlerini kapatmışlardı. Kurtaran anlayışla başını salladı.

“Kutsal benim oğlum, Savaş benim oğlum. Kurtuluş ne ise onlar da öyle... Yakup kardeşim, Nihat kardeşim... Seni anlıyorum dost...”

“Daha fazla ne yaşayabilirsin ki dersin. Daha kötü ne olabilir! Babanı kaybedersin, dostunu kaybedersin, zamanı gelir bataklığın dibini görsen de kaybedecek bir şeyim yok desen de kalbin attığı sürece kaybedecek çok şeyin vardır...”

“Bizim kaybedecek çok şeyimiz var, Hızır. Sevdiklerimiz var,” dedi Kurtaran ona bakarak.

“İçeride... Bir an için... O soğukta nasıl yatar o çocuk diye düşündüm. O kefeni açarken bin kez daha öldüm...” deyip kesik bir nefes aldı. “Hakan’ı görmeye

dayanamazdım. Allah'a şükürler olsun, o değil... O değil."

"Kendi ellerimle yıkadım dostumu. Soğuk yüzünü son kez gördüm..."

"Ah, be... Daha ne kadar acıyı kaldırır bu yürek bilmiyorum, bilemiyorum."

Kurtaran umutla baktı ona. "Hakan'ı bulacağız..." dedi.

"Onu bulmadan bana rahat yok!" diyen Hızır hızla ayağa kalkıp elini uzattı. "Kalk."

"Nasıl olur? Ne demek abim yok!" diyerek tüm hastaneyi ayağa kaldırmıştı Arslan. Yeri göğü inletircesine bağırması, yırtınması, yine de onun hastaneden çıkmasına izin vermemişlerdi. Yakup onu tutmak için elinden geleni yapmış sonunda doktorlar ona sakinleştirici bir iğne vurmuşlardı.

Ebru hâlâ uyutuluyordu, ağrıları canını yakar diye yarı baygın yatıyordu. Bebeğin durumu da iyiydi şimdilik.

Hızır, Kurtaran ve Savaş yine Niyazi'nin yanına, karakola gitmişlerdi. Niyazi aramış ve onları çağırmıştı.

"Yaralı bir hasta var. Kimliği yok. Olay yerinde dört el ateş edilmiş... Lastik izleri de varmış. Bir bakın isterse-niz," dediğinde Hızır başını salladı. Yine ellerinde kesin bir bilgi olmadan çıkıyorlardı karakoldan. Bu kahreden his içlerine yapışmıştı. Korku.

Karakoldan çıktıklarında Hızır derin bir nefes aldı. "Umut öldürür insanı," dedi kendi kendine. Gel gelelim ki umut etmeden de duramıyordu.

Tekrar arabaya binip Niyazi Komiser'in söylediği hastaneye gittiler. Sorup soruşturarak bir yoğun bakım

ünitesinin önüne ulaştıklarında Hızır dikdörtgen şeklindeki camdan içeriye baktı. Hemen tanıdı onu. Cama yaklaşıp gözlerini irileştirdi. Hakan orada yatıyordu. Dudakları heyecanla kıvrılırken dolu gözlerle baktı Kurtaran'a. Savaş da sesli bir şekilde gülüyordu.

Savaş, Kurtaran ve Hızır, yanlarına ulaşan doktora baktılar.

"Hakan Karaduman. Kardeşim," dedi heyecanla. Doktor anlayışlı bir şekilde başını salladı.

"Onu hastaneye getirdiklerinde hayati değerleri çok düşüktü. Ağır yaralıydı. Biz de umutsuzduk açıkçası. Çok kan kaybetmişti. Kurşunlardan biri böbreğini sıyrıp geçmiş ama yine de hasar bırakmış. Diğer iki kurşun kaburgasına saplanmış ve iki kaburga kemiği kırık. Bir kurşun da omzunu sıyrıp geçmiş..."

Hızır zorlukla nefes alıp camdan içeriye, solgun ama hayatta olan kardeşine baktı. "Durumu ne?" diye sordu sakın bir şekilde. Oysa içinde bayram havası esiyordu.

"Şu anda yoğun bakımda uyutulması gerekiyor. Durumu stabil fakat neler olacağını önümüzdeki 48 saatte göreceğiz. İç kanama riski çok yüksek... Alına da küçük bir darbe almış. Şimdilik tek yapmamız gereken beklemek..."

"Peki... Kim getirdi hastaneye?" diye sordu Kurtaran. Doktor onların arkalarındaki bir noktaya bakıp, eliyle işaret etti.

"Şuradaki genç... Hâlâ da bekliyor başında."

Hızır geriye döndü, tanımiyordu genci. Ne var ki Savaş birden çocuğa doğru koşunca onlar da peşinden ilerlediler. Savaş hızla onu omzundan tuttuğu gibi kaldırdı.

"Ben size ne dedim! Bulunca haber verin dedim!" diye bağırdı öfkeyle.

“Kardeş sana ulaşamadım. Hem kimliği de yoktu, bilmiyordum bu çocuğun o olduğunu...”

“Savaş?” dedi Kurtaran kaşlarını çatarak.

Savaş başını çevirip ona baktı. “Abi, Beran benim can dostum. Hapisteyken bir can kurtarma mevzusundan tanışıyoruz.”

Hızır çocuğun elini sıkıp minnetle baktı. Can borcu vardı ona. “Kardeş, sağ olasin...” dedi içten bir sesle.

“Nasıl oldu anlatsana oğlum!” diyen Savaş onun omzunu dürtükledi sertçe. Beran iç çekerek karşısındaki iki heybetli adama odaklandı.

“Hatıra Ormanı’nda çocuğun birini tartaklıyorlardı. Onların yanına giderken bir şeye takıldım. Başımı bir eğdim, onu gördüm. Hastane çok yakın olunca da arabaya attığım gibi buraya getirdim.”

Hızır başını sallarken, heyecandan yerinde duramıyordu. Savaş bir yandan diğerlerine Hakan’ı bulduklarının haberini veriyor, diğer yandan da Beran ile birbirlerine imalı bakışlar atıyorlardı. O sırada yanlarına polisler gelince Savaş da Beran da gerilmişti.

“Niyazi Amirim gönderdi bizi,” dedi polislerden biri.

“Hakan Karaduman. Bulduk onu.”

Polis başını sallayarak baktı Hızır’a. “Gasp.”

Öfkeyle dişlerini sıkkan Hızır, “Dikkatli olması için o kadar uyardım onu!” diyerek bağırdı. Yumruğunu sıktı. “Açık bırak şu siktiğimin telsizini diye!”

“Üç veya dört kişi olduklarını düşünüyorlar. Kolunu sıyırıp geçen kurşunun kovanını teste gönderdik. Sonuçlar elimize ulaştığında sizi haberdar edeceğiz. Hastamız uyandığında onun da ifadesini almak zorundayız...”

“Tamam, sağ olun...”

“Geçmiş olsun...”

Polisler koridora doğru ilerlerken Beran ile Savaş göz göze geldiler. Savaş, Beran'ın kolundan tutarak kenara çekti.

"Savaş," diye mırıldandı Beran. Savaş ona bakıp kaşlarını çatı.

"Ne var?"

"Sağlam tanıdıklarım var, polislerden haber gelince sen de beni haberdar et."

Savaş göz kırptı sessiz olması için. Ardından Kurtaran'a baktı. Hızır Abisi ile aralarında konuşuyorlar ve candan içeriye umutla bakıyorlardı. Başını tekrardan arkadaşına çevirdi.

"Diyorsun ki eski usul. Cezayı biz keselim," diye mırıldanırken tek kaşını kaldırdı.

Beran tebessüm ederek başını salladı. "Azdan az, çoktan çok gider."

"Eyvallah kardeşim..." diyerek omzunu sıktı onun. Ardından diğer iki adama doğru ilerlediler.

Hızır ellerini cama yasladı ve içeriye baktı. Kalbinin kanatları varmışçasına uçtuğunu hissetti. "Uyanacaksın çocuk..." dedi fısıltıyla.

"Ölmek yok. Söz verdin oğlum, ölene kadar benimlesin. Sözünü tut çocuk, ölme ha!" diyerek gülümse-di. Sonunda iyi şeyler olmaya başlamıştı... Tek sorun, Ebru'ya bu durumu açıklamaktı...

25. BÖLÜM

EBRU'NUN BOĞAZI YANIYORDU. Susamıştı. Gözlerini zorlukla araladı. Üzerinden tonlarca yük geçmiş gibiydi. Yaşadıklarını idrak ettiğinde etrafına bakındı ama bulanık görüyordu.

“Su...” diye mırıldandığında dudaklarına yaslanan bardaktan bir yudum su içti. Gözleri odağını bulduğunda annesini görünce kaşlarını çatı.

“Hakan...” diye mırıldandı istemsizce. Babası da yanındaydı. Kolunu hareket ettirmek istedi ama acıyla yüzünü buruşturdu. Kolu alçıya alınmıştı. Gözleri etrafta gezerken Kutsal'ı, Arslan'ı ve Veli Baba'yı gördü.

“Hakan nerede?” diye mırıldandı. Sesi bir yabancıya aitti sanki. Genzini temizledi. Herkes başını eğiyor, başka yöne bakıyordu. Elleri istemsizce karnına gittiğinde oradaki şişliği kontrol etti. Bebeği hâlâ kendisiyleydi. Derin bir nefes aldı rahatlayarak...

“Anne...” diye mırıldandığında annesi gözyaşlarına hâkim olamayarak başını eğince kaşlarını daha derin çatı Ebru. Bu defa annesinin yanında oturan babasına baktı. “Baba, Hakan nerede?” diye sordu endişeyle.

Babası kaşlarını çatıp başını eğdi. Kısa bir süre bekledi ve tam ağzını açmıştı ki içeriye Hızır girdi. Ebru merakla ona baktı. Sağlam olan elini kaldırıp, "Abi," diye mırıldandı.

Hızır buruk bir tebessümle onun başına ilerledi. "Güzelim..." diye mırıldanıp saçlarını okşadı.

"Hakan..." dedi ona Ebru. Diline pelesenk olmuş adamın adını anmaktan sıkılmıyordu ama onu görmediği için de kalbinde ince bir kırgınlık boy gösteriyordu.

Hızır onun gözlerine bakmaya zorladı kendini. "Gelecek," dedi umut dolu bir sesle.

Ebru gözlerini kapatıp yeniden açtı. Sabrı taşmak üzereydi. "Nerede?" diye sordu bezgin bir sesle. Aptal adam onu bırakıp nereye gitmişti? Gerçi Hakan böyle bir durumda başından ayrılmazdı. Bu işte bir terslik seziyordu.

"Gelecek, Ebrum..."

"Gelsin, ona ihtiyacımız var."

Hızır'ın gözleri dolunca Ebru kaşlarını çatı. Öfkesi endişesinin gölgesine sığındığında, "Abi!" dedi uyarı dolu bir sesle. Bir şeyler oluyordu ve herkes üç maymun oynuyordu sanki.

Annesi daha fazla dayanamadı ve kızının yanağını okşadı. Gözlerinin içine bakıp, "Gelecek Ebru. Biraz hava almaya ihtiyacı var onun da..." diye mırıldandı zorlukla.

"Çabuk gelsin o zaman!" dedi Ebru sinirle. Hızır iç çekerek bir köşeye geçerken, Ebru Kutsal'a baktı. Hayır, bir şeyler oluyordu ve bunu öğrenmek zorundaydı.

"Kutsal, git çağır!" diye bağırdı ama Kutsal hiç duymuyormuş gibi öylece başını ellerinin arasına alıp çökmüştü duvarın dibine.

Yakup'a baktı bu defa. "Çağırın gelsin! Benim ona ihtiyacım var..." dediğinde Yakup, Hızır'a yardım

dilenircesine baktı. Artık vakit gelmişti. Ebru'nun korktuğunu hissedebiliyordu herkes.

Hızır herkesi dışarı çıkardı, Ebru'nun ailesini bile. Bir sandalye çekip oturdu ve Ebru'nun ellerini tutarak gözlerine baktı. "Bana bir söz ver, Ebru."

"Beni bırakmaz abi. Hakan havasızlıktan ölse bile çıkıp gitmez!" diyerek gülümsedi Ebru.

"Ebrum sakın ol..." dedi Hızır acıyla.

"Sakinim lan ben!" diyerek bağırdığında göğsünde hissettiği ağrıyla derin bir nefes aldı. Hızır onun saçlarını okşuyordu, sakinleştirmeye çalışıyordu.

"Hakan hastanede..."

"Tamam abi, gelsin işte! Bilmiyor musun ben onsuz duramam. Dışarıda mı? Sigara içmeye mi çıktı?"

"Ebru..."

Ebru tekrar gülümsedi. "Acıktıysa kesin yemek yemeye gitmiştir. Tamam, yemeğini yedikten sonra gelsin."

"Ebru, beni dinle."

"Camdan bakalım, beni görünce hemen gelir..." diyerek kalkmaya çalıştığında Hızır onu durdurdu.

"Ebru, Hakan başka bir hastanede!"

Genç kadın gözlerini birkaç kez kırıştırdı. "Ne?" diye fısıldadı anlamayarak. Başka bir hastane de ne demekti!

"Aynı gün... Senin kaza geçirdiğin gün... Hakan'ı gasp etmişler."

Gözleri dolarken yutkundu. "Şaka..." diye mırıldandı şaka olması için içten içe yalvarırken.

"Ebrum sakın ol, o iyi."

Ebru gözlerini kırıştırdı tekrardan. Karşısındaki adam ne dediğini biliyor muydu? Kahrolası sözlerinden haberi var mıydı acaba! Öfkeli bir şekilde baktı Hızır'a. "O iyi, öyle mi? Baksana bana ben iyi miyim? Karşımda

iyi birini mi görüyorsun abi! Şaka yapmayı bırakın! Hakan gelsin hemen!"

Hızır ona her şeyi anlattı. Sakinleştirmeye çalışarak detaylara inmeden bahsetti her şeyden. Ebru duydukları karşısında sakın kalamazdı. Kalmadı da. Bağıra çağıra ağlamaya başladı. Hızır onu tutmak istedi ama kız kendini kaybetmiş gibiydi.

Ebru dişlerini sıkıp acıyı teninin altına gömdü ve hızlı olmaya çalışarak ayağa kalktı. Başı dönünce Hızır onu tuttu. Ebru ağlayarak kapıyı açtığında herkes şaşkın bir şekilde ona bakıyordu. Yavaş adımlarla aralarından geçti. Hastanenin çıkışına ilerledi. Diğerleri de peşinden...

Ebru ellerini karnına yerleştirdi, bebeğini korumak istercesine. "Arslan... Direksiyonun başına geç..." dedi dudaklarını ısırarak. İtiraz sesleri yükseldiğinde Ebru kimseyi dinlemedi. Hemşireler, doktorlar hepsi peşinden çıkmışlardı.

Kendisine kızgın ve şaşkın bakan insanlara döndü. "Ya ben de onunla olurum ya da beni burada sağ sağ gömersiniz!" diye bağırdı. Arslan arabayı çalıştırınca Ebru sıkıca tutundu Hızır'a.

"Yapma Ebru!" diyerek ağlıyordu annesi.

"Kes sesini!" diye bağırdı annesine ama sözleri herkes içindi. "Beni yaşama sebebimden uzak tutacak kimseyi istemiyorum yanımda!"

Arabaya bindiler. Hastaneye doğru yola koyuldular. Ebru her an bayılacak gibi gözüküyordu ama güçlü olmaya çalışarak gözlerini kapatmamak için direniyordu.

Ebru yoğun bakımın önünde durup, sevdiği adamı görünce dizlerinin bağı çözüldü ve en yakınındaki kişi Beran'dı. Beran onu tuttu hemen. Ebru ona tutunup elini

cama yasladı. Gözlerinden yaşlar boşalırken dudaklarını ısırdı.

“Sevgilim...” diye fısıldadı acılı sesiyle. “Ecem ve ben seni bekliyoruz... Buradayım hayatım... Buradayız. Gitmiyoruz, seni bırakmıyoruz. Çok sevmek öldürmedi bizi, hiçbir şey öldüremez... Yaşa, benim için. Yaşa, Ecem için... Yaşa, kocaman ailen için...”

Ebru ilk kez bebeğine koyacağı ismi zikrediyordu. Sevdği adam da hissetsin istiyordu. Hayatta kalmışlardı, Hakan için. Şimdi sıra sevdği adamdaydı... Beran ona bakınca Ebru tanımadığı adama döndü.

“Yaşayacak...” dedi gözlerinden yaşlar akarken. Beran şaşkındı. “Yaşayacak,” diye mırıldandı ne diyeceğini bilemeyerek.

Ebru başını sallayarak tekrardan içeriye baktı. Gülümsedi inatla. Başını kaldırıp daha derin gülümse-di. Gözlerinden yaşlar çenesine doğru süzülüyordu ama o gülümsemekten geri kalmıyordu. “Bu gülümseme sensin, Hakan. Sen benim güldüğümsün, ağladığımsın, yandığımsın...” diye fısıldadı aşkla. Ardından dudaklarını ısırdı. “Sana ayrarım be ya... Ayırdır, Hakan. Sen beni bırakıyor musun?”

Herkes şaşkın bir şekilde ona bakıyordu. Ebru umursamadı. Kahkaha attı acıyla. Sevdği adamın kendisini duyduğunu hissediyordu. Varlığını hissettiğine inanıyordu.

“Ben seni bırakmadıysam, bebeğim seni bırakmadıysa... Bir arabanın altından sağ çıktıysak... Senin de bize güzel günler için borcun var demektir! Borcuna sadık ol ve bana bir an evvel sarıl. Biz seni bırakmadıysak, sen de bizi bırakma.”

Geriye döndü. Beran’ı tanımasa da ona yaslandı çünkü ayakta durmakta zorlanıyordu. Çevresindeki insanların

garip yüz ifadelerine baktı. Hepsi deli görmüş gibilerdi. Ardından Arslan'a döndü. Onun başını eğerek durduğunu görünce öfkeyle doldu.

"Dik dursana... Ölüm mü var!" diye bağırdı. Arslan arkasını döndüğünde Kutsal onu kendine çekip sarıldı.

Ebru bu defa Hızır'a baktı. İçinde büyük bir yangın vardı ama Hakan için dik durmak zorundaydı. Evet, kahroluyordu içten içe ama bunu gizlemeliydi. Arslan'ın da daha fazla üzülmelerini istemiyordu. Birazdan içini dökerek ağlayacaktı ama bunu yalnız yapacaktı. Korkuyordu ama belli etmeyecekti. İçerideki adama bir sözü vardı. Kimsenin önünde eğilmeyecekti.

"Abi, bebeğim ve biz iyiyiz ama daha iyi olmak zorundayız. Doktorlar bir kontrol etsin bizi," diye mırıldandı ağlamaktan kısılan sesiyle. "Sonra da beni buradan ayırmaya gücü yetecek olan gelsin. Çünkü ben, beni her koşulda bırakmayan adamı bırakmayacağım. Buradan ayrılmayacağım."

Hızır ona yaklaştı. Gözleri parlıyordu fakat Ebru'nun kendini tuttuğunu görebiliyordu. Onu bir an evvel kontrol ettirmeliydi. Beran, Ebru'yu bırakınca derin bir nefes aldı. Gördüğü en güçlü kadındı. Savaş ile göz göze geldiğinde selam verircesine başını salladı.

Ebru, Hızır'a sığınıp adımlarken aniden durdu. Geriye dönüp cama yaklaştı. Gözleri tekrar dolarken sevdiği adamı görmüş olmak bile yüreğini hareketlendiriyordu. Bir öpücük bıraktı cama, buğusu belli olan.

"Ben kalbinden bir kez daha öptüm seni adam..." dedi umutla. "O öpücük sahip çıksın kalbine. Beni bırakma..."

26. BÖLÜM

SAVAŞ, HASTANEYE GİREN Kurtaran Abisine baktı. Diğerleri de onun başına üşüşmüştü.

Kurtaran kaşlarını çatarak başını eğdi. Ardından derin bir iç çekip merakla kendine bakan topluluğa çevirdi bakışlarını. "Hakan'a bunu yapanların kimliği belirlenmiş. Üç tane gaspçı... Onları arıyor polisler!" dedi sıkıntılı bir sesle.

Savaş ve Beran duydukları bu habere karşı aniden başlarını kaldırıp birbirlerine baktılar. Ardından hızla koşarak hastaneden çıktılar. Herkes şaşkın bir şekilde etrafına bakınıyordu. Ne olduğunu anlamamışlardı. Savaş ve Beran'ın aniden koşarak hastaneden ayrılması akıllarında bir sebeple buluşmuyordu.

Ebru nemli gözlerle cam kenarına yaklaştı. Ellerini cama yaslamış, içeriye bakıyordu. Hakan'ın yanında olmak istiyordu, ona dokunmak ve sevgisini milyon kez dile getirmek için âdeta çırpınıyordu. Elini karnına yerleştirdi, bebeğinden güç alırcasına hafifçe okşadı. Diğer kolu alçada olduğu için ağrıları canını yaksa da ayrılmıyordu bir an olsun kapıdan. Hiçbir güç onu

oradan ayırmaya yetmemiştir. Başını çevirdi ve diğerlerine baktı.

Melek ve Özge kucaklarında çocuklarıyla kocalarının yanındaydılar. Buruk bir tebessümle baktı onlara Ebru. Kutsal ve Yakup, Arslan'a destek oluyordu. İlgin yabancı gibi değil de aileden biri gibi Arslan'ın elini tutup bekliyordu. Ezir de Arslan'ın kucağına oturmuş, üzgün bir şekilde babasına bakıyordu.

Diğer köşeye baktı Ebru bu defa. Annesi her zaman özenli bir kadın olmuştu fakat karşısında gördüğü kadın annesine çok uzaktı. Saçları dağınık, gözleri şişmişti. Babası da başını ellerinin arasına almış bekliyordu. Onların da üzgün olduğunu görebiliyordu Ebru.

Derin bir nefes alarak iki köşeye de baktı tek tek. Bir yanda kendi ailesi, diğer yanda kocaman, kan bağı olmayan aile... Ebru elini daha sıkı sardı karnına. İki tarafı da çok sevse de onun ailesi içerideydi. Bakışları yeniden içeriye kaydı. Sevdığı adam oradaydı. Ailesi...

"Kolum acıyor, biliyor musun?" dedi iç çekerek. "Ama senin oradan çıkıp bana sarılarak acılarımı dindirmeni bekliyorum sevgilim. Kızımız Ecem... Ecem olsun adı. Bir anda çıkıverdi ağzımdan..."

Gözleri dolunca yutkundu, ağlamamak için dudaklarını birbirine sıkıca bastırdı. Doktorlar yanına gelince başını kaldırdı kararlı bir şekilde.

"Biraz... Kısacık bir süre istiyorum sizden. Elini tutsam yeter benim için..." dedi yalvaran bir sesle. "Lütfen..."

Adamlar kaşlarını çatarak bakıyorlardı ona. "Riskli bir ameliyat geçirdi. Bu doğru olmaz," diyerek cevap verdiklerinde Ebru üzüntüyle başını eğdi. O sırada omzunda bir el hissedince başını kaldırdı. Babası çatık kaşlarının altında muazzam bir kararlılıkla bakıyordu diğer doktorlara.

“Sizinle konuşmuştuk. Dosyaları inceledim, ameliyatın seyrini de biliyorum...” dedi bilgin bir şekilde. “Bakın bu durumda kısacık bir süre problem olmaz. Hem kızım için, hem de içerideki genç için önemli bir durum bu.”

Ebru hevesle bakıyordu doktora. Adam iç çekerek başını eğdi. “Beş dakikadan fazla kalamaz hocam. Bunu ben de siz de çok iyi biliyorsunuz. Lütfen.”

“Tamam!” dedi Ebru. Heyecanla gülümseyerek babasına baktığında onun da gülümsediğini gördü. Omuzlarından tutup gözlerinin içine bakan adamın ne diyeceğini merakla bekliyordu.

“Beş dakikalığına içeriye gireceksin, Ebru. Ama bir şartım var,” dedi babası yine aynı kararlılıkla.

“Nedir?”

“Çıktığında tekrar kontrol olmanı istiyorum. Bebeğini düşün.”

Ebru başını salladı. “Tamam,” dedi ve kimseden destek almadan hemşirelere doğru ilerlemeye başladı. İçinde sevdiği adama ulaşacak olmanın garip heyecanı ile adımladı. Ailesine yürüdü. Tek ailesi olan sevdiği adama...

Ebru usulca sevdiği adama yaklaştı. Hakan'ın elini tuttu ve bir öpücük kondurdu. Ardından onun soluk yüzüne baktı. Gözyaşları yeniden gözlerine tırmanırken boğazına oturan yumruyu yok etmeye çalıştı. Sevdiği adamın gözlerinin altında halka halka morluklar oluşmuştu. Üstelik yüzü epey solgundu.

“Yuvamız boş kaldı. Kalk hadi, evimize gidelim...” dedi ağzından firar eden bir hıçkırıkla. Onun parmaklarını okşadı zarar vermekten korkarak. Gözleri etrafta dolaştı bir süreliğine. Ardından usulca yaklaştı ve yanağına, alnına bir öpücük kondurdu Hakan'ın.

“Kapının önünde seni bekliyorum. Beraber el ele tutuşup gidelim buradan,” dedi sanki onu ikna etmek istercesine. Ebru geri çekildi ama gidemedi. Bacaklarını hareket ettirmek sandığından daha zor olmuştu bulunduğu durumda. Gitmeyi istemiyordu. Durup derin bir nefes aldı, seslice yutkundu. “Ayırdır baba!” diyerek gülümsedi buruk bir şekilde.

“Arslan üzgün ama ben seni temsil ediyorum, onun yanından ayrılmıyorum. Sen iyi olduğun sürece iyiyiz, bunu unutma. Bize geri dön bir an evvel...” deyip tekrardan sevdiği adama yaklaştı. Son kez öptü onu yavaş bir şekilde. Ardından çıktı oradan. Herkes ona bakıyordu.

“Selamı var sizlere...” diyerek acıyla gülümsedi. “Çok üzülmesinler diyor...”

Ardından Hızır’ın ve Arslan’ın koluna girip doktor kontrolüne girmek için koridora doğru yürümeye başladı. Tuttuğu gözyaşları usulca aktı yüzüne doğru. Başını hâlâ dik tutuyordu ama gözyaşları aşkının önünde baş eğerek çenesine akıyordu...

Hızır kaşlarını çatarak Ebru’ya bakıyordu. “Yaralı yakalanmışlar. Bıçaklanmış hâlde bulunmuşlar. Hastaneden çıktıktan sonra hapse girecekler...” dedi kızı ikna etmek istercesine.

“Ormanın girişinde siteler var. Oranın kameralarında bazı görüntüler varmış, suçlarını da itiraf etmişler!”

Ebru konuşmuyor, yatakta yatıyordu. Bunu duyan Kurtaran kaşlarını çatarak Savaş’a baktı ama o masum bir şekilde oturuyordu koltukta. Yine de onun bu işin içinde parmağı olduğunu düşünüyordu.

Birden bir gürültü kopunca usulca ayağa kalktı Ebru. Hızır’a tutunarak odadan çıktı. Herkes cama

üşüşmüştü. Ebru korkuyla adım atıyordu. Her adımında canından can gidiyordu. Camdan içeriye baktı korkuyla. Hakan gözlerini yarı açmış bir şekilde tavana bakıyordu. Parmaklarını oynatınca Ebru çığlık atarak cama yasladı ellerini. Gülüyordu ama aynı zamanda ağlıyordu.

Hakan'ın yarı baygın gözleri kendi gözlerine değince gülüşü genişledi. Hakan gülümsemeye çalıştı ama sadece dudaklarını kıvrabilmişti. Ebru bu görüntü karşısında daha fazla ayakta duramadı ve yere yığılacakken onu tuttular.

“Hakan!” diye bağırdı sesini duyurmak istercesine. Cama iyice yaklaştı ve gülümsedi. Elini kaldırdığında Hakan parmaklarını hareket ettirdi. Elini kaldıramadı ama parmaklarıyla selam verdi sevdiği kadına. Ebru gülererek etrafına bakıyordu.

Doktor gülümseyerek ona baktı. “Bir saat önce uyandı aslında... Ebru diye sayıklıyordu...” dedi iç çekerek.

Ebru gülererek adama odaklandı. Hemşireler onun koluna girince Ebru izin verdi. Hazırlanıp içeriye girdiğinde Hakan ona bakmaya çalışıyordu ama gözleri hâlâ tam olarak aydın bakmıyordu.

“Ecem geldi... Ben geldim...” dedi ağlamaklı sesiyle Ebru.

Hakan yutkundu ve gülümsedi hafifçe. “Ben de...” dedi fısıltıyla. “Ben de geldim...” Genzini temizlemeye çalışınca canı yandı ve kaşlarını çatıp yüzünü buruşturdu. “Sizi bırakmam...” dedi nefes nefese.

Ebru onun elini tuttu yavaşça. Gözlerinden yaşlar sicim gibi akarken, Hakan onu böyle görmeye dayanamayarak gözlerini kapattı. “Bana sarıl, beni koynunda uyut,” dedi zorlukla. “Yemin ediyorum acılarım denecek...” derken yine bir sancı göğüs kafesini zorluyordu.

Ebru gülerek baktı ona. "Kalbinden alacağım iki öpücük borcun var be adam... Ne yüzüzsün, hâlâ sevgi istiyorsun benden..."

Hakan gülümsedi. Acıları biraz dinene kadar bekledi. Ardından sevdiği kadına baktı kısık gözlerle. "Ben zaten sevgine sahibim..." Ebru'nun elini sıkmaya çalıştı, pek başarılı olamadı. Kasları bile ağrıyordu. "Sana ayrıyım..." dedi gülmeye çalışarak.

Ebru kaşlarını çatarak güldü. Mutluydu. Cama doğru bakıp ellerini kaldırdı. Diğerleri de gülüyordu. "Ayırdır Hakan geri döndü!" diyerek güldü ve kocasına çevirdi bakışlarını. Elini tuttu sıkıca, bir daha bırakmamak üzere. Gözleri birbirlerine dalarken Hakan'ın göz kapakları bu köprüyü yıktı. Ebru onun saçlarını okşadı. Uyurken de izledi onu. Elini yine de bırakmadı. Hep yanındaydı.

Artık mutsuz olmak için sebep yoktu. Güzel günleri kucaklayacaklardı, el ele...

27. BÖLÜM

EBRU İLE HAKAN bir hafta sonra hastaneden çıktılar. Eve döndüklerinde bütün mahalle yerlileri evlerindeydi. Yemekler getiriliyor, misafirler ağırlanıyor, bebek için hayırlı olsunlar dileniyordu. Ebru artık mahalledeki dayanışmanın ve komşuluk ilişkilerinin ne denli bağlı olduğunu bildiğinden şaşırmıyordu evinin bu kadar kalabalık olmasına. Ancak ailesi hiç olmadığı kadar şaşkındı. Bu kadar insan hangi ara Ebru'yu sahiplenmiş, bu kadar samimi olmuşlardı?

Ebru'nun annesi, hemen yanında oturan Arslan'a baktı. "Hep böyle midir?" diye sorarken gözleri irileşmişti.

Arslan kaşlarını çatıp kadına döndü. "Hep böyle olan nedir?"

"Herkes yemek yapıp getiriyor. Daha doğrusu herkes bir şeyler yapmak için çabalıyor. Çok kalabalık burası..."

Tebessüm etti genç adam. Kadının gözlerine baktığında ne kadar şaşırdığını görebiliyordu. Aslında onun bu şaşkın tavırlarına kahkahalarla gülebilirdi ama kendine hâkim olup derin bir nefes aldı. "Evet, hep böyledir. Zor

günde yanınızda olanın yanında olursunuz. Ebru buradaki birçok insanın derdine çözüm buldu. Dernekler, yardım kuruluşları... Bir sürü yerle görüştü o insanların sorunlarını en aza indirebilmek için..."

Arslan kadına ters bir bakış atıp ayağa kalktı ve kalabalık salondan dışarıya çıktı. Kadın daha da şaşkın bir şekilde arkasından bakıyordu onun. Ebru, mahalleliye yardım etmişti ama hiçbir şekilde haberleri olmamıştı. Eline tutuşturulan tathıyla neye uğradığını şaşırsa da belli etmedi kimseye. Gözleri Ebru'ya kaydı. Oturduğu yerde yaşlı kadınlar ile konuşup gülüyordu. Sonra koltukta yatan Hakan'a odaklandı kadın. O da solgun olmasına rağmen diğerleri ile konuşmaya çaba gösteriyor, yüzündeki gülümsemeyi silmemeye çabalıyordu. Lakin gözünün de hep Ebru da olduğunu fark etmişti.

"Hasta ziyareti kısa olur hanımlar, hadi kalkın!" diye seslenen yaşlı adam evdeki kalabalığın bir kısmının dağılmasını sağladı. Geriye sadece aile olarak gördüğü insanlar kalmıştı.

"Hakanım, yine geliriz..."

"Teşekkür ederim abi," dedi Hakan gülümseyerek. Kurtaran'ın elini sıkıp tekrar teşekkür etti. Kurtaran ailesini alıp giderken, Hızır da bir şeyler konuşup evden çıktı. Geriye sadece onlar kalmıştı.

Hakan, ayağa kalkıp tabakları toplayan karısına kaşlarını çatarak baktı. "Ebrum... Bir daha ayağa kalkarsan ben de kalkarım haberin olsun," dediği anda Ebru tekrardan yerine yerleşti ve sevdiği adama baktı.

"Ne yapayım sevgilim, canım sıkılıyor."

Ebru'nun annesi daha fazla dayanamayarak usulca ayağa kalktı ve ellerini ovuşturarak onlara baktı. "Ben... Ben yardımcı olurum size..." dedi pek de emin olmayan sesle.

Hakan ile Ebru ona bakıyordu şaşkın bir biçimde. Ebru kahkaha attı, "Anne, sen yapamazsın..." diye mırıldandı.

"Neden yapamayayım canım!" dedi kadın altta kalmak istemeyerek. "Ne kadar zor olabilir ki?"

Ebru gözlerini devirip başını geriye yasladı. "Yapamazsın işte!"

"Yaparım!" dedi yine kadın. "Neler yapılacak söyle bakalım!"

Ebru sevdiği adama baktı. Onun hafifçe göz kırptığını ve gülümsediğini görünce sinsice sırıttı. Annesini baştan ayağa süzdü. Ayağındaki topukluları görünce kaşlarını çatmadan edemedi. Kalem eteği, şifon gömleği ve bakımlı saçları, makyajlı yüzü... Başını sağa sola salladı. Annesi kesinlikle hiçbir şey yapamazdı.

"Kirli sepeti ağzına kadar doldu, onları makineye atacaksın. Tabii her şeyden önce şu ayakkabılarını çıkar, çünkü evimize ayakkabıyla girmiyoruz biz."

"Tamam, sonra da kurutma makinesine atmak ne kadar zor olabilir ki!" diyen kadın gülümsedi.

"Hayır, onları alıp bahçedeki iplere asacaksın anne."

"Hm..." derken gülüşü soldu kadının.

"Mutfak yemekle doldu taşı. Onları düzgün bir şekilde misafirlere ikram edersin. Yenilmeyenleri sakın çöpe atma. Üstelik getirilen süt, meyve suyu, bisküvi, makarna gibi şeyleri de poşetlere ayırmalısın. Onlara ihtiyacımız yok, ihtiyacı olanlara vereceğiz."

"Eee?"

"Arslan'ın odası toplanacak, dolabındaki kıyafetler katlanacak. Üstelik evin de temizlenmesi gerekiyor..."

"Tamam," derken yutkunan annesine bakıp güldü Ebru.

"Yapacaksın yani?"

"Tabii!" diyerek zorlukla gülümsedi kadın.

Ebru omzunu silkti. "Peki," deyip aniden kaşlarını çattı. "Canım baklava çekiyor. Mutfaktan biraz getirebilir misin anne?"

"Tamam," deyip arkasını dönen kadına "Ben de bir bardak su alayım," diye seslendi Hakan.

"Kalk da kendin al!"

"Anlamadım?"

Kadın iç çekti. "Getiriyorum hemen!"

O giderken Hakan kıkırdadı. Ebru oturduğu yerden kalkıp onun uzandığı koltuğun ucuna yerleşti. Sevdığı adamın elini tutup, avuç içinden öpüp gözlerine baktı.

"Kendini affettirmeye çalışıyor," dedi Hakan iç çekeerek.

"Farkındayım."

Hakan ağzını açmıştı ki Ebru onun ne diyeceğini bilerek, "Ben affettim herkesi. Bizim mutluluğumuza dokunmadıkları sürece hiçbir şey demeyeceğim onlara..." diye mırıldandı.

Bir hafta geçti aradan, Hakan artık ayağa kalkabiliyor olsa da ani hareketler etmemeye gayret gösteriyordu. Ne zaman ayağa kalksa Ebru onu bir çocuk gibi azarlıyor ve yeniden yatağına gönderiyordu. Aynı şekilde Ebru bir şeyler yapmak istese Hakan yeri göğü inleterek onu yerinde tutmaya çalışıyordu.

Ebru'nun annesi için hiçbir şey kolay değildi. Kendini ilk kez işe yaramaz ve cahil hissediyordu. Öyle ki çamaşır iplerine kıyafet asarken ipe asılınca gergin olan ip asıldığı yerden çıkmış ve tüm çamaşırlar yerlere saçılmıştı. Her ne kadar zorlansa da bir şekilde ev işlerini kendince yapmaya çalışıyordu.

Ebru kocasının yanından ayrılmıyor ancak annesinin bir görevli gibi hizmet etmesini zevkle izliyordu. Üstelik misafirleri hâlâ gelmekteydi, misafirler ile ilgilenen kişi ise tabii ki annesiydi. Normal bir zamanda muhatap olmayacağı insanlara hizmet ettiğini görmek, Ebru'yu epey eğlendiriyordu.

Günler sonra yorgunluktan bitap düşen annesine baktı Ebru. Hakan ise onu izliyordu.

"Ebrum," diyerek kollarını iki yana açtı. Genç kadın hızla kocasının yanına yaklaşp dikkatli bir şekilde yanına uzandı.

"Efendim canım," diye mırıldandı.

"Ben ailemi kaybettim, acısını çok iyi biliyorum. Senin de artık dayanamadığını görüyorum. Bir gün pişman olmanı istemiyorum. Onları kaybettiğinde onların yanında olamadığın için ağlamayı, pişmanlık duymanı istemiyorum. Affet."

"Ben herkesi affettim," diye fısıldadı Ebru. Hakan onun saçlarını okşadı ve öpücükler kondurup geriye çekildi. Gözlerinin içine baktı.

"Onlarla konuş, bilsinler."

"Pekâlâ," diyen Ebru onun dudaklarına sokuldu ve bir öpücük bırakıp ayağa kalktı. Mutfakta oturan annesini görünce gülümsedi. Üzerinde eşofmanlarla ellerinde bulaşık eldiveniyle görmemişti annesini daha önce. Usulca ona doğru yaklaştı.

"Biraz konuşalım mı?"

Annesi başını sallayınca Ebru oturdu ve derin bir nefes aldı. Ellerini karnında birleştirip annesinin gözlerine baktı.

"Benim tek dileğim mutlu olmaktı ve bu mutluluğu bana veren tek kişi Hakan, anne. Ama sizsiz de yarım kalıyorum, bir yanımda hep boşlukta savruluyorum. Artık her

şey güzel olsun istiyorum. Ben sizi affettim, siz de beni affedin...”

Kadın önce şaşırdı ve tepki veremedi. Ardından hızla ayağa kalkıp tekrar yerine oturdu. Gözleri dolarken sıkıca sarıldı kızına. “Ebrum asıl sen bizi affet...” dedi ağlamaklı.

“Affettim işte...” diye mırıldanan Ebru ona sarılırken boğazındaki yumruyu yutkunarak yok etmeye çalıştı. Her ne kadar öfkesi dinmiş olsa da annesine sarılmayı özlediğini hissetti.

Başını kaldırıp mutfağın girişine baktığında gülümseyerek onları izleyen Hakan’ı görünce tebessüm etti. İç çekerek gözlerini kapattı. Artık her şey güzel olmalıydı, en azından bunu hak ettiklerine inanıyordu.

28. BÖLÜM

“HAKAN!” DİYE BAĞIRDI Ebru. Koşmadan ama hızlı yürümeye çalışarak kocasına yetişmeye çalıştı. Bahçenin kapısına hızlı adımlarla ilerleyen ve kendinden kaçan adamı durdurmak için, “Hakan, dur!” diye âdeta çığlık attı.

Adam durmuyordu. Ebru, öfkeli bir biçimde kaşlarını çatı. “Dursana aptal adam! Nereye gidiyorsun?” diyerek adımlarını daha da hızlandırdı.

Hakan onu duymazdan gelerek usulca taksiye ilerledi ve yerine yerleşti ama Ebru âdeta kaputun üstüne yatarak ona baktı.

“Çekil Ebru, sıkıldım evde!” deyip direksiyonu kavradı. Haftalardır evdeydi ve araba kullanmayı, rahat bir şekilde hareket etmeyi özlemişti. Öylece yatmak canını sıkıyordu. Bu yaşına kadar sürekli çalışmış, boş bir anı bile olmamışken şimdi yataktan çıktığı anda azar işitmek ve sürekli dinlenmek zorunda olmak onu daha çok yoruyordu.

Ebru ellerini iki yana açıp kaputa sertçe vurdu. “Hayır, çekilmiyorum. Hiçbir yere gidemezsin!” diyerek bağırı. Öfkeden ağlamak istiyordu.

Hakan kapatamadığı kapıdan başını uzatıp karısına baktı. "Ebrum... Bunaldım, sıkıldım, artık işe dönmek istiyorum," diye mırıldandı. Elini sallayarak çekilmesini istedi.

"Seni gebertirim, Hakan!"

"Gebert beni," dedi gülümseyerek.

"Seni öldürürüm!"

"Aynı şey ama olsun."

"Seni vururum!"

Hakan kahkaha atarak, "Vur beni tatlı kız!" deyip göz kırptı.

"Seni yerim bak! Çabuk in o arabadan!" diyerek tekrar bağırdı Ebru. Karşısında gülen adam sinirlerini daha çok bozuyor, bir yandan da hiçbir şey yapmadan onu ikna edebiliyordu.

Hakan kararan bakışlarını onun gözlerine dikti ve "Beni ye, yemezsen kim kimi yer görürüz!" diyerek tekrar güldü.

"Hayatım iner misin lütfen?"

"Hayatım, inemem lütfen..."

"Ah!" diye çığlık atıp geri çekildi Ebru. Yolcu koltuğuna oturmadan evvel sen görürsün dercesine başını salladı. Koltuğa yerleştiğinde, "Ben de geliyorum o zaman!" diyerek bakışlarını yola çevirdi.

"Ebru, bu kadar şımarıklık yeter. Hadi in güzelim."

Ebru ses etmeden önüne bakıyordu. Hiçbir güç onu arabadan indiremezdi. Sevdiği adam için endişeleniyordu, bunu kimse anlamıyordu. Tekrar aynı şeyleri yaşamaktan korkuyordu. Sevdiği adam taksideyken başına bir şeyler gelmişti, tekrar aynı olay yaşanırsa bu defa atlatabileceğini sanmıyordu. Hiç kimse bilmesede onu kaybetmekten, tekrar ona zarar gelmesinden ölesiye korkuyordu.

"Canım, hadi!" dedi Hakan azarlarcasına. Her ne kadar Ebru belli etmemeye çalışsa da Hakan onu tanıyordu. Endişelerinin farkındaydı. Onu bırakıp gitmek istemese de gerçekten yatmaktan sıkılmıştı. Boş kaldığında düşünceler beynini kemiriyordu, bu yüzden çalışmayı seviyordu. Ebru'nun bunu anlayışla karşılamasını ve korkmamasını istiyordu sadece.

Ebru, kaşlarını kaldırıp ona ciddiyetle baktı. Arabadan inmeyecekti. Hakan aniden gaza bastı.

"İnme sen, inme. Göstereceğim ben sana inat etmeyi!" diyerek yola koyuldu.

Ebru geldikleri yere baktı. Masmavi deniz, sonsuz gökyüzüne karışıyordu sanki. Öyle rahatlatıcı gözüküyordu ki gözlerini o maviliklerden çekemiyordu. Usul usul dalgalanan sular, sonsuz bir döngüyü andıran mavilik içindeki tüm endişeyi ve korkuyu da beraberinde alıp götürüyordu sanki.

Hakan meyve suyu ile çay aldı ve denizi izleyen karısına doğru ilerlerken duruverdi. Masmavi gözleri hayranlıkla rengini aldığı maviliğe dalmıştı. Dudaklarındaki kırık tebessüm Hakan'ın gördüğü en güzel manzaraydı. *Manzara içinde manzara*, diye düşündü. Yavaş adımlarla ona doğru ilerledi, beraber kaputa yaslanıp denizi izlemeye başladılar.

"Ebru, sana çok önemli bir şey söylemek istiyorum."

Ebru kaşlarını çatarak sevdiği adama baktı. Yüzü ciddiyetle kasılmıştı. Böyle anlarda kalbi yerinden çıkacakmış gibi atıyordu. Korku, endişe yine içine çöreklenirken, "Söyle..." diye mırıldandı.

Hakan derin bir nefes alıp üzgünce kaşlarını çattı. "Ama bunu nasıl diyeceğimi bilmiyorum," deyip başını eğdi.

Ebru yutkundu. "Ne oldu?" diye sorarken sesi titriyordu. Hakan başını kaldırmadan gözlerini yere dikince, Ebru âdeta ağlamaklı bir sesle "Ne oldu Hakan?" dedi.

Hakan başını kaldırmadan, "Çok önemli..." diye mırıldandı. Ardından sevdiği kadının gözlerine baktı. Onun korkuyla baktığını görebiliyordu. "Seni çok seviyorum ve bu hayatımın en önemli şeyi..." dedi numara yapmayı bırakıp gülerken.

Ebru derin bir nefes aldı. Rahatlamayla birlikte elini kaldırıp tokadı adamın suratına geçirdi. Hakan beklemediği olay karşısında şok olmuş bir şekilde ona bakıyordu.

"Ne vuruyorsun kızım, ayırdır!" dedi yanağını tutarken.

"Kalbime iniyordu, öküz!"

Hakan yüzünü ovuşturdu ve gülerek onu kendine çekti. Elini karnına yerleştirip şakağına bir öpücük kondu. Avucunun altında kalan şişliği okşadı ve "Seni de seviyorum küçük hanım," dedi yumuşacık bir sesle.

Ebru çocuk taklidi yaparak, "Biz de seni seviyoruz babacık!" deyince Hakan gülerek sıkıca sarıldı sevdiği kadına. Sarıldı dünyasına. Gözleri yine eşsiz maviliği izlerken güzel gün dediklerinin yaşadıkları anlar olduğunu hissetti. Huzur varsa, güzel olmayan bir gün yoktu...

Akşam yemeğinde aile bir araya toplanmıştı. Hızır ve Melek de gelmişti. Ebru ailesini aramış fakat onların başka bir davette olduklarını öğrenince bir şey demeden hâl hatır sorup telefonu kapatmıştı. Hep beraber yemek yerken Arslan, Veli Baba'ya bakıp duruyordu. Kaş göz işaretini yaparken Hızır onların çatışmasını fark etti.

Kaşlarını çatarak ikiliye baktı. "Baba, bir şey mi oldu?" diye sordu merakla.

Veli Baba geriye yaslandı. Gözleri genç adama kaydı. "Arslan size bir şey söyleyecek," dedi ancak Arslan birden ellerini kaldırıp hiddetle bağırdı.

"Ben değil baba, sen söyleyeceksin!"

"Oğlum sen giriş yap, ben devam ederim."

"Böyle anlaşılmadık moruk!"

"Arslan!" diyerek azarladı onu Veli Baba. Genç adam kedi gibi kıvrılıp, yaşlı adamın koluna yüzünü yasladı. Sıkıca sarılırken, "Hadi baba, girsene söze..." diye fısıldadı.

Hızır oflayarak bir şeyler saklayan adamlara çevirdi başını. "Kız istemeye gelmediniz baba, ne diyeceksiniz deyin!"

Veli Baba güldü. Gözleri tek tek masadaki herkeste gezindi. Derin bir nefes aldı. "Kız istemeye gelmedik ama kız istemeye gidebiliriz."

Hakan kaşlarını kaldırıp sırttı. "Baba, bu yaştan sonra kız istemeye mi götürüyorsun bizi?"

Veli Baba kaşlarını çatıp ona baktı. "Kızı Arslan'a isteyeceğiz," dediği anda, henüz sözü bitmemişti ki herkes gülmeye başladı. Arslan öfkeyle bakıyordu onlara.

"Neye güldüğünüzü açıklarsanız biz de güleriz."

Hızır iç çekti. Onun çekingenliğinin farkındaydı. Son zamanlarda İlgin ile çok sık vakit geçirmişlerdi. Üstelik Arslan'ın da kızın da birbirlerini çok sevdiğine emindi. Gözleri ele veriyordu onların aşkını. "Bunu niye Veli Baba'ya söyletiyorsun?" derken dudakları yukarı doğru kıvrıldı.

"Bana kızarsınız diye..."

Herkes merakla Hakan'a bakarken, sadece Arslan yalvaran bakışlar atıyordu. Hakan, sıkıntılı bir nefes aldı. O eve kız istemeye gitmek kendisi için sorun değildi, Ebru nasıl hissederci merak ediyordu. Hızır'a baktı kararsız bir biçimde. Adam göz kırpinca Hakan gülümsedi.

“Tamam, gidelim isteyelim!” dedi sırtarak.

Arslan heyecanla yerinden fırladı ve bir anda Hakan’a sarıldı. Ebru’yu da kendine doğru çekip ikisine birden sarılarak kahkahalar atmaya başladı. Herkes mutlulukla birbirlerine bakarken, Ebru gülümsedi. O kızın evine gitmek istemiyordu ama Arslan için bunu yapabilirdi.

Ailesinin mutluluğu, kendi mutluluğuyla eş değerdı.

29. BÖLÜM

EBRU'NUN KARNI İYİCE büyümüşü. Oturduğu sandalyede geriye doğru yaslanmış, aynadaki yansımayı izliyordu. Sevdığı adam elindeki kurutma makinesi ile onun saçlarını kurutup, bir düzene sokmaya çalışıyordu.

“Saçların niye bu kadar uzun? Bileğim ağrıdı!”

“Çünkü uzun saç seviyorum. Hem kendini alıştır, kızımın da saçlarını uzatacağım.”

Hakan tebessüm etti. Nihayet kurutma ve şekil verme işlemi bitince geriye çekildi. Kemerini düzelterip yatağın üzerine bıraktığı ceketini giydi. Karısı pudra rengi bir elbise giymişti. Eli sürekli karnında gezinip duruyordu ve bu Hakan'ın hoşuna gidiyordu. Ebru, kırmızı rujunu da sürüp geriye döndü.

“Yapma...”

Genç kadın gülümsedi. “Ama bu rengi seviyorum.”

“Sorun şu ki ben de senin dudaklarının kırmızı olmasını seviyorum.”

Kapı çaldı, ardından evin içinde sesler yükselmeye başladı. Hakan, onun dudaklarına minik bir öpücük

kondurdu. Aynada kendine baktı ve eliyle ağzını silip dışarıya çıktı.

Veli Baba da dâhil tüm erkekler takım elbiselerini giymişlerdi. Kadınlarsa sade ama şık gözüküyorlardı. Hatta Hızır, oğlu Hasan'a bile takım giydirmek istemiş, Melek bunu zor engellemiştir. Minicik çocuğa takım elbise giydirmek akıl işi değildi.

Arslan elinde çiçek buketi ve çikolata kutusuyla heyecandan yerinde duramıyor, bir o yana bir bu yana dolaşıp duruyordu evin içinde.

"Çıkalım artık!" dedi heyecandan çatallaşan sesiyle.

Herkes bunu bekliyordu ki birden ayaklandılar. Hakan gergin bir şekilde karısının önünde eğildi. Bağcıklı bez ayakkabısını giydirirken, Ebru onun saçlarını okşadı.

"Sakinleş, hayatım."

"Elimde değil, Ebrum. Bir an evvel istesek de bitse şu iş."

Ebru gözlerini devirdi. Ayağa kalkan adamın gözlerinin içine bakıp gülümsedi. "Kızı isteyince bitecek mi her şey? Asıl bundan sonra başlıyor," dedi.

Hakan bunu düşünememiştir. Daha da gergin bir şekilde derin bir nefes bıraktığında Ebru onun elini tutup güç vermek istercesine sıktı.

"Her şey güzel olacak..."

Kız evine girdikleri sırada Hakan ile Ebru el eleledi. Hakan onun önünde eğilmiş ve ayakkabılarını çıkarıp terlikleri giydirmişti. Ebru, garip bakışlar altında utanarak tebessüm etti. Başını çevirdiğinde onu gördü. Gülümsemesini genişletip başıyla selam verdi. Kocasının elini tekrardan tutup oturma odasına doğru ilerledi.

Hakan, karısının elini bırakmadan yerine yerleşti. Başını kaldırmak, o kızla göz göze gelmek istemiyordu. Ne var ki bunu yapmak zorundaydı.

“Hoş geldiniz...” diyen sesi duyunca yutkundu. Ellерinin arasındaki sıcak el, ona gerçekten de güç verdi. Başını kaldırdı, ona baktı. Hiçbir şey. Ne acı ne hüznü ne de başka bir his. Hiçbir şey hissetmedi. Sıradan, sokaktan geçerken gördüğü sıradan bir insandı karşısındaki.

Ebru gülümseyerek, “Hoş bulduk,” dedi şirin bir tavırla.

İlgın, elleri titreyerek aldığı çikolatayı yere düşürünce herkes o yöne baktı. Arslan çikolata kutusunu alıp ona verdi. Gözleri birbirinden ayrılmıyordu. Veli Baba genzini temizleyince Arslan hızla başını çevirdi, onların yanına ilerleyip yerine oturdu.

Hızır, Veli Baba ve İlgın’ın babası havadan sudan muhabbet ediyordu ve ortam gayet güzeldi.

“Bizim büyük kız da nişanlandı ama kısmet değilmiş. Nişan atıldı.”

Hakan ile Ebru birbirlerine baktılar. İkisi de aynı şeyi düşünmüştü. Nişan atıldıktan sonra kızın Hakan’a koşup, onunla bir ilişki kurabileceğini söylemesi...

“Hakan, geçmiş olsun. Üzerinden zaman geçti ama geçmiş olsun demeye de gelemedik.”

“Esağfurullah, İlgın hep yanımızdaydı. Hastaneye de gelmişsiniz. Daha ne yapacaktınız ki...”

“Kız mı, oğlan mı?”

Hakan güldü. “Kız. Ecem Hanım kısa bir süre sonra bizimle olacak...”

İlgın’ın annesi onlara gülümseyerek baktı. “Maşallah, elleriniz de hiç ayrılmıyor.”

Ebru gülümsedi. Utanarak elini çekmeye çalıştı ama Hakan izin vermedi.

"Aman kızım, hiç ayrılmasın elleriniz. Birbirinize bakışınızdan belli ne çok sevdiğiniz."

O sırada Hakan karısına bakıp gülümsedi. Başını çevirdiğinde onun suratını asarak odadan çıktığını gördü.

İlgın titrek ellerle tepsiyi taşıyarak odaya girince Arslan hızla ayağa fırladı. Tepsiyi elinden aldı ama Hızır'ın, "Oğlum otursana," diyen uyarısıyla yerine sindi. Ne yapsındı? Sevdiği kız heyecandan kendini yakacaktı, korkuyordu. İlgın kahveleri dağıttı ama bazıları fincandan taşıp tabağa dökülmüştü.

"Kusura bakmayın, heyecanlandım da."

Ebru başını eğdi. "Demek böyle oluyormuş..." diye fısıldadı.

Hakan ona bakıp kaşlarını çatı. Herkes kahve içerken Ebru çantasından çıkardığı kakaolu sütünü içmeye başlayınca ortam bayram havasına büründü. Gülüşmeler çoğaldı.

Veli Baba genzini temizledi. Arslan'ın omzuna elini yerleştirdi. "Gençler birbirini görmüş, beğenmiş. Hem seviyorlar da birbirlerini. Bize de bu işe destek vermek düşer..."

"Arslan ne iş yapar?"

Hakan oturuşunu dikleştirdi. "Kardeşim taksici ama taksi durağının ortaklarından biri."

Aslında durum biraz farklıydı. Taksi durağı Hızır'ındı ama bir sözleşme imzalanmıştı. Hakan ve Arslan da taksi durağının ortaklarından gözüküyordu kâğıt üzerinde.

Adam başını salladı. "Kötü alışkanlığın var mı delikanlı?"

Arslan başını çevirip Hızır Abisine baktı. Ne diyeceğini bilemiyordu.

Hızır gülümsedi. "Kardeşimizin tek kötü alışkanlığı fazla saf olması..."

Herkes gülerken, adam anlayışlı bir şekilde başını salladı. Onu hastanede görmüştü. Abisine ağlayan, yengesi ve yeğeni için bitap düşerkenki hâlini görmüştü. O sırada bile kızına nasıl değer verdiğini, ondan nasıl güç aldığını ve ona nasıl sevgiyle baktığını görmüştü.

“Allah’ın emri, peygamberin kavliyle kızımız Ilgın’ı, oğlumuz Arslan’a istiyoruz.”

Adam güldü. “Kızım?”

Ilgın hızla öne atıldı. “Verdik gitti!” dedi coşkuyla. Babası kaşlarını çatınca yerine sinip masum bakışlar attı odadakilere.

“Verdik gitti!”

Arslan ile Ilgın ortaya geçti. Yüzükler takıldı, kurdeleyi Veli Baba kesti. Sarılmalar, kucaklaşmalar başladığında Hakan hemen karısına sarıldı. Ebru gülerek itekledi onu. Tam karşısında duran kıza yaklaştı, sarılıp geri çekildi. Fazla samimi olmaya gerek yoktu. Neticede o farklı biriydi gözünde. Samimi olamaz, hiçbir şey bilmiyormuş gibi davranamazdı.

Arslan ile Ilgın beraber gezmeye gidince tüm aile eve dönmüşlerdi. Hakan rahatlamış bir şekilde ceketini çıkardı. Hızır’a sarılıp güldü.

“Zor tuttum kendimi abi.”

“Sorma ben de...” dedi Hızır gülerek.

“Salak çocuk ya! Tepsiyi almak ne demek!” deyip tekrardan kahkaha atınca Hızır onun omzuna vurup geriye döndü. Melek, Hasan’ı uyutuyordu. Veli Baba ise televizyon izliyordu. Ebru, oturma odasına girdi. Hakan dışarıdan yemek söylemişti, bu yüzden sadece çay yapmıştı.

Hakan, ona bakıp geriye döndü ve abisine bakıp göz kırptı.

"Kahve mi içsek ya?"

"Aşkım, içtiniz ya kahvenizi."

Hızır oyuncu bir tavırla yüzünü buruşturdu. "Ondan pek bir şey anlamadık. Bir kahve olsa iyi olurdu."

Ebru şaşkın bir şekilde iki adama bakıp tekrardan sevdiğine döndü. "Yemek yedikten sonra yaparız."

Veli Baba kumandayı sallayarak, "Şimdi benim de canım çekti. Ebru, kızım bize kahve yap."

Genç kadın tepki bile veremedi onlara. Başını salladı ve mutfığa ilerledi. Türk kahvesini yaparken iç çekti. İlgin'in heyecanlı tavrı, Arslan'ın tuzlu kahveyi tek dikişte bitirmesi, sonra da sırtması gözlerinin önünden gitmiyordu. Güldü kendi kendine.

Kahveyi fincanlara boşalttı ve odaya tekrardan döndü. Hakan elinde fincanıyla masanın üzerinde duran tuzluğa uzandı. Tuzu boca edip tekrardan yerine oturdu.

Veli Baba'nın yanına oturan Ebru bunu görmüştü. Şaşkın ve garip bir gülümsemeyle baktı onlara.

"Oğlunuz ne iş yapar?" derken gülüyordu Veli Baba. Sonra kendi sorusunu cevapladı. "Ne iş olsa yapar kera-ta."

Hızır gülererek başını salladı. "Kızımız ne iş yapar?" dediğinde Hakan gülererek başını eğdi ve "Hamiledir," deyip kıkırdadı.

Ebru kahkaha atarak baktı ona. "Kahveni içsene, aşkım!" dedi meydan okurcasına.

Hakan gözlerini onun masmavi gözlerine dikti. Kahveyi tek dikişte içip fincanı da ters kapattı.

"Ne yapıyor bu zibidi?" diyen Veli Baba kaşlarını çatmıştı.

"Tuzlu kahve falı diye bir şey var baba!" deyip fincanı geri kaldırdı Hakan. "Bak burada bir ay parçası var. Ama göbeği biraz şiş. Hamile bir ay parçası. Bir de ona

âşık bir adam var. O da ne? Bir de bebek var. Eee olmuştuz biz zaten!”

Ebru gülerek gözlerini kapattı. “Baba, beni verme...” diye mırıldandı.

Veli Baba alaycı bir tavırla baktı Hakan’a. “Kızın rızası yok...” dedi.

Hakan kaşlarını çatıp ayaklandı. Ebru’yu kucağına aldığı gibi yanına oturttu.

“Zaten size de kız istiyoruz demedik. Almaya geldik, aldık!” deyip karısının yanağına bir öpücük kondurdu.

“Utanmaz çocuk!” diyerek tekrardan televizyona dönen Veli Baba, odadaki herkesi güldürmüştü. Hakan, karısına baktı. Gülümsedi. Ebru da ona bakıp gülüyordu.

Hızır iç çekerek onların yanından kalktı. “Melek! Çocuk hâlâ uyumadı mı?” dedi. “Gelsen de ben de sana sarılsam!”

Ebru başını sevdiği adamın omzuna yasladı. Ardından başını kaldırıp ona baktı.

“Hakan?”

“Efendim canım.”

“Benim canım greyfurt çekti!” diyerek gülümseyen karısına deli görmüş gibi bakıyordu.

“Babanın evinde de...” deyip sustu. “Greyfurt yemiştir, haklısın.”

Ayaklandı. Abisine bakıp ofladı.

“Beni beklemeyin, bulana kadar gelemeyeceğim sanırım...” dediğinde Ebru ona sarılıp durdurdu.

“Şaka yaptım.”

Hakan ona bakıp sırtıttı. “Ben de şaka yaptım. Evde bir sürü meyve var git onlardan ye!”

Gülüşmeler, kahkahalar çınladı evin içinde. Onlar ki aile olmayı öğrenmişlerdi. Gerçek bir aile olmuşlardı. Sevda, seyir içinde seyirdi onlar için.

30. BÖLÜM

HAKAN ELİNDEKİ PEMBE patiğe baktı. İki parmağının yarısı kadardı ve gülmeden edemedi. Bu kadar küçük bir bebeğe nasıl bakabilirdi ki? Onu nasıl tutabilir, nasıl sıkıca sarılabilirdi? Dokunmaya bile korkardı.

“Bunlar çok küçük!” diyerek isyan etti. “Yani bebekler bu kadar küçük doğmamalı ya!”

Ebru, kaşlarını çatarak bakıyordu ona. Elindeki patiği inceliyor gibi değil de atomu parçalıyormuş gibi dikkatliydi kocası.

“Sen doğurmadığın için konuşması kolay.”

Hakan, mahalle teyzeleri gibi ellerini beline yerleştirdi. Mağazanın ortasında, çevrelerindeki kimseyi umursamadan yine bir kavgaya tutuşmuşlardı. Başını salladı meydan okurcasına. “Tamam, çıkar senin yerine ben doğururum. Çıkar, hadi.”

Ebru’nun da ondan aşağı kalır bir yanı yoktu. Yaparım bilirsin tarzında bir bakış attı. “İkınır sıkınır burada bir bırakırım çocuğu görürsün, Hakan!” diye karşılık verdi.

“Tamam, bekliyorum. Hadi!” deyip sırttan adam

alayla baktı ona. "Sen daha kendi ayakkabılarını kendin giyemiyorsun, çok konuşma."

Ebru kahkaha attı. "Karnımdan göremiyorum ki..." deyip öfkeyle bir şaplak indirdi omzuna. "Üstelik önümde diz çökmen ve eğilmen hoşuma gidiyor."

"Bükülme özelliğim olduğunu öğrendim sayende."

Ah, geceleri ona sarılmak istiyor ama onun kocaman göbeği buna izin vermiyordu. Belki de izin vermeyen bebeğiydi. Bilemiyordu ama tam olarak Hakan'ın bahsettiği şey buydu. Eğile büküle bir şekilde sarılıyordu. "Beni delirtme, karnımla döverim seni!" dedi ve ilerledi Ebru.

"Çocuğumun annesi olacaksın bir de laflara bak!"

"Ay, Hakan!" diye cırlayan Ebru adamın birden sıçramasına sebep oldu. Mağazadaki birkaç kişi gülererek bakıyordu onlara.

"Ne var ya?"

"Şuna bak," deyip küçük bir etek gösterdi ona. "Alalım mı bunu da?"

Hakan bir eteğe bir de onun karnına baktı. "Herhâlde beş yıl sonra giyer eteği. Büyük değil mi o?"

"0-3 yaş grubu diyor. Aaa, bu şey değil mi? Senin yaş grubun."

Hakan yüzünü buruşturdu. Aldıkları kıyafetlerin ücretini ödeyip mağazadan çıktı. Henüz birkaç adım atmışlardı ki diğerlerini gördüler. İlgin ile Arslan el ele yürürken bir şeyler mırıldanıyorlardı. Ablası Yıldız ise onların arkasından sessizce ilerliyordu.

"Abi, çok beklemediniz değil mi?"

"Ecem'e bir şeyler aldık." Gözü arkasındaki kadına kaydı. Sessizce ona bakıyordu. "Siz ne yaptınız?"

"Nikâh tarihi aldık. Nişan için elbise bakacaklar..."

"Eh, hadi gidelim."

Hemen yakınlardaki bir mağazaya girdiler. Yıldız ve Ilgın beraber bir şeyler denemeye başlamışlardı. Hakan ise karısıyla beraber bir köşeye oturup onları izlemeyi tercih ediyordu.

Arslan üzerinde takım elbiseyle soyunma odasından çıkınca Hakan ayaklandı ve ona yaklaştı. Büyüdüğüne inanmak güçtü ama karşısındaki adam evleniyordu. Gülerek sarıldı kardeşine.

“Oğlum, çok yakışıklısın. Bizimkiler seni özene bezeneye yapmışlar.”

“Tabii, seni görünce daha iyisini yapabiliriz demişlerdir.”

İkisi beraber gülerek geriye döndüklerinde Yıldız ile Ilgın'ı gördüler. Ilgın üzerindeki elbiseyi beğenmiş gözüküyordu. Pudra rengi, önü çapraz Madonna yaka balık model bir elbiseydi.

“Çok güzel olmuşsun.”

Ilgın tebessüm etti. Sevdiği adamın da çok yakışıklı olduğunu düşündü.

Yıldız ise transparan bir elbise seçmişti. Dizlerinin biraz üzerinde, kısa bir elbiseydi. Hakan doğrudan karısına bakıyordu. Onun Yıldız'ı baştan ayağa süzdüğünü görünce iç çekti ve oflayarak geri verdi. Kıskanıyor muydu onu? Hayır, Ebru aşırı öz güvenliydi ve başkalarıyla kendini kıyaslayacak biri değildi. Ama neden dikkatle baktığını anlamıyordu.

Yıldız saçlarını geriye savurdu ve bir köşede oturan Ebru'ya baktı.

“Oldu mu sence?” diye sordu.

Ebru başını salladı. “Sen yakıştırdıysan olmuştur. Bana sorarsan kısa olduğun için bu elbise seni daha uzun gösterdi.”

Kadın kaşlarını çatı. “Sen ne giyeceksin? Malum o göbekte bir elbise bulman zor olacak.”

"Hayır, özel tasarlatıyorum elbisemi."

Hakan başını eğdi ve güldü. Eh, her vurduğu gol oluyordu. Ebru ile göz göze geldiğinde kimselere göstermeden başparmağını kaldırdı. Bu istediğini yapmakta özgürsün demekti. Ebru güldü.

"İlgın bile hazır giyiniyorken..." deyip dudaklarını büzdü. "Bu kadar masrafa gerek var mı ki?"

"İlgın isterse ona da istediği tarzda bir elbise diktirebiliriz. Teyzem tasarımcı."

Yıldız bir hışımla soyunma odasına girdi. İlgın da peşinden ilerleyince Hakan koşarak karısına ilerledi. Ebru'yla bir beşlik çakıp sıkıca sarıldı.

"Sakin ol, kaplan!" dedi gülerek.

"Gören de kıza bir şey yapıyorum sanacak," deyip kaşlarını kaldırdı. "Sohbet, muhabbet işte hayatım!" diyerek kıkırdadı.

Hakan onun ellerinden tutup ayağa kaldırdı.

"Sahiden de teyzen tasarımcı mı?"

"Evet, ama tasarımları bir halta benzemiyor. Buradan çıkalım da bana da bir elbise bakalım."

Hakan gülerek başını salladı. "Sen çok yalancı bir annesin!" dedi.

"Körle yatan şaşı kalkıyor işte, ne yaparsın!"

"Bak sen şu ihtiyara," derken bileğindeki saati çıkardı Hakan.

Ebru gülerek başını eğdi. "Alt katta iki odalı bir yer var ya, orada kalacakmış. Arslan, Savaş, Kutsal tüm eşyaları aşağı kata taşımışlar."

"Gerek yok dedim o kadar."

"Arslan'ın gitmesini istemiyor, böyle bir yol buldu işte. Ne diyebilirsin ki?"

"Bize yapamadı ya, içinde kaldı."

"Kesinlikle öyle," diyen kadın kollarını iki yana açıp sevdiği adama baktı. Hakan üzerindeki tişörtü çıkarıp kanepeye ilerledi. Ebru'nun dizine başını yasladı ve kulağını onun karnına yaklaştırdı.

"Hadi bir tekme gönder de baban sevensin güzelim," diye mırıldandı.

Ebru onun saçlarıyla oynarken "Hakan?" diye mırıldandı.

"Hm?"

"Nişanla benim doğumum çok yakın."

"Ee, ne olmuş?"

Ebru kahkaha atınca Hakan elini uzatıp onun ağzını kapattı. Tüm dikkatini gelecek tekmeye vermişti. Ebru onun elini tutup ittirdi. "Nişanda çocuğu bir salayım ortaya da sen gör!" dedi gülerek.

"Ya saçma sapan konuşma."

"Olmaz deme, olur."

Hakan başını çevirip aşağıdan baktı ona. "O zaman hastaneye gidip yatıyoruz, nişana da gitmiyoruz."

Ebru ciddi olup olmadığını anlamak için ona dikkatle baktı. Gayet de ciddiydi. Kardeşinin nişanına katılmayı da göze alıyordu. Şaşırdı. Oysa Hakan'ın kırmızı çizgisiydi kardeşi. Zorlukla gülümsedi Ebru.

"Şaka yaptım. Nişanda doğurmam zaten."

Hakan hâlâ bir tekme bekliyordu kızından. "Ben anlamam. Öyle bir durum varsa nişan falan umurumda değil. Gelsinler hastane odasında yapsınlar nişanlarını."

Ebru iç çekti ve ofladı. Keşke hiç sormasaydı. Bu konuyu bu kadar ciddiye alacağını, abartılı yaklaşacağını düşünmemişti. "Ama Hakan... Şaka yaptım diyorum."

Ebru'ya baktı. "Ama ben ciddiyim. Şimdi şu çocuk bir tekme atsın ama ya! Babasını hiç sevmiyor mu bu?"

Tam bu sözün üstüne bir tekme hissetti. "Seviyormuş."

Ebru ise aklında kırk tilkiyle duvara bakıp bir şeyler düşünmeye başlamıştı bile. Hastane odasında nişan mı? Oldu canım!

31. BÖLÜM

ASLINDA HER ŞEY sabah erken saatlerde başladı.

Doktor elindeki dosyayı masaya bırakıp onlara bakmıştı. Hâlâ için için ağlayan Ebru, elinde telefonla oradan oraya koşuşturan Hakan. İyi de bunlar neden hastanedeydi?

Ebru ağlayarak, "Doktor bey, çocuk gelmiyor işte!" diye bağırması, kendini acındıran bakışlar atmıştı.

"Çünkü daha zamanı var..."

"O zaman biz neden buradayız?"

"Evet, siz neden buradasınız?"

Hakan telefonu kapatıp sıkıntılı bir şekilde kaşlarını çatmıştı. "Bebek gelir diye buradayız," deyince ortalık daha da karışmıştı.

Doktor gülüyor, Ebru hâlâ ağlıyor, Hakan çalan telefona sinirle bakıyordu. Sonunda doktor onların gitmelerinin daha doğru olacağını söyleyince Ebru'yu kimse tutamamıştı. Hastane koridorunda hızlı olmaya çalışarak, karnını tutup yürümeye başlamıştı. Hakan peşinden koşuyor, bağırıyor ama onu durduramıyordu.

Derken, mahallede bir bayram havası vardı. Berber damada özel açılmış, sırayla tıraş olunmaya başlanmıştı.

Birkaç dükkân ötede kadın kuaföründeysen ilgin'in telaşı yaşıyordu.

Mahallenin meydanında bir taksi durmuştu durmasına ama öyle bir olay yaşıyordu ki görenler gülmekten edemiyordu. Hakan, karısını durdurmaya çalışıyor, Ebru ise arabadan inmek için kendini zorluyordu. Sonunda dayanamayan Hakan arabadan inip onun elini tuttu. Ebru yine karnını tutarak kuaföre girince Hakan ellerini yüzüne kapattı.

"Delireceğim la ben!" diye bağırdı. Gülüşmeleri duyunca o yöne baktı. Berberin önünde Hızır Abisi sırtıyor, Veli Baba gülüyor, Arslan ise kaşlarını çatarak bakıyordu.

"Ya bu kadın doktoru bile delirtti. Hastaneden kovdular bizi!"

"Ebru o nişana gidecek! Başka yolu yok."

"Göstereceğim ben ona nişanı..."

Arslan, abisine bakıp yüzünü buruşturdu. "Niye bu kadar gerginsin sen ya?"

"Ne bileyim? Oğlunu evlendiren baba telaşı var üzerimde."

Hızır gülerek ona yaklaştı. "Merak etme, her şey yolunda."

Herkes tıraş olmuştu ama Hakan istemedi. Saçlarına fön çektirip takım elbisesini giydiği gibi karısını beklemeye koyuldu. O kuaförün içinde neler yaşandığını merak ediyordu. Çok geçmeden Ebru kuaförden çıktı. İçeriye girerken külkedisinden halliceydi ama çıkınca Hakan ıslık çalarak baktı ona.

"İşte seni ilk gördüğüm güne döndüm. Gerçek Ebru!"

Ebru ona bakıp yüzünü buruşturdu. "Hamileyim ben, hamile! O yüzden böyle tombalak gibi geziyorum ortalarda."

"Ya ben senin bu tombalak hâlini de seviyorum." Hakan ona yaklaştı. Elini tuttu. "Yürüyerek mi gidelim?"

"Evet."

Beraber yürüyerek ara sokağa doğru ilerlediler. Ilgın'ın isteği üzerine mahallede bir sokak arasında yapılacaktı nişan. Tüm mahalleyi saran davul zurna seslerine doğru ilerlediler. Ebru'yu gören sarılıyor, ona hâlini hatırlarını soruyordu. Ebru ise onlara yine aynı sıcakkanlılıkla cevap veriyordu.

Nişan başlayınca ortam iyice ısındı. Herkes eğleniyordu. Bir ara Ebru ile Hakan birbirleriyle oynarken Yıldız da onlara katılmak isteyince yerlerine oturmuşlardı. Gelinin ablası, tabir yerindeyse kendini dağıtmıştı. Oradan hiç çıkmıyor, halay başı görevini üstleniyor ve deli gibi oradan oraya koşturuyordu.

Ebru inceden bir sızı hissediyor, ağrıları hafif de olsa varlığını hissettiriyordu. Bunu göz ardı etmeye çalışarak bir köşede otururken, Hakan ile Arslan damadın arkadaşları olarak grupça eğleniyorlardı. Kurtaran bile bu trap tarzındaki şarkıda başını sallıyordu. Hakan ile Arslan iyice sıyırmış gibi gözüküyordu. Savaş, Yakup ile uğraşadursun Özge kocasını onların arasından çıkarıp almıştı.

Halay da çeker, oyun da oynarım diyerekten bütün dostlar ortaya saçılmıştı. İçlerindeki kurtları döküyorlardı âdeta.

Öte yandan onları izleyen Ebru gülerken gözlerinden yaşlar geliyordu. Canı daha çok yanmaya başlamıştı. Acıdan ağlıyordu, kıvranıyordu ama dudaklarındaki gülümsemeyi silmek istemiyordu.

Ceketlerini çıkarıp pantolonlarının kenarına asan Hakan ve kardeşi iyice eğlencenin sınırını zorlamaya başlamıştı.

Ebru zorlukla ayağa kalktı. Daha fazla acıya dayanamıyordu. Hakan'a doğru ilerledi ve öyle bir sancı girdi ki dengesini kaybetti. O sırada birisi koluna girip onu tuttu. Başını çevirdiğinde Savaş'ın yüzünü gördü.

"Savaş..." dedi ama acı daha baskın geldi.

"Ebru, iyi misin?"

"Değilim."

Ağzını açtı ama konuşamadı. Bacaklarında hissettiği sıvı gözlerini irileştirmesine sebep oldu. Daha ne olduğunu bile anlayamadan Hakan bunu görünce hızla ona ilerlemişti. Savaş taksiyi çalıştırmış, Hakan karısını da alıp taksiye bindirmişti.

Hız sınırlarını aşarak hastaneye ulaştıklarında sabahki doktor karşılamıştı onları.

"Hani bebek gelmiyordu!" diye bağırdı Hakan. Peşinden Ebru bir çığlık koyuverdi.

"Hakan Bey," diyen doktoru konuşturmadı bile. Panik hâlindeydi.

"Ya bir şey yapsana karım bağıırıyor!"

Hızla doğumhaneye alındı Ebru. Hakan kapıda beklemeyi tercih etti çünkü Melek'in doğumunda elini bırakmadığı için o sancılı ana tanık olmuştu. Ebru'yu o hâlde görmeye dayanamazdı. Ama içten içe de onun da içeride aynı acıyla kıvrandığını biliyordu. Bir yanı içeriye dalmak ve elini tutmak, diğer yanı ise olduğu yerde kalıp beklemeyi seçiyordu. İçindeki çatışmadan sıyrılamadı. Savaş gözlerini doğumhane kapısından ayırmıyordu.

Bir süre sonra doğumhane kapısından çıkan doktora merakla baktı Hakan.

"Ecem bebek, hoş geldi!"

Hakan bu sevinçle Savaş'a sarıldı ve ağlayarak olduğu yere iki dizinin üzerine yığıldı.

Arslan telefonundan bir şarkı açmıştı, sesi kısıktı. Herkes durduğu yerde sallanıyor, sessizce oynuyordu. Ebru gülümsedi. Hakan ise bir dakika bile gözünü ayırmadan kızını izliyordu.

“Nişanı buraya mı taşıdınız?”

Arslan güldü. “Abim dedi. Nişanı hastanede yaparız diye...” deyip telefonda gelen oyun havasının sesini biraz daha yükseltti.

“Siz ne zaman geldiniz?”

“Nişan bitti, biz de hemen buraya geldik.”

Yıldız, dikkatle bakıyordu bebeğe. O kadar güzel gözüküyordu ki gözleri dolmuştu. Başını çevirdi, tebessüm etti.

“Çok güzel...”

Ebru başını salladı. Yıldız tekrardan bebeğe, sonra yine Ebru’ya baktı. “Çok güzel...” dedi yine.

Ebru güldü. “Evet, çünkü ben doğurdum,” deyince herkes gülmeye başladı.

Bebeğine dokunmaya bile çekinen kocasına bakarken kaşlarını çatı. Dikkatle onu izliyor, parmağının ucunu ona doğru uzatıyor ama dokunamıyordu.

“Ayırdır, Hakan Bey! Ben de buradayım!” dedi Ebru.

Hakan başını çevirip ona baktı. Ebru ile göz göze gelince yüzünü kapatıp ağlamaya başladı.

“Başımdaki bela birdi iki oldu diye ağlıyor adam...”

Bunu duyan Ebru başını çevirip Savaş’a ters bir bakış attı. “Başımdaki kurdele ile boğarım seni!” dedi.

Arslan sırtarak, “Bence ikiye, üç oldu diye düşünüyor...” deyince, İlgin ona bakıp kaşlarını çatı. “Dört diyecektin herhâlde...”

Hakan başını kaldırıp onlara baktı. "Ya bir susun!" dedi kısık sesle. "Gidin, hadi gidin!" dedi burnunu çektiştirerek.

Herkes durumu anlayıp odadan çıkarken, Yıldız hâlâ hayran bir şekilde çocuğa bakıyordu. Hakan onu omzundan tuttuğu gibi odadan çıkardı. "Manyak mıdır nedir be!" diye söylendi. "Çocuğumu gözleriyle yedi!"

Odada baş başa kaldıklarında karısına yaklaştı.

"Ağla," dedi, Ebru. "O kadar uzun zamandır tutuyorsun ki kendini, Ecem sayesinde her şeyi at içinden."

Hakan başını eğip onun elini tuttu. Avucuna bir öpücük bıraktı.

"Baba oldum," dedi. İç çekti. "Baba, ben baba oldum."

Ebru'nun ailesi içeriye girince Ebru onlara baktı. Ancak Hakan görmemişti, arkası dönüktü.

"Ebrum, bir aile olduk sonunda. Senin anne olacağına asla inanmazdım."

"Hadi oradan!" diyerek gülümseyen genç kadın hâlâ onun saçlarını okşuyordu.

"Manyak bir kadındın."

"Hâlâ öyleyim."

Hakan gülümsedi. Yutkunup iç çekti. "Evet, öylesin..."

Ebru dolu gözlerle baktı ona. Hakan burnunu çekip kendini durdurmaya çalıştı ama bazen insan bir kez ağlayınca durduramazdı. İçindekiler akana kadar durulamazdı.

"Bir yandan bir an evvel eve gitmek istiyorum. Bir yandan da buradan hiç çıkmak istemiyorum. Ecem'e evde bakabilir miyiz, yanlış bir şey yapar mıyız? Onu sağlıklı bir şekilde..."

"Saçmaladın sen de iyice!" diyen adamın sesini duyunca başını çevirdi. Onun ailesini görünce gözyaşlarını gizlemek için başını eğdi, hızla yüzünü sildi. Adam güldü.

“Ağla, oğlum. Ben de ağlamıştım!” dedi gözleri dolu bir şekilde.

Kısa bir süre sonra kontrole gelen hemşireler bebeği Ebru’nun kucağına verince Hakan da ilk kez kucağına almıştı kızını. Gözlerini kapatıp gülümsedi.

“Hoş geldin, bebek! Baban anormal bir adam, annen de biraz manyak. Senden de aynı anormalliği bekliyoruz. Lütfen ileride canıma okumak yerine kitap oku!”

Herkes gülerken Hakan kızına baktı.

“Ayırdır be Ecem Hanım, hiç pas vermiyorsunuz!”

32. BÖLÜM

GÜNLER GÜNLERİ, AYLAR ayları kovalarken uykusuz geçen günler çoğalmaya başlamıştı. Hakan gözüne bir gram uyku girmeden işe çıkıyor, Hızır'dan azarı işitip eve dönüyor, birkaç saat uyuyup tekrardan işine dönüyordu.

Ebru, kendini anneliğe iyice kaptırmış, bir dakika olsun kızının başından ayrılmamıştı.

Bir yandan aileye katılan bu bebeğin gelişimi için çabalıyor, diğer yandan Arslan'ın düğün hazırlıklarını yapıyorlardı. Hiçbir şey görüldüğü kadar kolay değildi.

İlgın stres ve heyecandan ötürü birkaç kilo vermişti ve gelinliği her provada biraz daha bol gelmeye başlamıştı. Bu sürede gözyaşı da eksik olmamıştı hayatlarından. Teyzeleri ve bazı akrabaları Arslan ile evlenmesinin çok da doğru olmadığını savununca ne kadar kendini ve sevdiği adamı korumaya çalışsa da her gece gözyaşını yastığa akıtmıştı.

Ancak şimdi onu istemeyen insanlar Arslan'a bağlanıyor, onu tanıdıkça takdir ediyordu. Arslan artık istenmeyen değil, asla vazgeçilmeyen olmaya başlamıştı.

Nihayetinde bir şekilde mutluluklarını çoğaltmaya çalışıyorlardı.

“Sütüm bozuldu galiba.”

Bu sözü duyan Hakan kahkaha atarak karısına baktı.

“Oradan bana bakıp güleceğine biraz da sen emzir.”

Yatağa uzanmış, kızını da göğsüne yerleştirmişti ve Ecem parmaklarını yalayarak iri gözlerle ona bakıyordu. Hakan, üç aydır her gün tıraş oluyordu. Sakallarını kesmeyen Arslan, Hızır, hatta Veli Baba bile Ecem’i öpebilmek için sakallarını kesiyordu.

“Ne diyor bu kadın ya?” diye mırıldandı Hakan. Kızı sanki onu anlıyormuş gibi gözlerini kısıp, dilini çıkararak gülümsedi. Ardından tekrar iri gözlerle babasına baktı.

“Ecem, bebeğim bana bu kadar çok bakman benim de hoşuma gidiyor ama neden dik dik bakıyorsun?” deyip kaşlarını çatı. “Ebru, sen bu çocuğa beni mi kötülüyorsun yoksa?”

“Evet, baban tam bir öküz diyorum. O da bana hak veriyor. Haklısın anne, ben ona kötü bakışlar atarım diyor!”

Hakan, hâlâ hazırlanması bitmeyen karısına bakıp alaycı bir şekilde güldü. Ardından kızına dönüp gülümsedi. “Gülsene kızım, gül biraz ya. Bebeksin sen, her şeye gülmen gerekiyor.”

Garip sesler çıkaran Ecem’e gözlerini kısarak baktı. “Babanla nasıl konuşuyorsun sen?” deyip kaşlarını çatı. “Küfür mü ediyorsun anlamıyorum ki.”

Birden ağlamaya başlayınca Hakan gülerek onu kucağına aldı ve yataktan kalktı. Güzel sözler fısıldıyor, öpücükler bırakıyordu yumuşacık yüzüne. Dünyayı, dünyasını kucağında taşıyordu sanki. Öyle sıcacık bakıyordu ona.

“Ebru, gitme!” dedi aniden. “Bizi bırakma.”

Ebru, onun bu tavrına karşın gözlerini devirdi. Küpelerini takarken, aynadaki yansımalarını izledi. "İlg n gelecek, bir saate kalmaz geri döneriz, hayatım."

"Sen gelinliği görünce ne değişecek anlamıyorum ki!"

"Yıldız durdu durdu bombayı patlattı," derken gülüyordu Ebru. "Kız yalnız kaldı."

"Ona hâlâ şaşınıyorum ya!"

"Deli midir nedir!" derken Hakan da karısının sözüne hak vererek başını salladı.

Yıldız, Ebru'nun doğumundan en çok etkilenen insan olmuştu. Evet, Ebru'nun doğumundan sonra ben de bebek doğuracağım diye düşünmüş olmalı ki doğumdan bir ay sonra biriyle kaçmıştı. Hem de mahallede oturan, saf bir adamla. şimdi bir buçuk aylık hamileydi. Evliydi de. Hayat, ne garipti.

"Ecem'i de götürsen..."

"Hakan!" dedi sinirle. "Bu çocuğu tek başıma yapmadım. Al biraz da sen bak."

"Durağa gidebilir miyiz?"

"Hayır," diyerek çantasının i ini kontrol etti.

"Evde ne yapacağım ben Ecem'le?"

"Takılırsınız baba kız." Kocasının dudaklarına bir öpücük bıraktı ve gülümsedi. "Görüşürüz..."

O gidince Hakan bir süre öylece dikildi kaldı. Kızını kucağında taşıyarak evin içinde gezinse de zaman geçmiyordu. Televizyon karşısına   reklenmenin daha iyi bir fikir olacağını düşündü.

Ma ların tekrarlarını izledi. Hatta bir ara çizgi film açtı ve şaşırtıcı bir şekilde dikkatlice izlemeye başladı. Ta ki kucağında yatan bebeği birden onun üzerinde kusana kadar. Hakan bu beklenmedik olayla yerinden sıçradı. Onu yatağa yatırdı. Üzerini değiştirdi ama bu da kolay olmadı. Camdan bir vazoyu tutar gibiydi. Kendi üzerini

de değiştirdi. Tekrardan televizyon izlemeye başladı ama Ecem ağlayınca onu da kapattı. Ebru'nun kitaplarından birini alıp seslice okumaya başladı. Ecem'in ağzından salya akararak uyuduğunu görününce gülümsedi. Peeteyle dudaklarını sildi. Göğsünde uyuyan minik kız çocuğu, kalbini ısıtıyordu. Sanki kalbinin üzerinde uzanıyordu bu minik beden.

"Sen çok özel bir çocuksun." Derin bir nefes alıp onun başını okşadı. Yumuşacıktı. "nk baban benim." Güldü. "şaka, şaka."

"Ecem, sevgiden korkma kızım. Sevgi seni korkutmasın. Doğru kullanıldığında işe yarayan bir ilaç, yanlış kullandığında bir zehre dönüşür. Sevgiyi doğru kullananlardan ol, tamam mı?"

Hakan kızıyla, daha doğrusu kendi kendine konuşadursun, Ebru kapıyı açmış, içeriye girmişti bile. Ama Hakan'ın mırıltılı sesini duyunca sessiz olmaya çalışarak kapının önünde onu dinliyordu. Gülümsedi.

"Yani bir sevgilin olacak, birini seveceksin sen de. Biri de seni sevecek. Ama unutma, ben kadar seni seven bir erkek olmayacak. Yani olmasın."

Hakan gülümsedi. Onun ileride bunu elbette yaşayacağını biliyordu. Ne kadar kabullenemese de o da bir bireydi sonuçta. Tertemiz bir kalbi vardı kızının. Hep yle kalmasını diliyordu.

"İstediğini yap ama benden gizli yapma. Ben senin hem baban hem de arkadaşın olayım. Benden korkma, benden ekinme. Ben sevgimi göstereceğim, kararlıyım. Sana da güveneceğim."

Dudakları aralık olan sarışın bebeğin yüzüne bakmak için başını eğdi. Elleri iki yandan yumuk yumuk sarkıyordu. Sol elinin arasında Hakan'ın yüzük parmağı duruyordu. Bağ buydu. Aralarındaki bağ tam olarak buydu.

O tüm parmaklarını kullanarak minicik elinin arasında, babasının tek parmağını tutabiliyordu. Sıkı sıkıya kavramıştı. Hakan da elini çekmiyordu. Baba kız arasındaki bağ en somut hâliyle buydu işte.

“Hiçbir şeyde gözün kalmayacak diyemem sana. Elbette istediğin her şeyi sana sunamam. Bazı şeylerden de mahrum kalarak büyüyeceksin. Ama tüm bunlar seni daha mutlu yapacak. Çünkü dünya malı eksik kalsa da sevgiden yana asla eksik kalmayacaksın.”

Diğer elini onun sırtına yerleştirdi. Boyu ancak bir kolu kadar olan bu küçük kızın ona ihtiyacı vardı. Kendisinin de ona. Bu kadar küçük bir varlığı nasıl da koruyup her kötülükten uzak tutabilirdi ki? Kocaman bir şeye bile sahip çıkamazken, minnacık bir varlığa karşı dünyayı yakabilecek güçte olmaktı baba olmak.

“Seni seviyorum, biricik kızım. Küçük Ecemim benim...” diyerek başını eğdi.

Ebru, kalbinde kocaman sevgiyle içeriye girdi. Hiçbir şey söylemedi, sormadı. Sevdiği adamın yanına uzandı ve omzuna başını yaslayıp gülümsedi.

“Seni seviyorum, biricik Hakanım.” Uyuyan bebeği izledi. Hakan’ın parmağını kızının avuçları arasında görünce kendisi de elini uzattı ve minik eli tutuverdi. “Seni de seviyorum, küçük annem benim!”

Aşk baki, sevgi daimiydi. Her gün yeniden âşık olup, her gün yeniden sevgiyi büyütüyorlardı içlerinde, ailelerinde. Sevgi, ailesel bir meseleydi onlar için.

33. BÖLÜM

HAKAN, ELİNDEKİ MINİCİK eteğe bakarken güldü. Kızına giydirip onu kucağında aldı. Garip sesler çıkararak etrafa bakan Ecem'in başının üzerine bir öpücük bıraktı. Mutfığa girdiğinde gördüğü manzaradan hoşnuttu. Taburenin üzerine çıkmış, kahvaltı hazırlamaya yardım eden Yasin, onunla saf bir şefkat ve sevgiyle ilgilenen karısı, oynaşmaktan ekmeği kesemeyen Arslan ve İlgin.

Hakan genzini temizledi. "Günaydınlar!" dedi neşeli bir şekilde.

Yasin tabureden atlayıp Hakan'ın yanına ulaştı. Hakan hafifçe eğildiğinde, Ecem'in yanağını öptü ve güldü. Ebru arada sırada Yasin'i alıp eve getiriyordu. Çocuk iyice alışmıştı onlara. Çekinmiyor, korkmuyordu. Tasasız gülümsemesi en çok da Hakan'ın kalbini ferahlatıyordu.

"Sen her gün çok daha yakışıklı oluyorsun!" deyip kaşlarını çatı. "Böyle giderse çok canlar yakacaksın büyüyünce!"

Yasin kıkırdadı ve tekrardan tabureye çıkıp domatesleri tabağa yerleştirmeye başladı.

“Aman da aman! Amcasının prensesi gelmiş,” diyerek küçük kızı kucaklayan Arslan, iç çekti. “Ben de çocuk yapacağım ya!”

“Sen zaten çocuksun, ne çocuğu yapıyorsun!”

“Bana ne! Ben de bir kızım olsun istiyorum!”

İlgın ona bakıp güldü. “Düğünümüze iki ay kaldı,” deyip aptal âşık sırtışıyla ekmek kesmeye devam etti.

“İki ay oradan, dokuz da oradan... İyi ya, bir yıla kalmaz ben de bundan yaparım!” deyip kucağındaki bebeği öpücüklerle boğan Arslan, kimseyi umursamıyordu.

“Kızımın yanında saçma sapan konuşma ya!” diye bağırdı Hakan. Kapı çalınınca kaşlarını çattı. “Git kapıya bak!”

Arslan, sinsî bir sırtışla Yasin’e baktı. “Hadi hadi, aç kapıyı!” deyince Yasin koşarak mutfaktan çıktı.

“Abi bakma şöyle!” deyip kızı ona verdi. “Ben kocaman adam oldum, kapıya koşacak değilim.”

“Dayak istiyorsun galiba sen!”

“Ayırdır baba!” diyerek kahkaha atınca Hakan onun ensesine bir şaplak yapıştırdı. Kızını kucağına alarak ondan uzaklaştı. Hızır da kucağında Hasan ile içeriye girince Arslan’ın kahkahası daha da çoğaldı.

“Bu ne yahu? Askere giderken soğuk nevalelerdiniz, şimdi kucaklarınızda bebeklerle geziyorsunuz!”

Hızır, yüzünü ekşitti. “Seni de göreceğiz,” dedi fazla söze gerek görmeden.

“Abi tahminen bir yıla kalmaz ben de size katılacağım!”

Melek içeriye girdi, Veli Baba da içeriye girip masaya kuruldu. Tam sessizleşmişlerdir ki tekrar kapı çaldı.

“Fırla, Arslan!” dedi Hızır.

Arslan sırtarak, “Yasin, kapı!” deyince aynı muhabbet yeniden başa sarmıştı.

Mutfığa kucağında Kurtuluş ile giren Kurtaran, ortamda bomba etkisi yarattı. Bir anda herkes gülmeye başladı.

Üç adam da ellerinde çocuklarıyla, mutfağın ortasında duruyordu.

“Ben de diyordum ki bu kervanda kim eksik?”

Yakup içeriye girdi. Yasin’i kucakladığı gibi onların yanına geçti. “Bir ben eksik kalmıştım. Şimdi kadro tamamlandı.”

Nihat, Ezir’i kucağına alıp onların yanına geçince daha çok gülmeye başladılar. Veli Baba onlara baktı.

“Hayır, ben Arslan’ı kucağıma da alamam ki...” deyince Arslan ona yaklaştı.

“Ben seni kucağıma alırım, yiğidim!” deyip adama sarılınca Veli Baba onu azarladı. İttirerek kendinden uzaklaştırdı.

Savaş içeriye girip kaşlarını çatı. “Ee, biraz önlere doğru ilerleyelim!” dedi istemsizce. “Biz giremiyoruz mutfağa ya!”

Hakan, karısına baktı. “Biz buraya sığmayız ki.”

Hızır ile Kurtaran atik bir şekilde sandalyeye oturdu. Yakup ve Nihat da. Geriye kalanlar ayakta kalmıştı. Ebru birkaç tabure getirdi. Özge, Melek ve Ebru ile Ilgın da onlara oturdu.

Diğerleri ayakta dikiliyordu.

Ebru, Arslan’a baktı. “Çayları doldur,” diyerek emir verdi. Savaş’a baktı. “Ekmekleri masaya getir!”

Kutsal kaçacakken ona bağırdı. “Sen de çatalları falan yerleştir masaya!” deyip sırtı. “Yeter, biraz da biz oturalım!”

Onlar kendi hâllerinde kahvaltı masasını donatırken, kendileri aralarında muhabbet etmeye başlamışlardı.

Kurtaran, Hızır ve Hakan aynı dertten mustaripti, uykusuzluk.

“Bir ağlıyor,” dedi Kurtaran. “Susturana aşk olsun!” diye devam etti Hızır.

“Ecem’in ağlaması da bir güzel ki...” dedi Hakan, temiz bir tebessümle.

İki adam ona garip bakışlar attı. “Çocuğun ağlarken bunu mu düşünüyorsun?” diye sordu Kurtaran. Deliye bakar gibilerdi.

“Abi sizin çocuklarınız çirkin ağlıyorsa bilemem. Benim kızımın gözyaşı bile güzel.”

“Salak bu ya!” diyerek kafasına vurdu Arslan.

“Baba olunca bunlara bir güncelleme geliyor galiba...” deyip güldü Savaş. “Mesela beyin kendini kilitliyor kullanılmaması için.”

Kutsal yana yakıla gülüyordu. “Gözyaşı bile güzel dedi ya!” deyip daha çok güldü. “Bu aynı şey gibi... Koyun can derdinde, kasap et. Ecem mama derdinde, Hakan onun derdinde.”

Kurtaran onlara alaycı bir bakış attı. “Çok anlıyormuş gibi de konuşuyorlar!” dedi.

Hızır hak verdi. “Ulan siz bizim çocuklarımız gibisiniz! Siz ne anlarsınız babalıktan!”

Hakan sırtarak baktı onlara. “Ezik köpekler sizi!” deyince ortalık karıştı.

“Dua et kucağında çocuk var,” diyen mi dersiniz, “Kızının yanında rencide etmiyoruz seni,” diyen mi, “Bırak o çocuğu teke tek kapışalım,” diyen mi? Herkes onları izliyordu.

O sırada Yakup herkesi susturdu. Ağzında kocaman bir ekmek parçasıyla ayağa kalktı. “Ya bir susun!” dedi öfkeyle. “Şurada bir şey soruyorum!”

“Nedir o?” dedi Ebru. Bir şey sorduğunu duymamıştı çünkü.

“Az daha kaşar peynir var mı?”

Birden herkes kahkaha atınca yine bayram havasına büründüler. Kurtaran ona vurdu. Yakup diğerine, o

öbürüne. En sonra Hakan elini kaldırıp yanındakine vura-
caktı ki Veli Baba ile göz göze gelince elini indirdi.

“Pardon, baba,” dedi. “Sen de niye yanımda oturuyor-
san artık...” diye söylendiğinde Veli Baba onun yanağına
vurup güldü.

Hakan da dönüp Kurtuluş’a yavaşça vurdu. Sen misin
ona vuran! Kurtaran çileden çıkınca, şeker gibi bayram
yine kurban bayramına dönmüştü. Bir kurban vardı ama
kimdi?

“Ya kaşar peynir yok mu, yok mu!” diye bağırان Yakup
kurbandı.

Herkes birden ona vurmaya başladı.

Gülüşmeler eksik olmuyordu yine hayatlarından.

FİNAL

HAKAN GELİN ARABASININ önünde, gülmekten kendine gelemiyordu. Sanki evlenen kardeşi değil de kendisiymiş gibi heyecanlıydı. Gerçi mahallede bir bahar havası hâkimdi. Davullar çalınmaya başlamıştı bile. Kız evinin önünde neredeyse bir saattir bekliyorlardı.

"Arslan, ver artık şu parayı!" diye azarladı Hızır. Daha ne kadar bekleyeceklerdi? Düğüne geç kalmak mı istiyorlardı?

Arslan oflayarak geriye döndü. "Abi, cebimde para kalmadı vere vere! Yine de kızı çıkarmıyorlar evden!" diye isyan etti. Yardım dilenircesine abisine baktı ama Hakan gayet rahat bir tavırla başını sağa sola salladı.

Arslan, hâlâ inatla kapıdan çekilmeyen kadına çevirdi bakışlarını. "Ebru, sen bizim tarafımızsın ya! Çekilsene kapıdan!" diye bağırdı.

"Hakan'ın cebindeki o kolyeyi almadan asla çekilmem!"

Hakan gülerek baktı karısına. "Çekilme, kolye falan yok cebimde."

"Gördüm, bana aldın onu!"

Arslan arada kalmaktan da sevdiği kadına kavuşamamaktan da yılmış bir hâlde ellerini iki yana açıp, "Ya çekilsene!" diye bağırdı.

Onu umursamayan Hakan, omzunu silkti. "Sana almadım!" dedi terslercesine.

"Ne demek bana almadın?"

"Yenge, çekil artık!" derken Hızır'a baktı Arslan. Onun da yardım etmeyeceğini anlayınca tekrardan karşısındaki kadına döndü. "Yalvarırım çekil!"

"Sana almadım o kolyeyi! Ağla şimdi!"

Hakan henüz sözünü bitirmişti ki Ebru öfkeyle kapıdan ayrıldığında Arslan hızla içeriye girdi. Sevdiği adamın yakasına yapışan Ebru kaşlarını çatmış, öfkeyle bakıyordu.

"Kime aldın öyleyse?"

"Sevgilime."

"Benim işte o!"

Alaycı bir şekilde sırttı adam. "Sen karımsın," dedi.

"Şerefsizlik yapma!"

Hakan daha fazla dayanamadı ve güldü. "Kendin bak, kolye falan yok ceplerimde!"

Ebru hızla onun ceplerini karıştırmaya başladı.

"Elliyor musun beni?"

"Hayır!"

"Bulabildin mi bari?"

Ebru güldü. Eline gelen şeyi çektiği gibi kaşlarını çatı. Kolyeye hiç de benzemiyordu. "Bu ne be?" dedi burun kıvrarak.

"Bu künye. Künye, bu da Ebru."

Ebru elindekini incelediği sırada yüzündeki öfkeli ifade gülümsemeye dönüştü. "Ecem yazıyor bunda." Sonra güldü. "Aaa, benim adım da var." Başını kaldırdı. "Senin de..."

“Kızımın künyesini alabilir miyim?”

Ebru hemen elini arkasına sakladı. Gözlerini irileştirip geriye döndü. Ah, kapıdan çekilmişti. Gelin çıkarılıyordu. Davullar yeniden çalmaya başladı.

Hakan kendine çekidüzen vererek arabanın kapısını açtı. Ebru koşturarak kızını kucakladığı gibi arabaya bindi.

“Elbisen ne güzel tasarlanmış. Teyzen mi yaptı?”

Ebru onun koluna vurup kahkaha attı. “Teyzemin tasarımılarından midesi bulanana sevgilim aldı bu elbiseyi.”

“Zevkli adam!”

“Egoisttir aslında!”

Hakan düğün konvoyundan ayrılmak için selektör yaktı.

“Hayır, biz de konvoyla katılalım!”

“Ecem rahatsız olur.”

“Lütfen...”

“Olmaz, kızımın huzuru konvoydan daha önemli. O kadar istiyorsan sen ön araca geç, biz kızımınla geliriz!”

Ebru, minicik pudra rengi elbisesinin tülleriyle oynayan kızına bakıp sırttı.

Hakan elini dışarı çıkarıp selam verdi ve gaza basarak konvoydan ayrıldı. O sırada kornalar çalmaya başlamıştı. Ebru ona baktı.

“Sen manyak bir insansın!” diye söylendi. Kızı için konvoyu durduran adamdan ne beklenirdi ki!

Düğün sırasında Hakan ile Arslan karşılıklı zeybek oynamıştı. Hızır da onlara katılınca üçü âdeta düğünü yıkıp geçmişlerdi. Oynamaktan ve misafirlerle ilgilenmekten ayakları şişen Ebru başındaki havluyu düzeltti. Sevdiği adama bakarken gülümsedi.

“Neden gülüyorsun?”

“Beni seveceğine inanmıştım.”

Hakan dikkatle baktı ona.

“Her ne kadar beni üzsen de kabullenmesen de... Kalbinde bir taht kurmuşum kendime. Sen bile farkında değilmişsin. Öyle ki kaçak bir tahtta bir ömür oturmaya da razıymışım...”

Ebru, onun gözlerine bakarken hâlâ ilk günkü kadar âşık olduğunu hissetti. Onu görür görmez tanımıştı, kalbinin sahibini tanımıştı.

Hakan tebessüm etti. “Sahiden, seni ne zaman sevmeye başladım ben? Ne zaman müptela oldum açtığım yaraları kapatmaya?”

Başını eğip kızına baktı. Hayatının ne denli değiştiğini sanki tekrardan fark ediyordu. “Sanırım senin merhame-tini, eli maşalı masumiyetini...”

“Eli maşalı masumiyet nedir?”

Adam güldü. “İyi niyetlisin, çok iyi kalplisin. Ama insanı deli de ediyorsun.”

Ebru’nun gözlerine baktı. “Aslında ben sana en başından beri âşıkımışım. İnsan bazen kendi gözlerini kendisi kör edebiliyor. Bazen kendi aklını kendi karıştırıyor.”

Âşık bir gülümseme peyda oldu kadının dudaklarında. “Seni seviyorum.”

Hakan farkında olmadan sırıttı. “Bizi seviyorum.”

Minik kızlarının kokusu eşliğinde dudakları, dudaklarındaki tebessümler birleşti. Sıkıca sarıldılar, ellerinde kalan ne varsa...

Kalbe bırakılan o ilk öpücük, ömre bırakılan huzurdu aslında. Bir insan, bir insanın kalbinden öpüyorsa, nefesi ömrüne değerdi.

Onlar bir ömrü kalplerindeki bir öpücüğe bağlamışlardı.

SON

